

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Unutma Beni Çiçeği

Yeni kökler salmak
sandığı kadar
kolay olmayacaktı

ISABEL WOLFF

Unutma Beni Çiçeği

ANNA İÇİN SEÇİM VAKTİ GELMİŞTİ. YA HAYATININ AŞKINI
SEÇECEKTİ YA DA İÇİNDE FİLİZLENEN YENİ HAYATI...

Anna Temple, annesinin ani ölümünden sonra artık yaşamını değiştirmesi gerektiğine karar vermişti. Yoğun iş hayatından uzaklaşıp bahçe tasarımcısı olma hayalinin peşine düştü.

Yeni hayatının ilk gününde Anna'yı bir sürpriz bekliyordu. Xan adındaki gizemli yabancıyla yolları kesiştiğinde hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Anna artık bir yol ayrılmındaydı.

Bu karmaşadan çıkmak Anna için düşündüğünden daha da zor olacaktı. Bütün bunlara ailesinin ondan yıllarca sakladığı sırrın gün yüzüne çıkması da eklenince Anna'nın hayatının altüst olması kaçınılmazdı.

"Sabot Wolff acıyı ve mizahi mükemmeli bir şekilde harmanlamış."

- Daily Mail

"Sizi içine çeken, sürükleyici bir roman."

- Salisbury's Magazine

"Bu içten romantik komediyi elinizden düşürmeyeceksiniz."

- Observer

Artemis Severier
@artemisokkup
artemisokkup

ISABEL WOLFF

Warwickshire'de doğdu,
Cambridge'te
İngilizce eğitimi aldı.
Kendini tamamen
yazmaya adanmadan
önce gazetecilik yaptı ve
BBC'de yayıncı olarak
çalıştı. Otuza yakın
dile çevrilmiş birçok çoksatır
kitabın yazarı. Ailesiyle
birlikte Londra'da
yaşıyor.

Unutma Beni Çiçeği

ISABEL
WOLFF

İngilizceden Çeviren: Tuna Pase

ARTEMİS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

ARTEMİS

AB/615
ABG/315
AC/940
A/55

UNUTMA BENİ ÇİÇEĞİ

Isabel Wolff

Orijinal Adı: *Forget Me Not*

İngilizceden Çeviren: Tuna Pase

Editör: Damla Taşdemir

Grafik: Merve Ece Aras

1. Basım: Ekim 2018

ISBN: 978 - 605 - 304 - 371 - 3

Sertifika No: 10905

ISABEL WOLFF © 2008

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Anadolicalit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayımlar Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alınıp yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemis yayinlari.com

www.artemis yayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiğdemciler Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayımlar Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Alice ve Edmund İçin...

Bana bahçeni göster,
sana kim olduğunu söyleyeyim.

ÇİN ATASÖZÜ

Bir

Babam, “Veda etmek zor, değil mi?” dedi. Şubat soğuşunda titreyerek başımla onayladım. “Böyle bomboş görmek üzücü.” Gözümüzü eve ve akşamüstünün karanlık ışığında parlayan pencerelere diktik. “Belki de gelmemeliydin.”

Kafamı iki yana salladım. “Son bir kez görmek istedim.” Milly’nin küçük eli avucumun içindeydi. “Milly’nin de son kez görmesini istedim.”

Babamın toplanmasına yardım etmek için birçok kez gelmişim buraya ama bu son vedaydı. Ertesi gün Surrey Nakliye gelecek ve evle kurduğumuz uzun soluklu bağ kopacaktı. Orada dururken hatıralar eski film kareleri gibi gözümün önünden geçmeye başladı. Kendimi pembe şortumla salıncakta, annemle babamı evliliklerinin yirmi beşinci yıl dönümlerinde kiraz ağacının altında poz verirken, Mark’ı çoban köpeğimiz Bob’a tenis toplarını fırlatırken ve Cassie’yi ise çimenlikte taklalar atarken gördüm.

“Bir kere daha dolanacağım,” dedim. “Sadece, yani... bir şey unutup unutmadığımı kontrol etmek için.” Babam anlayışla kafasını salladı. “Hadi, Milly.”

Kolilerin arasından geçerek içeriye girdik, ayaklarımızın sesi çıplak yerlerde yankılanıyordu. Kırmızı, siyah taş karo-ların olduğu eski moda mutfğa; duvarları otuz beş senedir asılı resimlerin izleriyle dolu, cumbalı büyük oturma odasına sessizce veda ettim.

Ardından yukarıya, banyoya çıktık.

“Deniz kabuğu.” Milly pencerelere bakarak seslendi.

“Deniz yıldızı,” dedim. “Evet doğru. Deniz kabukları, bak ve denizatları. Bu perdeleri çok severdim ama saklanamayacak kadar eskimişler.”

“Dişleer!” diye heyecanla bağırdı Milly. Babamın diş fırçasını kapmıştı. “Dişler, anne!” Heyecanla, tombul elini musluğa doğru uzattı.

“Şimdi değil, ufaklık!” dedim. “Ayrıca bu, büyükbabanın diş fırçası ve başkalarının diş fırçasını kullanmıyoruz, değil mi?”

“Eveet...”

Ecza dolabını açtım. İçinde babamın tıraş takımları, diş macunu ve uyku ilaçları vardı. Babam hâlâ her gece uyku ilacını alması gerektiğini söyledi. Bir alt raftaysa annemin birkaç makyaj malzemesi duruyordu; kompakt pudrası, kullanılmaktan beyazlaşmış koyu pembe ojesi ve ona doğum gününde hediye ettiğim, neredeyse hiç dokunulmamış vücut kremi. Avucumu ovuşturduktan sonra gözlerimi kapadım.

Ne hoş hayatım. Bilirsin, Shalimar’a bayılırım. Ne kadar büyük bir kavanoz, bu beni uzun zaman idare eder!

“Anne! Gel!” Gözlerimi açtım. “Gel!” Milly buyurdu. Elimi tutup beni merdivenlerden en üst kata doğru çekmeye başladı; bu arada Startrites marka, pembe ayakkabıları basamklara çarpıyordu.

“Oyun odasına mı gitmek istiyorsun?”

“Evet, anne!” Nefes nefese cevap verdi. “Oyun ovası!”

Cilalı kapıyı iterek o tanıdık toz kokusunu içime çektim. Milly için ayırdığım birkaç sağlam oyuncak hariç, çoğunu atmıştım. Odada, masanın üstünde birkaç eski oyun, sepetin içinde birbirine dolanmış elbiseler, yeşil muşambanın üzerine dağılmış eski çizgi romanlar vardı. Mutlu çocukluğumun tüm kalıntısı, yerden eski filikayı aldığım zaman yüzüme yansdı.

Milly oyuncak bebek arabasının içine uzandı. “Bak!” Benim eski Sindy bebeklerimden birini, Oscar kazanmış bir oyuncunun sevinç ve şaşkınlık dolu bakışlarıyla bana gösteriyordu.

“Ah...Hatırladım onu...” Milly’nin uzattığı bebek, bana boş bir bakış attı. “Bir sürü Sindy’ym vardı. Beş, altı tane. Elbiselerini değiştirmeyi severdim.” Bu Sindy’nin üzerinde, yıpranmış pamuklu bir tişört ve kirli bir binici pantolonu vardı. Başını kaplayan gür bukleler acımasızca yolunmuş; sağ olsun, şimdi hatırladım, Cassie yapmıştı. Diken diken olmuş kafasının üzerinde elimi gezdirince nasıl içerlediğimi anımsadım.

Biliyorum, Cassie canını sıkıyor hayatım, derdi annem. Fakat unutma ki o senden altı yaş küçük ve başına bela olmak istemiyor.

“O hâlâ baş belası,” diyerek soluklandım. Bebeği, Milly’ye uzattım. “Bunu ister misin, tatlım?”

“Hayır.” Milly koyu renkli lülelerini salladı. “Hayır, hayır, hayır,” diyerek homurdandı. Haşın kuaför yüzünden belli ki hevesi kaçmıştı. Bebeği, sepetin içine geri attı.

Birkaç şeyi çabukça büyük çöp torbasının içine attım. Bu arada bir *Monopoly* parası yere düştü.

“Beş yüz sterlin...” Elimde ters çevirdim. “Ne yazık ki gerçek değil, şu an biraz para işimize yarardı; bu da-” yerden

hurda bir Land Rover'ı alıp gösterdim, "Mark'ın arabasıydı." Boyası soyulmuş ve bir tekerleği kaybolmuştu. "Dayın Mark'ı tanıyor musun? Sana Annabelle Bebeği oyuncakını göndermişti, hani?" Milly kafasını salladı. "Çok uzakta, Amerika'da yaşıyor."

Milly, "Ameyika," diye tekrarladı.

"Sen onu... sadece bir kez gördün." Üzüntülü bir şekilde farkına vardım. "Senin vaftiz töreninde." Odaya bakındım. "Mark ve ben, bu odada çok oynardık." *Hornby* marka tren setinin sinyallerini değiştirip rayların kenarlarına köknar ağaçlarını dizişimizi hatırladım. "O ve ben çok iyi arkadaşlık fakat şimdi neredeyse hiç görüşmüyoruz. Çok üzücü."

Özellikle Milly için öyle, diye geçirdim içimden. Hayatında çok fazla erkek yok. Ne bir baba ne de erkek kardeş; yalnızca büyükbabası ve son dört senedir San Francisco'da yaşayan dayısı Mark.

"Tamam tatlım, hadi gidelim. Elveda, oyun odası," diyerek kapıyı arkamızdan kapadım.

"Oyun ovası!"

Daha sonra eski odama geçtik. Yatakta otururken buzlu camdan avizeye bakınca, eğri büğrü bir örümcek cesedi gördüm. Aylardır orada olmalıydı. Pencerelelere baktığım zaman ise gördüğüm bir sürü çizikti. "Bunları ben yaptım," dedim. "Altı yaşındayken. Büyükanнем bana biraz ters giderdi, ben de yaramazlık yapardım."

Milly, "Yaramaz," diyerek sevinçle tekrarladı.

"Büyükanneni severdin," dedim. Milly'yi kucağıma alıp kollarını boynuma doladım. "O da sana bayılırdı." Annemin hissettiği yoksunluk duygusunu aynen hissettim.

Milly'nin, "ayılmak..." dediğini duydum.

Öylece durduk. İçimden sessizce elveda diyerek yatak odamın kapısını son kez kapadım. Sonra Mark'ın odasına bir göz attım. Neredeyse bomboştı; beyaz tozlu duvarlarda koparılan bantlar küçük yaralar açmıştı. Amerika'ya gitmeden önce odayı tamamen boşaltmıştı; bir daha gelmeyecekmiş gibi soymuştu âdeta. Annemle babamın ne kadar üzüldüklerini hatırlıyorum.

Sonrasında, aşağıya inip onların odasının önünde durduk. “Ben burada doğmuşum, Milly...”

Anna, sen üç hafta erken doğdun. Yoğun kar yağışı yüzünden hastaneye gidemeyince, doğumu evde yapmak zorunda kaldım. Seni baban doğurttu, düşünebiliyor musun! Baban da sürekli şakayla karışık mühendis olduğunu, bir ebe olmadığını söyleyip duruyordu. Her şey bitince aslında çok korktuğunu itiraf etti. Tam bir dramdı gerçekten...

Maun elbise dolabı, istenmeyen diğer mobilyalar gibi evle beraber satılıyordu. Annemin tarafını açtığımda askılar birbirine çarptı ve dolabın ışığı sesler çıkarmaya başladı. Birkaç ay öncesine kadar annemin elbiselerinin hâlâ askılarda olduğu geldi aklıma; babam, annemin elbiselerine elini sürmek için iki sene beklemişti. Babam en zorunun annemin ayakkabılarına bakıp onları giyinişini düşünmek olduğunu söylemişti.

Milly'yle birlikte, annemin çok sevip gözü gibi baktığı bahçeye veda etmek için aşağıya indik. Bahçe henüz kış modundan tam olarak çıkamamıştı; ağaçsız yapraklar hâlâ hareketsiz ve karanlıktı. Dışarıya adım atar atmaz, çiçek tarhlarının yazları flosa ve şakayıklarla dolu olduğunu, lavantaların kenarlarda dalgalandığını, mayısta vadiyi saran leylakları ve kemeri kaplayan pembe Albertin'i hatırladım. Nisan sonun-

daki mavi Kese çiçeklerini ve kırmızı meyveli Japon ayva ağacını. Hatırlıyorum; annem her sonbahar benekli yeşil meyvelerinden reçel yapardı, lapa gibi olana kadar haşlardı onları.

Chaenomeles. Ayva ağacının asıl ismi budur, Anna, Chaenomeles. Söyle bakalım, neymiş?

Annem bana bitkilerin asıl isimlerini öğretmeye küçük-lüğümünden beri bayılırdı. Bahçede onun peşinde dolanırken etraftakilerin yalnızca pembe çiçekler, sarı çalılar ya da kırmızı dutlar olmadığını anlatırdı. Onlar karanfil, sarı kantaron, mahunya veya dağ muşmulasıydılar.

“Oradaki mor sarmaşık,” derdi. “Şu da bir orman asma-sı. Adı da onu ilk yetiştiren kişiden geliyor; *Jackmanii*. Bu solgun sarı da bir asma, adı *Tangutica*. Hayali fenerlere benziyorlar, değil mi?” Bana aslanağızlarını anlatışını, fuşyaların balerin çiçeklerini göstermesini hatırladım. “Şunların müthiş tütülerine bak!” Saplarını sallayarak onları “dans” ettirdiğini söylerdi. Sonbaharda gözlük çiçeklerinin gümüşümsü sedef kaplamalarındaki tohumları, ortalarını yavaşça ovalayarak gösterirdi. Bu isimleri zaman içinde tekrarlayarak öğrendim ve botanik sözlüğünü neredeyse ezberledim; yani bitkilerin anadilini. Büyüdükçe anlamlarını da öğretmeye başladı bana.

“Latince isimler çok tanımlayıcıdır,” derdi. “Mesela buradaki küçük ağaç manolya ama asıl ismi *Magnolia stellata* çünkü *stellata*, yıldıza benzeyen çiçekler için kullanılıyor, anladın mı?” Buradaki bitki *Hosta tardi flora*, yani geç açan Hosta; *tardi*, geç demek. Mesela oradaki çalıların ismi *Buddleai globosa* çünkü çalıların kelebeklere benzer çiçekleri var. Buradaki ise *Berberis evanescens*, yani...”

“Kayboluyor,” dediğimi duydum hayal meyal. Acı içinde, *Yok oluyor*, diye düşündüm pişmanlıkla Xan’ı hatırlarken.

Sonra da annemin bana yirmi yaşındayken, ilk defa aşk acısı çekerken verdiği tavsiyeyi hatırladım. Gözlerimde yaşlarla yatağımda otururken kelimeleri özenle seçerek “Jason çok... iyi birine benziyordu,” dedi. “Yakışıklıydı, güzel giyiniyordu ve sanırım şahane bir arabası da vardı.” Acı çekerek Lotus Elise arabasını düşündüm. “Ama aslında senin için doğru kişi değildi, tatlım.”

“Bunu nasıl söyleyebilirsin? Onu sadece bir kere gördün.”

“Onu bahçecilik terimiyle anlatmam gerekirse *gösterişli bir senelik çiçek* diyebilirim sanırım. Çok şahane görünseler de geçicidirler. Anna, sen uzun ömürlü bir çiçek istiyorsun.” Bir anda gözümün önüne bir hor çiçeği ile evlendiğim geldi. “Çok senelik bir bitki seni yüzüstü bırakmaz. Her sene tekrar açar ve güvenilirdir. Aynı baban gibi,” diye ekledi. “Her zaman yanımdadır. Ne olursa olsun...”

Milly’yi kaldırdım. “Büyükannenin nasihatine kulak asmadım,” diye fısıldadım. “Ama olsun çünkü sana sahibim. Ve sen de,” burnumla burnuna dokundum, “dünyadaki en tatlı şeysin. Harikası.”

“Hayika,” diyerek kıkırdadı.

Ona sımsıkı sarıldım ve sonra tekrar yere koydum. “Küçük çiçeklere bak, Milly, kardelen bunlar. Kardelen diyebilir misin?”

“Karelen...”

“Mor olanları da çiğdem...”

“Diğdem.” Nefesi soğuk havada küçük, bembeyaz yastıklar oluşturarak çıkmıştı.

“Bunu bilmek belki ilgini çekebilir, bunlar minyatür siklamen.”

“Mikle...” diyerek tekrar kıkırdadı Milly.

“Büyükannen bunların, rüzgârda arabadan kafalarını çıkarmış gibi silik, küçücük suratları olduğunu söylediler.” Orada durup ardından çimenlerde yürürken kendimi, sürekli yaptığım gibi, anneme ne olduğunu Milly’ye anlatırken düşledim.

Müthiş bir büyükannen vardı. Kendimi böyle derken duyabiliyordum. Hoş ve enerjik bir insandı. Birçok şeye, özellikle de bahçeciliğe ilgi duyardı. Bu konuda çok bilgili ve yetenekliydi, bana tüm bitkilerin isimlerini o öğretti. Eğer sen doğmadan bir sene evvel ölmemiş olsaydı sana da öğretirdi...

Bir ayak sesi duyunca kafamı kaldırdım. Babam, balkon kapısından elinde bir koli ile geliyordu. Ev gibi onun da umursamaz bir havası vardı. Kendine iyi bakmıştı. Yetmişli yaşlarında olmasına rağmen iyi görünüyordu fakat üzüntü onu yaşlandırmıştı.

Aylar sonra, “Annensiz olabileceğimi hiçbir zaman düşünmedim,” demişti. “Benden yirmi yaş küçüktü; aklımın ucundan bile geçmedi. Ne yapacağımı bilmiyorum.”

Şimdi, yani bu konuşmadan üç sene sonra ne yapacağına karar verdi ve evi satıp Londra’ya, Milly ile benim iki buçuk kilometre uzağıma taşındı. Yanımızda dururken, “Bu evi se-verdim” dedi. “Burada çok uzun zaman geçirdim, neredeyse kırk sene.”

Duvarların yıllar boyunca nelere şahitlik ettiğini düşündüm. Konuşmalar, gülüşmeler, ağlamalar, bağrışlar hatta doğum sancısı çılgınlıkları. Evin dokusuna fosiller gibi işlediğimizi hayal ettim.

Babam iç çekerek “Şimdi köklerimizden ayrılıp yola devam etme zamanı,” dedi.

“Böylesi en iyisi,” dedim. “Londra dikkatini dağıtacaktır; daha mutlu hissedeceksin, en azından daha iyi.”

“Belki,” dedi babam. “Senin ve Milly’nin yanında olmak kesinlikle iyi gelecektir.” Dudaklarındaki parlak gülümsemeyi gördüm. “Arada sırada ziyaret etmemin sakıncası yoktur umarım.”

“Böyle söyleme lütfen,” diye nazikçe hayıflandım. “İstedğin zaman gelebileceğini biliyorsun, taşınman için seni ben cesaretlendirdim, unuttun mu?”

“Başına hiç dert olmam.” Gözlerimi devirdim. “Senin için bebek bakıcılığı yaparım. Bunun için beni çağırmalısın. Bebek bakıcıları çok pahalı.”

“Çok nazıksın ama kendin için de sokağa çıkmalısın, arkadaşlarını görmelisin, kulübe gitmelisin. Zaten Luisa var, değil mi?”

“Haklısın.”

Evde kalan yardımcıların parasına göre ne kadar şahane olduklarından bahsettim. Ana okulunun ücretini de düşününce, bu paraya yarı-zamanlı bir dadı bile bulamazdım. Fakat Luisa haftada yetmiş sterline, her gün beş saat yardım ediyor ve haftada iki kez de bakıcılık yapıyor. Onu bana Tanrı yolladı.

“Dışarı çok çıktığımdan değil,” dedim babama. “Milly uyurken çalışıp bir sürü işimi halledebiliyorum.”

“Daha çok dışarı çıkmalısın,” dedi. “Özellikle senin durumunda biri için iyi olur,” dedi. O bahçeden çıkarken Milly ve ben de onu takip ediyorduk. Bir yasemin dalını hafifçe yana itti; her şey ne kadar da bakımsızdı.

“Geçen ay yaptıkların için teşekkür ederim bu arada,” diye ekledi yürürken. “Daha evvel de söyledim biliyorum ama benim için cidden çok önemli.”

“Tek yaptığım birkaç kere Oxfam’a gitmek oldu, her şeyi de bitiremedim doğrusu.”

“Olsun, buraya gelmen bile yeter. Kendim yapsaydım, çok moralim bozulurdu.”

Kızgınlıkla kardeşlerimi düşündüm. Mark, Amerika’da tamam ama Cassie yardım edebilirdi. Sadece kendi odasını boşaltmaya geldi. Babam çok da takılmadı bu konuya. Cassie’yi yirmi dokuz yaşında değil de dokuz yaşındaymış gibi şımartıyor. Ailenin “bebeği” olarak hep böyle şımarıktı.

Milly ve ben, çakıl taşlı patikada babamı takip ederek yürürken, huş ağacı ve kış bahçesinden de geçtik. Bir anda orada, annemin hasır şapkasıyla fideliliğin önünde eğilmiş durduğunu hayal ettim. Uzanıp bize el salladığını düşündüm. Yürümeye devam ettik, babamın elindeki koliyi, arabaya koymak için garaja götürdüğünü zannettim. Bunun yerine, ateş yakılan yerden odunları, kolinin içine attı.

Babam kasaların üstünden atlarken, “Dün Xan’ı gördüm,” dedi.

Xan’ın adını her duyduğumda olduğu gibi kalbim bir an için durdu.

“Nerede gördün?” diye sorarken acı bir şekilde gülümsedim. “Dokuz haberlerinde mi? Bir haberleri mi? Panorama’da mı?”

“*Newsnight* programında.”

“Ah.” Bir saksağan başımın üstünden uçtu. “Ne hakkında konuşuyordu?”

“Yasa dışı ağaç kesimi.”

“Anladım...”

Babam, “Yazık sana,” dedi. “Anna, çok iyi başa çıkıyorsun fakat bekâr bir anne olarak çocuk büyütmen annen ile benim, senin için hayal ettiğimiz şey değildi.”

İhtiyacın olan güvenilir ve uzun ömürlü bir bitki. Her zaman senin yanında olacak biri. Ne olursa olsun...

Babam hemen, “Beni yanlış anlama,” diye ekledi. “Milly’yi çok seviyorum...” dedi ve Milly’nin başını okşamak için elini uzattığında gömleğinin kollarının ne kadar yıpranmış olduğunu fark ettim. Aklıma, onu alışverişe götürmem gerektiğini not aldım. “Sadece daha iyi bir düzeninin olmasını dilerdim, hepsi bu.”

“Evet, ben de bunu isterdim.”

“Böylesi kolay olamaz.”

“Değil.” *Hem de hiç değil*, diye ekledim içimden biraz sinirlenerek. Çocuğunu ne kadar seversen sev, onu tek başına büyütmek çok zor. Uykusuz ve yalnız geçen geceleri ve bebek hastalandığında yaşanan o büyük korkuyu bir kenara bırak; günlük endişeleri, sorumluluğu ya da mutluluğu bile biriyile paylaşamamak çok zordu. “Fakat benim düzenim böyle. Babası ile iletişimde olmayan birçok çocuk var.” NCT’den arkadaşım Jenny’yi düşündüm. “Milly’nin en azından babasıyla bir çeşit ilişkisi var sayılır.” Dudağımı ısırdım. “B” ile başlayan o kelimeyi söylemiştim.

Milly, tam üstüne, “Babacığım!” diye bağırdı. Xan’ı, iki buçuk yıllık ömründe altı kere görmüştü, fakat ona bayılıyordu. “Babacığım!” diye tekrarladı, kızarak. Olduğu yerde zıplamaya başlayıp kafasını geriye attı. “Babaaacığım!” diye gelmesini emreder gibi bağırdı.

“Tamam tatlım,” diyerek onu sakinleştirdim. “Babanı yakında göreceksin.” Neon ışıklı bir beyaz yalan olmasa da Xan’ı ne zaman göreceğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu doğrusu. Milly, babasını televizyonda görerek idare etmeliydi. Onu ekranda gördüğü ilk birkaç dakika mutlu olmasına rağmen hemen ardından gözyaşlarına boğuluyordu. Nasıl hissettiğini anlıyordum.

“Babaaa...” Yüzü buruştu ve büyük mavi gözleri doldu. Babam yaprakları toplamak için onu da yardıma çağırarak dikkatini dağıtmaya çalıştı. Ben de birkaç yaprak toplamaya çalışırken gözüm, eski kâğıtlarla dolu koliye takıldı. Sararmış eski bir zarfta annemin zarif, italik el yazısını gördüm.

“Aferin kızım,” derken duydum babamı, bu arada Milly, kepçe şekline soktuğu eliyle, yerden çer çöp topluyordu. “Hadi, bu yaprakları şu tarafa taşıyalım, tamam mı? Kuru ve güzeller. İşte böyle, ufaklık. Tamam, şimdi git annenin yanına dur da ben ateşi yakayım.”

Milly kolları ile bacaklarıma sarılırken sadece kendimin duyabileceği bir sesle, “Her zaman tıpkı annem gibi olacağımı düşünürdüm,” dedim. “Onunki gibi geleneksel bir aile hayatım olacağını sanırdım.” Babam cevap vermedi. Kibriti yakmaya çalışıyordu ama sürekli kırılıyorlardı. “Bir kocam ve çocuklarım olacağını düşünürdüm. Kendimi tek başıma çocuk yetiştirirken hiç hayal etmedim ama sonra...” Kafamı salladım.

“... sonrası hayat,” dedi babam sessizce. Alevlenen kibriti avuçlarının içine alıp yapraklara doğru bıraktı.

“Evet. Hayat işte.” Ateşin sesini ve ardından da bir sicim gibi yukarıya yayılan kurşuni kokusunu duymaya başladık.

Babam doğruldu. “Evden her şeyini tamamen aldın, değil mi? Nakliyatçıların kamyonuna girmeyen her şeyi temizlikçiler atacak. Annenin bahçecilik kitaplarını ayırdım, isteyebileceğini düşündüm. Gördün mü onları?”

“Evet, sağol. Üç kitabı aldım, bir de kazma ve küreğini. Bende kalsınlar istedim.”

“Bu onu çok mutlu ederdi,” dedi. “Yaptıkların onu sevindirirdi. Bahçeciliği çok sevdiğinden değil, şehir hayatının ve

uzun saatler boyunca çalışmanın senin için zor olduğunu düşündüğü için.”

“Şu an da uzun saatler çalışıyorum.”

“Evet, doğru.” Babam ateşi, paslanmış bisküvi kutusunun kapağı ile yellendirmeye başladı. “En azından şu anda maaşlı bir köle değilsin, hepsi Milly ve kendin için. Yaptığın işi de seviyorsun üstelik.”

“Hem de nasıl,” diye neşeyle ekledim. Ağacın arasından, çalikuşunun çıtırtılarını duyduk. “Bahçe tasarımcısı olmayı seviyorum.”

“*The Times*’a göre çok da artistik bir tasarımcı hem de, değil mi?” Bu yorum kendimi olan güvenimi arttırmıştı, haberi eski asistanım Sue bana telefonda söylemişti. “GMTV’ye çıkman da işe yaradı sanırım.”

“Yaradı galiba.” Kısa zaman önce, bahçeyi ilkbahara hazırlamak ile ilgili beş kısa program yapmıştım.

“Chelsea ile yapacağınız büyük anlaşmaya ne oldu peki?”

“Boltons’daki mi?” Babam başını salladı. “Araştırmayı yaptım ve tasarımı cumartesi günü götürmeyi planlıyorum. Eğer işler yolunda giderse aldığım en büyük iş olacak.”

“Hadi bakalım, bol şans. Bil ki paraya sıkışırsan her zaman benden isteyebilirsin. İşinin sessiz ortağı olabilirim istersen,” diye gülümseyerek ekledi.

“Çok nazıksın ama ilk iki senenin bütçesel olarak çok zor olacağını zaten biliyordum ve biliyorsun ki senin yardımını asla istemem.” *Cassie’nin aksine*, diye geçirdim içimden. O her zaman para için babamın kapısını çalardı; örneğin, geçen sene sanki zorundaymış gibi gittiği Astanga Yoga tatili için babamdan üç bin beş yüz sterlin almıştı. “Her neyse,” dedim ve devam ettim, “Bu sene işler daha kolaylaşacak gibi.”

Ateşten küçük lavlara benzer parçalar sıçramaya başlamıştı.

“Yani sanırım...” Birden garip bir sessizlik olmuştu. Babam boğazını temizledi ve kolinin içine bir göz attı. “Herhâlde artık dönmek istiyorsun, değil mi?”

“Evet... galiba.” Saatiime baktım. Daha 15.30'du. Vedalaşmaya pek hazır değildim, bir yandan da ateşin keyfini çıkarıyordum.

“Geceleri araba kullanmayı sevmediğini biliyorum.”

“Evet, doğru.”

“Sonra da Milly'nin uyku vakti gelmiş olacak.”

“Hımmm, evet.”

“Benim de yapacak işlerim var aslında.”

“Ah.” Babam, genelde bizden ayrılmak için hiç acele etmezdi, hatta tam tersine uzatırdı zamanı. “Tamam o zaman, yola çıkalım.” Koliye baktım. “Gitmeden evvel, başka bir şey için yardıma ihtiyacın olmadığına emin misin?”

“Hayır. Sadece hava kararmadan bununla uğraşmam lazım.”

“Neyle?”

“Sadece eski mektuplar.” Babamın boynundan başlayan kızarmayı görmüştüm. “Annene yolladığım sevgililer günü kartları gibi, o tarz şeyler.”

Sevgililer Günü olduğunu ona hatırlatmadım. *Sanki çok kart almışım gibi*, diye düşündüm kederle. Pek de romantik olmayan bir dönemdeydim.

Babam, “Hiçbirini atmazdı,” dedi. “Masasında buldum bunları.” Kafasını salladı. “Yolladığım tüm Sevgililer Günü kartları, tam otuz altı tane,” diyerek devam etti. “Annen çok duygusal bir kadındı. Bana yolladığı bazı mektupları da ayırdım.”

Milly'nin düğmelerini ilikledim. “Evliyken niye yazıyırdınız ki?”

Babam ateşi yellemeye devam etti. “Ben Brezilya’dayken.” Bana baktı. “O dönemi hatırladığını zannetmem, yoksa hatırlıyor musun?”

“Hayal meyal. Mark ve annemle birlikte havaalanında sana el salladığımız aklıma geliyor.”

“1977 yılıydı, beş yaşındaydın. Sekiz aylığına gitmiştim.”

“Ne yapıyordun orada?”

“Rio yakınlarındaki bir köprünün tamirini denetliyordum. Telefon hatları berbat, bu yüzden de mektuplaşıyorduk.”

Her cuma postaneye, elimizde mavi zarflarla gittiğimizi hatırladım. Henüz yazamadığım için kâğıdın üzerine resim çizerdim.

“O kadar süre uzakta olmak senin için zor olmuş olmalı.”

Babam sessizce, “Öyleydi,” dedi.

“Yani, bu Cassie doğmadan önceydi?”

Kendimi çürük bir banka attım. “Doğru, Cassie ertesi yıl doğdu.”

Kutuya tekrar baktım ve içinin ne kadar çok duygu ile dolu olduğunu düşündüm.

“Saklamak istemediğine emin misin? Yazık olacak gibi geliyor bana.”

“Elbette saklayacağım,” diyerek göğsüne vurdu babam ve ekledi: “Tam burada. Yeni dairemde bu eşyalarla oturup kötü hissetmek...” Sesi boğazına düğümlenmişti. “Onlara son kez bakıp yakacağım.”

“Anlıyorum.” dedim. “Biz dönüyoruz o zaman, beni Londra’ya geldiğinde ara ki yanına gelelim.” Babam başını salladı. “Büyükbabana hoşça kal desene, tatlım.”

Milly öpücük için yanağını uzattı.

“Güle güle benim küçük aşkım.”

Ona sarıldım. “Hoşça kal, baba.” *Kahretsin*. Yine ağzımdan kaçırdım.

Milly, “Babaaa!” diye bağırmaya başladı.

Milly’yi arabadaki bebek koltuğuna bağlayıp yola çıktıktan hemen sonra, bir Chelsea taraftarı gibi tutku ve coşkuyla, “Baba, baba,” diye tezahürat ediyordu.

“Tamam tatlım,” diye mırıldandım. “Babanı göreceğiz ama hemen değil, şu aralar çok meşgul.”

“Babam. Yeşgul,” diye tekrarladi. “Yeşgul, babam!”

“Aaa, ata baksana,” dedim.

“Ata! Baba!”

“Mööö, ineklere bak, ne güzeller.”

“Mööö, inekler. Babaaa...”

Kırmızı ışıktaki durduğumuzda aynadan arkaya baktım, Xan’ın deniz mavisi gözleri bana bakıyordu. Çoğu zaman, Milly’nin babasına bu kadar benzemiyor olmasını diliyordum. Motorun hareketi ve sıcaklığı ile gözleri kapandı ve ben de Xan ile ilk tanıştığım zamanı hatırladım. Bir an bile hayatıma bu kadar zarar verebileceğini düşünmemiştim.

Debriyajdan ayağımı kaldırırken o zamana dek ne kadar tedbirli biri olduğum geldi aklıma. Mark gibiydim, duyarlı ve ilerisini düşünen. Cassie’nin aksine.

“Hayatın için bir planın olmalı,” derdi Mark. Benden iki yaş büyüktü ve o zamanlar gerçekten yakındık. Onu dinleyip “Doktor olacağım,” dedim.

On dört yaşında planımı belirlemiştim bile: Çok çalışıp iyi bir üniversiteye girecek, iyi bir iş bularak ev satın alacaktım. Yirmilerimin sonuna geldiğimde ise kendime o uzun ömürlü bitkilere benzeyen şahane adamı bulup evlenecek ve üç çocuk

yapacaktım; en küçükleri okula başladığı zaman da işe geri dönecektim. Maaşım çok önemli olmasa da deniz kenarı kulübemizi veya Fransa'daki evimizi ödemek için yeterli olacaktı. Güvenilir, uzun ömürlü kocam bana bir an evvel emekli olmamı söyleyecekti ve böylelikle emekliliğimi çocuklarım ve torunlarımın sık ziyaretleri ile geçirip doksan dokuzumda uykumda huzur içinde ölecektim.

Yıllarca bu plana sadık kaldım. York Üniversitesi'nde Tarih okudum, Şehir Vakfı'nda bir iş buldum, burada Adalet Araştırmaları Bölümü'ne girdim ve yatırım analizleri yaptım. Heyecan verici bir iş olmasa da parası oldukça iyiydi. Brook Green'de kendime küçük bir ev aldım ve aylık borcunu ödeyip maaşımın kalanıyla keyfime baktım. Kayağa, dalışa, doğa yürüyüşlerine gittim, spora yazıldım. Operaya gidip güzel koltuklarda oturdum. Bahçemde ailem ve arkadaşarımla vakit geçirdim. Kişisel hedeflerimi gerçekleştirme yolunda ilerliyordum.

Otuzuma geldiğimde kendimi, nişanların, düğünlerin ve bekârlığa veda partilerinin ortasında buluverdim. Biriyle tanışmam gerektiği hissiyatıyla bir tenis kulübüne yazıldım, partiler vermeye başladım ve buluşmalara gittim. Bunları yaparken annemin söylediği eski moda sözler hep aklımdaydı: "Telefonlarına hemen cevap vermeden önce biraz beklet," derdi hep. "Onları göremeyecek kadar meşgul olduğuna inandır. Hiç ama hiçbir zaman onların önüne atlama, Anna. Kadınsal gizemi her zaman muhafaza et." Bunları söylediğinde hep homurdanırdım, annemse flörtlerde bütün bunların gerekli olduğunu söyler ve bana "kadın tavsiyesinde" bulunmasının onun görevi olduğunu hatırlatırdı.

Coşkulu bir şekilde, “Tüm anneler bunu yapmalı,” deyip beni şaşırtmıştı hatta. “Annem bana hiçbir şey anlatmadı,” diye de eklemişti iç çekerek. “Çok utangaçtı, keşke olmasaydı çünkü dünyanın gerçeklerinden haberim yoktu.”

Bu da babamla yirmi yaşında nasıl evlendiğini açıklar gibiydi.

Her konu açıldığında, “Kasırğa gibi bir aşkı,” derdi.

Gerçeği bildiğimden olsa gerek, gözlerimi çaktırmadan devirirdim.

Babam, “Tam bir hortum,” diye eklerdi gülümseyerek. Strand'deki Lyon Corner House'da tanışıp iki ay içinde evlenmişlerdi.

“Yağmur yağıyordu,” diye başlardı annem. “Kafe doluydu. Aniden, bu tanrı görünümlü adam yanıma yaklaşıp masayı paylaşıp paylaşamayacağımızı sordu ve olan oldu!”

Annemin olaysız ve mutlu, romantik hayatını göz önüne alınca beni gönül işleri hakkında eğitime çabası çok komik geliyordu.

Çıktığım adamlar çekici, akıllı, yakışıklı ve genelde “koca olabilecek” kıvamdaydılar fakat yine de her birinin eksiği vardı. Mesela, çok başarılı bir borsacı olan Duncan, striptiz kulüplerinde kucak dansı düşkünüydü, ki bu bana hiç uymazdı. Gavin ise hâlâ boşanmasını atlatmaya çalışıyordu. Sonrasında çıktığım, reklam şirketinde metin yazarı olarak çalışan Henry ise yoğun trafiği, kaldırımlarda araba kullanarak atlatan biriydi. İkinci kez ikaz edildiği zaman, yeter artık dedim. Sonra Wiltshire'da bir düğünde, yayıncı olan Tony ile tanıştım. Tony akıllı ve neşeliydi. Altı aydan sonra, uzun süreli ilişki istemediğini söyleyince bitirmek zorunda kaldım. Zamanımı boşa harcayamazdım.

Annem teselli ederek “Daha önünde uzun yıllar var, tatlım,” derdi. Oxted’de, bahçedeki armut ağacının altındaki bankta oturuyorduk. 10 Mayıs’tı, doğum günüydü. Sabah ona hediye ettiğim Shalimar kreminin kokusuyla kolunu bana doğru doladı. “Henü otuz iki yaşındasın,” dediğini duydum. Gözlerim, unutmama beni çiçeklerine benzeyen bulutlara takıldı. “Otuz iki genç bir yaş, neyse ki kadınlar artık çok daha geç çocuk sahibi olabiliyorlar.”

Birden ona, her zaman öğrenmek istediğim şeyi sordum. “Eğer zamanı geri alabilseydin, bir aile kurmak için daha çok bekler miydin?” Mark’ı sadece yirmi bir yaşındayken doğurmuştu.

“Yani...” dedi, biraz kızararak. “Çocuk sahibi olmak asla bir hata değildir.” Benim demek istediğim bu değildi. “Ama evet, ben oldukça erken başladım,” diye devam etti. “Senin gibi çalışmadım. Fakat Anna, sen şanslısın. Sizin jenerasyonunuzun iyi bir kariyeri, eğlencesi ve bağımsızlığı var ve sonrasında aile hayatının mutluluğunu da yakalayabiliyorlar. O mutluluğu bulmak için endişelenmene gerek yok.” Saçımı okşayarak tekrarlardı, “daha çok zamanın var,” dedi.

Kendisinin pek zamanı kalmamış gibiydi çünkü bir aydan az bir süre sonra öldü.

Otoyola çıktığımda -ki her zaman araba kullanırken derin düşüncelere dalarım- aklımın o berbat döneme takıldığını fark ettim. Öyle büyük bir şok yaşamıştım ki nefesim kesilmişti âdeta. Sanki “durdur” tuşuna basılmışcasına hayatım duraklatılmıştı. Annem olmadan ne yapardım ben? Kendimi bir uçurumdan itilmiş gibi hissediyordum.

Geceleri gözlerimi karanlığa diker veya sadece yirmi üç yıl kalmışsa diye, düşünmeye başladım. Ya on senem kaldıy-

sa veya beş, hatta bir? Hayatın pamuk ipliğine bağlı olduğunu şimdi kavramıştım.

Cenaze işlerini organize etmek ve daha sonrası için iki hafta izin almıştım. Babam zaten hiçbir şey yapacak hâlde değildi ve benim de bu izne ihtiyacım vardı. İş arkadaşlarım, başlarda oldukça anlayışlı olsalar da bir süre sonra nasıl olduğumu sormayı bıraktılar. Hayat normal akışında devam ediyordu ama artık bana normal gelmiyordu. Zaman geçtikçe hayata dair memnuniyetsizliğim çoğaldı; benim için yatırımcı bulmak artık hiç de ilginç değildi. Ulaşmaya çalıştığım hedefler bana çok anlamsız geldi. Böylece hayatımı değiştirmek için yeni kararlar aldım.

Koşuşturmayı bırakıp bahçe tasarımcısı olmak her zaman hayallerimi süslerdi. Kimin evine gidersem gideyim, bahçesini farklı tasarlasalar, değişik bitkiler ekmiş olsalar nasıl görüneceğini düşünmeden duramazdım. Hatır için birkaç bahçe tasarlamıştım bile; asistanım Sue'nun Kent'teki avlusunu ve yaşlı bir çiftin kulübelerinin bahçesini. Hatmi çiçekleri ve yüksük otlarının etrafı sarmasına çok memnun olmuşlardı. En nihayetinde bu da benim moralimi yükseltmişti.

Böylece Chelsea'deki Londra Bahçecilik Okulu'nun bir senelik diploma programına kayıt yaptırdım. Sonra da patronum Miles ile konuşmaya gittim.

Bana, "Emin misin?" diye sordu. Ofisine girerken kalbim yerinden çıkacak gibiydi; arkadaşlığını ve güvenini kaybedeceğim aklımdan çıkmıyordu. Elinde kalemi çevirip duruyordu. "Anna, çok şeyden vazgeçiyorsun, iki üç seneye yönetici olabilirdin." İsmimi şirketin antetli kâğıtlarının üzerinde hayal ettim. "Seni caydırmaya çalıştığımı düşünme," diye devam etti Miles, "Bunu yapmak istediğine kesinlikle emin

misin?” Pencereden dışarıya baktığımda gökyüzünde beyaz izini bırakarak giden uçağı gördüm. “Son zamanlarda çok zor şeyler yaşadın. Annenin ölümünden kaynaklanan bir durum olmasın?”

Kısık bir sesle, “Evet,” dedim. “Gerçekten de olan bu, dolayısıyla *çok* eminim, teşekkürler.”

İstifamı verdim ve eylül başında, Miles bana toplantı odasında bir veda partisi verdi. Katılanların sayısını gördüğümde iyi ki yarı fiyatına almış olmakla gurur duyduğum Prada elbise ve sevgili Jimmy Choos’larımı giymişim dedim. Bu toplulukları uzun süre giyecek gibi değildim. Daha fazlasını da alacak değildim. Seneye hiç gelirim olmayacaktı. Şampanya da içmeyeceğimi düşünüp üçüncü bardağımdan bir yudum daha aldım.

Miles kadehini kadehime vurdu, elini sarı saçlarının arasında gezdirirken fazlaca gelişmiş melek yüzlü bir çocuğa benziyordu. “Buraya bakabilir misiniz, lütfen?” Bu arada gürültü de dinmişti. “Anna’yı bir dakikalığına biraz utandırmak istiyorum da.” Yüzümde bir sıcaklık oluştu. Sarı ipek kravatını gevşetti. “Anna, bu gerçekten Arden Fon Yönetimi için çok üzücü bir an çünkü sen harika bir iş arkadaşıydın.”

“Ve harika bir patron!” dedi Sue. Ona gülümsedim. “Sana bahçecilik konusunda gaz verdiğim için şu an pişmanım!”

Miles, “Gerçek bir takım arkadaşıydın,” diyerek devam etti. Titiz araştırmaların, işimizi güven içinde yapmamızı sağladı. Bizim için canını dişine takarak çalıştın. Şimdi de yine, titiz bir ön çalışma gerektiren başka bir işe geçiyorsun.” Gülümsedim. “Anna, seni ifade edebileceğimizden daha çok özleyeceğiz. Sana yeni kariyerinde mutluluk ve başarı dileriz. Küçük katkımızın işe yaracağını umuyoruz.”

Öne doğru çıktığımda, bana oldukça büyük ve ağır bir hediye paketi uzattı. İçinden, gümüş kaplama, üstünde adının ve tarihin işlenmiş olduğu bir sulama kabı ve yeşil bahçe çizimleri çıktı. Gülümsedim ve ardından kısa bir teşekkür konuşması yaptım; ağlamamak için kendimi çok zor tuttum. Gerçek en sonunda yüzüme çarpmıştı. Hediyelerime sarılıp herkesle önce gülümseyerek sonra da gözyaşlarıyla vedalaşarak ofisten ayrılıp Sue ile yemeğe çıktım.

Şirketin döner kapısından son kez geçmek ve güvenlik görevlileriyle son kez selamlaşmak garip hissettirmişti. Sue ile veda yemeğimiz için köşedeki Chez Gerard'a gittik. Siparişlerimizi verirken Sue'ya baktım; annemden sadece yedi yaş küçüktü ve hiç sahip olmadığım teyzem gibiydi.

"Anna biliyorsun," derken menüsünü aşağıya indirdi. "Senin için beş sene çalıştım ve bir günüm bile kötü geçmedi."

"Sue, her zaman bir asistandan daha fazlasıydın benim için." Boğazım düğümlendi. "Gerçek bir arkadaş oldun."

Elini koluma koydu. "Arkadaşlığımız bitmeyecek." Çantasını açtı ve bir paket çıkarttı. "Benim de senin için küçük bir hediyem var." Paketin içinde çok sevdiğim dağ bitkileriyle ilgili bir kitap vardı. Kitapta, kantaronların nefis fotoğrafları, Karpatyalar'da yetişen, edelweis ve karanfiller ile Pireneler ve Alp Dağları coğrafyası vardı.

"Teşekkür ederim," dedim. "Harika bir kitap." Kapağı çevirdiğimde Sue'nun yazısı ile karşılaştım. *Anna'ya, çiçek açıp büyümen dileğiyle...* "Umarım öyle olur" dedim endişeyle.

Sue, "Olacak," dedi.

Daha sonra kahvemiz geldi. Sue yemekten sonra arkadaşı Cathy ile bir içki için buluşacağını söyledi. "Neden sen de gelmiyorsun?" diye sordu.

Espressomdan bir yudum aldım. “Bilmem... Aslında...”

“Cathy ile benim kırk beşinci doğum günümde tanışmıştın. Beraber bir şeyler içmiştik, hatırladın mı?”

“Evet, hatırlıyorum, tatlı biriydi.”

“Oxford Circus yakınlarındaki yeni bir kulübe gideceğiz, sonra da Dartford’a beraber trenle geri döneceğiz. Hadi evet de, Anna.”

“Aslında...”

“Saat daha on bile değil. Bu akşam başka bir işin yok, değil mi?” Kafamı sallayarak onayladım. “Öyleyse?”

“Tamam, öyleyse geliyorum, teşekkürler. Neden olmasın?”

“Bu gece, on iki seneden sonra şehirdeki son akşamın,” diyerek de ekledi.

“On iki sene,” diye tekrar ettim. “Hayatımın neredeyse üçte birinden fazla.” Şampanya yüzünden biraz sallanıyordum.

“Mızıkçılık etmek istemezsin, değil mi?”

“Hayır, aklımda güzel kalsın istiyorum.”

“Neşeli olsun, ağlamak yok!”

“Kesinlikle!”

Fakat Bank metro istasyonundan aşağı inerken ayakkabımın topuğu yürüyen merdivene takıldı. Sıkışıp kalmıştı. Tam paniğe kapılıyordum ki merdivenlerin sonuna geldiğimizde kopup kırıldı.

“Kahretsin,” diye homurdanmaya başladım topallarken. Sue korkuyla elini ağzına götürmüştü, sonra gülmeye başladı. “Bu bir işaret olmalı,” dedim kırık stilettomu elimde tutarken. “Şehrin güvenilir ortamını terk ediyorum, yani tekrar ayaklarımın üzerine basacağım.”

“Saçmalama, çok başarılı olacaksın. Fakat bunun için sadece bir şey var...”

“Japon yapıştırıcı,” diye araya girdim. “Yanında var mı?”

“Yeşil bahçe çizmelerini giysene!”

“Hayır!”

“Evet.” Sue güldü. “Başka ne yapabilirsin ki? Yalın ayak mı dolaşacaksın?”

“Aman Tanrım.” Paketten çizmeleri çıkarırken gülüyordum ve yolcular da bana bakıyorlardı. Bacaklarıma bakakaldım. Koridorda yürürken, “Çok çekici. Baştan ayağa çok uyumluyum. Neyse ki çizmeler uydu,” diye ekledim. “Gerçi ayaklarımı kocaman gösteriyorlar.”

Sue, “Çok tatlı bir bohem oldun,” diyerek güldü.

“Acayip gözükiyorum.”

“Hatırlanası bir gece istediğini söylemiştin.”

“Doğru söylüyorsun.”

Central Line’da beş durak gittikten sonra, bizi gişelerin orada bekleyen Cathy’yi gördük.

Şaşkın bakışlarını yakaladım. “Topuğum kırıldı,” dedim.

Sempatik bir tavırla, “Boş ver,” dedi. “Senin gibi gülümsemesi olan birinin ayakkabılarını kimse fark etmeyecektir.” Onu öpebilirdim. “Iso Bar hemen şurada.” İki iri kıyım güvenlik, mor bir ipi geçip içeri girmemizi sağladı.

Tavanları kubbeli mekândan içeriye girerken Cathy bize, “Burası yeni açıldı,” gibi açıklamalarda bulunuyordu. “Son geldiğimde, burada Clive Owen’ı gördüm ve bana göz kırptı.”

“Ne şanslısın,” dedim. “Hadi, biraz daha şampanya alalım. Siz masa bakarken ben hallederim.”

Kalabalık bara doğru yöneldim. Bahçe çizmelerimden biraz utanıyor olsam da neyse ki etraf oldukça karanlıktı. Barmenin dikkatini çekmeyi başaramıyor gibiydim. On dakikadır bekliyordum ve fazlasıyla sinirlenmiştim. Yanan sönen

ışıklar başımı ağrıtmıştı. Bir anda yanımda duran adamın, işaret parmaklarıyla barmene beni gösterdiğinin farkına vardım. Ona baktığımı görünce, gülümsedi.

“Teşekkürler,” dedim ve siparişimi verdim. Ona iyice bakınca, göğüs kafesimde bir yumruk hissettim. Omuzlarına kadar uzanan, koyu siyah saçları ve dumanlı mavi gözleri vardı. Otuzlu yaşlarının ortalarında; uzun, ince ve omuzları geniş bir adamdı. “Çok nazıksınız,” diye ekledim. “Barmenin bir türlü beni fark etmesini sağlayamadım.”

“Niye bilmem,” dedi yabancı. “Oldukça dikkat çekicisiniz oysa. Siz şeye benzettim...” Gwyneth Paltrow demesini umdum veya Kristen Dunst. İnsanlar yeterince içtiklerinde beni bu iki kadından birine benzetirlerdi.

“... bir buz dağına,” dediğini duydum. “Uzun, donuk ve ... sakın.”

“Tabii, saklı derinliklerim de var.”

“Eminim vardır.” Bu sözüm onun bakışlarını ayaklarıma yönlendirmişti. Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıp “Kır yürüyüşünden mi geliyorsunuz?”

“Hayır,” diyerek ne olduğunu anlattım.

“Ne vakitsiz olmuş.”

“Bir de bana sorun.” İçki ücretini ödedim. “Ama her zaman yanımda alternatif ayakkabılar taşıyım.”

“Görüyorum, ne kadar pratiksiniz.”

“Her neyse, teşekkür ederim. Çok centilmensiniz.”

“Bazen,” dedi. “Her zaman değil...”

Şimdi, önümdeki arabayı sollarken, o yakışıklı yabancıya nazikçe iyi geceler deyip Cathy ve Sue’yu bulmaya gitseydim, hayatımın ne kadar farklı olacağını düşündüm. İyi geceler demek yerine, bir bardak şampanya doldurup ona uzattım.

Alkolün verdiği keyifle onu daha cesur gözlerle inceledim. Karşılığında da ilgili bakışlarını üzerimde hissettirdim.

“Birileriyle mi geldin?” diye sordum. Bu arada çekici bir kadının gelip aniden onu almasını bekler gibiydim.

“Bir arkadaşımla geldim. Arkadaşım, karısı ile telefonda konuşmak için dışarı çıktı.”

“Seninki nerede peki?” Beni bile şaşırtan bir açıklıkla sormuştum.

Suratında, hafif şaşkın bir ifade belirmişti. “Benim yok.”

“Peki, bir kız arkadaşın var mı?”

“Yok...” dedi yavaşça. “Madem soruyorsun. Neyi kutluyorsunuz, söylesene,” diyerek bardağını bardağıma çarptı.

Annemi düşündüm. “Hiçbir şey. Yeni bir hayata başlamak üzereyim.”

“Yeni bir hayat mı?” Bardağını kaldırdı ve içindeki balonların aşağıya düşmesini seyretmeye başladı. “Peki, o hâlde, senin yeni hayatına içelim. Ne yapacaksın? Göç mü ediyorsun? Evleniyor musun? Manastıra mı kapanacaksın? Sirke mi katılacaksın?”

“Hiçbiri.” Ona şehirdeki son günüm olduğunu ve pazartesi günü bahçecilik programına başlayacağımı anlattım.

“Demek vadeli fonlardan, otsu tonlara geçiyorsun.”

“Evet, aynen.”

“Hisse senetlerinden, kokulu demetlere,” diyerek güldü. “Wall Street’ten, duvar sarmaşıklarına. Devam edeyim mi?”

“Yok,” diyerek kıkırdadım. Veda partimde yeterince bahçecilik şakası vardı zaten.

Bara doğru yaslandı. “Bu kursu bitirdiğinde ne olacak?”

“Kendi danışmanlık firmamı açacağım. Anna Temple Bahçe Tasarımı.”

“Anna Temple?.. Böyle bir isimle oldukça ilgi görüyor olmalısın. Büyük ve adanmış bir kitle var mı arkanda?”

Kafamı salladım. “Maalesef, hayır.”

“İşte buna inanmam.”

“Senin ismin nedir?” diye sordum. “Adını bilmeden, doğru düzgün muhabbet edemiyorum.”

Tekrar gülümsedi. “Adım Xan. X ile.”

“Niye X-Ray’li misin?” Yeni utanmazlığım ile çok eğleniyordum. Hayatımın son iki saatinde, karakterimin yeni özelliklerini keşfediyor gibiydim. Doğuştan flörtöz Cassie, benimle gurur duyardı.

“Hayır,” diyerek güldü. “Alexander’ın kısaltılmışı.”

Şampanyamdan bir yudum daha aldım. “Alex’den daha şık, değil mi?”

“Annem de böyle düşünüyordu sanırım.”

Sonrasında, Xan’ın arkadaşı gelip ayrılması gerektiğini söyledi. Ben de onu, Cathy ile Sue’nun bulduğu masamıza davet ettim. Hepimizle nazikçe sohbet ettikten sonra sadece ikimiz konuşmaya başladık. Hong Kong’da on sene bankacılık yaptığını, ardından da BBC’de çalışmak için döndüğünü söyledi.

Şampanyamı içerken, “İşini seviyor musun?” diye sordum.

“Harika. Keşke daha önceden bu riski alsaymışım. Hayat sevdiğin bir şeyi yapmamak için çok kısa.”

“Benim vardığım nokta da buydu,” dedim aynı hisler içinde.

“Ben haberde staj yapıyorum. Benim gibi geç başlayan birini aldıkları için şanslıyım.”

Sue ve Cathy, paltolarını giymişlerdi. Sue, “Treni yakalamamız gerek,” dedi. Çantasını topladı ve bana eğilip sarılırken, “Gerçekten de hatırdı kalacak bir gece geçiriyor

gibisin,” diye fısıldadı. “Belki de sahiden de bir patlama ile bitecek.” Kıkırdadı ve doğruldu. “Pazartesi görüşürüz, Anna. Ay pardon, görüşmüyoruz.” Bana tekrar sarıldı. “Seni arayacağım.”

“Lütfen ara, Sue. Kitap için çok teşekkür ederim.”

Xan nazikçe ayağa kalktı, Sue oturmasını ima eden bir işaret yaptı. “Yok yok, siz ikiniz kalın.”

Böylece Xan ve ben orada kaldık. Ne kadar sonra olduğunu hatırlamıyorum fakat Xan saatine bakıp “Gitmeliyim,” dedi. “Gece yarısı olmuş.”

“Ah.” Kısa bir panik ve üzüntü dalgası hissettim. “Bal ka-bağına dönüşme vakti mi”

“Uyku zamanı, yarın yoğun bir gün beni bekliyor.”

“Peki...” derken ayağa kalktım ve ne kadar çok içtiğimin farkına vardım. “Ben de kalkayım. Seninle tanıştığıma çok sevindim. Bugün benim için oldukça önemli bir gündü ve sen olmasan böyle olmazdı.”

“Gerçekten mi?”

Çantamı alırken, “Evet, nedenini tam olarak bilmesem de içimde seninle tanışacağıma dair bir his vardı,” diye yanıt verdim.

Xan bana bakıyordu. “Nerede oturuyorsun?”

Bir elektriklenme hissettim. “Brook Green.”

“Ben Notting Hill’deyim. Taksiyle döneceğim, seni geçerken bırakabilirim istersen.”

Karnımda kelebekler uçuşuyordu. “Evet, iyi olur. Teşekkürler.”

Oxford Caddesi, serseriler ve uluyan sarhoşlarla doluydu. Xan elini koruyucu bir şekilde koluma koydu. Tenim resmen gıdıklandı. Çok az yağmur yağıyordu, o yüzden de taksiler

pek ortalıkta değildi. Birden sarı ışığı gördük. Xan elini kaldırıp taksiye işaret etti. Taksi gürültülü bir şekilde yanımızda durdu.

“Brook Green, lütfen,” diyerek bana kapıyı açtı. “Daha sonra da, Notting Hill.”

Arabaya bindim. “İlk beni mi bırakacaksın?”

“Tabii ki.”

“Gerçek bir centilmensin,” dedim.

“Olmaya çalışıyorum,” dedi Xan. Pencereden dışarı baktı. Yağmur damlaları ve dükkânların neon ışıkları cama vuruyordu. “Bazen hiç centilmence olmayan hareketlerde bulunabiliyorum.”

“Gerçekten mi?” dedim. İki yağmur tanesinin pencerenin yukarisından aşağıya süzöldükten sonra, aynı noktada birleşmesini izledim. “Şu anda da böyle bir niyetin var mı acaba?”

Sessizlik olmuştu. Arabanın motoru ve ıslak tekerleklerin çıkardığı ıslık sesinden başka bir şey yoktu.

“Evet,” dedi Xan sakince.

Ona yakınlaşarak kolumu onun koluna yasladım; bacaklarının sıcaklığını bacaklarımda hissediyordum. Notting Hill’e doğru, Bayster Road üzerinden, Holland Park Avenue’den geçerek devam ettik. Çınar ağaçları koca yapraklarını dökmeye başlamıştı bile.

“Çok fazla kalmadı,” diye mırıldandım. Xan’ın yüzü şehir ışıklarıyla bir aydınlanıyor bir kararıyordu. “Beş dakikaya orada oluruz.” Elimi yüzüne götürdüm ve kıvrıcık saçlarının bir tutamını kulağının arkasına koydum. “Beni evine istediğin zaman götürebilirsin,” diye fısıldadım. O sırada Xan, bakişlarını bana kilitledi. Ellerimi dudaklarına götürüp etrafın-

da dolaştırdıktan sonra öpüştük. Dudakları tuz ve şampanya tadındaydı.

“Anna,” diyerek soluklandı. Boynundaki yeşil limon kokusunu alıyordum. “Anna...” Tekrar öpüştük, bu sefer daha aceleci, elimi kucağına koydum ve kotunu geren sertliğini hissettim. Şimdiden arzudan bayılacak gibiydim.

“Hangi yoldan, ahbap?” Şoför bağııyordu.

“Ah, Havelock,” dedim. Yüzüm alevler içindeydi. “Sol sıradaki, en son ev. Tam köşede.” İnmemize yakın, çantalarımı aramaya başladım. Xan kapıyı açtı, ikimiz de indik. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Xan, şoföre ödeme yapmak yerine, orada durmuş bana bakıyordu.

“Peki... teşekkür ederim,” dedim. “Bıraktığın için... ve...” Neden tereddüt etmişti ki? Belki de bekâr olduğu konusunda yalan söylemiş olabileceğini düşündüm sıkılarak. Belki de çok utangaçtı ve bir türlü cesaret edemiyordu. Evet, karar verdim, buydu. Utangaçtı. Hayatımı değiştirecek olan o sözleri böylece söyleyiverdim. “Gelmez miydin?” Dedim sessizce. “Kahve için ya da ne bileyim...”

“Kahve mi?” diye tekrarladı Xan, sanki absürt bir kelime çıkmıştı ağızımdan.

“Evet, kahve.” Yağmur arttığı için yakamı kaldırdım. “Etiyopya veya Guatemala, kafeinli veya kafeinsiz, espresso ya da latte. Sıcak çikolata veya başka organik şeyler de var,” diyerek gülümsedim. “Galiba biraz da Horlicks var.” Şoför gitmek için sabırsızlanıyordu. “Ovaltine?” diyerek denemeye devam ettim. Xan hâlâ öylece duruyordu. Yanlış anlamıştım. İlgiilenmiyordu. Hayal kırıklığı içinde arkamı döndüm.

Taksinin kapısının kapanma sesini, ardından da motorun sesinin uzaklaştığını duydum.

Kilidi açarken arkamda bir anda bir ayak sesi duydum; Xan, “PG Tips çayın yoktur herhâlde?” diye sordu.

Şimdi otoyoldan caddeye yöneldiğimde o gece hissettiğim mutluluğu pişmanlıkla hatırladım. Hırsız alarımını kapatıp evimin huzurlu ve ferah havasına kavuşmuştum. Sehpanın üzerinde bir vazo zambak vardı ve her şey yerli yerindeydi. Masadaysa bir ayakkabı kutusunun içinde, yanıtlamayan baş-sağlığı mektupları vardı. Kutuyu kapatıp ceketimi sandalyenin arkasına astım ve mutfığa yöneldim.

Xan beni takip etti, su ısıtıcısını doldururken annemle babamın büfenin üzerinde duran fotoğraflarına baktığını gördüm. Annemi ona söylememiştim, bu konuda konuşmak istemiyordum çünkü konuşursam tüm acım daha da gerçek oluyordu.

Dolabı açarken, “Ne istersin, peki?” diye sordum. “PG Tips yok ama Kenya, Darjeeling, Seylan, Assam, yeşil çay, papatya veya daha hoş bir şey istersen...” Yasemin ve lavanta dolu kavanozu gösterdim. “Nasıl olsun?” diye tekrar sordum.

“Hiçbir şey,” dedi gülümseyerek.

“Emin misin? Bir şey istemen lazım,” diye baştan çıkartıcı bir şekilde fısıldadım.

“İstiyorum, tabii...” Biraz utangaç bir şekilde uzağa baktı ve bakışını bana çevirdi. “Ben... Bir şey çıkarmanı istiyorum...”

Ürpermiştim. “Bu ne olabilir?” diye sordum. Xan ayaklarımı gösterdi. “Ah, onlar...” Bahçe botlarımı çıkarırken gülüyordum.

“Şimdi daha iyi,” dedi yavaşça. Bacaklarıma bakıyordu. “Anna, biliyor musun, çok çekici bileklerin var.”

“Dirseklerim de fena değildir.”

Xan cevap vermedi. Sadece orada durup beni incelemeye devam etti. Ona doğru bir adım attım ve öpüştük. Hiçbir şey söylemeden kravatını gevşetip beyaz halı kaplı merdivenden yukarı, yatak odama doğru çıkardım onu. Gömleğinin düğmelerini çözdüm, göğsü geniş ve yumuşaktı. Sonra elimi aşağıya kaydırdım. Hayatımda kontrolü böyle ele aldığım pek görülmemişti. Fermuarını açtım ve onu yavaşça yatağa ittim. Üstümü bir hareketle çıkarırken ellerini çıplak kalçalarım da hissettim. Hiçbir erkeğe hissetmediğim kadar fiziksel bir arzu duyuyordum ona karşı. Onu istiyordum. Ona ihtiyacım vardı.

“Şimdi,” dedim içime girerken. Gözleri genişledi, yavaşça ve hoş bir ahenkle hareket ettik. Büyük bir titreme ile geldi ve birbirimize sarılmış bir şekilde yan yana uzandık. Xan hemen uyudu, bense şampanya ve heyecanın etkisiyle uyanıktım. Çenesindeki gölgeye ve yanaklarının üstündeki kıvrılmış kirpiklerine baktım.

Bu yeni bir ilişkinin başlangıcı olabilir, diye düşündüm. Yeni hayatıma uygun bir ilişki...

Ben de uyuyakaldım ve rüyamda annemi gördüm. Çok moral bozucu bir rüyaydı. Bahçede bana doğru yürüyordu fakat uzandığımda ona sarılamayacağımı biliyordum. Gördüğümün o olduğundan bile emin olamıyordum çünkü yüzü sürekli şekil değiştiriyordu. Üzgün ve karmaşık duygularla uyandım.

Perdenin arkasından sızan gün ışığına bakarken, *bu olanlar için ne derdi acaba*, diye düşündüm. Hayal kırıklığına uğrardı sanırım.

Of, Anna, nasıl yaparsın? Daha yeni tanıştınız. Sana hep ne derdim? Eğer bir adamı beğendiysen beklemek en iyisidir...

Bir anda panikledim. Xan yataktan kalkmıştı. Kafasının yastıkta bıraktığı ize bakıp bacaklarımı yataktan çıkardım. Banyoda olmalıydı. Sessizlikten orada olmadığını farkındaydım aslında. Haliya dağılmış olan giysileri, ortadan kalkmıştı.

Saate baktım; 06.30'du daha. Bana bir not bırakmış olabilir umuduyla aşağıya indim fakat buradaki varlığını kanıtlayacak hiçbir şey kalmamıştı. Yatağımdaki kokusundan başka.

Kanepeye oturdum, evimin boşluğu beni delip geçiyordu sanki. Başım ağrıyordu, ağzımdaysa ekşi bir tat vardı. Dışarıdan süt kamyonunun sesini duydum. Xan'ın neden gitmesi gerekiyordu?

Şimdi, güney Londra yolunda giderken düşünüyordum da düşlediğim hiç de bu değildi. Milly'ye baktım, hemen uyuyakalmıştı. Başparmağı ağzındaydı, diğer parmakları da burnunun üzerindeydi.

O gece uykuya dalmadan evvel, sabah Xan kalsaydı nasıl vakit geçirirdik diye hayal ettim. Sabahı yatakta geçirdikten sonra, Viktoryen tarzındaki küvetimde yıkandığımızı düşündüm. Mahallemin kafesinde kahvaltı eder, yumurta ve pastırma yerken sanki birbirimizi yıllardır tanıyormuşuz gibi sohbet ederdik. Ardından Hollan Park'a yürüyüşe giderdik. Üç ay kadar çıktıktan sonra beni Floransa'ya götürür ve orada evlenme teklif ederdi. Kursumun bitimindeki hafta sonu, Beldevere'de bir yaz düğünü ile evlenirdik.

Beni en azından niye veda etmek için uyandırmamıştı ki? Kızarak bunu düşündüm. En azından centilmenlik gösterip bir not bıraksaydı. Notta beni rahatsız etmemek için uyandırmadığını söyleyebilir, akşam müsait olup olmadığını sorabilirdi.

Fakat Xan bunların hiçbirini yapmamıştı. Büyük bir hata yapmışcasına kaçmıştı. Orada boğazımda sıkışmış hıçkırı-ğım la otururken kendimi ne kadar da baştan çıkarıcı biri sandığımı düşündüm. Aslında fazla istekli ve ahmaktım belki de.

“Sadece iki saattir tanıdığım bir adam la yattım,” diye söylendim. Kafamı ellerimin içine gömdüm. Nasıl bu kadar pervasız olabilirdim? Bir katil, bir deli veya hırsız olabilirdi. Maalesef ki hiçbir i olmadığını biliyordum. Sempatik, akıllı ve tatlı biriydi ve bu da işin en kötü tarafıydı.

“Ondan hoşlanmıştım,” diyerek sızlandım. “Ondan gerçekten hoşlanmıştım.” Oysa o, yaşadığımız şeyi bariz bir şekilde yalnızca tek gecelik bir ilişki olarak görmüştü. İstedğini alıp eski moda yollarla ortadan kaybolmuştu. Annemin eski kafalı tavsiyesi doğruydu.

Saat daha yediydi. Küveti doldurup içine oturdum, buhar tabakası ile birlikte gözlerimden yaşlar ve hayal kırıklığı yaknaklarım dan süzölüyordu.

Tüm sabah, belki arar diye evden çıkmadım fakat aramadı. Öğle yemeğı vaktinde, Xan’la aramda monologlar yaratmaya başlamıştım. Geceki davranışımın aslında karakterime hiç de uygun olmadığını, yeni tanıştığım biriyle yatağı girme alışkanlığımın olmadığını anlatıyordum.

Öğleden sonra artık radyoaktif bir patlayıcı gibiydim...

Xan kaba bir piçti. Yataktan çarşaf ları sökerken kendi kendime bunu söyleyip durdum. Benimle yatıp öylece kaybolabileceğini düşündü, sanki ben şeymişim gibi... ucuz? Yastığı kılıfından çıkardım. “Kız arkadaşım yok,” derken belki de yalan söylüyordu. O kadar çekici bir adamın nasıl kız arkadaş olamazdı ki? Bu yüzden tereddüt etmişti, şimdi anlıyordum nedenini.

Bu yüzden o kadar erken çıktı, böylece kız arkadaşı akşam onun dışarıda olduğunu anlamayacaktı.

Kız büyük ihtimalle iş yerinden biriydi. Büyük kahverengi gözlü, müthiş vücutlu, uzun bacaklı bir esmerdi. Belki de Hong Kong'da tanıştığı biriydi. Şimdi de altın tenli, yüzünü saçlarında görebileceğin kadar parlak saçlı, ince belli bir Çinli kız hayal ettim. İçimde çok büyük bir kıskançlık hissettim. Onu yirmi dört saatten az zamandır tanıdığımı düşününce buna pek de hakkım yoktu sanki.

Bir yandan yorgan kılıfını çamaşır makinesine tıkkarken, *Üzerinde durmaya değmez*, dedim içimden. Çarşaf takımından onu silebilmek için makinenin derecesini doksana getirdim. Her zaman centilmen olmadığını söylemişti, kapıyı çarparken bunu hatırladım. En azından bu konuda doğruyu söylemişti.

Ding dong!

Kapının sesiyle irkildim.

Ding dong!

Koridordan geçerken kalbim çarpıyordu. Renkli kapı camının arkasında, uzun bir gölge gördüm. Aynada nasıl göründüğüme bakıp kapıyı açtım.

Önce mutsuzluk sonra da umut kapladı bedenimi.

“Bayan Temple?” Elinde bir buket çiçekle bir adam kapıda duruyordu.

“Evet?”

“Bunlar sizin için.”

Çiçekleri aldım, “Ah, teşekkür ederim,” derken sesim cılız çıkıyordu.

“Teşekkür ederim.” Artık rahatlıkla ağlayabileceğimi düşündüm. Bütün bu olanlar hakkında bu kadar aptalca dav-

randığım için kendime çok kızdım. Sonuçta otuz iki yaşındaydım, on altı değil.

Buketi içeriye, mutfak tezgâhına koydum. Kurdeleyle bağlanmış demette, bronz kasımpatılar, gerber papatyalı, sarı güller vardı. Altın rengi kurdeleyi kestim ve yere düştü. Kenara koyduğum tülün üzerine tutturulmuş bir zarf vardı. Xan'dan gelen kartı okumanın zevkini çıkarmak için ağırdan alıyordum.

Çiçekleri beyaz bir sürahinin içine koydum, suya bir bozuk para attım. Annem bana çiçeklerin uzun ömürlü olmaları için bakıra ihtiyaçlarını söyleyip bu numarayı öğretmişti. Ben de bu çiçeklerin sonsuza dek yaşamalarını istiyordum. Zarfı aldım. Kalınlığına bakınca içinde bir karttan daha farklı bir şeyin, belki de bir mektubun olduğunu düşündüm. Ellerim titreyerek zarfı açtım.

Sevgili Anna, diye başlıyordu. El yazısı darmadağındı. *Erken gitmek zorunda kaldığım için özür dilerim fakat şu anda ancak bitirdiğim sabah vardiyasında çalışıyordum...*

"Oleeeyyy!" diye bağırdım. Sonra, yoğun bir gün geçireceğini söylediği aklıma geldi. Kızgınlıkla alnıma vurdum. O kadar gergin ve akşamdan kalmaydım ki unutmuştum. Femme fatale gibi davranmış olsam da öyle biri olmadığım kesindi. Sakin kalamıyordum.

Seni arayacaktım ama telefon numaran bende yoktu, rehberde de kayıtlı değilsin. Yüzüme bir tane daha indirdim. *Her neyse, seninle tanışmak harikaydı.*

"Evet!"

ve seni tekrar görmek isterim.

"EVET!"

Ama daha öncesinde konuşmamız gerek.

“Ah...” Bir anda yine moralim bozuldu.

Yarın akşam boş musun? Sevgiler.

Annemi dinleyip Xan’a başka bir planım olduğunu söylemeliydim fakat bu tür oyunlar için sanırım çok geçti. İş isten geçmişti ve ben ne diyeceğini çok merak ediyordum. Evimin yakınındaki Havelock Tavern Gastro Pub’da buluştuk. Xan bize içki alırken ben de sakın bir masa buldum. Benim için mahcup bir *Virgin Mary*, onun içinse bir şişe *Stella*.

Bardağını kaldırıp gülümsedi. “Seni tekrar görmek güzel, Anna. Çok hoş gözüküyorsun.”

“Ah...” Biraz heyecanla, “Sen de öyle,” diye ekledim ve aylık kafayla sarhoşken düşündüğümünden daha da çekici olduğunu fark ettim. Dizlerim titriyordu, durdurmak için sol elimi üzerine koydum. “Her neyse...” Derin bir nefes aldım. “Konuşmamız gerektiğini söyledin?”

Xan’ın yüzü gölgelendi. “Evet, konuşmalıyız.”

Kalbim sıkışmıştı. “Olur tabii... Ama önce ben bir şeyler söylemek istiyorum.”

Merakla bana baktı. “Nedir?”

“Şöyle ki...” derken, domates suyumu döktüm. “Cuma akşamı olanlar... Benim pek böyle alışkanlıklarım yoktur.”

Omuz silkti. “Böyle bir çıkarım yapmamıştım ben de.”

İçkimdeki buz denizine gözlerimi diktim. “Seninle öyle yaptığım için her zaman beş dakikadır tanıdığım erkeklerle yattığımı düşünmeni istemiyorum.”

“Ama...”

“Yani aslında nasıl biri olduğumu anlatmak istedim. Dün akşam olanlardan çok uzağım, tam tersine erkeklerle ilişki-
rimde çok utangacımdır.”

“Gerçekten mi?” Şaşırmayı beni rahatsız etmişti. “Yani, cuma akşamı pek utangaç değildin, Anna.”

Kızardığımı hissettim. “Evet, anlatmak istediğim de bu zaten. Bir anlık yoldan çıkmaydı o. Neden böyle olduğunu bilmiyorum.” Bunları anlatırken bile beni bu kadar değiştirenin ne olduğunu düşünüyordum. “Genelde bir erkekle neredeyse bir ay çıkmam gerekir; o aşamaya geçebilmem için.”

Birasını yudumlarken düşünüyordu. “Anlıyorum...”

“Ya da en az on randevu. Hangisi daha fazlaysa işte.”

Yavaşça kafasını salladı. “Doğru. Akşam yemeği randevuları mı yoksa öğlen yemeği ve kahvaltılar da dâhil mi?”

“Daha ciddi olabilir misin, lütfen?”

“Öğlen beş çayı nasıl olur, peki?”

“Xan beni birazcık dinlersen, normal karakterimin dışında davranışımın sebebini açıklamaya çalıştığımı anlarsın. Tam olarak çözemediğim bir nedenden dolayı kendimde değildim.”

Elini koluma koydu. “Rahat ol.” Ellerin ne kadar güzel olduğunu fark ettim; büyük, kuvvetli ve düzgün parmaklı. “Bu kadar ciddi olmaya gerek yok. Yirmi birinci yüzyıldayız ve biz de yetişkin insanlarız sonuçta, değil mi?”

“Tabii ki ama veda partim yüzünden çok fazla içmiştim, sonrasında da bir sürü şampanya... Bu yüzden seninle hemen yatağa girdim sanırım, evet sebep buydu.”

“Ooo.” Elini çekti. “Sağ ol.”

“Özür dilerim,” diye geveledim. “Asıl demek istediğim, rastgele seks yapan biri değilim.”

“Nasıl yapıyorsun, peki? Resmî seks mi? Sen balo kıyafeti ve taç takıyorsun, o da takım elbise mi giyiyor?”

“Saçmalama.”

Xan bardağını masaya koydu. “Ben bir şey yapmıyorum. Sadece neden bir açıklama yapma gereği duyduğunu anlamıyorum. Gerek yok, Anna. Birbirimizden çok etkilenmiştik.”

Ona baktım. “Evet...” diye fısıldadım. “Öyleydi.”

Çekinerek “Hâlâ da *öyleyiz*,” dedi. “Değil mi?”

Kalbim bir davul gibi çalıyordu. “Evet, öyle,” diye tekrarladım. “Ama konuşmamız gerektiğini söyledin; bu da pek hayra alamet değil sanki. Bana söyleyecek kötü bir şeyin olduğunu düşündüm.”

“Ne gibi?”

“Mesela... Belki de biriyle berabersin, nişanlısın, evlisin, birlikte yaşıyorsun ya da uyuşturucu kullanıyorsun ya da eşcinselsin. Yani birbirimizi tanımadığımıza göre her şey olabilir. Babanı öldürmüş, annenle yatmış ya da eskiden bir kuzu ile ilişkiye girmiş olabilirsin, yani öyle bir tip olduğunu düşündüğümünden değil ama...”

“Anna...” derken Xan şaşkın ama eğlenerek başını sallıyordu. “Tek söylediğim konuşmamız gerektiği idi, yani,” yardımı ihtiyacı var gibiydi. “Sadece konuşmak.”

“Tamam anladım. Ne hakkında?”

“Herhangi bir şey, cuma akşamı pek konuşamadık, değil mi? Ama sanırım kendimi tam ifade edememişim çünkü çiçekçi kapanmak üzereydi ve notu aceleyle yazmak zorunda kaldım. Aslında bütün niyetim yalnızca seni tanımak istediğimdi.”

“Ah, anladım. Peki, neden eve girmeden önce tereddüt ettin?”

“Çünkü çok fazla içmiştin ve ne yapmam gerektiğini bilemedim bir an. Centilmence davranmaya çabalıyordum.” Birasından bir yudum aldı. “Mutlu musun, şimdi?”

Kafamı sallayarak “Evet” dedim.

Bardağını indirirken, “Her zaman bu kadar karmaşık mı-sındır?” diye sordu.

Gülümsedim. “Hayır,” dedim.

Yemekte konuşmaya devam ettik. Xan’ın bir engeli olmaması içimi çok rahatlamıştı. Ertesi gün başlayacak olan bahçecilik kursumdan uzun uzadıya bahsedip durdum.

“Chelsea Physic Bahçesi”nde yapılacak eğitim,” diye açıkladım. “Muhteşem bir yer, az bulunan ağaçlar ve medikal bitkilerle dolu. Ben; bahçecilik, dikim tasarımı, peyzaj, teknik çizim, ışıklandırma ve su ya da heykeller ile bahçede dekor kullanımı gibi konuların eğitimini alacağım.” Heyecanla titredim. “Başlamak için sabırsızlanıyorum.”

Xan da bana, BBC’de bitmek üzere olan iki senelik stajından bahsetti. “Şu an iş başvurusu aşamasındayım, inanılmaz stresli bir durum.”

“Hangi departmanda çalışmak istiyorsun?”

“Emin değilim. Şu an haber bölümündeyim ve gayet memnunum. Bazı muhabirlik işleri de geliyor, BBC World’de bir süre ekran önünde çalıştığım için harika olur aslında. Belki de geçmiş kariyerimi de kullanmak için ekonomi bölümüne geçebilirim. Seçenekler çeşitli ama rekabet çok fazla.”

Sonra bana ailesinden bahsetti. Babası, British Council için çalışıyormuş, yani küçükken neredeyse dünyanın her tarafında yaşamış. “Göçebeydik,” diyerek ekledi. “Sürekli taşı-nıp duruyorduk. Taşınmak kanımda var.”

“Ne kadar büyüleyici,” derken sıkıcı ve kasabalı hissettirm kendimi. “Bizse aynı evde otuz beş sene yaşayan insanlar olarak oldukça yerleşikiz.”

“Siz derken?”

“Annem ile babam, şimdi sadece babam.” Kaybım bıçak gibi saplanmıştı içime. “Annem üç ay önce bugün öldü,” derken birden farkına vardım. “8 Haziran Cumartesi.” Sözler ağzımdan dökülürken göğsümde müthiş bir ağırlık hissettim.

“Hasta mıydı?” diye sordu Xan nazikçe.

Kafamı salladım. “Çok sağlıklıydı. Ölümü ani oldu. Hiçlikten gelen bir mermi gibiydi,” dedim.

“Peki, ne oldu?”

Vazodaki tek pembe çiçeğe bakmaya başladım. “Ayağını burkmuştu.” Xan şaşkınlıkla bakıyordu bana. “Babam, annemin öğle yemeğinden önce merdivenlerden inerken kaydığını söyledi. Bileği çok şişince babam hastaneye götürmüş ve orada sargıya alınmış ayağı. O gece kanepede uzanıp bu durumun ne kadar da can sıkıcı olduğundan bahsederken birden kendini hasta hissetmeye başlamış annem. Aldığı ağrı kesicilerden olduğunu zannetti. Oysa ki o an feci şeyler oluyordu. Bacağında kan pıhtılaşp akciğerlerine kadar ilerlemişti. Babam, annemin birden zor nefes almaya başladığını söyledi...” O an durup derin bir nefes aldım, sanki ona yardım etmeye çalışıyordum. “Ambulansı aradı ve on dakika içinde geldi. Fakat çok geçti. Annem, babamın kollarında ölmüştü. İnanamadık.” İç çektim. “Hâlâ da inanamıyoruz.”

Xan, aradan bir dakika geçtikten sonra, “Çok kötü,” dedi. Elim tuttu. “Kendini... terk edilmiş hissediyor olmalısın.”

Ona baktım. “Terk edilmiş mi? Evet, kesinlikle tam kelime bu.” O anda, iki gece önce neden o kadar umursamaz davrandığımı anlamıştım. Fiziksel arzudan fazlasıydı bu. Son üç aydır içime kapanmıştım, yasımdan ölmek üzereydim sanki ve hayatı hissetmek istemiştım.

“Kaç yaşındaydı?”

Yüz hatları bulanmıştı. “Elli beş.”

“Çok genç...” Xan kafasını salladı. “Önünde en az yirmi senesi daha olmalıydı.”

“Hiçbirimiz bunu tahmin edemeyiz,” dedim sessizce. “Yalnızca umut edebiliriz. Önceden bu benim için soyut bir düşünceydi sanırım.”

Bir iki dakika sessizce oturduk.

Xan, “Peki, ya ailenin geri kalanı?” diye sorunca, ben de Cassie ve Mark’tan bahsettim. “Özel hayatın, erkek arkadaşların?”

“Uzun süredir kimseyle çıkmıyorum.”

“Ama çok çekicisin, puslu bir çekiciliğin var; bir sürü teklif alıyor olmalısın.”

“Teşekkürler. Zaman zaman alıyorum, tabii. Ama ilgilenmediğim kişilerden değil.” Peçetemle oynadım. “Ya sen?”

“Ben biriyle *çıktıyordum*. Mayısta ayrıldık.”

“Nasıl biriydi?”

“Oldukça hoş,” derken üzgün gibiydi. Derin bir kıskançlık her tarafımı sardı. “Cara çok akıllı, çekici ve başarılıydı...” diye devam etti.

“Cennetten gelmiş gibi duyuluyor,” dedim neşesizce. “Yolunda gitmeyen neydi?”

“İlişkiden çok kısa sürede çok fazla şey beklemeye başlamıştı. Yanıma taşınmak istedi, ben hazır hissetmedim,” diyerek kafasını salladı. “Sürekli ilişkimizin nereye gittiğini sorguluyordu, en sonunda dayanamadım.”

“Yani,” dedim. “Ben pek öyle değilim. Annemi kaybetmeden önce evet, öyleydim ama şimdi biyolojik saatim durdu. Kursum dokuz ay sürecek, sonrasında da işimi kuracağım, önceliklerim hep işimle ilgili.” Saati baktım. “Aslında git-

mem gerekiyor; yarın sabah saat dokuzda Physic Bahçesi'nde olmalıyım. Yemek için teşekkürler.”

Xan ayağa kalktı. “Seni evine bırakabilir miyim?”

Gülümsedim. “Tabii,” dedim.

Xan, kapıma geldiğimizde, “Seni tekrar görmek isterim, Anna,” dedi. Mor salkımın eve yayılan kokusu harikaydı. Yanağımı okşadı. “Olur mu, ne dersin?”

Bir tohumun toprak üstüne aniden filizlenmesi gibi ani bir patlama hissettim. “İyi olur...”

“Ama...”

“Bağ kurmak yok...” diye tamamladım sözünü.

Kafasını salladı. “Baskı yok, olur mu?” Beni öptü ve dar sokaktan yürümeye başladı, kafasını çevirip el salladı.

“Baskı yok,” diye tekrarladım. “Tabii ki.”

iki

Arabamı, evimin önünde her zamanki yerine park ettikten sonra, Xan ile geçirdiğim o harika sonbaharı düşündüm. Berrak güneş ve ışıkla uzayan gölgeler, annem için duyduğum üzüntüye eşlik ediyordu; öte yandan da Xan ile olmanın büyük mutluluğunu yaşıyordum.

Telefonda Sue'ya, "Sana minnettarım," dedim. "Eğer o akşam dışarı çıkmam için beni ikna etmeseydin onunla asla tanışamayacaktım. Benim iyilik meleğimsin!"

"Bir katkı olduysa ne mutlu bana," diye cevap verdi. Xan, çok yakışıklı ve akıllı; o kadar üzüntüden sonra hayatına romantizmin girmiş olması harika. Ama daha çok yeni," diyerek uyardı beni. "Sakin ona fazla âşık olma, olur mu?"

"Tamam, olmayacağım."

Çoktan olmuştum bile.

Xan ile ilişkimiz bir düzene oturmuştu, haftada en az iki kere buluşuyorduk. Bazen filme veya tiyatroya gidiyorduk bazen de benim evimde veya onun Stanley Square'daki dairelerinde beraber vakit geçiriyorduk. Evi, göçebe geçen çocukluğunun izleriyle oldukça egzotikti: Japonya'dan birtakım

antika silahlar, Guetemala ve Sumatra'dan rengârenk örtüler, Belize'den aldığı çok hassas bir mercan yelpaze.

"Aslında kötü hissediyorum bu konuda," dedi Xan, "otuz sene öncesinden bahsediyoruz ve o zamanlar kimse bu konuları açmazdı."

Bir sürü seyahat kitabı ve anne babasının ona, on sekizinci yaş gününde hediye ettikleri antika bir dünya küresi vardı. Seneler önce emekli olmuşlardı ve İspanya'da yaşıyorlardı.

Tanıştıktan bir hafta kadar sonra, Xan'ın evinin arkasındaki ortak bahçelerde gezerken, "O kadar uzun süre yurt dışında yaşadılar ki buraya dönemediler bir türlü," dedi. Yapraklar, eylül ortasından sararmaya başlamıştı. "Kardeşim Emma da aynı. Kendisi Prag'da İngilizce öğretiyor. Ya senin kardeşlerin, onlar hakkında bir şeyler anlatsana bana?"

"Yani... Mark, sana dediğim gibi, göz cerrahı. Eskiden yakındık," derken, kendimi çok üzgün hissettim. "Geçen senelerde kendini bizden iyice uzaklaştırdı."

"Neden öyle?"

"Çünkü annemlerle, yeni kız arkadaşı hakkında berbat bir tartışmaya girdi."

"Sorun neydi?"

"Onlar sadece, kızın tamamen yanlış kişi olduğunu düşünüyorlardı. Onu sadece bir aydır tanımasına rağmen, inanılmaz heyecanlıydı. Beni aradığını ve çok özel biri ile tanıştığını söylediğini hatırlıyorum. Ben de ona sorular sormaya başladığımda bana da pek öyle harika gelmedi; kadının boşanmış olduğunu, Mark'tan sekiz yaş büyük -kırk bir yaşındaydı- olduğunu ve iki tane genç çocuğu olduğunu öğrendim. Mark ise kadından çok etkilenmişti. Yaşını, hatta daha fazla çocuk

istememesine aldırmadığını söylüyordu. Tek söylediği, hayatının sonuna kadar onunla olmak istediğiydi.”

“Kadın ne iş yapıyordu?”

“Oyuncuydu.”

“Tanınmış biri mi?”

“Zannetmiyorum. Adı Carol Gowing,” dedim. Xan, “Adını hiç duymadım,” diye yanıtladı. “Ben onu birkaç kez TV’de küçük rollerde gördüm; Holby City veya The Bill gibi dizilerde. Sonra nisan ayında Hello dergisinde fotoğrafına denk geldim. BAFTA ödül gecesinde, sanatçı olan kardeşi ve Northern TV’nin sahibi babası, Sir John Gowing ile gördüm. Babası ömür boyu başarı ödülü gibi bir şey alıyordu. Fotoğrafın altında, Carol’un yirmilerinde başarılı olduğu ve şimdi ise zamanının geçtiği yazıyordu. Fakat kesinlikle çok güzeldi ve Mark ona abayı yakmıştı,” diye devam ettim.

“Yani, onu eve ailenle tanıştırmak için getirdi...”

“Hayır, bunun için hâlâ erkendi. Mark, onu doğum günü için Glyndebourne’ye götürdüğünde tesadüfen annemler de oradaymış ve karşılaşmışlar. O gece pikniklerini hep beraber yapmak zorunda kaldılar ve annemle babam görür görmez nefret etmişti ondan.”

“Yaş farkından dolayı mı?”

“Galiba. Ayrıca, Carol daha fazla çocuk istemediğini ağzından kaçırmıştı ve bu da annemin hiç hoşuna gitmemişti ama bir yandan da...” derken sesim kısıldı.

“Bu, Mark’ın hayatıydı.”

İç çektim. “Evet, annem birçok konuda harikaydı ama...” derken kendimi tam bir hain gibi hissettim. “Aslında iyi niyetle karışıyor olabilirdi,” diye ekledim hemen suçlulukla. “Çocukları için en iyisini, hepimiz büyümüş olsak bile,

kendisinin bileceğini düşünürdü: Bizim de kendi hatalarımızı yapabileceğimizi kabul edemiyor gibiydi.” Bana verdiği tüm tavsiyeleri düşündüm. “Ertesi gün annem, Mark’ın Fullham’daki dairesine gidip Carol’la bir daha görüşmemesi gerektiğini söylemişti. Detayları pek bilmiyorum çünkü Mark anlatmak istememişti. Bir süre sonra da ayrıldılar. Belki de Carol ona o kadar tutkun değildi, onu hiç bilemeyeceğim ama annemin estirdiği soğukluğun onu etkilediğine eminim. Eğer Xan’ın ailesi ile tanışırsam annesinin bana karşı olup olmayacağını düşündüm bir an. “Mark ailemi suçladı,” diyerek devam ettim. “Özellikle de annemi. Ona o kadar kızgındı ki onunla tekrar konuşmayacağını söyledi ve tüm aileden uzaklaştı. Ondan sonra öğrenebildiğimiz tek şey San Francisco’da bir hastanede iş bulduğuydu.

“Hiç eve geliyor mu?”

Hüzünlenmiştim. “Annemin cenazesine geldi, tabii. Ama sadece bir gece kaldı. Berbat görünüyordu; yüzünde bir maske vardı sanki. Annemle aralarında geçenlerden dolayı, hepimizden daha kötü hissettiğine eminim.”

Başımızın üzerinde, sincapların çıkardığı hışırtıları duyduk. Birbirlerini kovalıyorlardı, daha sonra yüz yüze dönüp kuyruklarını sallamaya başladılar.

“Onu hiç görmeye gittin mi?”

Başımı salladım. “Gelmemi istediğini zannetmiyorum. Bizimle neredeyse hiç iletişim kurmuyor; yalnızca garip bir e-posta veya görev icabı atılmış bir doğum günü kartı gönderiyor. Ona e-posta gönderip ne kadar üzgün olduğumdan bahsettim ve daha çok haberleşmek istediğimi söyledim ama yalnızca soğuk bir cevap gönderdi. Hepimizi cezalandırıyor gibiydi.”

“Bu büyük haksızlık.”

“Bu konuyu babamla da konuştum. Oldukça üzgün görünüyordu ve Mark’ın *kendini bulmaya* çalıştığını söyledi sadece. Annemle Mark’ın bu meseleyi çok kötü ele aldıklarını da ekledi.”

Üzerimizdeki hışırtılar devam ediyordu. Bir anda yere bir at kestanesi düştü ve toprağın üzerinde yeşil kabuğu ortadan ayrıldı.

“Peki, ya Cassie?” dediğini duydum Xan’ın. Kestaneyi almak için durdum. “O senin gibi mi?”

Kestaneyi elime aldığımda etrafını saran beyaz yumuşak tabakayı soydum ve harika rengine hayranlıkla baktım. “Hayır,” diye cevap verdim. “O fiziksel olarak tam tersimdir. Kısa, kıvrımlı ve esmerdir. İspanyol veya İtalyan zannedersin.”

“Sense İzlandalı gibisin. Cildin o kadar soluk ki neredeyse damarlarını görebiliyorum ve saçların...” kulağımın arkasındaki bir tutam saçımı tutup “o kadar sarı ki neredeyse beyaz,” diye ekledi.

“Mark, aynen babamın gençliğinde olduğu gibi, çok da dürüsttür. Cassie ise daha çok annem gibidir. Ailedeki başka hiç kimseye huy ya da görünüş olarak benzemez.”

“O ne yapar?”

“Orası biraz tartışmalı. Pek bir şey yapmaz aslında ya da çok şey yapar ama hiçbirinin ucu bir yere varmaz.” Ağacın etrafını bir bilezik gibi saran banka oturduk. “Genelde bir işten diğerine atlar. Şu anda yirmi altı yaşında, onu bir kariyer planı yapması için teşvik etmeye çalışıyorum. Karşılığında bana, İncil’de tarladaki zambakların nasıl çalışmadan döndüklerinden bahsedildiğini söylemişti.”

“Dindar mıdır?”

“Cassie mi?” Homurdandım. “Hiç değil. İç çamaşırı modelliği yapmışlığı var, iyi ki annemle babam bunu hiç öğrenmedi. Daha sonra krupiyelik yaptı, annemler gerçekten dehşete kapılmışlardı. Ama Cassie, parasının çok iyi olduğunu söylüyordu. Her zaman para sıkıntısı çeker.”

“Niye ki?”

“Çünkü her zaman imkânlarının üstünde yaşıdı. Mesela Chelsea’de küçük ama çok pahalı bir daire tutmuştu. Ona daha ucuz bir semtte ev alabileceğini söyledim ama posta kodlarından asla vazgeçmedi. Bunlara ek çok pahalı zevkleri de vardır: Tasarım kıyafetler, lüks tatiller ve lokantalar. Benim bile maaşımla yapmaya çekineceğim şeyleri, o hiç düşünmeden yapar.

“Tam bir hedonist o zaman?”

“Kesinlikle, öyle. Eski, her tarafı dökülen bir MG araba aldı mesela, sürekli babamdan garaj faturalarını ödemesini istiyor.”

“Baban bunu önemsiyor mu?”

“Hiç öyle gözükmüyor. Hep onu şımartıp yaşadığı hayatı mazur görmüştür.” Oldukça tanıdık bir gücenme duygusu hissettim o an. “Sanki Cassie ile ilgili bir şeyleri telafi etmek istiyor,” diye ekledim, aslında bunu daha önce hiç düşünmemiştim.

Xan uzun bacaklarını uzatıp birbirinin üzerine attı. Rengi soluk süet botlarına baktım.

“Peki, baban, annen öldüğünden beri nasıl?”

Derin bir iç çektim. “İyi değil.”

Her hafta sonu yanına gidiyordum. Babam pek konuşmuyordu. Böyle olunca biz de ya televizyon seyrediyorduk ya da alışveriş, çamaşır, ütü veya bahçe gibi gündelik işlerle

uğraşıyorduk. Müzik dinlemeyi bırakmıştı çünkü onu ağlatıyordu. Anneme ait her şeyi olduğu gibi bırakmıştı. Annemin kullandığı şarap bardağını yıkaması bile üç haftasını almıştı. Bardakta annemin pembe rujunun izi vardı hâlâ.

Babamı teselli edemedim, o da beni teselli edemiyordu. Ama dikkatini dağıtmak için elimden geleni yaptım; arkadaşlarını araması ve golf kulübüne gitmesi için ikna etmeye çalıştım.

“Daha değil,” diyordu, sessizce. “Şu an yapamam...”

Hafta boyunca boş zamanlarımı Xan ile geçiriyordum. Kollarında uyandığımda hem heyecanlı hem de çok rahat hissediyordum. Sanki birbirimizi uzun yıllardır tanıyorduk ve sonra tekrar karşılaşıp ilişkimize olduğu yerden devam etmiş-tik. Fakat gerçek, onu o kadar da uzun süredir tanımadığımdı.

Ne kadar zamandır? Ekim ayının ortasında bir bahçecilik dersimde oturup bunu düşündüm. Hoca bize kuru ve göl-geli bir yere ne türde bir ekim yapabileceğimizi soruyordu. *Anenome japonica*, yazdım, *Helleborus argutifolius*. *Acanthus mollis* de gölgede büyür, *Pulmonaria* ise, karanlık köşelerde çiçekleri gittikten sonra güzel yapraklarıyla kalır.

Xan ile tanışalı bir ay olmuştu. Sınıftan aşağıya bahçe-ye baktığımda Hint kara meşe ağacına hayranlık duydum. Onunla eylül ayının onunda bir cuma günü tanışmıştım; yani yaklaşık yedi hafta olmuştu. Ajandamda bir ileri bir geri baktım. Ağustos sonunda bir tarihte kırmızı bir işaret oldu-ğunu gördüm.

Aniden omurgama bir ağrı girdi...

Flood sokağından King's Road'a doğru öğle yemeği için yürürken kendi kendime, *daha evvel de gecikmiştim*, dedim. Regl döngüm stres yüzünden değişmiş olabilirdi. Şok buna

sebepler olabiliyordu. Bu arada eczaneye girip testlerin çeşitlerine baktım.

“3 al 2 öde seçeneğimiz var isterseniz,” dedi eczacı.

“Teşekkür ederim, hayır,” deyip ödememi yaptım. Physic bahçesine giderken, bir tanesi bile fazla, diye düşündüm. Kalbim hızla atıyordu.

Çubuğun üzerine işerken, *hamile değilim*, diye geçirdim içimden. Olsam bilirdim çünkü erken belirtileri de vardır, değil mi? Belirtileri hatırlamaya çalıştım. Mide bulantısı, kesinlikle. O ne zaman başladığı? Ağızda metal tadı ilk belirtilerden değil miydi? Çubuğu, kartuşuna geri takıp sonucu beklemeye başladım. Sifonu çektim ve ellerimi yıkadım. Karın şişkinliği de bir belirti değil miydi?

Ellerimi silerken düşündüm ve şişkin hissetmiyordum. Bir dakika sonra. Büyüyen göğüsler? Olağan dışı bir durum hissetmiyordum. Yirmi saniye kaldı... Hamile gözükmüyor muydum? Aynaya dikkatlice baktım. Hayır. Tamam o zaman. Denizin altına dalıyormuşum gibi nefesimi tutup testi elime aldım...

Kendimi büyük bir uçurumun kenarında duruyormuş gibi hissettim.

İkinci penceredeki, mavi çizgi hamile olduğunuz anlamına geliyor.

Benimkindeki mavi çizgiye baktım; o kadar belirgindi ki yerinden çıkıp patlayacak gibiydi. Titreyen ellerimle kutuyu tekrar elime alıp talimatları tekrar tekrar okudum. Sonra iskemleyle gömülüp gözlerimi kapadım. Aklıma, Xan ile tanıştığımız akşam ona söylediklerim geldi: *Yeni bir hayata başlamak üzereyim.*

*

Xan... Sana söylemem gereken bir şey var...

Bu kadar büyük bir şeyi telefonda söyleyemezdim. Fakat Glasgow'da çekimdeydi ve oradan da ailesini ziyarete, İspanya'ya gidecekti. Beş gün görüşmeyecektik.

Arada tepkisini tahmin etmeye çalıştım. Şok olacaktı. *Baskı yok*, değişini düşündüm. Kara mizah gibiydi. *Baskı yok?* Çok sevinmeyeceği neredeyse kesindi. Gönülsüzce bile olsa kabul etmesine de razıydım.

Kursum ne olacaktı? Peki, kariyerim? Bu düşünceler beni hasta edebilirdi. Bir anda modumu değiştirerek Xan'ın kollarını boynuma dolayıp çok erken olduğunu düşünse de her şeyin iyi olacağını ve beraber büyük bahçeli bir ev alacağımızı söyleyeceğini hayal ettim. Bu arada bahçeyi gözümde canlandırıyordum. Oyun alanı ve kocaman bir ağaç evi bulunuyordu. Sonra telefonum çaldı.

"Anna...?"

"Xan..." dedim ve sandalyeye gömüldüm.

"Geldim ve iyiyim..." Sesi yorgun geliyordu ama sonuçta seyahat etmişti.

"Seni özledim, Xan."

"Ben de seni," derken şaşkın bir nezaket vardı sesinde. "Ama... bak... seni görmem lazım. Buraya gelebilir misin?"

"Evet... evet, yemek yapacağım. Sekizde gel."

Sekiz buçukta elinde kocaman bir demet pembe gülle geldi. Beni yanağımdan öptü, bu bana biraz resmî gelmişti. Soğuk görünüyordu fakat ben yorgunluğuna verdim.

"Bir sürü zahmete girmişsin," dedi üzgün bir sesle.

Tabağına bakıp "Çok az yedin ama," dedim.

Dikkati dağınık bir şekilde, "Evet..." dedi. "Sen de yedin pek."

“Evet çünkü...” Adrenalin damarlarımı yakıyordu. “Xan...” Çatalımı masaya koydum. “Sana söylemem gereken bir şey var...”

Söyledim.

Xan, birisi üzerine sıvı nitrojen dökmüş gibi dondu. Sonrasındaki sessizlikte, sadece bilgisayarımın gürültüsünü duyuyordum.

“Hamile misin?” diye fısıldadı. “Fakat nasıl?”

“İşte... bildiğimiz yolla.”

“Ama,” derken başı sallanıyordu. “Çok dikkatli olduk.”

“İlk sefer değil. O zaman pek dikkatli değildik.” Komodinimin çekmecesinden, milattan evvel kalan bir prezervatifi aramaya çalıştığımı hatırlıyor gibiydim.

“İlk seferinde mi?”

“Sanırım o zaman oldu. Hatta eminim.”

Xan, bembeyaz kesilmişti. “Aman Tanrım...” Suratıma anlamsızca bakıyordu. “Tanıştığımız gece hamile kaldığını mı söylüyorsun?” Birden kahkahayı patlattı. “Ama birbirimizi daha iki saattir tanıyorduk!”

“Evet,” dedim gergin bir şekilde. “Aynen öyleydi.”

“Yani ne zamandı?”

“Yedi hafta önce.”

“Yedi hafta mı?”

“Doktorumun dediğiyle de uyumlu. Pazartesi günü erkenden muayeneye gitmiştim. İki hafta öncesinden saymaya başlıyorlar; yani dokuz haftalığım.”

Xan’ın gri-mavi gözleri vahşice bana bakıyordu. “Fakat... bu bir felaket...” Kalbim yerinden çıktı. “Daha kötüsü olamazdı!”

“Xan, aslında olabilirdi, daha kötüsü gerçekten olabilirdi.” Kin dolu tavrı karşısında kekelemeye başladım. “Tamam, çok

ciddi bir durum olduğunun farkındaydım fakat insanların başına her gün çok daha kötü şeyler geliyor, mesela annemin başına gelen gibi. Öyle bir durumun telafisi yok ama bunun var, en azından kimse ölmedi, öyle değil mi?”

“Hayır,” dedi. “Ama biri yaşıyor!” Kalktı ve pencereye doğru yürüdü. “Aman Tanrım, Anna...” Bana doğru döndüğünde gözlerinden alevler fışkırıyordu.

“Bak,” dedim. “Şok olmanı anlıyorum. Ben de çok şaşırdım.”

“Gerçekten mi?” Bana bariz bir şüpheyle bakıyordu.

“Evet. Bunu isteyerek yapmadım eğer kastettiğin buy-sa!” Sesimi azaltarak konuşmayı sakinleştirmeye çalıştım. “Üzerinde düşünecek beş günüm vardı ve iyi olacağını düşünüyorum, cidden buna inanıyorum.”

“Hayır, olmayacak! Bu bir felaket olacak!”

Tepekisi karşısında sinirlensem de sakin kalmaya çalıştım. “Bak, Xan, ben epey düşündüm. Eğer istemiyorsan, benimle evlenmeni hatta beraber yaşamayı falan talep etmiyorum, tabii ki.”

“Lütfettin,” dedi ciddi bir şekilde. “Sana şimdiden her ikisini de yapmayacağımı söyleyebilirim.”

Karnıma bir sancı saplandı. “Pekâlâ,” dedim derin bir nefes alarak. “Eğer böyle hissediyorsan...”

Ellerini yukarı kaldırıp birleştirdi. “Tabii ki böyle hissediyorum, seni iki aydan az zamandır tanıyorum! Benim olduğundan nasıl emin olabilirim?” Sanki gerçek bir yumruk yemişim gibi göğsümde derin bir ağrı hissettim. “Benimle tanıştığın gece olduğunu söylüyorsun, peki, bir gece öncesinde kendini başka zavallı bir herifin önüne atmadığını nereden bileyim?”

Ayağa kalktım. “Beni aşağılamana gerek yok. Tabii ki senin.”

“Nereden bilebilirim?”

“Çünkü böyle bir şey hakkında yalan söylemem.”

“Neden olmasın? Çoğu kadın yapıyor!” diye kavgaya devam etti.

“Seninle tanışmadan önce altı aydır kimseyle yatmadım. Bana inanmıyorsan DNA testi yaparız.”

Xan’ın suratındaki yumuşayan ifadeden bana inandığını hissettim. Ellerini başının arasına alarak koltuğa oturdu. Kendini sakinleştirmeye çalışırcasına derin nefes almaya çalıştığını duyuyordum.

“Bir buz dağı,” diye homurdandığını duydum. “Tanıştığımız gece sana bir buz dağına benzediğini söylemişim, Anna. Keşke daha dikkatli olsaymışım. Çünkü şu anda bana çarptın ve su alıp batacak gibiyim.” İnlediğini duyuyordum.

Kalktım ve yanındaki sandalyeye oturdum. “Lütfen böyle yapma, Xan,” diye çatlayan sesimle tekrar konuşmayı denedim. “İkimizde otuzlarımızdayız. Gelirimiz de var. Tekrarlıyorum hiçbir şekilde bana karşı sorumlu değilsin. Bu durum hakkında pozitif olmamın tek sebebi, ideali olmamasına rağmen, birbirimize çok yakın oturuyoruz ve...”

Yorulmuş bir şekilde araya girdi, “Anna...”

“Lütfen bitirmemi bekle, yakın olman burada anahtar nokta.”

“Ama...”

“Sorumluluğa gelince,” diye devam ettim. “Benimle yarı yarıya paylaşmanı beklemiyorum. Para konusunu bile. Ben her zaman bağımsız oldum ve bu değişmeyecek. “Tek istediğim,” derken boğazım acıyordu, “sadece orada olmanı istiyorum. Birazcık olsa da baba rolünü üstlenmeni...” Gözlerim

dolmuştu. “İlişkımız bitse de, ki kızgın tavrına bakılırsa zaten bitecek gibi duruyor...” Kolumla gözlerimi sildim. “Senin sadece orada olman yeterli.”

Xan’ın, “Ama olamam,” dediğini duydum. Ona baktım. Düşmanca tavrı gitmiş yerine felakete uğramış gibi görünen bir adam gelmişti. “Tek problem bu...”

Anlayamıyordum. “Tabii ki yapabilirsin, sadece beş kilometre uzaklıkta oturuyoruz birbirimize.”

“Evet,” dediğinde göğsümde bir umut ışığı uyandı. “Şimdilik evet. Ama gelecek haftadan itibaren olmayacağız.”

Bakakaldım. “Neden bahsediyorsun?”

Xan derin bir iç çekti. “Bir iş buldum Anna, bu akşam sana bunu söyleyeme gelmiştim.”

“İş mi buldun? Bu harika...” diyerek ona baktım. “Öyle değil mi?”

“Her yönüyle değil,” diyerek iç çekti. “Hayır çünkü bu, Londra’dan ayrılmam demek,” diye ekledi. “Hatta İngiltere’den.”

Bir anda kendimi buzun üstünde kaymışım gibi hissettim. “İngiltere’den gidiyor musun?” diye tekrarladım. “Ama niye?”

“Çünkü yurt dışı muhabiri olacağım.”

“Yurt dışı mı?” diye tekrarladım. “Nereye?”

Paris mi? Balta başıma düşmeden düşünmeye başladım. Roma mı? Roma o kadar uzak değil. Eğer Roma’ya gidiyorsa hafta sonlarını beraber geçirebilirdik. Madrid de olurdu, hatta Frankfurt.

“Endonezya,” dediğini duydum.

Kulağım, dışarıdaki polis arabasının uzaktan sirenini duyuyordu bir yandan.

“Endonezya mı? Ah. Çok uzak...”

“Evet, Anna, hem de çok uzak. Üzgünüm.”

“Ama Endonezya neredeyse Avustralya.”

“Evet. Bu yüzden de bu yolda devam edersen ben seninle beraber burada olmayacağım.”

Bu yolda devam edersen...

Xan’a baktım, “Ne kadarlığına gidiyorsun?”

“İki sene,” diyerek iç çekti. “Sözleşmemi uzatabilirler ya da başka bir yere yollayabilirler.”

“Ne zaman gidiyorsun?”

“Haftaya perşembe, şu an çalışma iznimi ayarlıyorlar.”

“Bana yurt dışındaki işlere başvurduğunu söylememiştin.”

Kafasını eğdi. “Çünkü başvurmuyordum. Bu bir anda ortaya çıktı. Gidecek olan kişinin bir anda aile problemleri çıktı ve bir an evvel pozisyonu bölgeyi bilen biri ile doldurmak istediler. Bölgeye yabancı olmadığımı biliyorlardı. Ergenlik dönemimde orada yaşıyordum; annemler Jakarta’ydı. Hong Kong’dayken de orayla iş yapıyordum.”

“Anladım,” diyerek masayı toplamaya başladım.

“Sana söylemiştim, Anna, ben göçmen biriyim, kolaylıkla yurt dışında yaşayabilirim.”

Elimdeki kâseyi mutfak tezgâhına çarptım. “Ama ben senin burada yaşamanı istiyorum. Yanımda. Sana ihtiyacım olacak. Bizim sana ihtiyacımız olacak.” Gözlerimden yaşlar süzülüyordu.

“Üzgünüm, bunu yapamam.”

“İşi alamayacağını söyle,” diyerek ağladım. “Durumların değiştiğini söyle. Onlara ailevi problemlerin olduğunu söyle.” İskemleye çöktüm.

“Anlaşmayı yaptım ve daha da önemlisi gitmek istiyor olmam.”

Gözlerimi peçeteyle sildim. “Bu gece buraya benden ayrılmaya geldin,” dedim. Xan pencereden dışarı bakıyordu. “Bu yüzden bana çiçek getirdin.”

“Üzgünüm... Anna, görmüyor musun? Bu iş benim için büyük şans. Kendimi sana bunu nasıl söyleyeceğim diye yerken, bir yandan senden gerçekten hoşlanıyorum ve özleyeceğim ama bu durum?..” Kafasını iki yana salladı. “Anna, lütfen. Lütfen bunu yapma. İki aydan az bir zamandır beraberiz, çok kısa. Yeterli süre değil böyle bir şey için.”

“Benim için öyle!” diyerek bağırdım. “Sana âşık olmam için yeterli bir süre!”

Xan sinirle iç çekti.

Annemle babam için de yeterince uzun bir süreydi. Aynı şey onlara, özgürlüğün çok daha kısıtlı olduğu zamanlarda olmuştu ve babam doğru olanı yapmıştı.

“Ben de geleyim?” Daha Xan cevap vermeden kendimi sıcak bir verandada pervanenin önünde oturmuş hayal ettim.

“Hayır, böyle bir şey söz konusu bile olamaz,” dedi.

Halıdaki lekeye gözüm takıldı. “Evet,” dedim bir dakika sonra. “Haklısın.” Daha kursuma yeni başlamıştım ve babamın bana ihtiyacı vardı, onu bırakamazdım. “Zaten gelmemi istesen bile gidemem. İstemediğin de ortada.”

“Anna, beraber planlar yapacak kadar uzun bir süredir çıkmıyoruz ki. Hele bir çocuk yapacak kadar. *Bir çocuk!*” diye tekrarladı. “Aman Tanrım!”

“Peki, yurt dışına gitmiyor olsaydın?” diye sordum. “O zaman bu konuda ne hissederdin? Burada kalıyor olsaydın?”

Xan bana baktı. “Tamamen aynısını.”

“Ah,” dedim sakince. “Anlıyorum.” Tekrar halıdaki lekeye bakmaya başladım. Lekeyi şu an bir uçağa benzetiyordum.

O an aklıma, annemin düğün resminde elinde tuttuğu kırmızı buket geldi.

“Bunu yapma, Anna,” dedi Xan. “İkimizin de hayatını berbat edeceksin, bu çocuğunkini...” Bebek kelimesini kullanamıyordu bir türlü. “En başından babasız olması ona da haksızlık. Çocuklar anne ve babaları ile yaşadıkları bir aile ortamında büyümeliler, onları seven iki ebeveyn ile birlikte.” Ona öylece bakıyordum. “Lütfen Anna, yapma. İleride baba olmak istiyorum ve çocuklarıma babalık yapmak istiyorum. Ortada olmayan bir yabancı olmak istemiyorum.” Gözlerimden yaşlar akıyordu. “Daha çok erken ve seçeneğin var. Lütfen, Anna, yapma bunu, lütfen...” diye tekrarladı.

Xan’a artık cevap veremeyecek kadar bitkindim. Çantasını alıp kapıyı hafifçe çarparak evden çıktı.

ÜÇ

Bir hafta sonra, kendime Audrey Forbes Kadın Sağlığı merkezinde randevu aldım. Putney High Sokağı'nda, kitapçının yanında bulunan ofisleri altmışlardan kalma gibiydi. Pencereden, piramit şeklinde dizilmiş çocuk kitaplarına baktım: *Ayı Avına Gidiyoruz*, *Gufalo*, *Karnı Çok Aç Olan Timsah*. Hiçbir şey yememem gerektiği söylenmesine rağmen ben de az aç sayılmazdım.

Girişteki resepsiyona ismimi verdikten sonra asansöre binip düğmeye bastım. Kabindeki sigara ve parfüm kokusu, günden güne artan mide bulantımı daha da arttırdı. Beşinci kata çıkana kadar midem altüst olmuştu.

Antiseptik ve plastik sandalyelerin kokusu, büyük bekleme odasını sarmıştı. Odada yaklaşık seksen sandalye vardı; kadınların yarısı çocuk olacak yaştalarken diğer yarısı büyükanne olacak kadar yaşlıydı. Eğer çok erken yaşta aile kurarsan büyükanne olarak bile hamile kalman mümkündü aslında.

Solumda tarafımda biri yirmilerinde diğeri ise otuzlarının sonlarında iki kadın sessizce konuşuyorlardı. Sıraya girdiğimde konuşmalarının bir kısmını duydum.

Merak etme, iyi olacaksın...iki saat sonra... ağlama lütfen... seni bu zor durumda bıraktı, değil mi? Üzme kendini... Ben kocama söylemedim bile... bilse beni öldürür. Hayır, gerçekten acı çekmeyeceksin, ağlama...

Hemşire, “Adınız lütfen?” diye sordu.

“Anna Temple,” diye fısıldadım. Utanıyordum.

“Ödemeyi nasıl yapacaksınız? Mastercard, Visa, Maestro, American Express, çek veya peşin ödeme kabul ediyoruz.”

Kredi kartımı uzattım.

“Beş yüz yirmi beş sterlin tutuyor,” derken kartı pos cihazından geçirdi. “Hizmet bedeli de dâhildir.” Sanki fiyat mü-kemmeldi, eczacı gibi üç al iki öde gibi şeyler söyler mi diye düşündüm. Belki de ilerisi için bir indirim kuponu verirdi. Bana bir form uzattı. “Lütfen doldurun,” dedi.

Bir yere oturup formu doldurdum ve geri verdim. Bana doldurmam için bir plastik kap verdi ve bir saat içinde çağrılacağı-mı söyledi. Tualete doğru giderken aklımdan, belki de bininci kez, hamileliğimi sürdürmemek için Sekiz İyi Nedeni tekrarladım. Şimdi bunları önem sırasına göre sıralayabilirim yine.

Xan kalbimi kırdı. Eğer bebeğini doğurursam onu asla unutamam.

Xan'ın bebeğini o istemiyorken doğurmak, yanlış olabilir gibi hissediyorum.

Bu dünyaya babasız bir çocuk getirmek istemiyorum.

Başkasıyla birlikte olma şansımı da azaltacaktır.

Şu an çocuk sahibi olmam, yeni kariyerimi mahvedecektir.

Çok uzun süre düzenli bir gelirim olmayacak.

Kendi problemlerim içinde boğulacağım ve bana ihtiyacı olan babamla ilgilenemeyeceğim.

Bekâr anne olmak yalnızlık ve zorluklar demek.

Ellerimi yıkarken kabinden bir kız çıktı. On dört yaşlarında olmalıydı. Benden daha yaşlı gözükmeyen annesi, ellerini lavaboya koymuştu ve sıkıntılı görünüyordu. Elimde kabımla tekrar bankoya doğru yürürken *keşke benim de yanımda biri olsaydı*, diye düşündüm. Kim olabilirdi ki? Xan'ın olmayacağı kesin; uçakta beş saat dilimi öteye, dünyanın öbür ucuna gitmiyor olsa bile olmazdı. Cassie de olmaz. Onun yanında rahat edemem. Annemi ister miydim? Hayır. Aynı duruma düşmüş olduğu için değil de bunu başarıyla çözdüğü için. Büyükanmem olsaydı harika olurdu. Çok pratik ve nazik bi-riydi ama 2001'de ölmüştü.

Yerime tekrar geçtiğimde, duvara asılmış televizyonda *Bu Sabah* programı vardı. İçinde mercimek olan bir şeyler pişiriyorlardı. Aklıma jinekologumla olan konuşmam geldi; hap almak için çok geç olduğundan ve cerrahi müdahalenin gerekliliğinden bahsetmişti.

Doktorum, “Sadece beş dakika sürecek,” diyerek beni rahatlatmaya çalışmıştı. “Birkaç saat içinde de düzeleceksin. Şimdi, kararından emin misin?” derken akıl sağlığımın yerinde olduğuna dair bir kâğıt imzalıyordu. Kürtaj için bu gerekliydi.

“Evet, eminim...” diye yalan söyledim.

Xan kalbimi kırdı, cümlesini bir mantra gibi sürekli tekrarlardım. *Eğer bebeğini doğurursam onu asla unutamam. Xan, bebeğini o istemiyorken doğurmak yanlış olabilir gibi hissediyorum. Bu dünyaya babasız bir çocuk getirmek istemiyorum...*

Dördüncü sebebim neydi? Hatırlayamadım. Neydi?

“Anna Temple!” diye bağırıldığını duydum. Ayağa kalktım. Hemşire, “Bundan sonra sizi alacağız,” dedi, “ama ön-

celikle soyunma odasına gidin, giysilerinizi çıkarın ve bir önlük giyin, eşyalarınızı da dolaplardan birine kilitleyebilirsiniz.” Denileni yaptım. Önlüğün arkasını kapamaya çalışırken üşüdüm ve çıplak hissettim. İki kadın ile birlikte odada beklemeye başladım. Ayaklarıma bakınca çıkmış oje-lerimin ve sertleşmiş tabanlarımın farkına vardım. Kürtaja geliyorken ayak bakımı yaptığımı düşünmek, midemi daha da bulandırdı.

Yanımdaki iki kadınla göz göze gelmemek için doğum kontrolü ile ilgili bir broşürü elime alıp bakmaya başladım.

Bana bir hafta gibi gelen yirmi dakikanın sonunda bir kadın sesi, “Anna Temple?” dedi.

Doktoru koridorda takip ettim.

“Tamam,” derken formuma bakıyordu. “Prosedürü uygulamadan önce birkaç şeyin üzerinden geçelim.”

“Bana nasıl olacağını anlatır mısınız?”

“Çok basit,” dedi memnuniyetle. Yanındaki metal masanın üzerinde bir spekulum ve paketlerinde şırıngaları fark ettim. “Lokal anestezi olacaksınız. Rahminiz anestezi olduktan sonra nazıkçe genişletilecek, ince plastik bir tüp döl yatağına konulacak ve fetüs...”

“Fetüs?”

“Evet, fetüs rahimden çıkarılacak.”

“Fetüs rahimden çıkarılacak,” diye tekrar ettim.

Başım dönüyordu. Gözlerimi kapadım. On haftalık hamileydim. Fetüs iki buçuk santimetre kadardı. Kalbi vardı ve beş haftadır atıyordu; birden atmaya başlamış bir kalp... Bacak ve kollarının başlangıcı vardı, ilerde küçücük tırnakları olan küçük parmaklara dönüşeceklerdi. İnsana benzeyen bir suratı, burun delikleri ve çenesi bile vardı.

Doktor şırıngayı paketinden çıkardı, “Sedyeye çıkabilir misiniz, lütfen,” dedi.

Ayağa kalkıp “Gitmem gerek,” dedim.

Bana baktı. “Gitmeniz mi gerek?”

“Evet.”

“Yangın çıkışının orada bir tuvalet var.”

“Hayır,” dedim güçsüz bir sesle. “Gitmem gerek yani bunu yapamayacağım demek istedim. Yapabileceğimi düşündüm. Ama bu, en azından benim için, doğru değil. Erkek arkadaşım, yani eski erkek arkadaşım hamileliğime devam etmemi istemiyor. Hamile olduğumu ona söylediğimde, bir çocuğun düzgün bir aile düzeninde büyümesi gerektiğini söylemişti. Ama şimdi bu çocuğun doğmaya hakkı var diye düşünüyorum.”

“Yani kararınızı değiştirdiniz?”

“Evet. Kusura bakmayın,” diye ekledim; bozulacağını düşünmüştüm.

“Bu olabilir. Siz ilk değilsiniz.” Adımın üstünü listede çizip imzalamam için bir belge uzattı. Odadan çıkarken, “İyi şanslar,” dediğini duydum.

Dolaba gidip giysilerimi giydim, bankoyu geçtiğimde aklıma hemşire ile konuşup ne yaptığımı söylemek ya da paramı geri almak gelmemiştir.

Asansörün gelmesini beklemeden beş katı merdivenlerden indim. Binanın dışında durup kalbimin giderek yavaşlamasını dinledim. Yandaki kitapçıya girip ebeveynlik bölümünden *Bebeğinizi Beklerken Sizi Neler Bekler?* adlı kitabı aldım.

“Bir bebeğim olacak,” dedim.

*

O akşam, Xan'a kararımı anlatan uzun bir e-posta yazdım.

Cevap olarak tek bir cümle yazdı: *Bunu yaptığın için seni asla affetmeyeceğim.*

Cevap verdim: *Eğer yapmasaydım ben kendimi hiç affetmeyecektim.*

Ertesi gün babamı görmeye gittim.

Mutfakta otururken, "Yani..." dedi. "Bu sürpriz oldu Anna, inkâr edemem." Kafasını sanki çok kötü bir karne getirmişim gibi iki yana sallıyordu.

Uzun bir sessizlikten sonra, "Umarım onaylarsın bu durumu," dedim. "Onaylamamanı gerektirecek bir şey yok zaten," diye devam ettim. "Bugünlerde birçok kadın tek başına üstesinden gelebiliyor zaten; hem annemle sen de aynı durumu yaşamıştınız."

Babamın suratında panik ifadesi gördüm bir an. Annemle babam bebek için yapılmış ani evliliklerini her zaman saklamaya çalışmışlardı fakat evlendiklerinde annemin Mark'a iki aylık hamile olduğu oldukça aşikârdı.

"Özür dilerim, baba. Seni utandırmak istemedim." Yine bir sessizlik oldu, bu arada annemle babamın, annemin beklenmedik hamileliği ile ilgili tartışıp tartışmadıklarını düşündüm. Babam belki de hemen doğru olanı yapmayı kabul etmişti.

"Özür dilerim, baba," diye tekrarladım. "Çok mutsuzum..."

"Sorun değil," diye mırıldandı.

"Annemin otuz beş yıl önce yaşadığını şu an yaşadığımı farkındayım. Annem çok şanslıydı çünkü sen vardın. Xan'ın bana yaptığı gibi onu terk edip reddetmedin. Durumla başa çıkıp mutlu bir hayat kurdunuz." Boğazım acıyordu. "Neredeyse kırk yıl, ölüm sizi ayırana dek. Birinin kendi anne

babasını kuskanması çok garip ama ben size çok imreniyorum.” Gözlerim doldu. “Sizin mutluluğunuz gibi bir mutluluk sanırım benim kaderimde yok.”

İhtiyacın olan uzun ömürlü bir bitki.

“Bu çocuğu tek başıma büyüteceğim. Umduğum bu değil-di tabii,” derken yanağımdan yaşlar akmaya başladı. “Yalnız ve zor olacak.”

“Evet, öyle.” Bana mendilini uzattı. “Neşeli de olacak, çocuklar neşe demektir; geldikleri zaman onları kabullenmek gerekir sadece.” Pencereden dışarıya baktı.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordum.

“Bu yeni hayatın, annenin hayatı sona erdiği için başladığını düşünüyorum.”

Boynumdaki tüylerin diken diken olduğunu hissettim.

İçimde senle tanışmam gerektiğini söyleyen bir his var.

“Evet, belki de öyledir.”

Babam elini omuzuma koydu. “Merak etme, yalnız olmayacaksın. Ben sana yardım ederim. Cassie de öyle.”

Cassie’nin azıcık bile yardım etmeyeceğinden emindim ama habere çok sevinmişti. Akşam onu arayıp teyze olacağını söylediğinde, “Çok çok sevindim, harika, tebrikler!” demişti.

“Teşekkür ederim,” derken heyecanından epey etkilenmişim. “Babasıyla beraber olmadığımı tekrarlamak isterim; o, Endonezya’ya gitti. Bebek hakkında hiçbir şey bilmek istemiyor. Doğurmamı istemedi. Beni terk etti ve çok üzgünüm.”

“Biliyorum, söylediklerini duydum,” dedi ciddiyetle.

“Peki, niye bu kadar mutlusun?”

“Çünkü bekâr bir anne olacak olman harika. İmajın için müthiş. Her zaman fazla... Bilmiyorum... Fazla planlıydın.

Her zaman geleceğini planladın ama şimdi birden beklenmedik bir durum oldu.”

“Onaylamana sevindim. Eğer uyuşturucuya başlamamı ya da cinayet işlememi istersen haberim olsun, olur mu?” dedim, sinirlenerek.

“Bebek için örgü grubumda bir şeyler örmeye başlayacağım.” Söylediklerime cevap vermemişti. “İlk önce birkaç patik, sonra ceketler. Acaba kız mı olacak yoksa erkek mi? Ultrasona gittiğinde benim için öğrenebilir misin? Buldum, her şeyi sarı yapacağım. Bir ters bir düz sever misin?”

Eğitim danışmanım da çok anlayışlıydı. Çoğu ödev projesi, ayrıca günlük derslerimizde, dört ayrı bahçe için profesyonel standartlarda tasarımlar yapacaktık. Hazıranda ise bahçecilik bilgimizi değerlendirecek iki sınavımız olacaktı. Kursum normal gidişatında devam edecektim, tek istediğim erken doğum yapmamaktı. İlk bebeklerin geç doğmaları ile ilgili hikâyeleri duydukça mutlu oluyordum. Hayatım tahmin ettiğim kadar tepetaklak olmamıştı; Xan artık yoktu ama onun yerine bebeği benimle olacaktı, yer değiştirmiş gibiydiler. Ara sıra Sue’nun hediye ettiği kitabı elime alıp kapağa yazdığı, neredeyse kehanet gibi olan yazıya bakıyordum. Gerçekten de çiçek açıyor ve büyüyordum.

Bebeğin her geçen gün bebek içimde bir aşk merdiveni gibi açtığını hissediyordum sanki. Ultrasonlarda, sessizce suyun altındaki hareketlerini seyrederken bana el salladığını düşünüyordum. Rahim beşiğinde sallanan profilini, kuşlarınki kadar küçük ve incecik kemiklerini, omurgasının tohum açan çiçeklere benzeyen çizgisini görüyordum.

Her gece karnıma ellerimi koyup “Seni seviyorum,” diye fısıldıyordum. Onun zıplayıp dans ettiğini hissediyordum.

“Bir baban olmayacağı için çok üzgünüm ama ben seni, bu durumu telafi etmek için, beş kat daha fazla seveceğim.”

Xan’a durumu hakkında bilgi vermek için e-posta attım fakat cevap vermedi. Bu davranışı beni çok yaralasa da bir yandan da kalbimdeki yaranın daha çabuk kapanmasına yardımcı olacaktı.

Onu televizyonda görmek durumu oldukça zorlaştırıyordu. İlk gördüğümde ağlamıştım. Birdenbire ekranda karşıma çıkmıştı, korkunç yakışıklı gözüküyordu ve Java ekonomisiyle ilgili bir şeyler anlatıyordu. Birkaç gün sonra ise Endonezya demokrasisine Jemaah Islamiyah’ın etkisinden bahsediyordu. Her gün daha fazla haberlerde yer almaya başlayıp duygularımı altüst eden noktaya getirince, haber kanalımı değiştirdim. Sürekli ekranda görünüp günümü mahvetmesine izin vermeyecektim.

Nisan ortası, Brook Green’deki kilisenin salonundaki ilk hamilelik dersime gittim.

Oldukça gergindim; moral bozukluğum birbiri ardına salona giren mutlu ve samimi çiftleri gördükçe daha da arttı. Kendimi buna hazırlamak için annemin mavi yüzüğünü takmıştım; bu, bir şekilde ona yakın hissetmemi de sağlıyordu. Ölmüş olmasaydı benimle derslere gelirdi ve ben de bu kadar yalnız hissetmezdim.

Oturan gruba göz attım; diğer tüm kadınların havalı, gösterişli, parıldayan yüzükleri vardı.

Yirmi yaşlarında sarışın bir kadın ve kocası sanki kara sevdaya düşmüşler gibi sürekli el eleydiler. Hayli enerjik görünen esmer kadının yanında da gözlüklü kocası vardı. Bir diğeri ise hemen oracıkta o saniye doğuracak gibiydi. Aramızdaki en yaşlı, kırklarının ortasında, kızıl uzun saçlı kadının kocaman mavi

gözleri ve müthiş yuvarlak bir yüzü vardı; oldukça iriydi hatta yanında oturan kırmızı yanaklı kocasının neredeyse iki katıydı.

Kadının bir anda nefesi tıkanıp ve göğsüne vurdu. İlgilenebileceğimizi düşünüp “Rüzgârdan,” diye açıkladı.

Neredeyse herkes gelmişti, Gaviscon’un hazma iyi geldiği gibi konularda sessizce muhabbet ediliyordu. Ortamdaki tek bekâr anne olduğumu anladığımda ruhum ayak kabılabarımın içine saklanmak istedi. Öğretmenimiz Felicity emzirme, pelvik egzersizler, hastaneye götürülmesi gerekenlerle ilgili birtakım broşürler dağıttı. Tam derse başlayacakken benden bir iki yaş büyük bir kadın girdi içeriye. Bir rahatlama hissetmiştim.

“Burası boş mu?” diye sordu.

“Evet, boş,” deyip “Merhaba,” diye de ekledim.

Yeni gelen kadın baştan ayağa simsiyah giyinmişti; ayak kabıları Doc Martens’di ve siyah saçları erkek kesimi gibi kısacıktı. Makyajı da gayet sadeydi. Sağ parmağında oymalı bir gümüş yüzük vardı, sol parmağı ise boştu.

Felicity, “Evet, şimdi hepimiz burada olduğumuza göre, kendimizi tanıtabiliriz,” diyerek konuşmaya başladı.

Aşk böceği çift, “Biz Nicole ve Tim,” diye bir ağızdan konuşup gülüşmeye başladılar.

Enerjik esmer kadın, “Ben Tanya, bu da kocam Howard,” dedi. Howard pek orada olmak istemiyor gibi gülümsedi.

“Ben Katie, bu da nişanlım Jake ve ikiz bekliyoruz.” Odadaki herkes bu duruma sempati içinde bakmıştı.

Daha sonra sıra, iri kızıl kadına gelmişti. Sessizlik olana kadar suratında sabırlı bir gülümsemeyle bekledi. “Ben gaze-teciyim, Citronella Pratt.” Neden bu denli tanıdık geldiğini anlamıştım şimdi. Sunday News’da haftalık bir köşesi vardı. “Bu da kocam, Ian Baker-Jones,” diye ekledi.

“Ben bir yatırımcıyım,” dedi kocası.

Pratt-Baker-Jones’un kendini tanıtması, öyle aklımı başımdan almıştı ki sıranın bana geldiğini fark etmedim. Felicity beni küçük bir öksürükle uyardı ve gözler bana çevrildi.

“Ah, ben Anna Temple,” diye başladım. “Bebegimi, haziranın on sekizinde bekliyorum... yani...” Ortamda beklenti olduğunu hissettim; salakça ve korkakça olduğunun farkında olduğum kelimeler döküldü ağızımdan. “Diğer yarım...” derken yutkundum, “Xan, yurt dışında, Endonezya’da muhabir olarak çalışıyor,” diye eklerken sesim neredeyse bir oktav tiz çıkıyordu. “Orada birkaç ay daha kalacak ve yani...” Yüzüğümü döndürüp duruyordum, “bu derslere yalnız geleceğim,” dedim.

Citronella bana dönüp gülümsedi. Ama o kurnaz gülümseme içimi fenalaştırmıştı.

Benim ardımdan en son içeri giren kadın konuştu.

“Benim adım Jenny Reid,” derken kendinden emin, yumuşak bir İrlandalı aksanı vardı. “Bebegimi 5 Temmuz’da kucağıma alacağım. Buraya tek başıma geldim çünkü bir partnerim yok ama bunu sorun etmiyorum.”

Citronella’nın gözleri merak ve heyecanla bakınıyordu. Kahve arasında, Jenny ile benim yanımıza geldi. Jenny’ye, “Ne kadar cesursun,” derken kocaman parmaklarını geniş karnının üzerinde dolaştırıyordu. “Seni çok takdir ettiğimi belirtmek istedim.”

“Ne için?” diye sordu Jenny nazikçe gülümsemesiyle.

“Yani, doğum gibi önemli bir olayı tek başına göze alacağın için.”

“Endişen için teşekkürler fakat başta da dediğim gibi bu durumda gayet rahatım.”

Citronella, “Hayır, gerçekten,” diyerek ısrar etti. “Bence harikası, dürüstçe söylüyorum ikiniz de öylesiniz.” O anda bir cevap yapıştırmayı düşündüm ama Jenny benden önce davranmıştı.

“Bence cesur olan sizsiniz.”

Citronella’nın burun delikleri kapanmıştı. “Neden?” diye sordu.

“Bu kadar geç çocuk sahibi olmak cidden çok cesurca,” diye devam etti Jenny, yüzünde muzır bir gülümseme vardı. “Ama, gerçekten harikasınız, adınıza sevindim!”

Jenny bana döndüğünde yanakları kızarmış olsa da onu kızdırmamam gerektiğini aklıma not aldım.

Citronella, dayak yemiş gibiydi. Durumu kurtarmak için koca beyaz dişleriyle gülümseyip uzaklaştı. O gün hiçbir şey konuşmamamıza rağmen Jenny ile aramızda bir bağ oluşmuştu.

Altı hafta boyunca Jenny ile ben doğal olarak müttefik olmuştuk. Egzersizleri beraber yapıp aralarda muhabbet ediyorduk. Çok arkadaşça davranmasına rağmen kendi özel hayatı hakkında hiçbir şey anlatmıyordu; kendini koruyordu bir bakıma sanırım. Bir ayın sonunda Xan ile beraber olmadığımı ona söyledim; elime dokunup beni teselli etmeye çalışsa da karşılığında bir sırrını paylaşmadı. Tek bildiğim, Belfast’ta büyüdüğü, ergenlik yıllarında Londra’ya taşındığı ve geçen seneye kadar kuzey Londra’da tarih öğretmenliği yaptığı, şimdi ise avukatlık eğitimi aldığıydı.

Jenny gerçekten de bekârdı; acaba benim gibi kısa süreli bir ilişkiden hamile kalıp adam tarafından terk edilmiş olabilir mi diye merak ediyordum. Benim gibi hayal kırıklığına uğramış bir havası yoktu. Bunun üzerine isteyerek hamile kalıp kalmadığını düşündüm; tek gecelik bir ilişkiden olabilirdi

ya da bir arkadaşıyla birlikte olmuştu veya sperm bankasına gitmişti. Gerçi otuz dört yaş tüm bu yöntemlere başvurmak için oldukça erken bir yaşı.

Citronella hakkındaysa böbürlenene açıklamaları ve haf-talık yazıları sayesinde her şeyi biliyordum neredeyse. Hatta daha fazlası için internete de baktım.

Yazdıklarındaki bayağılık karşısında şok oldum. Citronella'nın özel hayatının hiçbir ayrıntısı özel değildi, hat-ta iğrençti. Okuyucularıyla göğüslerinin şimdiden aktığını, seksin rahatsız olduğunu, bağırsaklarının çalışmadığı gibi ay-rıntılarını paylaşmıştı. Yazılarının ortak noktası, ne kadar şanslı biri olduğuydu. On yaşında çok akıllı, güzel ve popüler bir kızı olduğunu ve kızının yeni bir kardeş geleceği için çok mutlu hissettiğini anlatıyordu. Citronella'nın ilk evliliğinin sekiz sene önce bittiğini, hemen ardından şimdiyse yatırımcı Ian ile çok daha mutlu olduğunu da öğrenmiştim.

Doğurganlık tedavisi de çok favori bir konuydu. Mayıs başında, IVF tedavisine kesinlikle karşı olduklarını, "Hayat kadar kutsal bir şeyin, reçel gibi bir kavanozun içinde başla-masına karşıyız. Tabii kanser olma riski de var," diye yazmış-tı. Katie ve Jack umarım bu yazıyı okumamışlardı; ikizleri için tedavi gördüklerini açıklıkla söylemişlerdi. "Evet, bu dediğim kanıtlanmamış ama bu kadar hormon tedavisinin bir etkisi olmalı. Ben çok şanslıydım, doğal yollarla hami-le kaldım," deyip eklemişti: "Bir daha hamile kalabilmeyi açıkça beklemiyordum. Ama şimdi kırk dört yaşında hamile olunca, bekâr kadınların hislerini daha iyi anlıyorum. Benim yaşlarımda artık evlilik ve çocuk gibi şeylerin hayatında ol-mayacağını bilen kadınlar, cesurca yalnız bir yaşlılığa doğru adım atıyorlardı."

Böyle fikirleri olan Citronella'nın pek arkadaşı, bekâr ya da evli, olduğunu zannetmiyordum. Bir sonraki haftalık yazısının başlığı ise şöyleydi: BU YOLA YALNIZ GİRMEK DOĞRU MU? Konusu yalnız annelerdi.

Okuduğum kadarıyla klişe laflarla doluydu, bir sonraki cümleyi okuduğumda ise kendimi bir saunaya girmiş gibi hissettim. *Doğuma hazırlık kursumda, tam iki tane bekâr anne var, yazmıştı. Kimse onlara benim olduğum kadar hayran değil. Citronella acıma duygusunu lütfediyordu bize. Tabii, insan düşünüyor; bu annelerin çocukları hayatla, bir babanın sevecen ve rehber eli olmadan nasıl başa çıkacaklar...*

"Ne yazdığını gördün mü?" diye Jenny'ye fısıldadım. İlk ikimiz gelmiştik, oda bomboştu.

Jenny gözlerini devirdi. "Hı hı, kadın cahilin önde gideni."

"Bekâr anneler hakkındaki yorumlarında, bizi yerin dibine sokmuş."

"Yani. En azından isimlerimizi vermemiş."

"Hayır ama çocuklarımız için *sosyal* yara demiş. Buna nasıl cesaret eder! Şeytan bu kadın!" diye sinirle ekledim.

"Şeytan mı?" Jenny şaşırmış görünüyordu. "Citronella şeytan değil," dedi. Garip bir tür otorite ile kafamı karıştırdı. Sonra Belfast'ta silah seslerinin eksik olmadığı bir ortamda büyüdüğünü düşününce normaldir diye düşündüm. "Ona kesinlikle geri kafalı diyebiliriz. Seni etkilemesine izin verme, Anna." Sakince devam etti, "En önemli şey şu anda bir bebeğin olacak olması ve hayatının sonsuz ve düşündüğünden çok daha fazla sevgi ile dolacak olması... Bu gecedен sonra onu bir daha görmek zorunda bile değiliz."

Dersler biteceği için kendimi özgür hissettim ama bir yandan da üzüldüm.

“Arkadaş kalacağız, değil mi? Ben görüşmek isterim.”

Jenny, “Zaten öyleyiz,” dediği anda çok mutlu olmuştum. “İlk önce ben doğuracağım, sana haber veririm.”

“Seni görmeye gelirim,” dedim.

“Evet, lütfen beni görmeye gel. Yani bizi.” Gülümsedi ve bana sarıldı, benim için sürpriz olmuştu. “Sınavlarında iyi şanslar.”

Yüzümü ekşiterek “Teşekkürler,” dedim.

Sınavlarım iyi geçiyordu, hatta zevkli olduklarını bile düşünmüştüm. Ama her seferinde suyum gelecek paniği yaşıyordum. Bebeğin gelmesine on gün kalmıştı.

Diğer yarımın eksikliğini düşünerek doğumda yanımda kimseyi istemediğime kara verdim. Kimsenin beni o durumda görmesini istemiyordum. Kocanızın bile sizi ellerinizin ve ayaklarınızın üzerinde bir boğa gibi bağırığınızı görmesi feciydi; bir arkadaşın ise buna tanık olmasına hiç gerek yoktu. Birkaç tane ebe olması beni rahatlatıyordu; bazılarını doğum öncesi muayenelerimden tanıyordum ve tabii bir de Mozart. Hastane çantamı hazırladım ve durumu doğanın ellerine bıraktım; olay sırasında tüm zorlukların üstesinden gelmişti nasılsa.

Son sınavımdan sonraki pazar çok şiddetli bir baş ağrısı ve gövdemdeki, sanki arılar saldırıyormuş gibi, titreme hissiyle uyandım. Azalmasını bekledim ama geçmedi. Tuvalete doğru giderken kustum. Bir şeylerin yanlış gittiğinin farkındaydım; taksi çağırıp hastaneye gittim. Ebeler tansiyonumun yükseldiğini söylediler.

“Ne kadar yüksek?” diye sordum muayene odasındaki hemşireye. “Primrose Tepesi kadar mı Everest Dağı mı?” Başım dönüyordu ve nefessiz kalmıştım.

“140’a 100,” diye cevapladı. Hamileliğiniz boyunca genel-
de 110’a 70 olduğu yazıyor.”

“Peki, bu ne demek?”

“Havale öncesi, demek. Ayaklarınız hep böyle şişiyor mu?”

“Hayır.” Sanki bisiklet pompasıyla şişirmişim gibi duruyorlardı. Hemşire sağ elime katater takarken korkuyordum.

“Tansiyonunuzu ilaçla aşağıya çekebiliriz, o yüzden merak etmeyin.”

“Ya inmezse?” Bir dakika geçtikten sonra tekrar sordum.

“Bebeği bugün almak zorunda kalırız.”

Karnım ileri geri hareketlendi. “Sezaryenle mi?” Kesilecek olma düşüncesinden nefret ediyordum.

“Evet çünkü hızlı hareket edilmek zorunda. Partneriniz peki?” Göbeğime elektronik bir kemer takarak bebeğin kalp atışlarını dinlemeye başladı.

“Partnerim yok,” derken gözlerimin dolduğunu hissettim. “Bu bebeği doğurmamı istemedi ve şu anda Endonezya’da yaşıyor.”

“Ah...” Yüzünde pişman bir bakış vardı. “Yani, endişelenme,” diyerek koluma hafifçe vurdu, “şimdi endişelenme,” dedi. Yaka kartında “Amity” yazıyordu, yaptığı işe pek uygundu. “İyi olacaksın, bebek de iyi olacak. Dinle...” Bebeğin kalp atışlarını duymam için monitörü açtı. “Yine de birini çağırmalısın, doğumun bugün olma ihtimaline karşı. Ailen mesela?”

“Umutsuz,” diyerek başımı salladım. Cassie hafta sonu için Avusturya’da popüler bir spaya gitmişti. Babamı ise her şey olup bitene kadar endişelendirmeyecektim.

“Başınız hâlâ ağrıyor mu?”

“Hem de nasıl.”

Nöbetçi doğum uzmanı geldi ve kendini tanıttı. Reflekslerime ve tansiyonuma bakıp gitti. On beş dakika sonra tekrar gelip kontrol etti, bu sefer suratı düşmüştü.

Kolumdaki tansiyon aleti inerken, “Şimdi ne oldu?” diye sordum.

“Pek iyi değil,” dedi. “150’ye 120.” Elini kaldırdı. “Anna, çift görüyor musun?”

“Emin değilim.” Ağladığım için her şey çok bulanıktı. “Ama başım...” diyerek sızlandım. “Çok acı çekiyorum.”

“Merak etme, çok yakında düzeleceksin.”

“Nasıl olacak bu? Beni giyotine mi götürüyorsunuz?”

“Hayır.” Bana gülümseyip iskemlesini yanıma çekti. “Bebegi alacağız.”

Bir korku dalgası sardı içimi. “Ne zaman?”

“Şimdi yapmak oldukça uygun.”

“Ah,” dedim, bayılacaktım neredeyse. “Anlıyorum.”

“Preeklampsiniz var,” diyerek açıkladı. Paniklemiştim. “Bu durumun düzelmesi için doğurmanız gerekiyor. Size ameliyathane için yeşil önlük giydirmemiz gerekiyor, tamam mı?”

Sevimsiz bir şekilde başımı salladım. Kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Amity tişörtümü çıkarıp soyunmama yardım ederken telefonum çaldı. Bana çantamı uzattı, ben de telefonumu çantamın içinde bulmaya çalıştım.

“Anna selam, sınavların nasıl geçti diye sormak için aramıştım.”

“Ah, iyi, teşekkürler. Sue... sanırım... doğrusunu söylemek gerekirse şu an pek hatırlamıyorum. Her şey çok bulanık...” Sesim giderek kısıldı.

“Anna, iyi misin?”

“Pek değil, aslında doğum odasının kapısındaayım şu an.”
Neler olduğunu ona anlattım.

“Yanında kimse var mı?”

“Hayır.” Boğazım sıkışmıştı. “Yalnızım.”

“Gelmemi ister misin? Sonuçta iki çocuğum var ve hamile olmaktan kendimi kısmen sorumlu hissediyorum. En azından bunu yapabilirim.”

Saatime baktım. Dördü çeyrek geçiyordu. “Yani... Aslında isterim,” diyerek cevap verdim. “Yanımda bir arkadaşımın olması iyi ama asla zamanında burada olamazsın.”

Sue’nun ayak seslerini duyuyordum. “Evde değilim, Tate Britain’dayım...” Nefesinin hızlandığını duydum. “Kardeşimleyim. Şimdi hemen çıkıp geliyorum. Chelsea ve Westminster, değil mi? Taksiye atlayıp geliyorum. Lisa seni daha sonra arayacağım,” dediğini duydum. “Anna doğuruyor.” Merdivenlerden aşağı koşarak indiğini duydum. “Hastanenin hangi bölümündesin?” diye sorarken avazı çıktığı kadar bağırıp taksi çağırıyordu. “TAKSİ!!! En fazla yirmi dakika sonra oradayım.”

Ameliyathaneye giderken ışıklar başımı döndürüyordu; içeri girdiğimde ışıklar o kadar parlaktı ki gözlerimi kapadım. Ameliyat masasına oturduğumda anestezi uzmanı bana epidural vereceğini ve hiç hareket etmemem gerektiğini söyledi. Şırıngasını doldurmasını seyrederken bir anda Sue’nun sesini duydum.

“Buradayım, Anna!” dediğini duydum. “Önlük giyiyorum, iki saniye sonra yanındayım, tamam mı?” Kapı açıldı ve Sue oradaydı. Yeşil önlük, şapka ve beyaz ayakkabı galoşları vardı. Omuzuma vurdu. “İyi olacaksın, bu hayatının en mutlu günü...”

Başımı salladım ve gözümünden koca bir yaş kucağıma düştü. Önlüğün yeşili neredeyse siyah olmuştu. Arkada ameliyat önlüğü ve maskesi ile doktor, ameliyathanenin hemşireleriyle aletleri kontrol ediyordu.

Epiduralın iğnesi omurgamın aşağısına doğru girerken Sue kolumu okşuyordu.

Anestezi uzmanı, "Hareket etmeyin lütfen," dedi sessizce. Duvardaki saate konsantre oldum, saniye kolunun on beş kez ilerlemesine baktım. Doktorun, "Aferin," dediğini duydum.

"Şimdi," dedi beş dakika geçtikten sonra. "Bakalım işe yaradı mı? Bu soğuk spreyi hissediyor musun? Bacaklarıma, küçük bir şişeden bir şeyler sıktığını gördüm."

"Hayır," dedim. "Hissetmiyorum."

"Peki, ya bunu?" Aynı şeyi kalçama sıktı.

"Hayır."

"Ya bunu?" Göbeğimin tam üstüne sıktı.

"Şu an bir sığır parçası da olabilirdim."

"Demek ki hazırsın. Hadi, seni yatıralım."

Hemşire, bacaklarımı kaldırıp mavi bir örtüyü ortaya kadar kaldırıp aşağı tarafın görüntüsünü kapadı. Sue hemen yanımdaki iskemleye oturdu. O sırada neşter kesmeye başladı. Elim tutarken içimin boşaltılmasını seyretmektense bana sanki bir kafede kapuçino içiyormuşuz gibi gittiği sergiyi anlattı.

"Çok güzel sulu boyalar..." Dediğini duydum. "Natürmort ve manzaralar... Ayrıca şahane çiçek resimleri..." Zaman zaman gözünü heyecanla perdenin diğer tarafına kaydırıyordu. "Sergiyi sen de çok beğenirdin, Anna."

Doktor, "Çok iyi gidiyor," dedi. "Şimdi hafif bir baskı hissedeceksin." İçimde sanki çamaşır yıkanıyormuş gibi garip

bir hareket hissettim. “Şu an, biraz daha kuvvetli olacak...” Çekilme hissinin az da olsa farkındaydım.

Garip bir emme sesiyle dalga gibi gelip gidiyordu. Perdenin aşağı indirildiğini gördüm. Doktorun eldivenli ellerinde yaratığa benzeyen şeyin, vücudu koyu ciğer rengi, kafası mavi beyaz, kolları, küçük elleri ve ışıktan şaşı olmuş gözleri vardı.

Sue, “İşte bebeğin,” derken sesi heyecanlıydı.

“Evet,” diyen doktoru duydum. “Bir kız.”

“Kız mı?” Rahatlamıştım.

“Çok güzel bir kız,” dedi Sue. “O harika, Anna.” Elim sıkıktı.

Gözlerimden yaşlar yanaklarıma süzülüyordu. Bebek ağzını açıp ağlamaya başladı. Daha sonra temizlenip tartıldı ve nazikçe solunum cihazına bağlandı.

Saate baktım. Saat altıyı beş geçiyordu. Peki, ya günlerden neydi? Tabii ki, 8 Haziran’dı.

Seninle tanışacağıma dair garip bir his vardı içimde.

Annemin ilk ölüm yıl dönümüydü.

Dört

Hastanede üç gece, bir gecesi yoğun bakımda, çeşitli serum ve tellere bağlı olarak kaldım. Milly ise hemen yanımdaki plastik beşiğinin içinde, beyaz şapkası ve giysisi ile duruyordu. Kolları ve bacakları rüzgârdaki çiçekler gibi sallanıyordu. Bileğinde “Temple Bebek” yazan bir künye vardı.

“Amelia Lucy Mary Temple,” diye ismini fısıldadım kucağımda yatarken. “Amelia ve Lucy iki büyükannemin ismi, Mary ise annemden, Temple da aile soyadımız. Yani sen Bayan Milly Temple’sın.” Başından öptüm. “Dünyaya hoş geldin.”

Hastanedeki geceler zordu, yirmi tane yeni doğmuş bebeğin ağlamaları arasında uyuyabilmek imkânsızdı. Bazı bebekler, kedi yavrusu gibiydiler; Milly’nin de dâhil olduğu bir diğer grup ise kuşlar gibi ötüyordu. İçlerinden biri küçük bir fil gibi sesler çıkarıyor, diğeri üşüyen bir kuzu gibi cıyak cıyak bağırıyordu.

Doğum yapan diğer kadınların gün içinde kocaları tarafından ziyaret edilmelerini, tebrik edilip öpülerek bir olimpiyat şampiyonu edasıyla evlerine götürölmelerini izlemek oldukça depresifti. Beni almaya babam geldi ama sanki yanlış

bir şeyler vardı bu durumda. Milly'yi araba koltuğuna koyup kapıya doğru ilerlerken, bunu yapanın Xan olması gerektiğini düşünüyordum.

Xan'a üç fotoğraf yolladım. Milly, babasının minyatür bir kopyası gibiydi; Xan'ın fotoğrafları görünce eriyeceğini düşündüm ama cevap bile vermedi. Sonrasında, onun bu soğukluğunu telafi etmek ister gibi, aile ve arkadaşlarımdan bir sürü çiçek ve hediye geldi. Her gün kurdelelerle süslenmiş, içinde bir ayıcık, oyuncak ya da pembe bir elbise olan bir kutu geliyordu.

En iyi hediye babamdan gelmişti. Mayıs başında, "Sana bir emzirme hemşiresi tutmak istiyorum," dedi. Londra'ya benim nasıl olduğumu görmeye gelmişti.

Çizim masamdan kalkıp "Niye buna ihtiyacım olduğunu düşündün?" diye sordum.

"Cassie'nin önerisiydi. Sanırım örgü gruplarından birinde doğum sonrası hemşireleri ile ilgili bir ajansı yürüten bir arkadaşı varmış. Bence çok iyi bir fikir."

"Evet öyle ama haftada 700 sterlin ödemem mümkün değil."

"Ben öderim."

Kalemimi koydum. "Hayır baba, gerçekten, bu çok fazla olur. Ben hallederim..."

"Ama sana da bakacak biri lazım. Lütfen senin için bunu yapmama izin ver, Anna. Senin durumunda bu lüks değil, gereklilik. Sana yardım edecek bir eşin ya da annen yok."

"Evet ama..."

"Burada olsaydı, hep yanında kalıp sana yardım edeceğine ve neyin nasıl yapılacağını göstereceğine eminim, değil mi?"

"Evet," diye üzülerek onayladım. "Öyle yapardı."

"Sana ondan sonraki en iyi şeyi vermek istiyorum; altı haftalık doğum sonrası hemşiresini."

“Ama neredeyse dört bin beş yüz sterlin tutacak.”

“Cassie’ye ne kadar sık yardım ettiğimi düşünsene. Onu her zaman şımarttım,” diye ekledi pencereden bakarken. “Bu haksızlık gibi görünmüştür.” Bakışlarını bana çevirdi. “Şimdi senin için bir şeyler yapmak istiyorum. Bu doğum hediyem olsun, Anna. Kabul edersen çok mutlu olurum.”

“Peki, tamam o zaman,” dedim sessizce. “Teşekkürler.”

Hastaneden döndükten bir gün sonra Elaine geldi. İki hafta önce onunla mülakat yaparken tanışmıştım zaten. Avustralyalı, ellilerinin sonunda, zayıf ve sade, kül sarısı rengi saçları toka ile toplanmış, kaplumbağa kabuğu rengi gözlükleri boynunda asılıydı. Tanıştıktan on dakika sonra, iyi olduğuna karar vermiştim.

Öyleydi de. Tam olarak birbirimizi tanımasak da oldukça arkadaşçaydı. Yavaşça Milly’nin yeme ve uyuma düzenini oturttu. Evde bir kedi kadar sessiz ve çabuk hareket ediyordu.

Ameliyattan sonraki ilk üç gün yataktan çıkmadan dindim. Ayaklanınca Elaine bana sterilize aletini kullanmayı, doğru şekilde emzirmeti, Milly’nin gazını çıkarmayı ve beni korkutan ebattaki küçük vücudunu yıkamayı ve güvende hissetmesi için kundaklamayı öğretti. Bebek askısını nasıl yapacağım, arabasını nasıl kapatacağım gibi küçük tüyoları da paylaştı. İkimiz için de yemek yapıp gücümü toplamam için yardımcı oluyordu. Milly uykuya daldığında da alışverişe gidiyordu.

Elaine geldikten bir hafta sonra babam telefonla arayıp “Hemşire ile işler nasıl gidiyor?” diye sordu.

“Harika, bir melekle Florance Nightingale’in karışımı âdeta!”

Birbirimize biraz alıştıktan sonra muhabbet etmeye başladık. Elaine, Melborn’dandı; orada hemşirelik yapmıştı. Bir senedir kocasından ayrıydı.

Temmuz sonunda bahçemin gölgeğinde otururken sessizce, “Geçen nisan, mutfak masasının üstünde Don’dan bir not buldum,” dedi. Milly kucağında, pembe battaniyeye sarılı, uyumak üzere duruyordu. “Notta yemek için geri gelmeyeceğini çünkü beni yakın arkadaşım Julie için terk ettiği yazıyordu.” Xan en azından işi için terk etmişti beni. Bu daha az küçük düşürücüydü sanki. “İlk başta inanmamıştım,” dedi Elaine, “çünkü o gün 1 Nisan’dı. Onu aradığımda olan bitenin şaka olmadığını anladım. Meğer altı aydır gizli bir ilişki yaşıyorlarmış. Hiç farkında değildim.”

“Çok kötü.”

“Olaydan sonraki iki ay boyunca ne yedim ne de uyudum. Evden çıkamıyordum çünkü yıllardır tanıdığım insanlarla yüz yüze gelmek istemiyordum. Don’a âşıktım, otuz bir senedir evliydik. Sonra bir gün aniden kalkıp dedim ki, *bu kadar üzüntü yeter*. Elli altı yaşındaydım. Tanrı izin verirse daha zamanım vardı.” Masaya vurdu. “Yaşamıma devam etmeye karar verdim. İki oğlum da büyümüştü ve buraya gelmeye karar verdim.”

“Kimseyi tanıyor muydun?”

“Bath’de yaşayan eski bir okul arkadaşım var, bir de yeğenim Jamie. Üç yıldır burada yaşıyor kendisi.”

Lavantaların üstünde vızıldayan arılara baktım. “Gelmen çok cesurca olmuş.”

“Belki de sadece kaçıyordum. Yaşadığım yeri tamamen değiştirirsem kendimi kurtarabileceğimi hissettim.” Milly’nin ellerini okşadı. “Doğum sonrası hemşireliği bana çok uygun, minik bebekleri çok seviyorum. Geceleri ayakta olmak da benim için hiç sorun değil, zaten uykuya düşkün değilim. Ayrıca seyahat edip yeni insanlarla tanışıyorum. Bu arada,

tabii ki Don'u özlüyorum ama kendime yarattığım yeni hayattan da memnunum."

"Ne kadar pozitif bir insansın," dedim. "Kendime üzülmeyi bırakıp senin gibi olmaya çalışmalıyım."

"Peki, seninkine ne oldu?" diye sordu. Elaine'e şimdiye kadar tüm anlattığım, Milly'nin babası ile beraber olmadığımdı. "Gerçi beni ilgilendirmez tabii," diyerek ekledi. "Avustralyalılara özgü bu direkt tavrımı bağışla lütfen, cevap vermek zorunda değilsin."

Gülümsedim. "Önemli değil. Sana anlatmak isterim, tabii."

Bitirdiğimde, "Onun hakkında şimdi ne hissediyorsun, peki?" diye sessizce sordu.

"Yani... Onun için üzülüyorum aslında. İşin gerçeği, evet onu pek de uzun süredir tanımıyordum. Hamile kalmamak için daha dikkatli davranmalıydım, bu da doğru. O gece risk aldığımın farkındaydım. Ama nedense... sanki bir gariplik vardı; kendimde değildim."

"Yasta olan insanlar hiçbir zaman kendilerinde olmazlar zaten," dedi Elaine.

"Yani, Xan'ı öfkelendiği için suçlamadım. Şu an otuz yedi yaşında, yirmi iki değil ve maddi durumu da yerinde. Daha olgun ve anlayışlı davranabilirdi. Milly doğal üç hafta oldu ve Xan, onun varlığını kabullenemiyor. Bu çok kalpsizce," diye ekledim.

Elaine, "Muhtemelen korkuyor," dedi.

"Milly'den nasıl korkulabilir?" diyerek söyledim ve başını okşadım. Kuş tüyü gibi yumuşacıktı.

"Onu korkutan bu durumun ne anlama geldiği aslında. Milly'nin varlığını kabul ettiği anda artık kendisi çocuk olmaktan çıkıp baba olmak zorunda kalacak. Tabii, bir de seni cezalandırmak istiyor."

“Bu çok doğru. Beni asla affetmeyeceğini söyledi.”

“Olsun, hisleri değişecek. Her şey zamanla değişecek; hep öyle olur çünkü.”

Elaine’nin söyledikleri pek de orijinal değildi ama yine de rahatlatıcıydı. İnsanların hissettiklerini anlıyor, düşünceli bir şekilde empati kurabiliyordu.

Haftanın altı günü çalışıp pazarları tatil yapıyordu. İzin gününde Bath’daki arkadaşını görmek için erken vakitte bir trene atlayıp yirmi dört saat sonra geri dönüyordu. İlk iki pazarı babamla geçirmiştım; üçüncü pazar ise Cassie, örgüleriyle geldi. “Kusura bakma bazılarında hatalar var,” dedi. Aslında hepsinde ufak tefek hatalar vardı. “Örerken bir yandan da dedikodu yapıyoruz. Hataları fark ettiğimde artık çok geçti ve örgüyü sökmekten hiç hoşlanmıyorum.”

“Önemli değil,” dedim. “Şahaneler...” Keşke, kendi hayatını da anlamlı bir şekle girecek biçimde öğretilse.

“Bu da senin için.” Pembe hediye kutusunu açtım. İçinde *Creme de la Mer* krem vardı.

“Ne güzel sürpriz. Teşekkürler, Cassie!”

“Bebeğin doğumundan sonra biraz lükse ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Her neyse...” Milly’ye tutması için küçük parmağını uzattı. “Çok tatlısın sen, değil mi? Evet, öylesin,” dedi. Sonra bana dönüp “Anneme benziyor, değil mi?” diye ekledi. Bu yorumu beni çok şaşırttı; dayanamadığı için annem hakkında pek konuşmazdı.

“Biraz benziyor. Ağzı, çenesi minicik.”

“İyi huylu mu?”

“Altın huylu diyorum ben ona.”

“İyi yiyor mu peki?”

“Emerken yerinde duramıyor.”

“Peki, o iletişime geçti mi?” Cassie her zamanki gibi hemen konuya girmişti.

“Hayır,” dedim. “Geçmedi ve onun hakkında konuşmak istemiyorum.”

Cassie sandalyeye oturdu. “Galiba neden bir araya gelemediğinizi biliyorum.”

“Nereden bilebilirsin ki?” dedim sinirle. “Onu sadece bir kere gördün; sadece beş dakika...”

“Haklısın ama sana onun... huzursuz olduğunu söyleyebildim. Tetikte bekliyor gibiydi.”

“Bunu ben fark etmemişken senin nasıl bilebileceğini anlamıyorum,” diyerek itiraz ettim. “Özellikle sana onun hakkında hiçbir şey anlatmamışken.”

“Ayakkabılarından dolayı,” diye cevapladı.

“Neyi?”

“Trekking ayakkabıları giyyordu, o tip ayakkabıları çok seyahat eden adamlar giyer.” Ona baktım. “Ayrıca sürekli garip isimli adamlarla çıkıyorsun. Senin ismin Anna iken adı Xan olan bir adamla nasıl çıkarsın?” diyerek devam etti. “Xan ve Anna kulağa pek hoş gelmiyor, değil mi? Ya da Anna ve Xan’ı birleştirip kendinize Xanna da diyebilirdiniz.” Uzun siyah saçlarını siyah bir kalemle topladı ve soruyu cevaplamamı bekledi.

“Avusturya’daki spa nasıl geçti?” diye sorarak konuyu değiştirmeye çalıştım.

“İlginçti; çok katı bir yemek programı vardı. Tek yiyebildiğimiz hapisane porsiyonu kadar sade yoğurt ve ekşi mayalı ekmekti. Hepsini neredeyse yetmiş kere çiğnemek zorundaydık.”

“Bu muameleyi görmek için ne kadar ödedin?”

“İki bin sterlin.”

“Sadece bir hafta sonu için mi? Aman Tanrım. İşin iyi gi-
diyor o zaman? Şu anda ne yapıyorsun?”

“Senin onaylayacağın tarzda bir şey yapmıyorum,” diye cevapladı neşeyle.

“Hâlâ geçici eleman mısın?”

“Ajansta çok fazla iş yok; ben de para kazanmak için geceleri başka bir işte çalışıyorum.”

“Ne tür bir iş?” diye şüpheyile sordum.

“Telefonda insanlarla konuşuyorum...”

“Hangi insanlarla?”

“Erkeklerle,” diye cevapladı. Kalemi saçlarından çıkarınca saçları dağıldı... “Adamlarla.”

“Erkeklerle telefonda mı konuşuyorsun? Ne için? Bir nevi pazar araştırması falan mı?”

“Hayır,” dedi. “Yalnız ve üzgün erkeklerle...”

Jetonum düşmüştü. “Aman Tanrım, resmen telefon seks yapıyorsun. Lütfen bana yapmadığını söyle.” Düşünceli bir şekilde nasıl aynı anne babadan olduğumuzu merak ettim. Benzer hiçbir tarafımız yoktu neredeyse.

“Yani, ben daha çok *yetişkin telefon eğlencesi* olarak adlandırılmak isterim.”

“Ne dersen de, bu yine de çok... ucuz, Cassie.”

“Pek değil,” dedi nazikçe. “Yaptığım tek şey konuşmak; takma adım Jade. Hem fazla uzun sürmüyor. Ortalama bir görüşme altı dakikamı alıyor, bir yandan da örgü örebiliyorum. Bazıları zaten olağan dışı şeyler konuşmak istiyor.”

“Ayrıntı istemiyorum. Nasıl yapabildiğini anlamıyorum!” diye tersledim onu sinirle.

“Yani...” Cassie üzerine alınan bir tip değildi pek. “Bunu yapabiliyorum çünkü ben tutucu biri değilim ve eğlenceli

bir hayal gücüne sahibim. Hem bu sadece hayatın bir parçası,” dedi. “Daha da önemlisi saatte yüz elli sterlin kazana biliyorum.”

Haziranın sonlarına doğru bir pazar günü Jenny arayıp beni çaya davet etti. Küçük kızı gecenin bir yarısı, on gün erken doğmuştu; doğumdan sonra birbirimizi ilk kez bebeklerimizle görecektik.

Milly’i doyurup pembe şapkasını giydirdim ve pusetine koydum. Goldhawk Caddesi’nden Hesketh Gardens’a doğru yürümeye başladım. Milly yürüyüşün ritmi ve havanın sıcaklığıyla birkaç dakika sonra uyuyakaldı; kafası solan bir gül gibi devrildi. Nefes alamamasından korktuğum için başını kaldırdım fakat yine düştü. En sonunda dayanamayıp kucağıma aldım. Wimbledon Turnuvası vardı ve açık pencerelerden tenis topu seslerini ve aniden bastıran yağmurun sesi gibi alkışları duyuyordum.

Jenny, caddenin sonunda, bir bodrum katında yaşıyordu. Demir merdivenlerinden aşağıya indim. Bir hırsız alarmı ve pencerelerde parmaklıklar vardı; kapıya ise satıcıları ve gereksiz postaları durdurmak için ikazlar asılmıştı. Ayrıca üzerinde “Mahalle Gözetimi” yazan bir tabela da gözüme çarptı.

Zili çaldım ve sürgünün açıldığını, kilidin döndüğünü, en sonunda da açılan zincirin sesini duydum.

Jenny kapıyı açarken, “Güvenlik oldukça sıkı,” dedim. “Burası Fort Knox gibi!”

“Yani, buralar biraz tehlikeli... Bebekle bodrum katında yalnız olmak da öyle...”

“Haklısın, çok dikkatli olmak lazım.”

“Her neyse,” diyerek güldü. “Hadi içeri gel. Şu ufaklığa bir bakayım.” Milly’nin şapkasını kaldırdım. “Ah, çok şekermiş,” dedi.

Annelik gururuyla doldum. “Teşekkürler,” dedim.

Jenny’yi daracık bir koridordan küçük bir oturma odasına kadar takip ettim, kanepenin üstünde hasır bir beşik duruyordu. Eğilip baktığımda bebeğin, onlara özgü teslimiyet pozisyonunda, eller yukarıda, uyuduğunu gördüm. İnce tüylerden oluşan saçları, Eros’un yayına benzer dudakları vardı. Uyurken kıpırdayan büyük gözlerini oldukça sık kirpikler çevreliyordu. Yanakları ise şeftali pembeliğiyle parlıyordu.

“Çok güzel,” dedim. “Melek yüzlü.”

“Melek yüzlü,” diye Jenny tekrar etti; sesi oldukça hüzünlü çıkmıştı. O bir anlık sessizlikte Jenny’nin bebeğinin babasını özleyip özlemediğini düşündüm. Belki de benim Xan’ı istediğim gibi istiyordu onu.

“Sana benziyor,” diye devam ettim.

“Gerçekten mi?” Jenny, sanki daha güzel bir şey söyleyemezmişim gibi mutlu olmuştu.

“Evet öyle. Grace gerçekten de çok güzel bir isim.” Bir yandan da puseti açıyordum. “Salı günü doğduğu için mi bu ismi koydun?”

Jenny kafasını salladı. “Doğumdan önce, bir kızım olacağını öğrendiğimde bu ismi koymaya karar vermiştim.”

“Cinsiyetini biliyordun demek? Hiç bahsetmedin?”

“Kimseye söylemedim; kendime sakladım.”

“Bu anlaşılır ama neden bilmek istedin ki?”

“Çünkü böylece bebekle olabildiğince erken ve daha kolay iletişim kurabileceğimi düşündüm.

“Kız mı oğlan mı istiyordun, peki?”

“Hayır,” derken dikkatliydi. “Ultrasonda kız olduğunu söyledikleri zaman aslında çok rahatlamıştım.”

“Ben de aynısını hissettim,” derken, Milly’yi kucağıma aldım. “Bir kız babasız olma durumuyla bir oğlandan daha iyi başa çıkabilir gibi geldi.”

Jenny beni başını sallayarak onayladı. Daha sonrasında, sınıftaki diğer kadınların bebeklerinin isimleri hakkında konuştuk. Louis, Jacob, Lucas, Amelie’nin doğumları ile ilgili e-postalar almıştık.

“Bir de Lilac,” dedi Jenny gözlerini devirerek.

“En azından Daffodil değil,” diye belirttim.

“Ya da Messenbryanthemum,” diyerek kıkırdadı. “Katie’nin ikizleri de Jonah ve George.”

“Erasmus ismini de unutmayalım,” dedim gülererek. “Citronella’dan başka kim çocuğuna Erasmus Pratt-Barker-Jones ismini koyabilir ki?”

“Zavallı ufaklık,” dedi Jenny. “Doğumundan sonra yazdığı yazıyı okudun mu?”

Gözlerimi devirdim. “Bütün detaylarıyla anlatmış... Sanki biz o detayları yaşamamışız gibi!”

“Neyse ki onu bir daha görmek zorunda değiliz,” dedi Jenny mutfığa doğru giderken. “Hadi, çay içelim.”

“Nasıl yardım edeyim sana?”

“Sen sadece rahatına bak.”

Jenny çaydanlıkta su kaynatırken Fransız balkonundan avlusuna baktım. Neredeyse hiçbir şey yoktu; birkaç tane dağılmış beyaz sardunya, biraz mahmuz çiçeği ve saksının içindeki kocaman bir yuka...

“Maalesef bahçem tam bir felaket,” dedi Jenny.

“Öyle demeyelim, yalnızca birkaç eklemeye ihtiyacı var.”

Gökyüzüne baktım. “Batıya bakıyor, bu çok iyi.”

“Güzel olsun istiyorum ama bahçecilik hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Eee, sana birkaç bitki alalım o hâlde?”

“Gerçekten mi?”

Odayı incelemeye başladım sonra. Duvarlardaki raflarda ciddi romanlar ve ağır gözüken, eğitim ve psikoloji hakkındaki kitaplar vardı: *Kadın Gücü ve Feminist Teori, Ya Erkekler? Okullarda Erkeklik Sorunsalı, Siberfeminizm. Cinsiyet Tartışmaları*. Şöminenin üstünde renkli bir baskı vardı diğer bir duvarda ise mavi zemine yaslanmış nü bir çalışma asılıydı. Hiç aile fotoğrafı yoktu; yalnızca birkaç tebrik kartı görmüştüm, sanki pek kimseye söylememiş gibiydi. Grace’e hamile kalmasından sorumlu bir erkeğe dair hiçbir iz yoktu.

Jenny’yi üç aydır tanıyordum. Kuzey İrlanda’da geçen çocukluğunu, tek yumurta ikizi kız kardeşinin evli olup Fransa’da yaşadığını, öğretmenlik yaptığı okulu, okul etrafında bir iki bölücü kişinin saldırısına uğradığını biliyordum. Fakat söz konusu özel hayatı olduğunda Jenny tam bir bilmeceydi.

Çayı getirirken, “Annelikle ilgili ne düşünüyorsun?” diye sordu.

Milly boynuma kafasını koymuş sesler çıkartırken ben de nazikçe onun sırtını sıvazlıyordum. “Çok harika ama bir yandan da korkutucu.”

“Evet, gerçekten de korkutucu,” dedi. Tepsiyi masaya koydu. “Başka bir insanın, bütün güvenliği, sağlığı, iyi olması bizim deneyimsiz ellerimizde.” Çaydanlığın kapağını kaldırıp çayı döktü ve bana baktı. Bana süt veya şeker ister misin diye soracağını zannettim. Ama aniden, “Hiç pişman olduğun oluyor mu?” diye sordu.

“Pişmanlık mı?”

“Demek istediğim... Tek başına bunu yapmakla ilgili bir pişmanlığın var mı? Hiç kolay değil, öyle değil mi? Duygusal anlamda zaman zaman zor olacaktır. Yalnızlık ve onun getirdiği endişe de var tabii...” Cümlesi öylece havada kalmıştı sanki.

Hiç pişman olmuş muydum? Bir zamanlar annemden duyduğum bir sözü hatırladım. *Çocuk sahibi olmak asla hata değildir...* Şimdi ben de gerçekten aynısını söyleyebilirim. “Hayır, olmadım,” diye cevapladım. “Ya sen?”

Çay koyarken, “Olurum zannettim,” dedim sessizce. “En büyük korku ya bebeği sevmemezsem diye düşününce oluyordu. Benim ihtiyacım olan...” Zaman zaman yaptığı gibi oldukça yoğun hislerle konuşuyordu.

“Ama onu seviyorsun, değil mi?”

“Evet tabii.” Rahatlama hissiyle ellerini göğsünde birleştirerek çırpı. “Tahmin ettiğimden çok daha fazla, onu her geçen gün daha da çok seviyorum.” Grace’e baktı. “Bu bir mucize.”

“Öyle.” Milly’nin yanağını okşadım. “Onu doğurduğum için bir saniye bile pişman olmadım ama aynı zamanda kendimi mutsuz hissediyorum.”

“Neden?” diye sordu Jenny.

“Çünkü Milly, bu bebek, bu nefes alan canlı, benim sevdiğim ve beraber yaşamak istediğim adamın bir parçası. Buna karşılık o adam beni sevmiyor ve benimle yaşamak istemiyor.” Boğazım acıyordu. “Çocuğunu doğurduğum hâlde.” Gözümünden akan yaşları, dudaklarımdaki tuzlu tatlarını alınca fark ettim.

Jenny gelip yanıma oturdu. “Bunu anlayabilirim,” dedi sakince ve bana bir mendil uzattı. “Belki de Milly büyüdükçe

aranızdaki ilişki seni o kadar mutlu edecek ki o adamla beraber olmamanın acısını unutacaksın.”

“Ümit ettiğim de bu,” diyerek burnumu çektim. “Fakat daha kötüsü de olabilir; daha çok ona benzemeye ve büyüme-ye başladığında bana onun hakkında sorular sormaya başlayabilir. Bu pek kolay olmayacak.”

Jenny’nin ifadesi karanlıktı. “Hayır,” diyerek iç çekti. “Öyle olmayacak.” Çayımı bana uzattı. Kupanın üzerinde pembe büyük harflerle, *Her Başarılı Kadının Arkasında Kendisi Vardır* yazıyordu. “Ondan haber aldın mı hiç?”

Hayır manasında kafamı salladım. “Eğer benimle iletişime geçerse, benim için ne kadar acı verici olursa olsun, Milly’yi görmesini isteyeceğim.”

Jenny iskemlesine dönerken oldukça rahatsızdı. “Yani... Senin pozisyonunda bu doğru olabilir.”

Bir anda kişisel bir soru sormak için cesaretlendim. “Sen Grace’in babasını göreceğini düşünüyor musun?” *Bebeği olunca biraz yumuşamıştır*, diye düşündüm.

Doğrudan, “Hayır,” dedi. Kendini rahatlatmak için derin nefes aldığını duydum. “Daha evvel de dediğim gibi kendisi buralarda değil...”

“Peki, sana finansal olarak yardım edecek mi?”

“Ah, hayır.” Biraz nefretle irkilmişti. “Her şey farklı olsaydı bile yardım etmesini istemezdim.” Çayından bir yudum aldı. Onun kupasında, *Düşünüyorum, Öyleyse Bekâırım* yazıyordu. “Hemşiren nasıl?” diye sorarak konuyu değiştirmeye çalıştı.

“Harika.” Bir yandan Milly’nin ağzını sildim. “Keşke hep kalsa.”

“Tek başına da, iyi olacaksın, merak etme,” dedi. Bir yandan hasır beşiğin üstünde gezen sineği kovmaya çalışıyordu.

“Bebekler o kadar çok uyuyor ki birçok işini halledebilirsin. Grace doğduğundan beri çalışabiliyorum; hatta verdiğim ders için yazdığım bir makaleyi yarılardım bile.”

Kupamı masaya koydum. “Sanırım sen de yardım almışsındır, değil mi? Annenden mesela?”

Jenny buz gibi gülümsedi. “Keşke...”

“Sana yardım ediyordur diye düşünmüştüm,” dedim.

“Bunu düşünmen çok normal ama annemle babam bizi görmeye bile gelmediler.” Grace uyanıp hareketlenmeye başlamıştı. Jenny kalkıp onu aldı ve gömleğinin düğmelerini açtı.

“Çok mu uzaktalar?” Cesaretime şaşırsam da sormuştum. Belki de onlar hâlâ Belfast’ta yaşıyorlardı.

“Hayır,” dedi Jenny ve Grace’i emzirmeye başladı. “Üst caddede, Acton’da oturuyorlar. Grace, onların ilk torunları. En azından meraklanmalarını beklersin, sen etmez miydin?” Grace’in pozisyonunu değiştirip daha iyi emebilmesi için yavaş yavaş nağını okşadı. Bunu yapmayı sınıfta öğrenmiştik.

“Annenlerle pek anlaşılamıyorsun o zaman?” İnce bir buzun üzerinde olduğumun farkındaydım.

“Gibi...” dedi Jenny ve yine iç çekti. “Aslında doğrusunu söylemek gerekirse durum biraz daha karışık.”

Nasıl? diye sormak istedim. Niye daha karışık, lütfen anlat bana!

“Çok dindarlar,” diye ekledi, sanki bu her şeyi açıklıyor-muş gibi. Sonra konuyu değiştirdi, ben de daha fazla rahatsız etmemek için ısrarcı olmadım.

Eve dönerken Jenny’nin belki de evli bir adamla ilişkiye girdiğini düşündüm. Yoksa annesiyle babası neden bu kadar karşı çıksınlardı ki? Evli bir adamla beraber olmuştu ve adamın karısı öğrenmişti. Kadının, Jenny’nin dairesine

gelip ona ağzına geleni söylediği ve kapıyı deliler gibi yumrukladığı bir sahne çanlandı gözümde. Komşular kopan gürültüden pencerelerini kapamışlardı, kadının kocası ise hemen tühmüştü. Jenny'nin ateşli Presbiteryan anne babası da bu şekilde hamile kalmış kızlarını ve dolayısıyla torunlarını reddetmişlerdi.

Kapımı açarken annemin asla böyle yapmayacağını düşündüm. Nasıl dünyaya gelmiş olursa olsun, hiçbir şey onu torununu görmekten alıkoyamazdı. Mark, Carol ile beraber olmaya devam edip bir çocuk yapsaydı, eminim ki annem köprüleri yeniden kurar ve çok iyi bir babaanne olurdu. Annemin Milly'yi görmediği, Milly'nin de büyükannesiyile tanışmadığı için neler kaçırdıklarını düşündüm. Kundağı çözerken, *acaba Jenny'nin eski sevgilisi kendi çocuğuyla iletişimde olmamayı kabul etmiş midir*, diye düşündüm. Belki bu karısının boşanmamak için koyduğu şarttı ya da belki kendisi karışmak istemiyordu hiç. Belki de Jenny'nin bebeği doğurduğundan bile haberi yoktu. İmkânsız değildi.

Bir yandan Milly'yi emzirirken Jenny'nin lezbiyen olabileceğini düşündüm; gerçi kısa saç ve makyaj yapmamak bunun göstergesi değildi illaki. Belki de öğrencilerinden birinin babasıyla. Milly'nin gazını çıkardım. Eğer durum buysa öğretmenliği neden bıraktığı da anlaşılabilirdi; belki de bu yüzden disipline verilmiş ve işinden uzaklaştırılmıştı. Jenny'nin içinde bulunduğu durum her neyse kendisi anlatmıyordu, belki bir gün anlatırdı.

O gece Xan'dan bir e-posta geldi: *Gönderdiğin fotoğraflardan DNA testinin gereksiz olduğu ortada. Her neyse, sana biraz para yollamak istiyorum. Bana banka hesabının detaylarını yollarsan nakit gönderebilirim. X.*

X harfine bakakaldım. İlişkimiz sırasında bu X'in öpücük anlamına geldiğini zannederdim; şimdiyse parçalanmış bir ilişkinin ölümünü simgeliyordu âdeta.

Cevapla butonuna bastım: *Teşekkürler, kalsın.*

Ertesi sabah Elaine geri döndüğünde hissettiğim rahatlama duygusu, onun iki haftadan kısa süre sonra ayrılacağını düşününce yerini paniğe bıraktı. Varlığı, beni o kadar rahatlatmıştı ki çalışmam gerektiği aklımdan tamamen çıkmıştı. Bu arada antetli kâğıtlar bastırıp web sitemi tamamlattırdım. Batı Londra'daki iki gazeteye reklam verdim. Elaine'in yardımıyla tavan arasında, daha evvel sadece depo olarak kullanıldığım odamı düzenledim. İlkbaharda boyatıp dekorasyonunu bitirmiştım; şimdi yeni boyanmış duvarlarda, çoğu annemin olan bahçecilik kitapları vardı. Tozlarını alırken zamanım olduğunda alfabetik sıraya göre dizip indekslemem gerektiğini düşündüm. Çizimlerimi saklamak için Viktorya döneminden kalma çekmeceli bir sandık; hesap detaylarını ve taş ustalarını, ışıkçıları, ferforje ustalarını ve su objelerini yapanların detaylarını koymak için tahta dosyalıklar almam gerekiyordu. Odanın diğer ucunda; çizim masam, bilgisayarım ve bahçecilik dergilerim vardı. Duvarlar tuğla örnekleriyle, dekoratif çakıl taşlarıyla ve minik kaya örnekleriyle kaplıydı.

"Evet, başlamaya hazırsın," dedi Elaine. Birlikte oda düzeninin üzerinden geçmiştik.

"Pek değil. İlk siparişime ve müteahhide ihtiyacım var."

"Müteahhide niye ihtiyacın var ki?"

"Tasarımcı olarak duvarları örüp yer kaplamalarını yapmam. Bunları yapacak birine ihtiyacım var fakat bu koşul-

turma içinde aramaya bile vaktim' olmadı. Birkaç ticari bilgi sayfasına bakıp araştırma yapmam gerekiyor.

Elaine, "Bu konuda sana yardımcı olabilirim," dedi.

"Sorun değil; çok zamanımı alacağını zannetmiyorum."

"Yok öyle değil, bunu yapacak birini tanıyorum."

"Gerçekten mi? Kim?"

"Yeğenim Jamie, sana bahsetmiştim. Kendisi inşaat işle-riyle ilgilenir ve işinde gayet başarılıdır; beş dakikalık yürüme mesafesinde oturuyor hatta. Hiç bilemezsin, aradığın kişi ola-bilir. Onunla tanışmak ister misin?"

"Teşekkür ederim, sanırım isterim."

Birkaç gün sonra Milly, Elaine'nin kucağındaydı -ko-nuşurken onu uyandırmak istemediğim için Elaine'e ver-miştim- ve Blythe Caddesi'ne, yeğeni Jamie ile konuşmaya gidiyorduk.

"Teyzecim!" diye bağırdı Jamie kapıyı açınca. "İçeri geçin," dedi. Sonra Milly'ye bakıp "Ah, ne kadar şirin bir şey," diye ekledi. "Selam, sanırım siz de Anna olmalısınız," dedi elini uzatırken.

Yirmi beş yaşlarındaydı; benden dört beş santim uzun, ya-pılı, geniş yüzlü, kumral saçları ve güldüğü anda kaybolan sıcak kahve gözleri olan biriydi. Tişörtünün üzerinde, koyu yeşille, "Olympia Peyzaj" yazıyordu. Kot pantolonu yıkan-maktan solmuş ve diz yapmıştı.

Koridorda onu takip ettik. Masanın kenarında, yirmili yaşlarındaki oldukça güzel bir kadının fotoğraflarını fark ettim.

"Bu Thea," diye açıkladı Elaine. "Jamie'nin karısı."

"Çok hoş biri," dedim. Bu kadar genç yaşta evli olmasına ve karısının bu denli güzel olmasına şaşırmıştım.

“Ah, Thea harikadır,” dedi Elaine. Jamie bizi ofisine yönlendirirken, “Geçen yaz evlendiler; harika bir düğündü,” diye ekledi Elaine.

“Öyleydi, Elaine teyze.”

“Thames Nehri’nde, bir teknede bir davet vermişlerdi.”

“Ne kadar güzel,” derken içimde biraz kıskançlık vardı.

“Biraz içmiştik Jamie, değil mi?”

“Kesinlikle içtik. Dağınıklık için kusura bakmayın...”

Halının üzerinde çalışma kâğıtları, faturalar ve pencereden esen rüzgâra karşı evrakları koruyan gümüş bir kupa vardı.

“Kusura bakmayın.” Masanın üzerindeki şeylerin bir kısmını kanepenin üzerine atıp biraz yer açtı. “Vergilerimi hesaplıyorum da.” Küçük masasının arkasına oturdu. Masanın üzerinde, “Alım Faturaları”, “Satış Faturaları”, “Banka” gibi isimlendirilmiş dosyalar vardı. Köşedeki bir kriket sopasını fark ettim. “Evet, Anna,” diye konuya girdi, telefonu titreyişirken. “Kirli işlerini yapacak birini arıyorsun?”

“Tam olarak öyle demezdim.”

Çalan telefonunu meşgule alıp telesekretere yönlendirdi. “Sadece şaka yapıyorum,” dedi. “Bir müteahhit arıyorsun, değil mi?”

Kafamı salladım. “Tasarımı yapacağım bahçelerin yapımında benimle beraber çalışacak birine ihtiyacım var. İdeal olarak benimle sürekli çalışmanı isterim ki iyi bir ekip oluşturabileyim.”

“Yani, şu ara çok yoğunum...” Telefonu tekrar çaldı. Ekranı baktı ama cevap vermedi.

“Ne tür şeyler inşa ediyorsun acaba?”

“Buyurun,” deyip portfolyosunu uzattı. Telefonu tekrar çalınca bu sefer açtı. Açarken ben de siyah kaplı dosyaya bakı-

yordum; yeni yapılmış garajlar, genişletmeler, depolar, avlular vardı. “Harika,” dedi. “Sadece kum, yarın geçerken alırım. İyi günler, adamım.”

Telefonu kapar kapamaz, “Ne kadardır bu işi yapıyorsun?” diye sordum. Yaptığı işlerin ayrıntılı fotoğraflarını inceliyordum bir yandan da.

“İki seneden biraz fazla. Altı çalışanım var.”

“Peki, kalifiye misin bu konuda?”

“Kendi şehrimde üç senelik bir inşaat kursuna gittim.”

“Bahçe yaptınız mı hiç?”

“Açık konuşmak gerekirse, hayır.”

“Doğru değil,” dedi Elaine. “Kendi bahçeni yaptın ya.”

Jamie’nin suratında şaşkın bir bakış vardı. “Onu unuttum.”

“Anna’ya göstermelisin.”

Kafasını kaşdı. “Peki.”

Mutfaktan geçip kapıyı açtı ve bizi arka bahçesine çıkardı.

Yerde kırmızı kiremitlerle bir yuvarlak yapılmıştı; çevresine ise mekânı geniş gösteren, Hint kum taşından yapılma köşeli taşlar döşenmişti. Bir taraftaki çiçek tarhında hazerenler, şakayıklar, lüpenler, gül sarmaşıkları ve kenarlarda leylak rengi *Aubretia*’lar vardı.

“Bunu sen mi yaptın?” diye sorarken bir yandan da gürgenler ile ayrılmış oturma alanına bakıyordum.

“Yaptı ve tasarladı,” dedi Elaine.

“Birkaç çizim yaptım yalnızca,” dedi Jamie. “Buraya altı ay önce taşındık ve geldiğimizde her yer hurda yığınıyla doluydu.”

“Göz zevkini bozan bir yerdi,” diye ekledi Elaine. “Çöp doluydu.”

“Harika bir iş çıkarmışsın,” dedim. “Alanı çok iyi kullanmışsın, taş seçimi mükemmel ve çiçekleri dikiş şeklin harika. Peki, bu kısmı neden boş bıraktın?”

“Kum havuzu veya salıncak yapmak için.”

“Çocukların var mı?”

“İstiyoruz,” diyerek güldü. Cep telefonu tekrar çaldı. “Selam, tatlım. Tam da senin hakkında konuşuyordum. Cidden kırk üç derece mi? O güzel suratını güneşten uzak tut, olur mu? Tatlım, seni on dakika sonra arayabilir miyim?” Kendimi Thea’yı kıskanırken buldum, onu pohpohlayan biri ile beraberdi.

“Thea yine mi yok?” diye sordu Elaine, Jamie içeri girerken. “Halka ilişkilerde çalışıyor, bu yüzden de sürekli seyahat etmek zorunda kalıyor.”

“Beş günlüğüne Dubai’ye gitti,” dedi Jamie. “Müşterilerinden biri orada bir yat yarışına sponsor olmuş.”

“Anladım,” dedi Elaine.

Görmem gereken her şeyi görmüştüm. Jamie’ye, ilk işimi aldığımda onunla çalışmak istediğimi söyledim.

“Tamam olur,” dedi. “Uyumlu çalışıp çalışamayacağımızı da görebiliriz böylece.”

“Kesinlikle. Fakat telefon numarana ihtiyacım var.” Parmağını tişörtünün üzerinde gezdiriyordu. “Ah, tabii.” Numarayı telefonuma kaydederken adamın göğsüne garip bir şekilde bakarken buldum kendimi.

Elini uzattı. “Memnun oldum, dostum.”

“Ha, evet,” dedim. “Ben de.”

“Güle güle, Elaine teyze. Güle güle, prenses,” diye fısıldadı şapkasının altında çoktan uykuya dalmış olan Milly’ye. Minicik çıplak ayağını kocaman eli ile okşadı. “Minik bir güzelliğisin sen... Sizi geçireyim.”

Çıkıştaki basamakta dururken, “Hoşça kal, Jamie,” dedim. “Seni arayacağım.” Tam evinin önünde park edilmiş olan Bentley Continental’ı fark edip sordum. “Bu senin mi?”

“Keşke,” derken güldü. “Komşularımın; ikisi de bankacı. Benimki şuradaki.” Karşı kaldırımdaki mavi kamyoneti gösterdi. “Her neyse. Görüşürüz, hanımlar! İyi günler!”

Geri yürürken Elaine’e “Onu sevdim,” dedim.

“Jamie şahanedir. Yirmi sekiz senedir onu tanıdığım için rahatça söyleyebilirim bunu.” Demek ki görüldüğünden büyüktü.

“Bahçesi mükemmel olmuş, işçiliği de harika. Gerçekten etkilendim.”

“Çok iyi bir sporcudur da.”

“Öyle mi?”

“Profesyonel kriket oyuncusuydu.”

“Öyle mi? Demek ki odadaki kupayı oradan kazandı.”

“Evet, başka kupaları da var.”

“Hangi takımda oynuyordu?”

“New South Wales. Hızlı bir atıcıydı.”

“Peki, niye İngiltere’ye geldi?”

“İki sezon kadar Surrey’de oynadı ve burada yaşamayı sevdi.”

Ben, “Peki, şimdi neden oynamıyor?” diye sorarken Brook Green’e yaklaşmıştık.

“Altı sene evvel kötü bir araba kazası geçirdi ve bacağı parçalandı.”

“Ne kadar kötü.”

“Avustralya’da oynamak için transfer olmuştu ama inşaatçı olmaya karar verdi. Hâlâ kriket oynuyor ama sadece eğlenmek için. Hasta çocuklar yararına bir takımda oynuyor. Thea ile de orada tanıştılar. Bağış oyunlarından birinin halkla iliş-

kilerini yapıyordu ve böylece kaynaştılar. Onunla çalışmayı seveceksin, seni asla yüzüstü bırakmayacaktır,” dedi Elaine.

Ertesi hafta onu aradım. İlk siparişim web sitem üzerinden gelmişti; ufak bir iş olsa da başlıyor olmak çok heyecanlıydı. Müşteriler bana Chiswick'deki küçük bahçelerini tamamen yeniden yaptırmak için bütçelerinin olmadığını, sadece yenilemek istediklerini söylediler.

İlk ziyaretimde nasıl bir görüntü istediklerini sordum. Bebekleri olacağından, havuzu iptal edip çimleri tekrar yapmak istiyorlardı; diğer fikirlere de açıldılar. Yükseltilmiş çiçek tarhlarının gereksiz bir şekilde çok yer kapladıklarını söyleyerek kaldırmalarını önerdim.

“Peki ya bu?” Yıllar içinde vahşice budanmış akasya ağacı, koca bir kütük hâline dönüşmüştü.

“Aslında kesmek istiyoruz,” dedi adam. “Fakat Ağaç Koruma Kanunu yüzünden bir şey yapamıyoruz; çok da büyük.”

“O zaman üstüne sarmaşıklar sararak güzel bir şeye döndürmelisiniz,” dedim. “Ona çok büyük bir kazıkmış gibi davranabiliriz. Bir tarafına, mayıs ve ekim arasında çiçeklenen Buz Mavisi adında bir klemetis, diğer tarafına da sarmaşık gül olabilir; mesela *Felicite Perpetue*, krem rengi ve hoş kokuludur. İsterseniz bir salıncak da asabilirsiniz ya da tam altını çevreleyen yuvarlak bir oturma alanı yapabilirsiniz. Çok güzel gözükecektir.”

“Başka neler yapılabilir?” diye sordu kadın.

Evin arkasındaki anlamsız avluya baktım. Güneye bakıyordu, beton levhalar ile kaplanmıştı.

“Yerdeki taşları temizleyerek sıvalarının üzerinden geçip cilalayabiliriz. Üzerine büyük bir gölgelik yaparsak yemek ve bebeğin oynayabilmesi için serin bir mekân olabilir. Pek de

masraflı olmaz. Üst kısmında bir yasemin veya hanımeli yetiştirebilirsiniz; Dropmore adında kırmızı olanları var ve çok güzeller. Yanımda birkaç bitki kataloğu var, gösterebilirim.”

Toplam üç bin sterlinlik bir bütçede anlaşıyorduk. Jamie üç gün içinde çalışmaya başladı. Evin etrafında dolaşıp işlerin nasıl gittiğine bakarken onu, yeni boşaltılmış havuzun kenarında diz çökmüş şekilde buldum.

“Kaçabilirsin ama saklanamazsın,” dediğini duydum. Dikkatle çamura bakıyordu. “Yakaladım işte!”

“Jamie, ne yapıyorsun?”

Dönüp baktı. “Kurbağaları yakalıyorum. Havuzu doldurmadan evvel hepsini çıkarmak istedim. Bir kazaya kurban gitmelerini istemem. Hadi bakalım ufaklık...” Eldivenli elleriyle kurbağaları sarı bir kovaya atıyordu. “Sanırım bu kadar.”

Kovanın içinde bir düzine kadar hâkî renkli kurbağa vardı. Birkaç saniye baktım.

“Kurbağaları sever misin?” diye sorduğunu duydum.

“Özel bir ilgim yok; sadece hangisini öpsem diye düşünüyordum.”

Güldü. “İhtiyacın var mı?”

“Bazen evet,” diyerek güldüm. “Her neyse, onlarla ne yapacaksın?”

El arabasına eski kiremitleri koydu. “Üç ev aşağıda onlara koruyucu bir aile buldum. Kendileri bile oraya zıplayarak gidebilirlerdi,” diyerek doğruldu. “Riske atmak istemedim yine de. Bu arada semenderi de alacaklar,” diye ekledi, su ve ot dolu kovayı gösterirken.

Jamie’nin davranışı kalbime dokunmuştu. Aynı zamanda bir erik ağacını da küçük kuşların yuva yaptığını görerek kesmek istememişti. İşçileri de birinci sınıf iş çıkarıyorlardı.

Jamie ve işçileri çiçek tarhlarını kaldırıp tekrar örtmek için iki gün çalışmışlardı. Bir günü de gölgelik ve akasya ağacının etrafındaki oturma yerini hazırlamak için harcadılar. Daha sonra ben bitkiler ile işe koyuldum. Bir hafta içinde yepyeni bir bahçe oluşturmuştuk. Müşterilerim beni bir avukat arkadaşlarına tavsiye etmişlerdi; kadın bahçesinin baştan ayağa yenilenmesini istiyordu. İşler yoluna girmeye başlamıştı.

Bu arada Elaine gitmişti, Norfolk'da yeni bir bebeğe bakacaktı. Londra'ya yolu düşerse bizi ziyaret edeceğine söz verdi. O gittikten sonra iki buçuk saat ağladım. Sadece bir yardımcıyı kaybettiğim için değildi, aramızdaki dostluğu çok özleyecektim. Annelik balayının bittiğini ve artık yeni hayatımın tam anlamıyla o an başladığını daha iyi anlıyordum.

Beş

Milly üç aylık olana kadar onu her yere yanımda götürdüm; randevularımı onun mama saatlerine göre ayarlıyordum. Hatta bazı müşterilerimle randevularıma, bitkilerimi aldığım Chobham Fidanlığı'na, Maida Vale'de taş döşeme ve kiremitlerimi aldığım inşaat markete bile geliyordu. Evde o beşiğinde uyurken ben de çizimlerim üzerine çalışıyordum. Bazen de sol koluma alıyordum ya da yanımda oyun battaniyesine koyuyordum, o da minik elleriyle oyuncakları ile oynuyordu. Çoğu zaman çalışabiliyordum ama gazı olduğu zamanlar neredeyse hiçbir şey yapamıyordum. Büyümeye başlayınca bir bakıcı tutmam gerektiğini anlamıştım. Henüz düzenli bir gelirim olmadığımdan yatılı bakıcı tutmak en mantıklısıydı benim için. İlk bakıcı Çek olan Pavlina'ydı ve gerçekten şanslıydım.

Pavlina yirmi altı yaşında, ciddi, düzenli, sessiz ve çok çalışkan bir kızdı. Daha evvel bebek bakmıştı ve harika referansları vardı, benimle iki yıl kalacaktı. Milly'ye sabahları, Jamie ile buluşmaya gittiğimde ya da saha incelemeleri için çıktığımda bakıyordu. Öğleden sonraları Milly, oyun halısında

oyarken ya da sallanan sandalyesinde Bebek Einstein ya da Teletabiler'i seyrederken ben de telefon görüşmelerimi yapıp idari işleri hallediyordum. Fazladan yardıma ihtiyacım olduğu zaman Pavlina'ya fazladan ödeme yapıyordum. Prag'da bir daire almaya çalıştığından para biriktiriyordu; fazladan çalıştığı her saat onun için önemliydi.

Milly dokuz aylık olduğunda, Xan'dan hem umutlandırılan hem de beni ürküten bir e-posta aldım: *25 Mart'tan itibaren beş günlüğüne Londra'da olacağım ve Milly ile tanışmak isterim. X.*

Kendimi bir bacadan aşağıya düşmüş gibi hissettim. Ondan haber almayalı çok uzun zaman olmuştu. Xan'ı görececek olma ihtimalim ve hislerimin tekrar karışacak olması tamamen reddettiğim bir durumdu. Keşke Jenny'nin eski sevgilisine yaptığı gibi ben de Xan'ı resimden tamamen kaldırabilseydim fakat Milly'nin ihtiyaçları daha önemliydi.

Yanıtladım: *Ayın 27'si Pazar günü, dört civarı gelebilirsin.* Karnıma ağırlar girerek Gönder tuşuna bastım.

O öğleden sonra, kalbim göğüs kafesimden çıkacak gibi atıyordu. Gece hiç uyuyamamıştım, şafak sökene kadar dönüp durdum. Kendime son kez merdivenlerin aşağısındaki büyük yuvarlak aynada bakıp derin bir nefes alarak kapıyı açtım.

Milly kucığımdaydı, Xan onu görür görmez gözleri parladı. Yüzünden şaşkınlık, samimiyet ve suçluluk duygusu okunabiliyordu. İçeri girdiğinde teninin bronzlaştığını ve saçını kısalttığını fark ettim. Saçlar hafiften beyazlamıştı aynı zamanda. Beni öpmeye çalıştı ama kafamı geriye çektim; sert bir gurur göstermeye kararlıyım. Ne de olsa bana "buz dağı" diyen kendisiydi.

Puseti önünden çekerken, “Çay içer misin?” diye sordum. “Maalesef hâlâ PG Tips çayım yok,” diyerek iğneledim. “Oysa senin için özel almalıydım.”

Xan hiç tepki vermedi. “Kahve harika olurdu,” dedi. Deri ceketini çıkarıp astı.

Muftağa giderken Milly’yi oyun halısına koydum. Salona döndüğümde ellerim öyle titriyordu ki fincanlar düşecekti. Xan, tam da bana Milly’yi doğurmamam için yalvardığı yerde, kucağında Milly’yle duruyor ve gözlerini ondan ayırıyordu.

Her şey değişecek. Çünkü her zaman değişir.

Milly ne ağlıyor ne de kurtulmaya çalışıyordu; çok şaşır-mıştım. Büyülenmiş gibi sadece Xan’a bakıyordu. Belki de ona son derece ilkel bir şekilde bağlı olduğunu anlamıştı. Ben de o anda gerçekten, hayatımın sonuna kadar Xan’la bir şekil-de bağlı olacağımı anlamıştım.

Xan yumuşak bir şekilde, “Merhaba,” dedi Milly’ye. “Galiba benim kim olduğumu merak ediyorsun... yani... bu sana biraz komik gelebilir...” Sesinin kısıldığını duydum. “Tatlım, aslında ben senin babanım. Evet güzelim, gerçekten öyleyim. Şaka yapmıyorum.” Milly gamzeli elini, Xan’ın çenesine koydu. Xan’ın ağzı bir an titredi ama bunu görünce kalbim erimedi; zaten beni yeterince ağlatmıştı. “Gerçekten çok tatlı,” diyerek fısıldadı.

“Teşekkürler, bence de.” Dinginliğimi koruyabildiğim için kendimi içimden tebrik ettim. “Peki, Xan...” Oturdum. “Neden şimdi? Merak duygusu içindeki iyiliği mi uyandırdı?”

“Sert olma, Anna,” diye homurdandı. “Kötü davrandığımı düşündüğünün farkındayım...”

“Evet, kötü davrandın. Süt alır mısın?” diye sordum. “Seni görmeyeli çok oldu, bu yüzden hatırlamıyorum. Bu arada gü-

zel bir vaftiz töreni yaptık. Bilmiyorum bunlar seni ilgilendiriyor mu? Milly'nin vaftiz annesi, eski asistanım Sue. Belki hatırlarsın, tanıştığımız gece bizimleydi; vaftiz babası ise ağa-beyim Mark.”

“Onunla görüşmediğinizi söylemiştin?”

“Az görüşüyoruz,” diye cevap verdim. “İletişimi bir şekilde sürdürebilmek için bunu kasten istedim ondan. En azından tören için buraya kadar geldi. Ama ne yazık ki sen gelemedin,” diye ekledim zafer duygusuyla. “Kendi kızının vaftiz törenine hem de.”

Xan, “Lütfen, Anna,” diyerek iç çekti. “Yapma. Bir süredir müthiş bir karmaşanın içindeyim.”

“Ah, kıyamam sana. Ben de bu arada tek başına ve çalışan bir anne olarak sürekli partilerdeydim.”

“Lütfen beni cezalandırma,” diyerek devam etti. “Doğru olanı yapmak istiyorum. Kızgınlığımı anlayan gerekir; bebeğin doğumunda söz hakkı olmayan taraftım.”

“Ama söz hakkın vardı,” dedim sakince. “O gece benimle yatmayı sen seçtin ve hepimizin de bildiği gibi bazen iki kişi birleşince üçüncü biri ortaya çıkabiliyor.”

“Çok kötü hissediyorum,” diyerek devam etti. “Bir süredir ne işime odaklanabiliyorum ne de uyuyabiliyorum. Tek düşündüğüm Milly.” *Ben hiç aklına gelmiş miydim acaba*, diye düşünmeden edemedim. “Ne yapacağımı bilemedim, felç olmuştum sanki. Zamanla eğer onunla tanışırsam daha iyi hissedeceğime kanaat getirdim.” Cevap vermedim. Bir dakika sonra, “Aralıkta görebilirdim onu,” diye ekledi. Ona baktım. “Üç günlüğüne Londra'daydım,” dedi. O kadar yakınımda olduğunu düşününce bir sancı hissettim. “Onu görmek istiyordum ama kafam çok karışıktı. Evinin önünden bile geçtim...”

“Hayır,” dedim. Kaldırımdaki ayak sesini hayal ettim.

“Fakat yüzleşemedim, kaçıp uzaklaştım. Üzgünüm tatlım,” diye fısıldadı Milly’ye. Ona daha sıkı sarıldığında sesi giderek çatallaşıyordu. “Söz veriyorum, bir daha asla böyle davranmayacağım. Seni her fırsatta görmeye geleceğim, küçük kızım.”

“Peki, ne kadar sıklıkla geleceksin?”

Milly’yi yere, oyun halısının üzerine koydu. “Kesin bir şey söylemek çok zor. Muhtemelen yılda üç kez gelebilirim. Daha fazla olmasını isterdim ama on bir bin kilometre ötede yaşıyorum.”

“Farkındayım,” dedim sertçe. “Milly’nin seni tanınması gerekiyor. En azından onun hakkında sana yazdığım e-postalara cevap verebilirdin,” diye ekledim.

“Üzgünüm Anna... Çok korkuyordum. Garip gelebilir ama gerçekten...” Elaine’in analizi doğru çıkmıştı. “Bundan sonra telafi etmeye çalışacağım.”

Xan valizine uzanıp içinden bir Harrods çantası çıkardı. Yumuşak, karamel rengi, lila kurdelesı olan, sevimli bir oyuncak ayıydı bu. Milly, ayıyı suratına kapatıp gülmeye başladı.

Kahvesini koyarken, “Ona maddi olarak destek olmak istiyorum,” dedi. “Beni reddettin biliyorum ama istiyorum.”

“Yani, şu an tanıştığınıza göre olabilir. Paranı istemiyordum,” diyerek iç çekti. “Sadece dâhil olmanı istiyordum. İtiraf etmem gerekir ki biraz yardım da iyi olabilir.”

“Onun için bir banka hesabı açtım, bak burada,” derken çantasına uzanıp bana talimatnameyi verdi. “Her üç ayda bir para yatıracağım. Hesabı ortak yapacağım ki kolaylıkla ulaşabilesin. Belgeleri yollarım sana.”

“Teşekkürler.” Birbirimize bir an baktık, sonra ben başımı çevirdim.

“Ben aşağılık biri değilim, Anna,” dedi sessizce.

Ona karşı duyduğum, kemiklerimde dahi hissettiğim özlem duygusunu bastırmaya çalışıyordum. “Öyle olmadığını biliyorum,” diye cevapladım. *Olsaydın çok daha kolay olurdu,* diye geçirdim aklımdan. *Böylece seni düşünmeyi bırakabilirdim.*

“Böyle davrandığım için çok özür dilerim. Umarım beni affedersin.”

Gözlerimden yaşlar akmaya başlayınca yüzünün hatları bulanıklaştı. “Evet,” dedim. “Ediyorum...”

Birden bana elini uzattı ve o tanıdık parmaklarını benim kilere doladı. Biraz sonra, “Ağlama, Anna,” dedi. “Lütfen ağlama.” Bana mendilini uzatıp gözlerimi sildi. “Artık arkadaş olabilir miyiz?” dediğini duydum. “Milly’nin iyiliği için?”

Arkadaş...

Kalbim kederle doldu bir anda. “Tabii ki,” dedim.

O günden sonra Xan e-postalarımın cevap vermeye başladı. Milly’ye Endonezya oyuncakları, oyulmuş hayvanlar gibi hediyeler yolluyordu. Bazen Milly ile konuşmak için arıyordu. “Baba” kelimesini duyar duymaz, Milly’nin suratında güller açıyordu, telefonda âdeta şakıyordu. Onun mutluluğu karşısında hem ufak bir kırgınlık hem de rahatlık hissediyordum. Xan’ın fotoğrafını BBC’nin web sitesinden indirdim; ben de iyi bir fotoğrafı yoktu. Milly’nin hatrına geçmişi unutmalıydım. Uzakta yaşamasına rağmen babasının, her fırsatta gelip onu göreceğini Milly’ye anlattım. Xan’ın ekranda görünme ihtimaliyle her akşam altı haberlerini izlemeye başladık.

Milly bir yaşına yaklaşırken hâmilelik kursundan arkadaşım Nicole, oğlu Jason için doğum günü partisi verdi. O zamana kadar sınıftakiler birkaç kere bir araya geldilerse de ben gidememiştim.

Mayıs sıcağında pusetlerimizi Nicole'un evinin olduğu cadde dede iterken, "Umarım Citronella gelmez," dedim Jenny'ye.

"Muhakak koşup gelecektir," dedi Jenny. Yürürken bir yandan da evlerin bahçelerindeki bitkilere bakıyordum; açelyalar, klematisler, laleler ve şebboylar. *Citronella bir çiçek olsaydı ne olurdu acaba*, diye düşündüm. Sarmaşık; sinsî, kurtulması zor ve zararlı. Jenny ise küstümotu olurdu; yetiştirmeye değer fakat yapaklarına dokunduğun anda kapanan türden. Cassie ise sinekkapan olurdu; baştan çıkarıcı ve tehlikeli. Xan da günebakan olurdu; muhteşem görüntüsünü kısacık bir zaman için gösterirdi.

Nicole'un kapısını çaldığımda, *acaba ben ne olurdum?* diye düşündüm. *Dicentra spectabilis* olurdum muhtemelen; başkalarının kahrını çeken bir şebboy.

Diğer anneler balonlarla süslenmiş bahçedeydiler. Halıların üzerine oturmuş, bebeklerini kucaklarında kuklaları gibi tutuyorlardı.

"Jonah iki haftadır yürüyor."

"Daha iyisini söyleyeyim mi?"

"Erasmus on aylıkken yürümeye başladı."

"Phoebe'ye süt vereceğim."

"Harikasın! Ben becerememiştim."

"Daha fazla sebze yemeliydin!"

Citronella'nın, "Sweet Peas anaokuluna gidecek," dediğini duydum. Kalbim neredeyse durmuştu. Ben de Milly'yi aynı anaokuluna yazdıracaktım. Citronella oğlu Erasmus'a bakar-

ken beliren acayip bir hayranlıkla bana dönüp “Muhteşem, değil mi?” diye sordu.

“Eee, evet,” dedim nazikçe. *Sana göre öyle!* Bebeğin üzerinde, “Annemin yeni erkeği,” yazan mavi bir tişört vardı. Bebek, annesinin bakır saçlarını ve iri yapısını almıştı.

“Erasmus’un doğum günü için davetiyeni aldın mı?” diye sordu.

“Evet... aldım,” dedim sıkılarak. “Teşekkürler.” Davetiye elime geçtiğinde neredeyse nefesim kesilmişti. Çağırdığıma pek şaşırmamıştım aslında ama alınabilecek hediyelerin ve bulundukları dükkânların listesini görünce nutkum tutulmuştu. Jenny kendi davetiyesini çöpe attığını söylemişti. Milly’yi kucağıma alırken, “Ama... gelebileceğimize emin değilim,” diyerek geveledim. “Korkarım ki o öğleden sonra bir müşterimle randevum var.”

Citronella, “Bakıcısı onu getiremez mi acaba?” diye ısrar etti.

“Bakıcım yok,” diye cevapladım. “Yatılı bakıcımız Milly’yi perşembe günleri Monkey Music’e götürüyor; orayı çok seviyorsun, değil mi tatlım?” dedim Milly’ye dönerek. Milly heyecanla alkışladı. “Ama yine de haber veririm,” diye ekleyerek bu konuşmanın burada sona ermesini ümit ettim.

Citronella’nın konuşmayı bitirmek istemediği çok belliydi. “Bahçecilik işin iyi gidiyor mu?” diye sordu.

“Evet, teşekkürler.” Ani ilgisine şaşırmıştım. Bir eşek arısını kovdum. “Yılın iyi bir dönemi tabii ki ve çok yoğunum.”

“Sevgilin Xan’da öyle galiba,” derken elindeki sosisli dürümden bir parça ısırdı.

“Eee, evet.” Xan’ın adını geçirip ne iş yaptığından bahsedecek kadar aptal olduğum için kendime kızdım.

“Onu televizyonda gördük. Gerçekten başarılı,” derken bir yandan da kucağındaki kanepeleri götürüyordu.

“Hımmm...” *Bakalım bu konuşma bizi nereye götürecektir,* diye düşündüm. “Erasmus konuşmaya başladı mı?”

“Döndüğünde çok mutlu olacaksın herhâlde?”

“Ah, evet, öyle olacağız. Özellikle Milly. Babasına bayılıyor, değil mi tatlım?”

“Ba-baaa!” Milly gözleri parlayarak bağırdı.

Jenny’nin bize bakışını yakaladım. “Biraz dolanayım Citronella, seni tekrar görmek çok güzeldi,” diye yalan söyledim.

Citronella parmaklarını nazikçe yalayıp garip bir emme sesi çıkararak elini temizledi. “Tesadüfe bak... Bu hafta *Hello!* dergisinde onun hakkında bir yazı var.”

Kendimi bir kuyuya düşmüş gibi hissettim. “Gerçekten mi? Yani... bana söyledi ama ben daha dergiye almadım. Meşguldüm bu aralar...”

Citronella, “Benim yanımda var,” dedi masumca. “Bakmak ister misin?”

“Eee... olabilir.” Nabzım hızlanmıştı. “Teşekkürler.”

Citronella doğumdan sonra bile pek de küçülmeyen koca bedeniyle kalkıp bir dakika sonra elinde dergiyle geldi. Bana uzatıp “Sayfa 112’de,” dedi çok yardımsevermiş gibi. Sonra dönüp diğer tarafındaki Tanya ile konuşmaya başladı. Sayfayı açıp Xan’ın resmini röportajları olan diğer muhabirlerin arasından hemen bulup yazılanları taradım; kalbim yerinden çıkacaktı.

Xan Marshall. Otuz dokuz yaşında. BBC Endonezya muhabiri, Jakarta’da yaşıyor. Hong Kong merkezli eski bankacı. Bir anda yüzümü alev almıştı. Marshall altı aydır kız arkadaşı,

CNN Güney Asya muhabiri Trisha Fox ile yaşıyor. Harvard mezunu olan Bayan Fox, CNN'in yükselen yıldızlarından.

Dergiyi kapadım, ellerim titriyordu. Boğazımda koca bir yumruk düğümlemişti.

Jenny, "İyi misin?" diye fısıldadı.

Citronella, "Okudun mu?" diye sordu. "Ben daha okumadım," dedi masum bir edayla.

"Evet okudum, teşekkürler." Dergiyi geri verip ayağa kalktım, bacaklarım titriyordu. "Milly'yle ben gitmeliyiz artık."

Tatlı bir şekilde, "Ne yazık," dedi.

"Görüşürüz, Nicole," dedim. "Harika bir partiydi."

O kadar üzgündüm ki günün geri kalanında hiçbir şey yapamadım. Beni en çok kahreden ne olduğuna karar verememiştim; Citronella'nın hain planı mı yoksa zaten kaçınılmaz olanın gerçekleştiğini öğrenmek mi? Xan'ı gördüğümde sohbetin sadece Milly hakkında olmasına özen göstermiştim; özel hayatı hakkında bir şeyler öğrenmek acı verici olurdu.

"Tabii ki okumuştur," dedim Jenny'ye aynı gün telefonda konuşurken. Gözyaşları içinde devam ettim, "Hepsi planlıydı. Gerçek bir şeytan bu kadın."

Jenny, "Değil," diye ısrar etti. "Eğer onun şeytan olduğunu düşünüyorsan şeytan nedir bilmiyorsun demektir." Söylediğim her şeye neden bu kadar karşı çıktığını anlayamıyordum. "Ama gerçekten iğrenç biri," dedi Jenny.

"Ben onu ne yaptım ki?" diye bağırdım. Bu kadın sadece sarmaşık değil, zehirli sarmaşıktı.

"Hiçbir şey yapmadın," diyerek cevapladı Jenny. "Bu yalnızca onun mutsuzluğunun bir işareti."

“Mutsuz mu? Kendini beğenmişin teki. Yazılarında sürekli ne şanslı ve kutsanmış olduğunu yazıp dururken diğer insanların mutsuz ve şansız olduklarından bahsedip duruyor.”

“Kesinlikle, kendi hariç herkesi kötü durumda göstermeye bayılıyor. Mutlu insanların böyle bir davranışa ihtiyaçları var mı sence?”

“Hayır,” diyerek kabullendim. “Olmaz.”

Davetiyesini çöpe atarken Citronella’nın neden memnuniyetsiz olduğunu düşündüm. Bankacı kocası yeterince zengin değil miydi? Luxemburg Gardens’daki evi yeterince büyük değil miydi?

Birkaç saat sonra Citronella’nın aslında bana iyilik yaptığına ikna etmeye çalıştım kendimi. Xan’ın bir ilişkide olduğunu bilmek, ona karşı olan hislerimden kurtulmamı sağlayıp onu farklı bir gözle görmemi sağlayabilirdi. Hatta kendimi başka birini bulacağıma ikna etmeye çalıştım. Gerçi bunu ancak Milly evden ayrıldığında yapabileceğimi fark ettim; o zaman da ben elli bir yaşında olacaktım. Olacak iş değildi.

Xan, Milly’yi iki yaşına basmadan birkaç kez daha gördü. Babasına o kadar âşık ki onu televizyonda her gördüğünde gidip ekranı öpüyordu. Ekran Milly’nin dudak ve el izleri ile kaplansa da Pavlina, sesini çıkarmadan hepsini siliyordu. Milly sürekli Xan hakkında konuşup onu her gün oyuncak cep telefonuyla *arıyordu*. Milly, babasıyla konuşuyormuş gibi yaparken bile kendimi dışlanmış hissediyordum. Bense Xan’ı cep telefonundan aramaya dikkat ediyordum; kız arkadaşının telefonu açma ihtimaline dayanamazdım.

Milly iki yaşını biraz geçince Pavlina ayrıldı. Bir dairenin peşinatını ödeyecek kadar para biriktirip Prag’a dönüp orada

turizm sektöründe çalışmaya başladı. Gittiği için çok üzül-müşüm; hem çok güvenilirirdi hem de iyi biriydi. Onun yeri-ne birini bulmaya çalıştığımda değerini daha da iyi anladım.

Aynı ajans dört tane yatılı bakıcı adayı daha gönderdi fakat durum umutsuzdu. İlk Bonn'dan Gabi idi; çok iyi bir baş-langıç yapmasına rağmen üç hafta sonra evini özledi ve geri döndü. Sonra Fransız Natalie geldi. Bir ay sonra kendisini iş-ten çıkarmak zorunda kaldım. Tembel ve dağınık olması bir yana, onu Milly'nin poposunu benim Creme de la Mer marka kremimle ovarken yakaladım. Roma'dan Lucia ise regl oldu-ğunda bir hafta boyunca yatağında yatıyordu. Bulgaristan'dan Svetla'yı aslında beğenmişim ama kesinlikle yapmamasını söylememe rağmen Milly'ye yumurta yedirmişti. Şansımıza Milly'nin yumurta alerjisi ağır olsa da ölümcül değildi.

Ocak ayının bir öğleden sonrası, markete süt almaya gi-derken tam da bu konuyu düşünüyordum. O anda bir ilan çarptı gözüme: *Ben seviyor çalışmak yatılı bakıcı. Nazik kalp var. Çocuk ve köpek sevmek. Hemen başla. Pişman yok sen. Referans çok var iyi. Görüşürüz. Luisa...*

Acilen yardıma ihtiyacım vardı. Gelecek hafta her sabah GMTV'de programa çıkacaktım, o yüzden hemen numarayı aradım. Luisa'nın İngilizce konuşması da yazısı kadar kötü-ydü ama yine de o öğleden sonra görüşmek için anlaşılabildik.

Bir aydır İngiltere'deydi. Bir senedir de Marbella'da bir ai-lenin yanında çalışmıştı. Yirmi üç yaşında ve Kolombiya'lıydı. Dolgun fakat çok hareketli, canlı bir kızdı. Asıl problemim onunla nasıl anlaşacağımızdı.

Oturma odasında otururken, "Öğrenmek İngilizce iyi is-tiyor," dedi. "Gün gidiyor her zaman okula, öğreniyor çabuk."

Milly dizimde oturmuş Luisa'ya şüpheyle bakıyordu.

“Referanslarını bana verebilir misin?” dedim. “Kimi arayabilirim acaba?”

Luisa bana boş boş baktı.

“Telefon?” dedi. Köşedeki sehpanın üzerindeki telefonu yardım etmek istercesine gösterdi. “Hayır. Ben kimi aramalıyım?” Ne demek istediğimi el hareketleriyle anlatmaya çalıştım. “Referansını almak için yani?”

“Ah tamam, referans. Çok iyi var bende.” Cebinden İspanyolca bir mektup çıkarttı, neyse ki üzerinde bir sürü telefon numarası vardı.

“Ne zaman başlayabilirsin?” Numaraları yazarken bir yandan da sordum. “Beraber çalışmaya karar verirsek yani?”

“Arar?” Luisa tekrar etti, belli ki kafası karışmıştı.

Bir anda vaktimi boşa harcadığımı fark ettim.

“Bak, Luisa...” dedim. “İyi birine benziyorsun ama bu işin böyle yürüyeceğini zannetmiyorum.”

Bir anda olağanüstü bir şey oldu. Milly’ye sürekli gülümseyen Luisa kollarını açıp “Venga aqui, preciosa!” diyerek onu kucağına aldı.

Bir anda Milly’yi aşağı yukarı hoplatmaya ve ona komik suratlar yapmaya başlamıştı. Milly ise ağlamak ve ondan kurtulmaya çalışmak yerine sürekli gülüyordu. Sonra Luisa, Milly’yi yanağından öyle güzel öptü ki karar verilmişti artık.

Tabii ki verdiği referansları aradım. Aradıklarımın biri kötü bir İngilizceyle de olsa Luisa’yı çok sevdiklerini, şu an beş yaşında olan çocuklarıyla Luisa’nın harika bir iletişimlari olduğunu ve daha iyi imkânlar için Londra’ya gelen Luisa’nın ardından ne kadar üzüldüklerini anlattı.

Nasıl imkânlar acaba, diye düşünürken buldum kendimi.

“Ve o söylüyor,” diye ekledi telefondaki adam.

“Ne söylüyor?”

“Şarkı söylüyor,” dedi. “La la la la. Luisa’nın sesi harikadır.”

“Ah,” dedim. “İyiymiş.”

Ertesi gün Luisa yanımıza taşındı. Sherperd’s Bush’da paylaştığı daireden ayrılıp gelmişti. Hava çok açık ama oldukça da soğuktu. Zili tam anlaştığımız saatte 18.30’da çaldı.

Gümüş rengi şişkin montuyla kapının girişinde durmuş, Milly ile bana bakıyordu. Yanında mavi küçük bir bavul ve gitarı vardı.

“*Hola!*” Milly ve bana el salladı; bu arada Milly bacağıma yapışmıştı.

“Merhaba Luisa, içeri gir,” dedim.

İçeri girerken, “Yıldız yıldız gece,” dedi.

“Pardon?”

Arkasına dönüp gökyüzünü gösterdi. “Yıldızlar gece.” Kafamı uzatıp dışarıya baktım. “Ah, evet,” dedim. “Gerçekten de öyle. Buradan yıldızları pek görmeyiz aslında. Her neyse, içeri gir, Luisa. Hoş geldin.”

Mavi şapkasını çıkardı. “*Gracias.*”

Sonraki günler kendime yabancı uyruklu yatılı bakıcıların çoğunun pek İngilizce konuşamadıklarını hatırlattım; bu yüzden bu işi yapıyorlardı zaten. Luisa’nın İngilizce öğrenmesi benim için çok önemliydi; bu yüzden de kursa gidecek parası olmadığını söylediğinde kurs ücretini karşılamayı önerdim. Altı aylık kurs beş yüz sterlin tutuyordu. Sabahları, Milly anaokulundayken, Luisa da Bayswater’daki dil kursuna gidiyordu. Ben çalışırken Luisa, saat birde Milly’yi okuldan alıyor ve ona öğlen yemeği yedirip onunla oyun oynuyorlardı.

Belki de beklentilerim çok düşük olduğundan kendimi gayet memnun hissediyordum. Luisa çok hamarattı; Milly’nin

kıyafet ve oyuncaklarını düzenli tutuyor, yapılması gerekenleri söylemeden yerine getiriyordu. Genellikle İspanyol ve Kolombiya mutfağını tercih etse de çok güzel yemekler yapıyordu. Milly çok geçmeden balık kroket, sosis ve fasulye yemeğe başlamıştı. Luisa, Milly'nin alerji problemi konusunda da oldukça dikkatliydi. Her paketin arkasındakileri dikkatlice okuyordu. En az yirmi dilde yumurtanın ne demek olduğunu öğrenmişti. Hatta eski defterlerinden birinde yumurtasız bir kek tarifi buldu.

Luisa'nın Latin sıcaklığı, Pavlina'nın soğukluğundan sonra iyi gelmişti. En iyi tarafı da Milly'yi çok seviyor olmasıydı. Çalışmadığı zamanlarda bile onunla oyunlar oynuyordu. Ben hepimize akşam yemeği hazırlarken Milly ile beraber *Cbeebies* seyredip çizgi karakteri Pingu'ya kahkahalarla gülüyorlardı. Luisa sürekli Milly'ye sarılıyor ve ona kocaman sesli öpücükler veriyordu. Bu arada Luisa'nın gerçekten de şarkı söyleyebildiğinin farkına vardım. İlk duyduğumda daha geleli bir hafta olmuştu. "*Starry starry night...*" Mutfaktan zengin ve güçlü bir kadın sesi yükselmişti. "*Paint your palette blue and grey...*" diye şarkısına devam ederken aksanı biraz garipti ama sesinin berraklığı ve içtenliği muazzamdı. "*Look out on a summer's day, with eyes that know the darkness in my soul...*"

Gerçekten harikaydı; çalışırken bile hiç rahatsız olmuyordum. Aksine beni sakinleştiriyordu.

Aile evimizle vedalaştığımız o günün sonunda şehre dönerken Milly arka koltukta derin bir uykuya dalmıştı. "Her şey daha kötü de olabilirdi," dedim kendi kendime. "Luisa kızımı çok seviyor ve ona iyi bakıyor. Ben dışarıdayken Milly, onunla yalnız kalmaktan memnun. Luisa çok çalışkan ve dü-

şünceli. Daha ne isteyebilirim ki? İngilizcesi de zamanla düzelecektir.”

Çok yavaş öğrenmesine hayret ediyordum. Haftada on beş saat ders alıyordu ve bizimle kalmaya başlayalı üç haftadan fazla oluyordu. *Yine de ona zaman tanımalıyım*, diye düşündüm.

Oxted’e yaptığım son ziyaretten döndüğümde Luisa’ya, “İngilizce derslerin nasıl gidiyor?” diye sordum. İçinde annemin bahçecilik malzemeleri ve kitaplarının -*Güney İtalya’nın Çiçekleri, Bahçecilik için Latince, Yeni Küçük Bahçem*- olduğu kutuyu yere koydum. “İngilizce çalışıyor musun, Luisa?” diye tekrar sordum.

“Ah, sı!” derken heyecanla başını salladı. “Kesinlikle!”

Ertesi gün babam Londra’ya taşındı. Dairesi Campden Hill’de modern bir apartmanın en üst katıydı ve Holland Park’a bakıyordu.

Birkaç gün sonra mobilyaları yerleştirmeye yardım için babama gittim. “Manzara ne kadar güzel,” dedim. “London Eye bile gözüküyor buradan. Bu balkon da harika, buradan güneşin batışını seyredebilirsin... Yazları da açık hava operasını duyabilirsin.”

“Bir de tavuskuşlarını,” dedi homurtuyla.

Balkondaki bitkilere bakarken, “Sana yeni bitkiler getireceğim,” dedim. “Burada krom rengi çiçekler harika durur,” diye ekledim.

“Benim yaşımda Londra’ya taşınmak!” diye iç çekti. Kitaplarını ve sakladığı birkaç tabloyu kolilerden çıkarması için yardım ettim. Başka bir kutuyu açtığımızda içinden annemle olan düğün fotoğrafları çıktı. Çerçeveyi alıp sehpanın üzerine koydu. Resimde annemin hamile olduğunu fark ettiğimde on dört yaşımdaydım. Bu şaşkınlığımı hiç unutmadım.

Birkaç sene sonra, biraz çakırkeyifken ağzımdan kaçırmıştım. “Yani, düşün biraz çabuk olmuştu,” diyerek gülmüş ve hemen konuyu değiştirmişti. Bunca sene sonra hâlâ bu konuyu geçiştirmeye çalışması beni üzmüştü; bu durumu ondan başka takan yoktu oysa.

Babam mutfğa gittiğinde fotoğrafa tekrar baktım. Artık bir anne olduğum için iki aylık hamile birinin göbeğinin bu kadar belirgin olmasına hayret etmişim. Annem benden çok daha yuvarlak hatlıydı; sanırım böyle vücutlu kadınlar hamileliklerini daha çabuk gösteriyorlardı ve benim gibi sıksıklar gibi değillerdi.

“Baba, iyiysen ve bir şeye ihtiyacın yoksa ben gideyim artık,” dedim. Etraftaki paket kâğıtlarını mutfaktaki çöpe koydum. “Luisa’ya dokuz gibi geri geleceğimi söyledim. Bir de cumartesi günü buluşacağım müşterimin çizimlerini bitirmeliyim.”

Babam iyi şanslar diledi ve bana bir öpücük atıp yolcu etti.

Randevum öğleden sonra ikideydi. Cumartesi günü görüşmeyi, çok büyük bir iş olduğu için kabul etmişim. Jamie de benimle orada buluşacaktı.

Milly’ye alışveriş yapabileyim diye erken kalktım. Yeni tişörtlere ihtiyacı vardı ve Hammersmith Marks&Spencer’a gitmem gerekiyordu. Kahvaltıdan sonra, onu pusetine koydum ve otobüse binip King Street’e gittik. Saat on bir olduğunda gerekenleri almış, ödememi yapmıştım bile; ardından sebze meyve alışverişi yaptım. Oldukça seri hareket ettiğim için gururlanarak yürürken pusete baktım.

“Ah Milly,” dedim. “Ayakkabın nerede?”

“Gitti anne!” Sağ teki kayıptı. “Gittiii,” diye mutlu mutlu tekrarlardı. Bir yandan da çorabına bakıyordu.

“Yine fırlatmış olmalısın. Keşke sürekli böyle yapmasan tatlım.” Çıktığım mağazaya hızlıca döndüm. “Şimdi bulmamız lazım. Nerede düştüğünü hatırlıyor musun?”

“Hayır,” diye bağırdı. “Hayır, hayır, hayır!”

Pembe, Startrite marka ayakkabıyı bulmak için yerlere bakmaya başladım. Şu an böyle bir şeye vaktim yoktu oysa. Eve zamanında gidip randevum için hazırlanmalıydım. Tişörtleri aldığımda iki ayakkabısı da ayağındaydı; demek ki daha sonra düşürmüştü.

Mağazanın içinde gezdiğimiz yerlerden tekrar tekrar geçip etraftaki tezgâhtarlara ayakkabıyı görüp görmediklerini sordum. Müşteri hizmetlerine gittikten sonra, meyve departmanında bize servis yapan görevliyi bulup ona da sordum.

“Üzgünüm tatlım,” dedi. “Hayır, kaybetmek de çok kötü. Bugünlerde çocuk ayakkabılarının fiyatını düşünecek olursak,” diye hayıflandı.

“Kesinlikle,” diyerek homurdandım. “Otuz beş sterlin.”

Saatime baktım. On ikiye beş vardı. Eve gitmemiz yarım saati bulurdu; daha malzemeleri toparlayıp Boltons’a gidecektim. Chelsea kendi sahasında oynadığında, cumartesi günleri trafik bir felaket oluyordu. Jamie beni arayıp uyar-mıştı bile.

Tezgâhtarlardan biri gelip “Kusura bakmayın, hanımefendi. Maalesef ki bize teslim edilmemiş ayakkabı,” dedi.

“Soruşturduğunuz için teşekkürler.” Çantamın içinden kartımı bulup ona uzattım.

“Bulduğunuz takdirde beni arayabilir misiniz acaba?”

Koşarak caddeye çıkıp taksi bulmaya çalıştım; otobüs ile vakit kaybedecek zamanım yoktu. Bir anda kiliseden gelen çanları duydum. Saat on iki olmuştu.

Taksilerin hepsi doluydu, kahretsin!

Bir anda arkadan birinin seslendiğini duydum. “Affedersiniz!” Dönüp baktım. “Bu sizin mi?” Şık giyimli, kırklarında bir adam, elinde Milly’nin ayakkabısıyla kaldırımında duruyordu.

“Evet, bizim... teşekkürler!” Elimi göğsüme koyup rahatlamıştım. “Kızımın.”

“Milly ayakkabı!” Milly adamı parmağı ile işaret ederek bağıırıyordu. “Milly ayakkabı, anne.”

Adam ayakkabıyı bana verdi. “Sizi ararken gördüm,” diye ekledi. “Mağazadan o kadar hızlı çıktınız ki yetişemedim.”

“Size ne kadar rahatladığımı anlatamam. Çok teşekkürler.” Adamı öpebilirdim.

“Rica ederim.”

“Kaybetsem benim için felaket olacaktı,” derken ayakkabıyı tekrar Milly’ye giydirdim. “Özellikle yeni oldukları için. Daha geçen hafta aldım.” Adamı çok etkileyici bulmuştum. “Biraz büyükler aslında, ayağından fırlatmış olmalı.” Doğrulup gülümsedim. “Teşekkürler.”

“Bir şey değil. Yardım etmek bir zevkti.” Sol elime baktığımı gördüm. Anlık bir sessizlik oldu. Tam nazikçe iyi günler diyecekken, “Bir kahve içmek ister misiniz?” dediğini duydum. Hayret etmiştim; daha bir dakika önce tanışmıştık. “Tiyatronun hemen yanında güzel bir kafe var ve benim canım kapuçino çekiyordu, belki siz de istersiniz diye düşündüm...”

“Ah, sanmıyorum,” dedim, hem utanmış hem de mutlu olmuşum. “Gitmemiz gerekiyor, yani...” Açıklamak zorunda değildim. Adamı tanıımıyordum.

Milly, “Baba!” diye bağırdı.

“Hayır tatlım, baban değil,” dedim sakince. “Tamamen bir yabancı.”

“Hayır, babam işte!” diye ısrar etti. Curry’s mağazasını işaret ettiğini fark edince dönüp baktım. Vitrinde büyük ekran televizyonlar vardı. En büyüğünde Haber 24 açıktı. Ekranda Xan vardı ve harika gözüküyordu; Angkor Wat’a benzeyen eski bir tapınak önünde haber sunuyordu.

“Baba!” Milly tekrar bağırıp “Ba-baaa!” diye ağlamaya başladı.

Kalbime resmen bir şey saplanmıştı.

“Evet, tatlım.”

“Babamı istiyorum!”

“Biliyorum, tatlım.” Bir anda yanımdan geçen bir taksi gördüm. “Kusura bakmayın,” dedim adama. “Çok nazıksınız ama şimdi gitmemiz gerekiyor.”

Adam, “Anlıyorum,” derken taksi önümüzde durdu. Kapıyı benim için açıp Milly’nin pusetini yerleştirmeme yardımcı oldu. “İyi günler,” dedi biraz üzülerek.

“Hoşça kalın,” diyerek pencereden dışarı bakıp gülümse dim. “Teşekkürler.”

Taksi yola devam ederken adamı yiyecek reyonunda gördüğümü hatırladım birden. Yanından geçerken beni fark etmiş olmalıydı ama erkek ilgisine o kadar yabancı kalmış ve öyle telaşlıydım ki onu önceden gördüğümü belli belirsiz hatırladım. Taksi sağa dönerken adamın çekici olduğunu ve tavırlarının çok hoş olduğunu düşündüm. Ayrıca bana iltifat da etmişti; pek olan bir şey değildi doğrusu. O andaki önceliğim bir an evvel eve varabilmekti.

“Milly’ye tavuk ve makarna ver lütfen,” diye Luisa’ya seldim. Eve on beş dakika sonra varabilmişim. “Burada file-

tolar var,” diye torbayı gösterdim. “Yanında bezelye de yiyebilir.”

“Hayır, ben vermek pallela,” dedi Luisa, bir yandan da Milly’yi çözüyordu. “Milly pallela sevmek.”

“Tamam,” dedim. “Paella olur ama karides yok. Sarımsak da yok; en son yediğinde iki gün boyunca koktu.”

Luisa bana boş boş baktı. Bu hafta satın aldığım İspanyolca sözlüğü elime aldım. Sarmısak: *Ajo*. Nasıl telafuz ediliyor? “*Ajo* yok.” Başımı sallayıp işaret çektim.

“Ah. Acccchhoo. Si,” diyerek heyecanla kafasını salladı. “Sadece acı.”

“Hayır, acı yok,” derken yukarı çıkıyor bir yandan da bağıırıyordum. “Sevmiyor.”

“Acı isterim!” Milly’yi bağırıırken duydum.

Üzerime hemen kumaş bir pantolon, ipek bir bluz ve süet bir yelek geçirdim, sonra da çabucak saçlarımı taradım. Çizim çantamı alıp içine tasarımlarımı koydum. Milly’yi öpüp arabaya atladım.

Trafik felaket bir durumdaydı, oraya gitmek için ayırdığım bir saat süre bana yetmeyecekti. İkiye beş kala yetiştim. Jamie’nin kamyoneti 63 numaranın önüne park etmişti bile. Boltons’daki tüm evler gibi burası da hayli büyüktü.

Jamie, ben kilisenin önüne park ederken, “Selam, patron,” dedi.

O kamyonetinden inerken, “Ben senin patronun değilim,” dedim. “Resmî olarak ortak bile değiliz, sadece beraber çalışıyoruz. Ben senin...”

“Kibirli entelimsin,” diye bir öneride bulundu, ben arabayı kilidlerken. “Seni ilk tanıdığımda burnu havada biri olduğunu düşünüyordum. Zaman geçtikçe fikir-

lerim değişti ve bence harika birisin,” diye devam etti. “Teşekkürler. Ama dediğim gibi, ben senin patronun değilim, sen de benim... Buna ne isim vereceğimi bilemedim şu an.”

“Senin için toprağı yerinden kaldıran herifim.”

“Hah! Her neyse, iyi görünüyorsun.” Mavi ceketine baktım.

“Bu benim en güzel kriket ceketim. Thea bunun giymem-
de ısrar etti. Bu işi almamızı çok istiyor. Onun işi iyi gitmedi-
ğinden falan değil, onu zar zor görüyorum zaten.”

Bahçe kapısını açarken, “Yine mi yurt dışında?” diye sordum.

Gözlerinin devirip “Evet,” dedi. “Roma, New York, Monako; yarın da golf turnuvası için Cape Town’a gidiyor.” *Zavallı Jamie*, diye düşündüm. *Hâlâ çocuk yapmamış olmaları çok normal*. “Her neyse,” derken merdivenlerden çıktı. “Prenses Milly nasıl?”

“Çok iyi, sadece bu sabah ayakkabısını Marks&Sparks’da fırlatıp kaybetti; tam bulma ümidimi yitirmişken çekici bir adam elinde ayakkabıyla yanımıza geldi.”

“Ah...” dedi Jamie sağ kaşını kaldırarak. “Yine kurbağaları mı öpüyordun?” Benimle hep dalga geçiyordu. “Çekici prensin ismi neydi peki?”

“Hayır,” dedim sinirle. Büyük bakır zili çaldım. “Ne oldu-
đu hakkında hiç fikrim yoktu.”

“Peki, seni baloya davet etti mi?”

“Maalesef hayır ama işin komiği, beni kahve içmeye davet etti.”

“Bunun nesi komik? Gayet güzel bir hatunsun.”

“Teşekkürler. Sende yakışıklı bir herifsin.”

“Her neyse, umarım kabul ettin,” derken kravatını düzeltti.

“Tabii ki etmedim,” dedim sertçe.

“Niye? Baltalı mıydı?”

“Bilmem görmedim.”

“Çok mu çirkindi?”

“Alakası yok.”

“O zaman evet demeliydin bence.”

“Benim kriterlerim bu saydıklarından biraz daha katı,” dedim. Yine de içimden keşke kabul etseydim diyordum. Adamı çekici bulmuştum ama kendimi toparlayıp işimizle ilgilenmeye karar verdim. Birkaç derin nefes alarak konsantre olmaya çalıştım.”

“Umarım bu işi alabiliriz,” diye fısıldadım.

“Nasıl bir şey olacak?” diye fısıldayarak sordu. “*Çağdaş Mimari* mi? *Yeşil ve Vahşi* mi? *Zamansız Zerafet* mi?”

“Zamansız Zerafet” diye cevap verdim. “Portfolyo için de güzel bir çalışma olur hem. Telefonunu kapattın, değil mi?” derken kendi telefonumu kontrol ettim. “Yani işimiz olmadı-ğından değil ama.”

“Çok doğru.”

İşin ne kadar çabuk büyümeye başladığını düşündüm. Bu başarıyı esnek davranarak elde etmiştik. Bizim için küçük ya da büyük iş yoktu, hepsine kapımız açıktı. Aldığımız işler, pencere önüne saksı koymaktan, çit örmekten, patika yapmaktan, baştan aşağıya bütün bahçeyi yapmaya kadar çeşitliydi. Bana üzüntümü unutturan bir işim vardı; Milly ile zor bir gece geçirmiş olsam da sabah heyecan ve istekle kalkıyordum.

Birden kırmızı ön kapı açıldı. Gill Edwards karşımızdaydı. İnce ve uzun boylu kadın baştan aşağıya Gucci giyinmiş; arkada duran kocası Martin, mavi tişörtlü kocaman bir adamdı. Şehirde çalışırken Edwards’ları duymuştum; ikisi de çok sert

olmakla ünlüydüler. Kadın, Cazenove'de borsacıydı; ondan birkaç yaş büyük olan kocası ise Goldman Sach'in yönetim kurulundaydı.

"Anna," diyerek gülümsedi kadın. "İçeri gelin."

"Bu Olympia Peyza'dan Jamie Clark," dedim. "Kendisi tüm bahçelerimi yapar. Tanışmanız gerektiğini düşündüm; sizin için de uygunsa tabii..."

"Elbette uygun." Jamie'nin elini sıkıp "Merhaba," dedi.

Gill büyük sarı odada çizimlerine bakarken, "Bu tasarımlar çok güzel," dedi. Bahçenin neye benzeyeceğini daha iyi görebilmesi için üç boyutlu bilgisayar çizimlerini de gösterdim.

"Bu da hissiyat şeması," deyip kâğıdı kocasına uzattım.

"Hissiyat şeması mı?" diye sordu.

"Bu, mimari ve dekoratif objelerin aynı zamanda su ile alakalı yapıların bir kolajı; size ortaya çıkaracağımız şeyin genel bir görüntüsünü veriyor, bir yandan da çiçeklerin dizilimini görüyorsunuz."

"Çok fazla bitki istemiyoruz," diye araya girdi Gill. "İkimizin de çok yoğun iş hayatları var ve hafta sonlarını şehir dışında geçiriyoruz."

"Aklıma yazdım bunu," dedim. Cuma günleri hemen kaçacakları bir eve niye servet harcayacaklarını da anlayamamıştım doğrusu.

Dışarı çıkınca ilkbaharın ilk güneşli zamanlarına özgü serinlikle biraz ürperdik. Evin büyüklüğü göz önüne alındığında bahçe çok da büyük değildi; eni yirmi metre kadardı. Çimenlik dağınıktı, çiçeklikler olgun çalılıklarla kaplıydı ve çok uzadıkları için biraz klostrofobik bir hava yaratıyordu. Bahçenin çevresinde York taşları vardı; pek düzgün dizilme-

mişlerdi ve aralarındaki çakıllar rastgele konulmuştu. Bütün alan küçük bir çayıra benziyordu.

“Evin bizden önceki sahipleri burada on beş sene yaşamışlar,” dedi Gill. “Sonlara doğru birkaç şey yapmışlar görüldüğü üzere. Size gelmeden de söylediğimiz gibi biz bahçenin evin bir uzantısı olmasını istiyoruz, özellikle yaz mevsiminde.”

Yaptığım tasarımı detaylarıyla anlattım. Bahçe kademeli olacaktı ve yeni merdivenler yapacaktık. Ortada kare şeklinde çimenlik, onun etrafında ise saksılar olacaktı. Arkada bahçenin en göz alıcı noktası, granit bir mermerden yapılacak olan küçük havuz olacaktı. Çimenliğin etrafına Portekiz kireç taşları serilecek, yanlarına granit çiçeklikler yerleştirilecekti. Çiçekleri bakılması kolay, az emek isteyen lavanta, *Euphorbia*, şakayıklar ve *Acunthus* gibi bitkilerden seçmiştim. Sol tarafta bir oturma düzeni olacaktı ve limon ağaçları ile gölge bir alan yaratılacaktı. Oturma grubu özel olarak sipariş edilecekti.

“Oldukça modern bir tasarım,” dedi Gill, “Öte yandan klasik öğeler de taşıyor. Ben beğendim.”

“Yani...” dedi kocası. “Ben beğenmedim.” *Kahretsin*, dedim içimdem. “Bayıldım!” Birden rahatlamıştım. “Yani nasıl anlatsam... Şey gibi...”

“Zamansız bir zarafet mi?” dedi Jamie.

“Evet, tam olarak öyle. Zamansız bir zarafet.” Jamie’yi uyaran bir bakış attım.

“Hâlihazırda burada olan bitkileri kaldıracak mısınız, peki?” diye sordu kadın.

Başımı salladım, “Tasarımın ruhuna uyan bitkiler kalacak, diğerlerini kaldıracığım. Mesela bu katırtırnağı çok gölge yaratıyor. *Fremontodendron*’u tutacağım, Kaliforniya boru çiçeği ve incir ağacını da budamak gerek.”

“Ortancaları kaldırmak isterseniz hiç problem değil,” dedi Martin.

“Kesinlikle olmaz!” diye itiraz etti karısı. “Onları gerçekten çok sevdiğimi biliyorsun.”

“Ben de gerçekten nefret ediyorum; her zaman ettim.” Eliyle silah işareti yaparak çiçeklere doğrulttu.

“Pekâlâ,” diye konuşmaya girdim. “Bunlar zaten yaşlı ve hastalanmışlar, ben yerine yenilerini koyacaktım.”

“Hiç uğraşma,” diye Martin ısrar etti. “Dayanamıyorum onları görmeye. Ortancalar çok...” derken tiksintiyle konuşuyordu. “Banliyö işi.”

“Değiller,” diye bağırdı kadın. “Annemlerin Poole’daki evinde vardı.”

“Ben de o yüzden sevmiyorum ya,” dedi adam.

“Ama tatlım sen de hiçbir şeye benzemeyen glayörleri seviyorsun.”

“Saçmalıyorsun.”

“Oxfordshire’daki bahçenin bir kenarı senin saçma turuncu glayörlerinden oluşuyor. Birkaç zararsız ortancanın ortamda olmasında ne sakınca var? Değil mi, Anna?”

“Yani... Ben severim aslında, ayrıca ortancalar kışın da güzel bir görüntü yaratırlar. Fakat müşteri sizsiniz, isteklerinize göre hareket edeceğiz.”

Martin ortancaları gösterip boğazını kesme hareketleri yapıyordu.

Karısı gözlerini devirerek “Her neyse... Hadi, daha tartışmasız bir konuya geçelim o hâlde: Para,” dedi. Bana dönmüştü.

Derin bir nefes aldım. “Bu büyük bir proje,” dedim, “ayrılan bütçenin de büyük olması gerekiyor.” Maliyeti uzattım. Kadın bütçeyi yukarıdan aşağıya taradı.

“Yüz bin mi?” diyerek kaşlarını kaldırdı. “Her şey dâhil herhâlde?”

“Evet.”

“İşçilik ne kadar, peki?”

“Bunun yüzde altısı.”

“Seksen bine yapar mısınız?” diye sordu.

Bu soruya hazırlıklıydım. “Maalesef,” dedim. “Kullanacağım taşlar maliyetli; isterseniz daha ucuz taş kullanabiliriz. Hint kum taşları da olabilir. Fakat bence Portekiz taşı çok daha iyi olur çünkü bu taş evin içinde de kullanılmış. Böylelikle bahçeniz tam da istediğiniz gibi evin bir uzantısı olabilir.”

“Evet, öyle olmasını isteriz.”

“Bütçeyi doksan beş bine kadar indirebilirim; birkaç yerden kısmam gerekse de.”

Martin omuz silkti. “Küçük bir masraf için bütün projeyi iptal etmek yazık olur,” dedi. *Senede üç milyon sterlin kazanıyorlardır*, diye düşündüm. “Tamamlanması ne kadar sürer, peki? Hazıranda bir ev partisi vermek istiyoruz.”

“Baştan sonuna kadar dört ay sürer.”

Gill ayağa kalktı. “Tamam o zaman, bir an evvel başlamlısınız.” Kalbim yerinden çıkacaktı. “Tamam mı, Martin?”

“Ortanca olmadığı sürece kontratı yapabiliriz.”

Kocasını takmayarak “Peki, şimdi ne olacak?” diye sordu.

“Size kontratları ve bilgilendirmeleri yollayacağım,” diye cevap verdim.

“Ben de kullanılacak malzemeleri listeleyeceğim,” dedi Jamie. “Sizin için de uygunsa ücretin yüzde otuzunu kapora olarak alıp malzemeleri sipariş etmeye başlayabilirim.”

Gill, “Uygundur,” derken mükemmel manikürlü elini kaldırdı. “Galiba anlaştık, değil mi Martin?”

Martin kafasını salladı. “Evet, anlaştık.”

“Harika,” derken sevincimi saklamaya çalışıyordum.

Jamie ile bir iki saat daha orada kalıp detaylı ölçümler yaptık. Ne kadar toprağın gerekeceğine, nelerin kaldırılacağına bakıp bir plan çıkardık.

Eve geldiğimde kontratı bir zarfa yerleştirirken telefon çaldı. Papazın karısı Joanna Silver’dı. “Size gelecek cumayı hatırlatmak istedim,” dedi. Aklıma hiçbir şey gelmemişti. “Umarım unutmamışsınızdır.” Unutmuştum. “Kilisenin yeni toplum merkezi için bağış toplantısı var.”

“Evet, tabii ki.” Bahçecilik konusunda ufak bir konuşma yapmayı kabul etmiştim.

“Etkinlik akşam saat yedide başlıyor,” dediğini duydum. “Siz de saat sekizde yarım saat konuşacaksınız. Herkese sizden bahsettim ve gördünüz mü bilmiyorum ama yerel gazetede fotoğrafınız ile birlikte bir yazı çıktı.”

“Hayır, görmedim,” diye cevap verdim. Bunu yaparken iznimi almadığı için biraz sinirlenmiştim ama reklam her zaman için iyidir diye düşündüm.

“İnternet sitenizdeki fotoğrafınızı kullandım,” diye devam etti. “Şimdiden yoğun ilgi var. Aslında size sormak istediğim başka bir şey daha var.”

“Evet?”

“Bir kişiye bahçe tasarımı hakkında danışmanlık eder misiniz hediye olarak? Olur mu?”

Oldukça yoğun bir döneme giriyordum aslında.

Yine de, “Tabii ki olur,” dedim.

Cuma akşamı, kiliseye erkenden gidip heyecanımı bastırmak için bir bardak beyaz şarap içtim. Citronella ve kocası biraz

sonra gelmişlerdi; gecenin sahipleriymiş gibi herkese gülümseyip selam veriyorlardı. Oğlu Erasmus'u başka bir anaokuluna gönderiyor olmasını çok isterdim; gerçi bebeği almaya İtalyan bakıcıları Claudia geliyordu. Citronella köşesini yazmakla çok meşguldü.

Bahçede dolanırken gece için tutulmuş müzik grubunu dinleyip en azından diğer anneler iyi insanlar diye aklımdan geçirdim. Aslında henüz kimseyi tanımıyordum; Milly daha bir aydır bu yuvaya gidiyordu. Tombalanın yanında duran Annabel Goodchild'ı, çiçek satan Nina Tazskanowski'yi ve kitapların yanında İsrail'den gelen ailesiyle duran Michal Navon ve küçük Lucy'nin annelerini görebiliyordum. Arkadaş canlısı bir kadındı, ismi Claire'di.

Tanıdığım birkaç kişi ile muhabbet ettikten sonra Milly için bir iki oyuncak ve *Güzel ve Çirkin*'in yeni bir DVD'sini aldım. Jenny'nin bahçesi için de iki keklik otu almayı ihmal etmedim.

Bir tezgâhın arkasında duran kadın, "Biraz bal almaz mısınız?" diye sorup kavanozun kapağına vurdu. "Yerel üretim." Kavanozun etiketine bakınca üstünde hare olan kocaman bir arı gördüm. Bee Good yazıyordu.

"Teşekkürler," diye cevap verdim. "Bal sevmem."

"Öyle mi?" Suratıma şaşkın bir ifadeyle baktı, sanki bağış yapmayı sevmem demiştim.

"Çok tatlı geliyor bana," diye açıkladım. "Ama biraz daha çikolata alabilirim." Birkaç piyango bileti almaya çalıştım ama hepsi bitmişti. Cesaretlenmek için bir tane daha şarap içip saatime baktım. Sekize iki vardı. Joanna Silver'ın bana sahneden el salladığını gördüğümde, ileri çıkıp mikrofona birkaç kez vurdu.

“Şimdi de gecenin yıldızı,” diyerek konuşmaya başladı. “Onu şimdiye kadar tanımayanlar için tanıtayım, yerel ünlü bahçe tasarımcımız, Anna Temple.” Eliyle beni gösterdi. “GMTV programlarında görmüş olduğunuz Anna, bu gece bahçecilik ile ilgili tüm sorularınıza cevap vermeyi kabul etti.”

Sahneye tahta merdivenlerden çıkarken nazikçe alkuşlandım. Masaya oturduğumda bana bakan kalabalığı gördüm; biraz utanmıştım doğrusu. Rahatsızlık verici bir sessizlikten sonra, mikrofonu düzelttim.

“Teşekkürler, Joanna...” derken heyecanlıydım. “Herkes merhaba. Ben ünlü falan değilim. Birkaç senedir profesyonel olarak bahçe tasarlıyorum. Bütün hayatım boyunca amatör bir bahçivandım, bilgilerimin çoğunu annemden öğrendim ve bilgimi sizinle paylaşmaktan memnunum. Tek yapmanız gereken bana sorularınızı sormak, bahçecilik ile ilgili ne olursa olsun, ben de yardımcı olmaya çalışacağım.”

Tekrar bir sessizlik olmuştu, sonra Joanna öksürdü. “Hadi başlatayım,” dedi. “Sarmaşık için harika bir zaman fakat bu sarmaşıkların güzel büyümelerini nasıl sağlayabiliriz?”

“Peki,” diyerek boğazımı temizledim. “Asacağınız bir sarmaşık dikerken dışa doğru uzamasına dikkat etmelisiniz. Kökler arasında yer açılmalı. Ayrıca eski çay poşetlerini toprağın içine koyabilirsiniz. Bu poşetler gübre yerine geçecektir.”

“Peki, suyun hemen alttan akmasını nasıl önleriz?” diye devam etti Joanna.

“Su yerine buz koyabilirsiniz; hem daha az su harcamış olursunuz.”

Sarı montlu, ufak tefek bir kadın, “Ben pek uzun değilim, astığım sepetleri daha kolay nasıl sularım acaba?” diye sordu.

“Hortumun içine dik durması için bambu koyabilirsiniz.”

“Ah,” derken aydınlanmış gibi kafasını salladı.

Sağımda duran beyaz saçlı bir kadın elini kaldırdı. “Her sene on saksı ekiyorum ama saksılar bana çok ağır geliyor.”

“Ağırlığı azaltmak için saksıların alt kısmına polyester çakıllar doldurup yalnızca üst kısma toprak koyabilirsiniz.”

Öndeki bir adamdan soru geldi. “Sümüklü böcekleri, bitkilerden nasıl uzak tutarım?”

“Birkaç haftada bir vazelin sürebilirsiniz, bitkilere yani böceklerle değil.”

“Belirttiğiniz iyi oldu!” dedi biri.

“Diğer bir yöntem ise saksıların dibine tuz veya yumurta kabuğu yerleştirmeniz olabilir.”

“Hepimizin bahçesinden nedense çok fazla sümüklü böcek var,” dedi bir adam. “Neden bilmiyoruz.”

“Sarmaşıklarınız var mı?”

“Evet, arka çitimde.”

“Sebebi bu. Sümüklü böcekler sarmaşıklara bayılır. Eğer çok sevmiyorsanız kesmeniz en iyisi, yerine dikebileceğiniz bir sürü bitki var.”

“Ev bitkilerimi nasıl daha yeşil hâle getirebilirim?” diye arkadan bir soru geldi.

“Altı haftada bir toprağa bir damla hint yağı dökebilirsiniz. Ev bitkileri çayı da sever, özellikle ılık çayı, yaprakları da bira ile silinmekten hoşlanır.”

Pembe ceketli bir kadın, “Kesme çiçeklerin daha uzun süre dayanmalarını nasıl sağlayabilirim?” diye sordu.

“Vazonun için bir aspirin atın. Aspirinin içindeki salidik asit bitkileri büyüten hormona yakındır. İki cent atarsanız da aynı etkiyi alabilirsiniz, bakır onları canlandıracaktır. Ayrıca

suya bir çay kaşığı çamaşır suyu eklerseniz suyun bulanıklığını da önlersiniz.”

“Laleleri çok seviyorum ama çok çabuk boyunlarını büküp ölüyorlar.”

“Biliyorum, çok üzücü,” dedim. “Saplarını çiçeğin tam altından hafifçe delerseniz boyunlarını hemen bükmeyeceklerdir; delik, su akışını dengeleyecektir.”

Sonra otlarla ilgili konuya geldik.

“Patikamızdaki otları kimyasal kullanmadan nasıl yok edebiliriz?”

“Hazırlayacağınız kaynamış su ve tuz karışımı ile; yarım kova suya bir kaşık tuz atabilirsiniz. Metal bir kap kullanın ve taşırken dikkatli olun.”

Ortalardan bir kadın, “Benim çok güzel ve hafif plastik bahçe mobilyalarım var,” dedi. “Çok lekелendi ve ne kadar silsem olmuyor.”

“Su ile karbonatı karıştırıp silmeyi deneyin. Ovduktan sonra yarım saat üstünde kalsın ve sonra durulayın. Yeni gibi olduğunu göreceksiniz.”

Michal Navon, “Havuz koymak için en uygun yer neresidir?” diye sordu.

“Yarı gölge bir alan,” diye cevap verdim. “Direkt güneş hemen yosun yapacaktır.”

“Bahçemize balıkçıl kuşlar geliyor,” dedi bir adam. “Havuzumuzdaki balık ve kurbağaları alıyorlar. Balıkçılları seviyoruz ama keşke böyle yapmasalar.”

“Havuza erişimlerini biraz engelleyerek hayatı onlar için biraz çetrefilli bir hâle getirebilirsiniz. Havuzun etrafına ağaçsı çalılıklar dikerseniz hem onların erişimini hem de kirpi gibi masum hayvanların havuza yanlışlıkla düşmesini engellersiniz.”

“Cam güzelleri sizce kenar mahalle bitkisi mi?” diye birinin sorduğunu duydum. Ardından da kahkahalar yükseldi.

“Cam güzelleri, kenar mahalle bitkisi mi?” diye tekrar ettim. “Hayır, değiller. Bazı çiçeklerin bu tarzda sınıflandırılmasını çok saçma buluyorum. Mesela şu anda ortanca çiçeği meselesini avukatsız çözmeye çalışan müşterilerim var. Koca ortancalardan nefret edip aşağılarken karısı onları çok seviyor. Bir diğer çift ise petunya mı yıldız çiçeğini diye tartışıyorlar.”

“Saçmaymış...” dedi biri.

“Katılıyorum. Evet, bahçecilikte moda bitkiler olduğunu kabul ediyorum. Mesela şu ara siyah çiçekler moda; bu furyaya *yeni siyah* diyorlar kısaca. Her çeşit çiçeğin siyahını üretmeye başladılar neredeyse; hatta kenar bitkilerinin bile. Benim için önemli olan doğru bitkinin, doğru yere ekilmesi. Örneğin son olarak Hamstead’de İtalyan stili bir bahçe yapmam istendi. Bu da demek ki bahçesi unutma beni çiçekleri, kovan çiçeği gibi şeylerle doldurmayacağım. Lavanta, biberiye gibi aromatik bitkiler kullanacağım. Cam güzellerine geri dönecek olursak pencere önlerinde genelde beyazlarını kullanıyorum ya da karanlık bir alanı aydınlatmak istiyorsam yine beyazı tercih ediyorum. Sosyal olarak bu güzel çiçekleri kesinlikle kategorize etmiyorum.”

Çiçekleri işaretlemek için plastik bıçak veya keçeli kalem kullanmalarını önerdim. Annem keçeli kalem kullanırdı. Hatmi çiçeklerine bira verilirse daha çabuk büyüyeceklerinden de bahsettim. Yeni çimlerin nasıl daha çabuk büyüyeceği ile ilgili bir soruya ise tohumları ekmeden buzdolabına koymaları şeklinde bir cevap verdim. Saatiime baktım. Sekizi yirmi beş geçiyordu.

Arkadan bir adam, “Ben marul yetiştiriyorum” diye bağırdı. “Fakat koyduğum tellere ve folyolara rağmen kuşlar marullarımı rahat bırakmıyorlar.”

“Marulların etrafını hortum ile çevrelerseniz, kuşlar hortumun yılan olduğunu düşünüp yaklaşmayacaklardır.”

Sonra Citronella elini kaldırdı. “Şehir dışında bir evimiz olacak kadar şanslıyız...” *Yine ne yumurtlayacak*, diye düşündüm. “Bir de tenis kortumuz var.” Citronella’yı tenis kortunda düşünmeye çalıştım ama beceremedim. “Kortu biraz değiştirmek istiyoruz, ne tavsiye edersin?”

Kendimi nazik olmaya zorlayarak “Yapraklarını dökmeyen bitkiler,” diye cevap verdim. “Bir tarafına gül ekebilirsiniz; *Veilchenblau* ya da *Rector*. Diğer tarafa da hep yeşil kalan *Clematis*. Armandii türü beyaz çiçekler, büyük yapraklarıyla çok tropikal bir görüntü verir ya da *Clematis Montana*, çok güzel örtü oluşturur.”

Bir diğer kişi, “Devon’daki kulübemizde çok köstebek var,” diye sordu. “Ne yapabiliriz?”

“İki çözüm var; biri muz kabukları koymak çünkü köstebekler kabuklardan nefret ederler. Bir diğer çözüm ise çocukların oyuncak fırıldaklarını deliklere koymanız; fırıldaklar dönerken oluşan titreşimden nefret ederler.” Saatiye tekrar baktım. Sekiz otuz beş olmuştu. Konuşmamın sonunu getirmeyi planlarken arkadan bir ses, “Bahçemizi arılar için daha çekici bir yer hâline nasıl getiririz?” diye sordu.

Baktım. Adam tanıdık geliyordu. Kırklarının başındaydı. Çekiciydi. Midem birden kasılmıştı. Bu adam, Milly’nin ayakkabısını bulan adamdı.

“Arılar bahçede bulunmaları çok yararlı olan harika hayvanlardır,” diyerek başladım, yüzüm kızarıyordu sanki.

“Polenleri taşırlar, agresif değillerdir ve tabii ki bal yaparlar. Yani bu soruya cevabım, kelebek çalısı ekmeniz olacaktır. Bu çalı aynı zamanda kelebekleri de çekecektir. Aslında kokusu olan tüm bitkiler uygun olacaktır; *Ceanothus*, *Pentesmons* veya yasemin. Mürver çiçeği için yeriniz varsa onu da seveceklerdir.”

“Teşekkürler,” diyerek gülümsedi.

Joanna mikrofona eğilip “Üzülerek bahçecilik soru-cevap seansımızın sonuna geldiğimizi bildirmek istiyorum,” dedi. “Anna’ya bu güzel ve yararlı bilgileri bizimle paylaştığı için çok teşekkür ederiz.”

Nazik bir alkıştan sonra sahneden indim. Bana soru sormak için bekleyen birkaç kişi vardı hâlâ. Onları cevaplarken arılar hakkında bana sorun soran adamın arkada durduğunu fark ettim. Çekinerek bana gülümsedi.

“Merhaba,” diyerek gülümsedim. “Sizsiniz...” Aydınlık yüzü, onu yakışıklı gösteren hafif grileşmiş saçları, zencefil rengine benzeyen ela gözleri vardı. Dudakları da güzeldi; sanki çerçevenlenmiş gibiydi. Bu çerçeve onu devamlı gülümsüyormuş gibi gösteriyordu. Burnunun üzerinde küçük bir yara izi vardı.

“Sizi tekrar görmek ne güzel,” dedi. “Tanıştığımızda aceleleniz var gibiydi.”

“Müşterilerimle toplantıma yetişmeye çalışıyordum. Çok gergindim. Buralarda mı oturuyorsunuz?”

Kafasını salladı. “Oturuyordum, şimdi Hammersmith’deki St. Peter Meydanı’nda oturuyorum.”

“Biliyorum orayı...” *Başarılı biri olmalı*, diye içimden geçirdim. Batı Londra’nın en güzel meydanlarından biriydi St. Peter. “Peki, sizi buraya ne getirdi?”

“Gazetede resminizi görünce sizi geçen cumartesi gördüğümü hatırladım ve tanıdım. Burada bir söyleşi yapacağınızı okuyunca da geleyim dedim.”

“Anladım, güzel bir soru sordunuz.”

“Korkarım ki aslında rol yapıyordum.”

“Nasıl yani?”

“Benimle yemek yerseniz size anlatabilirim.”

“Ama... Sizi tanımıyorum ki,” diyerek güldüm. “Adınızı bile bilmiyorum.”

“İsmim Patrick,” dedi. “İşte şimdi biliyorsunuz.”

Joanna, “Dikkat dikkat, lütfen,” diye bağırdı. “Şimdi çekilişi yapacağız. Kızım Bella kurayı çekecek. Üçüncülük ödülüyle başlayalım; David Attenborough’un *Dünyamız* aldı kitabı.”

On iki yaşındaki Bella gülümseyerek etrafına baktı ve elini şapkaya daldırdı. Pembe bir vestiyer fişi çekmişti. “İki beş altı,” diye duyurdu.

“256 Numara!” Joanna bağırarak tekrarladı. “Kimsede yok mu?” Kimse ortaya çıkmadı. “Sonra tekrar kontrol ederiz,” dedi. “Adres ve isimler bizde kayıtlı. O zaman ikinci ödüle geçelim. River Café’de iki kişilik yemek...”

Bella tekrar elini şapkaya koydu, bu sefer mavi bir fiş çekmişti. “Bir üç yedi,” dedi.

Joanna, “Numara 137,” derken gözleri ile kalabalığı tarıyordu. “Elinde 137 numaralı kart olan şanslı kim?” Sessizlik olmuştu. Joanna birkaç dakika sonra “Ne garip,” dedi. “Önemli değil nasılsa kim olduğunu buluruz. Şimdi ilk ödüle geldik; Anna Temple’dan bahçe tavsiyeleri ve tam yüz sterlin değerinde danışmanlık. Bella, lütfen kazanan bileti çekebilir misin?”

Küçük kız elini son kez şapkaya daldırdı ve yeşil bir fiş çekti. “Numara altı.”

Patrick cebinden birkaç bilet çıkarttı. “Bu benim,” diye bağırdı. Bana sırtııp ödülünü almaya gitti.

Elinde altın zarf ile döndüğünde, “Tebrikler,” dedim.

“Çok sevindim,” diye cevap verdi. “Şimdi beni tekrar görmek zorunda kalacaksınız.” Güldüm. “İşte,” diyerek kartını uzattı. Kartta adının Patrick Gilchrist olduğu ve Total Techonology şirketinin yöneticisi olduğu yazılıydı. Zarfı açtı. “Tüm iletişim bilgilerim burada. Seni aramamın sakıncası yoktur umarım? Geçerli bir nedenim de var.”

“Hayır, yok tabii,” dedim.

Altı

Patrick'in beni birkaç gün içinde arayacağını düşünüyordum ama yanıldım. Böyle hayal kırıklığına uğramama şaşırsam da yeniden bir erkeğe ilgi duyabildiğim için mutlu olmuştum.

Sonraki hafta mahallemizin şarküterisinde Joanna Silver ile karşılaştım. Peynir standının önünde dururken, "Söyleşi için çok teşekkürler," dedi. "Gece çok başarılı geçti; yüksek miktarda bağış toplandı. Ödülü kazanan adamı tanıyor musun?" diye devam etti. "Patrick Gilchrist?"

"Evet," derken nabzım yükselmişti.

"İşin garibi, diğer kazanan biletleri de kontrol ettik ve tüm biletleri onun aldığını fark ettik."

Joanna'ya bakakaldım. "Ne büyük tesadüf."

"Hayır, pek de tesadüf sayılmaz. Adam neredeyse tüm biletleri almış. Ellişer peniden tam 460 bilet. Hafta ortası kendisini aradığımda diğer ödülleri istemediğini söyledi. Aç göz-lü gözükme istemiyormuş, ne hoş değil mi?"

"İyiymiş gerçekten," dedim. Demek ki tek istediği ödül benim danışmanlığım. Bu durum, aramamasını daha da garip kılmıştı.

Aradan iki hafta daha geçti ve Patrick hâlâ aramamıştı. Kendisini unutmaya karar vermiştim ki bir e-posta gönderdi. Yurt dışında olduğunu, yeni geldiğini, bahçesini görmemi çok istediğini yazıyordu. Haftam Boltons'daki projeyle tamamen dolu olsa da cuma öğleden sonra buluşmayı önerdim.

Harika, cuma günü görüşüyoruz o hâlde, diye cevap yazdı. 16. 30'da buluşabiliriz. Umarım sonrasında da bir şeyler içecek vaktimiz olur.

Cevap olarak, *Bakıcımla konuşmam gerekiyor önce ama çok isterim, yazdım.*

Luisa'ya durumu tekrar izah ederek “Şimdi çıkıyorum,” dedim, heceleyerek. “Sana bahsettiğim görüşmemi hatırlıyorsun, değil mi? 19.30'da dönmüş olurum. Milly'yi ben yatırıyorum. Tamam mı?” derken ellerimle de uyuma işareti yaptım.

Luisa şaşkın bakıyordu. “Yatıyor şimdi?”

“Hayır, Luisa,” diyerek iç çektim. “Ben yok uyumak şimdi, işe gitmek şimdi. Geri dönmek 19.30'da.” Saati kâğıda yazdım. “Geri döneceğim, 19.30,” derken daralmıştım.

“Ah, *si*,” dedi. “*Comprendo. Las siete y treinta. Bueno.*”

Milly kafasını kitabından kaldırıp “*Bueno!*” diye tekrar etti.

Bıkkınlıkla, “Luisa, İngilizce çalışmalısın. İki aydır buradasın ve İngilizcen sadece birazcık ilerledi.”

“*Si*, biraz az iyi,” diyerek neşeyle onayladı.

İç çekip Milly'yi öpmek için eğildim. Eğildiğimde gözüm Milly'nin elindeki resimli kitaba kaydı. “Bu kitabı nereden buldun, tatlım? Çok güzel.”

“Luisa onu verdi,” diye cevapladı.

“Öyle mi Luisa?” diye sordum. “Bu kitabı Milly'ye sen mi verdin?” Anlamasını sağlamak için kitabı ve Milly'yi gösterdim.

“Sı,” dedi. “*No es nada*- Bir şey yok.”

“Çok nazıksın.” Kitabın arkasına baktım ve on iki sterlin olduğunu gördüm. “Teşekkürler, çok güzel. Görüşürüz miniğim,” diyerek Milly’yi tekrar öptüm.

“*Adios, Mama!*” diye cevap verdi.

Hammersmith’e doğru giderken Luisa’nın İngilizce derslerinde ne yaptığını düşündüm. Bu durum böyle devam edemezdi. Acil bir durum olsa ve derdini anlatamazsa ne olacaktı?

St. Peter meydanına çıkan, Black Lion Yolu’nda bir park yeri buldum. Parfüm sıkıp aynada kendime baktım. Kalbim hızlı atıyordu. Saçım başım dağılmıştı; çok kısa olduğunda gölge yaptıramıyordum, tek yaptırdığım özenli bir kesimdi. Saçımı tararken, aklıma Cassie’nin gür uzun saçları geldi ve biraz kuskandım. Saçım enleme kadar uzarsa şanslıydım. Arabanın kapısını kapatırken on iki senelik kuaförüm Sandra’dan bir randevu almam gerektiğini aklıma yazdım. Köşeyi dönüp 36 numarayı buldum.

“Anna!” Patrick bana bakıyordu. Bronzlaşmıştı.

“Selam, yanmışsın. Sıcak bir yerde miydin?”

“Buradan sıcak olduğu kesin; Yeni Zellanda’daydım.”

“İş gezisi miydi?”

“Hayır...”

“Ailen mi orada yaşıyor?”

Bir an duraksadı. “Oğlum Christchurch’de yaşıyor.” *Patrick genç yaşta baba olmuş olmalı*, diye düşündüm ya da oğlu okula ara vermişti. “Orada ne yapıyor, peki?” diye sordum.

“Ana okulunda. Dört buçuk yaşında.”

“Ah...” dedim, Patrick gözüme daha sevimli gözüküyordu.

“Her neyse...” dedi. “Burada olman çok güzel. Başlamadan önce çay içmek ister misin?”

“Teşekkürler, almayayım. Hemen başlasam iyi olur çünkü güneş bir saat sonra batacak.”

Ceketini askıdan alırken boynumdaki Nikon kamerayı işaret etti. “Kamerayı getirmişsin?”

“Tüm bahçelerin fotoğrafını referans olarak çekerim. Bu, bahçeyi düzenleme işini bana vermen gerektiği anlamına gelmiyor,” dedim. “Bu yaptığımız sadece bir danışmanlık. Bana bahçen hakkında istediğini sorabilirsin ya da ben sana birkaç öneride bulunabilirim.”

Seramik kaplı holden mutfağa geçip arka kapıyı açtı. Terasa adımımı attığımda durup bahçeye baktım.

“Çok güzel,” dedim. “Çok da büyük.”

“Londra için gerçekten de büyük; eni otuz metre kadar.”

Gezerken bahçenin profesyonel ellerden çıkma olduğu anlaşılıyordu. Üç bölümden oluşan klasik bir tasarım uygulanmıştı.

Eve yakın olan bölümdeki çiçeklikler beyaz ve sarı sümbüllerle doluydu. Büyük çardağın altında metalden, çok şık masa ve sandalyeler vardı. Çardağın etrafında vahşi bir görünüm yaratmak istenircesine bitkiler özenle yerleştirilmişti.

“Buraya beni sanki yanlış beyanatla çağırdınız,” dedim. “Çok güzel yapılmış.”

“Öyle mi düşünüyorsunuz?”

“Evet. Üzerine düşünülmüş; oluşturulan patikalarla bahçenin tamamını bir anda göstermek yerine, kademe kademe yapılan güzel bölmelerle estetik bir görünüm sağlanmış. Kenarlar çok güzel bitkilendirilmiş. Olgun bitkiler de çok güzel; kamelyalar harika örneğin ve oradaki manolya da büyüdükçe daha da güzelleşecek.” Mahunya ağacının etkileyici,

leylağınkine benzer kokusunu duyuyordum. “Yazın daha da harika olmalı.”

“Fena değil.”

“Yaptırdınız mı?”

“Hayır. Evi aldığımda böyleydi.”

“Harika gözüküyor. Bahçıvanınız var mı?”

“Şu anda yok. Kendim bakıyorum; hem bana çok iyi geliyor hem de zamanım var.”

Bahçenin sonuna gelince, “Size ne önersem bilmiyorum,” dedim. Ağaçsı bitkiler budanmış, çimler kesilip şekillendirilmişti. *Narcissi* ve mavi *Chianidoxa*’nın bakımı yapılmıştı. “Bitkilendirme üzerine konuşabiliriz. Size yazın harika gözükecek tek senelikler önerebilirim. Zinya çiçeği sever misiniz bilmiyorum ama çok güzel duran, limon renginde bir çeşidi var. Ya da dev *Allium*lar olabilir, belki de değişik bir tür ayçiçeği.” Bir anda durdum. Küçük bir süs havuzu vardı ve arkasında da elma ağaçları ve ağaçların altında arı kovanları vardı. “Arılarınız mı var?” diye sordum.

“Evet ama korkmayın, onlar şu anda sessiz kış modundalar. İşçi arılardan bazıları çıkıp keşif yapıyor fakat henüz hepsinin hareketlenme zamanı gelmedi. Hareketlenme gelecek hafta başlar.”

“Ne kadardır arılarınız var?”

“Buraya taşındığımdan beri, yani iki senedir. Çok kötü bir ayrılık yaşamıştım ve hayatımı tatlandırmaya çalışıyordum,” diye eklerken, ahşap banka oturduk. “Televizyonda arıcılık hakkında bir program görüp bu fikre âşık oldum ve denemeye karar verdim.”

“Arılar bahçenizi daha da güzelleştiriyor olmalı.”

“Kesinlikle. Çiçek sayısı arttı; arılar polenleri taşıyorlar.”

“Kilisede sorduğunuz soru bu yüzden düzmeceydi; siz zaten cevabı biliyordunuz.”

“Evet ama... kendimi size bir daha tanıtmak istedim.” Gülümsedi. “Ayrıca o kadar da alakasız bir soru sayılmazdı. İnsanların bahçelerinde de arıları çeken çiçekler olursa benim de arılarım artar diye düşündüm.”

“Çekilişin tüm biletlerini almışsınız,” dedim.

“Kahretsin, nereden biliyorsunuz?” derken tekrar güldü.

“Papazın karısına rastladım, o söyledi.”

“Birincilik ödülünü kazanmak istiyordum.”

“Gurur duydum.” Güldüm. “Beni arayıp normal olarak danışmanlığımı istemek daha ucuza mal olabilirdi.”

“Olabilirdi gerçekten. Ama bu yol daha eğlenceli olur diye düşündüm. Ayrıca o kiliseyi çok severim. Küçük oğlum Sam orada vaftiz edilmişti. Her neyse, arılara geri dönelim...”

“Evet... Arılar. Çıkan balı ne yapıyorsunuz?”

“Yarısını yerel market ve kafelere satıyorum. Diğer yarısını da yardım kuruluşlarına veriyorum; sonuçta bu benim hobim ve kâr amacım yok.”

Kilisedeki balı hatırladım. “Bee Good sizin balınız mı?”

“Evet.”

“Eğitimimi aldığım Chelsea Physic’in bahçesinde birkaç arı kovanı vardı ama şimdiye kadar Londra’da, özel bir bahçe-de hiç görmemiştim.”

“Şehirlerde kovan var aslında. Manhattan’da bir arkadaşımı terasında birkaç kovan tutuyor. Arılar yiyecek aramak için uzağa gidebildiklerinden sadece kovan koymak bile yetiyor.”

“Seviyor musunuz bu işi?”

“Harika bir şey, beni sakinleştiriyor. Güneş batmaya başladı, hadi bir şeyler içelim,” dedi.

İçeri girip coral renkli oturma odasında oturduk, Patrick mutfakta bir şeylerle meşguldü. Büfenin üzerinde aile fotoğrafları vardı; birkaç tanesi babası gibi büyük güzel ela gözleri olan Sam'in fotoğraflarıydı. Oğlunun o kadar uzakta olması üzücü olmalıydı. *Neden acaba*, diye düşündüm. Belki de Patrick'in oralı bir kadınla bir ilişkisi olmuştu.

Patrick elinde tepsiyle geldi. Kendine cin tonik bana da şarap ve soda hazırlamıştı. İş hakkında konuşmaya başladı. On beş sene evvel, bir internet şirketi kurduğunu anlattı.

İçkisini yudumlarken, "İnternette alışveriş ve ödeme şekilleri üzerine uzmanlaşmıştım," diye açıkladı. "Geçen sene Paypal'dan reddedemeyeceğim bir teklif alınca sattım."

"Şimdi ne yapacaksın?"

"Tam olarak bilmiyorum. Eski bir iş arkadaşım ile konuşup duruyoruz. Tekrar internet ile ilgili bir şey yapabiliriz. Bu arada arılarla meşgul oluyorum." Bu arada zeytin ikram etti. "Peki ya sen? İki senedir bahçe tasarımı yapıyorsun; peki ya öncesi?" Şehirdeki işimi anlattım. "Küçük kızın? Kaç yaşında? Üç mü?"

"Haziranda üç olacak."

"Şu anda ona kim bakıyor?"

"Bakıcım Luisa. İngilizcesi kötü ama Milly'yi çok seviyor. Milly de onu."

"Ya Milly'nin babası?" diye tereddütte sordu.

"Yani... Onunla pek görüşmüyoruz. Aramız iyi," diyerek devam ettim. Kendimi mutsuz ve hüznü göstermektense çekici ve pozitif olmaya çalışıyordum. "Kendisi Endonezya'da çalışıyor; üç buçuk sene oldu."

Patrick'i kafasında matematik yaparken gördüm. "Senin için zor olmuş olmalı. Onun için de tabii," dedi. "Çocuğundan bu kadar uzakta olmak..."

“Evet onun için zor,” dedim. *Özellikle artık Milly ile bir ilişkileri varken,* diye düşündüm. Onu arada görüp sürekli elveda demek, hiç tanımamış olmaktan daha kötü. “Milly için de çok zor. Senin durumun nasıl?” diye sordum. “Uzaktan babalık yapmak zor, değil mi?”

İçkisindeki buzu karıştırdı. “Dayanılmaz... Sam üçüncü yaş gününden sonra Yeni Zellanda’ya götürüldü.”

“Eski eşlerin çocukları ülke dışına çıkarabileceklerini biliyordum,” dedim. “Dünyanın öteki ucuna.”

“Sam’in annesi ile evli değildim. Onunla evlenmek konusunda temkinli davrandım aslında,” dedi. Açıklama yapma gereği duymuş olmalı ki, “hamile kaldığında onu sadece üç aydır tanıyordum,” diye ekledi.

“Mutlu muydun peki bu durumdan?”

“İlk başta değil. Kapana sıkışmış hissettim.”

“En azından doğru olanı yapıp onunla aynı eve taşınmışsın,” derken Xan’ın buna hiç yanaşmadığı aklıma geldi.

“Evet onunla bir ev kurduk ve Sam doğduğunda çok mutluydum. Suzie’ye iyi bir hayat verdim. Çalışmak zorunda kalmadı. Brook Green’de büyük bir evde yaşadık. Bakıcısı, temizlikçisi ve bahçıvanı vardı. İyi bakılıyordu.”

“Harika bir hayata benziyor,” dedim.

“Evet öyleydi ama belli ki Suzie için yeterli değildi. Sam iki yaşına geldiğinde, Suzie’nin tenis kulübünden bir hocayla ilişkisi olduğunu öğrendim. Üç ay sonra Sam’i alarak beni terk etti. Asıl bombayı ise birkaç hafta sonra sevgilisi ile Yeni Zellanda’ya taşınacaklarını söyleyerek patlattı.”

“Onu durduramaz mıydın?”

“Tabii ki durdurmaya çalıştım. Evli olmadığımız için çocuk üzerinde hiçbir resmî hakkım yoktu ve o da bana hiçbir

hak vermek istemiyordu. Mahkemeye verdim ama dava aleyhimde sonuçlandı.”

“Neden?”

“Çünkü Suzie... yalan söyledi.” Hissettikleri suratının ifadesini değiştirmişti. “Bir sürü iğrenç yalan söyledi.” *Ne yalan söyledi acaba*, diye düşünürken buldum kendimi. “Karara itiraz etsem de kaybettim. Suzie’nin dört aylık hamile olduğu da ortaya çıkınca mutlu ailesini bozmamak adına mahkeme ondan yana karar aldı. Mücadele etmek için hiçbir neden kalmamıştı.”

Kendi çocuğunun zorla elinden alınarak dünyanın öbür ucuna götürülmesi ve başka bir adam tarafından yetiştirilmesini seyretmek çok berbat bir şey olmalıydı.

“Suzie ile aramızdaki ilişki berbat durumdaydı. Sam’e elveda diyebilmem için bir sosyal hizmet uzmanının ofisinde buluşmamız gerekti.” Gözlerimden neredeyse yaşlar akacaktı. “Tüm haklarım, onunla telefonda konuşmak ve ara sıra mektup yazmakla sınırlandı. Daha sonra anlaşarak yılda iki kez onu ziyaret etme hakkını elde ettim. Bunu ekonomik olarak yapabildiğim için şanslıyım,” diye devam etti, “yoksa onu hiç göremeyecektim. Her neyse...” Birden utanmıştı. “Bu konuyu açmak istememiştim. Sıkıntılı bir durum ve ben baş etmeye çalışıyorum.”

“Üzüldüm,” dedim sessizce. Masadaki saate baktım. 19.30 olmuştu. Kameramı aldım. “Gitmem gerek, Luisa’ya erken döneceğimi ve Milly’yi yatıracağımı söyledim.”

“Bunu anlayabiliyorum,” derken duygusallaşmıştı. “Bunu yapabiliyor olman çok güzel.”

Koridora doğru yürüdük. “Korkarım ki bahçeniz için tavsiye edebileceğim pek bir şey yok,” dedim. “Olduğu gibi

çok güzel. Klasik bir İngiliz bahçesi; oranları harika, bitkileri özenle seçilmiş.”

“Yine de gelip bakmanıza sevindim,” dedi. “Umarım tekrar gelirsiniz.” Bana baktı. “Gelir misiniz?”

“Belki... Olabilir...” Gülümsedim.

“Size bir şey söyleyebilir miyim?”

Ona bakıp “Evet?” dedim.

“Sizi birkaç hafta evvel televizyonda gördüm. Normalde sabah kuşağını hiç seyretmem ama tesadüf oldu. Çok hoş olduğunuzu düşündüm. Çiçekler hakkında konuşmanız, onlara olan tutkunuz, hepsinin birer karakteri olduğunu söylemeniz...”

“Evet var, hepsinin kendine has karakterleri var. Annem öğretti tüm bunları bana.”

“Sindirella bitkileri hakkında söyledikleriniz neydi?”

“Kardelenler ve baharın erken dönemlerinde açan soğanlı bitkilerden bahsediyordum. Bütün sene ortamda yoklar, sonra şubat sonu gibi baloya gidiyorlar ve herkes güzelliklerine hayran kalıyor. Saat on ikiyi vurduğunda tekrar toprağa dönüp kayboluyorlar. Bir sonraki sene doğa perisi onları tekrar uyandırıp baloya yolluyor.”

“Bu anlatıyı çok beğenmiştim,” dedi Patrick gülümseyerek. “Sonra sizi mağazada tanıdım ve bulduğum minik ayakkabı kızınıza ait çıktı. Bunun kader olduğunu düşündüm. Siz muhtemelen garip biri olduğumu düşündünüz o an,” dedi ve güldü.

“Hayır, çok hoş olduğunuzu düşündüm. Kahve içer miyiz diye sorduğunda biraz çekindim ama.”

“Sizi daha önceden tanıyor gibiydim. Ama tabii siz bunu bilemezsiniz. Gerçi artık tam olarak tanıştığımıza göre belki

bir akşam yemeğe gelirsiniz? Tekrar sohbet edebilmeyi çok isterim, hem kötü bir aşçı da değilimdir. Kabul etmek zorunda hissetmeyin, tabii,” dedi. Beni yanağımdan öptüğünde aramızda bir çekim hissettim.

“Gelmek isterim, Patrick. Teşekkürler.”

Pazartesi sabahı, Milly, “Çirkin! Çirkin!” diye bağıırıyordu. *Güzel ve Çirkin*’in DVD’sini kapıp bana getirdi. “Çirkin’i izlemek istiyorum, anne!”

“Şimdi değil tatlım,” dedim. “Sevdiğini biliyorum ama ilk önce kahvaltı etmeliyiz, sonra da arkadaşlarını görmeye Sweet Peas’e gideceğiz. Gel ve gevreğini ye.”

Peter Rabbit kasesine neşeyle bakıp, “*Leche*,” dedi.

“Pardon?”

“*Leche* istiyorum!”

“Süt mü demek istiyorsun?” Dolabı açtım. “Keşke İspanyolca konuşmayı bıraksan, tatlım.”

Kâseye süt koyarken, “*Leche!*” diye tekrar bağırdı. “*Mas!*”

Birden Milly’nin elinde yeni bir oyuncak fark ettim. Yepyeni, tatlı suratlı, gülümseyen, kıvrıcık kızıl saçlı, pembe leopar desenli paltosu ve pembe pantolonu olan bir bebektir.”

“Tatlım, bu bebeği nereden buldun?” diye sordum. Pahalı bir şeye benziyordu.

Milly, bebeğini tabağın yanına koydu. “Luisa verdi.”

“Ah.” Merdivenlerden bir ses duydum ve Luisa’yı gördüm. Genelde sabahları biz kahvaltı etmeden önce evden çıkmış oluyordu, sabahları onu görmüyordum. Milly, Luisa’ya sarılmak için iskemlesinden zıpladı.

“*Caramelo de buenos dias!*” dedi Luisa ve Milly’yi kucağına alıp öptü. “Ben şimdi okula, Anna,” diyerek gülümsedi.

“Luisa,” dedim. “Milly’ye bu bebeği sen mi verdin?”

Kafasını salladı. “*Sì. Güzel?*”

“Çok güzel ama ona bir şeyler almamalısın. Kitabı daha birkaç hafta önce aldın. Çok nazıksın gerçekten ama gerek yok, tamam mı? Zaten alabilmen de pek kolay değil.”

Luisa kızarmıştı, onu gücendirmiştim.

“Demek istediğim,” diye tekrar denedim. “Paranı biriktirmelisin Luisa, sana çok para ödemiyorum.” Tekrar garip bir şekilde kızarmıştı. “Nezaketin için tekrar teşekkürler.”

“Şimdi okul gitmek,” dedi. Milly’ye sesli bir öpücük yollayıp el salladı. “Okula gitmek.”

Milly, “*Hasta la vista!*” dedi.

“Peki... Bana arkadaşlarını anlat,” diye sordum Milly’ye, bir yandan elinde Xan’ın ona hediye ettiği ayıcık ile Sweet Peas’e giriyorduk. “İsimleri neler?”

“Eee...” Milly burnunu kaşıyıp elimi tuttu. “Carna...”

“Evet, Carla.” Sokaktaki vişne ağaçları pembe çiçekler açmışlardı.

“Phoebe...”

“Evet, o çok tatlı.”

“Eee... Alfie ve Lilly... ve Ris...”

“İris evet, ya Erasmus?”

Net bir şekilde, “Hayır,” dedi. “*No me gusta. Me mordeo.*”

“Ne dedin, tatlım?”

Sweet Peas, Brook Green’e bakan, Viktorya tarzında büyük bir evdi. Sabah seansları 9.30’da başlıyordu. Anneler kayıt için beklerken ders başlayana kadar, çocukları ile birlikte birkaç şarkı söylüyorlardı.

Pusetleri geçerek Milly ile içeri girdiğimizde, anneler çocuklarının paltolarını asıyorlardı. Erasmus içeri kahverengi

pardesüsü ve yeşil kareli Barbour şapkasıyla sanki ava gidecekmiş gibi geldi. O sabah, genelin aksine, yanında babası vardı. Sebebini biliyordum. Citronella gazete köşesinde altın bileziklerini çalmakla suçladığı dadıyı kovduğunu açıklamıştı. Claudia'nın o sene kovduğu beşinci bakıcı olduğundan gururla bahsediyordu.

Günaydın, merhaba... Hepimiz piyano ile birlikte şarkı söylüyorduk.

Hip, hip, hip, huray!

Okula öğrenmek ve oynamak için geldik

Ve tüm GÜN mutlu olmaya!

"Anna?" Müdire Bayan Avis tam ben ayrılacakken yanıma geldi. "Sizinle konuşabilir miyim?" diye sordu.

"Evet, tabii ki," dedim. Canlı renklerin hâkim olduğu rengârenk koridorda onu takip ederken kalbim sıkışmıştı sanki.

"Milly hakkında biraz endişeliyiz," diye başlayıp oturmamı işaret etti. "Konuşması olması gerektiği gibi değil. Size nasıl geliyor bilmiyorum ama..."

"Daha iyi olabileceğini düşünüyorum," diyerek onayladım, bir yandan da duvardaki büyük gökkuşağı resmine bakıyordum.

"Milly'nin kavraması iyi," dedi. "Ama iki yaşını geçti ve şimdiye kadar küçük anlamlı cümleler kurabilmeliydi."

"Biliyorum." Pencereden dışarı bakıyordum. "Çocuklar farklı oranlarda gelişmezler mi?"

"Evet öyle... Ama beni endişelendiren konu Milly'nin İspanyolca konuşuyor olması."

“Aman Tanrım. Burada da mı aynı şeyi yapıyor?” Bayan Avis başını salladı. İç çektim. “Kolombiyalı bakıcımızdan kaptı.”

“İngilizce konuşmuyor mu?”

“Pek konuşamıyor. Sabahları günde üç saat dil okuluna gidiyor fakat çok yavaş öğreniyor.”

“Demek Milly ile İspanyolca konuşuyor?”

“Her zaman. Kaç kere söyledim. Tekrar konuşacağım; Milly de tercümanlık yapacak sanırım... Her neyse...” Ayağa kalktım; problemin daha ciddi bir şey olmaması beni rahatlatmıştı. “Haber verdiğiniz için teşekkürler,” dedim.

Bayan Avis hâlâ oturuyordu. “Korkarım ki hepsi bu değil. Söylemeye üzülüyorum ama son zamanlarda Milly’nin dâhil olduğu birkaç ısıрма durumu oldu sınıfta.”

İskemleme geri çöktüm. “Milly birini mi ısırdı? Hiç böyle bir şey yapmamıştı. Çok tatlı mizaçlıdır.”

“Yani... Şöyle anlatayım. Çocuklardan birini iki kez ısırma çalışırken durdurduk.”

“Kimdi?” diye sordum.

“Söyleyemem. Vurma veya ısırma durumlarında isim veremeyiz, durumu kendi aramızda çözmeye çalışırız.”

“Anlıyorum. En azından olan bir şey yok.”

“Hayır. Sizinle konuşmak istememin sebebi, Milly’nin dil konusundaki kafa karışıklığının onda bu tür bir davranışa sebep olabileceği.”

“Belki de,” dedim. “Olabilir.” Belki de babası yanında olmadığındandır.

“Sadece bilmeniz gerektiğini düşündüm.”

“Teşekkür ederim,” diyerek kalktım. “Bu durumun sona ermesi için elimden geleni yapacağıma emin olabilirsiniz.”

*

Birkaç gün sonra babama, “Bu büyük bir problem,” dedim. Luisa yüzmeye gitmişti. Ona paskalyada yarı fiyatına indirimli bir üyelik almıştım. Milly uyuyordu. Babamla ben de yemek yiyorduk. Yalnız olduğundan ve Londra’ya alışmaya çalıştığından haftada iki üç kez bize geliyordu; problem değildi çünkü tek başına düzgün yemek yediğinden emin olamıyordum. “Milly beni hiçbir zaman ısırmaya çalışmadı,” derken bir yandan tabağına patates koydum. Hâlâ berbere gitmemiştii. Saçları omuzlarını geçmişti.

Babam, “Yeni bir bakıcı almayı düşünmez misin?” diye sordu. Evimi, Luisa’nın sıcak havası olmadan düşünmeye çalıştım.

“Zorunda kalmazsam, hayır. Luisa’yı seviyorum, Milly ona bayılıyor. Milly’nin yumurta alerjisine çok dikkat ediyor, ona bu konuda çok güveniyorum. Ama İngilizce öğrenmesi şart. Bu yüzden burada.”

“Ben onu sadece İspanyolca konuşurken duydum,” dedi Babam. “Milly’nin onun dediklerinin çoğunu anlıyor olması beni epeyce şaşırttı.”

“Beni de ama o yaştaki çocuklar bilgiyi hemen kapıyorlar. Umarım düzgün bir İspanyolca öğreniyordur,” diye endişeyle ekledim. “Aksan ve gramer olarak yani... Fakat Luisa dil okulunda ne yapıyor onu hiç bilmiyorum.”

Babam, “Öğrenmelisin,” derken, ben de ona bir bardak şarap doldurdum.

“Öğretmenini aramak istedim ama adam sadece sabahları orada ve bende numarası yok.”

“Okul sana numarasını veremez mi?”

“Vermiyorlar. Zaten Paskalya olduğu için kapalılar şu an.”

“Ne yaptığını nasıl öğreneceğini biliyorum.”

“Nasıl?”

“Kolay. Alıştırma kitaplarına bak.”

Kendime biraz salata koydum. “Kitapları odasında, içeri girmek istemiyorum.”

“Ne kadardır seninle Luisa?”

“İki buçuk aydır,” diye cevap verdim. “Ocak ayının sonunda geldi.”

“Bence araştırmaya hakkın var. Zaten kursun parasını da sen verdin ve onun konuşamama problemleri Milly’de sorun yaratıyor.”

Böyle söyleyince ikna olmuşum. Cuma akşamı, Luisa bir arkadaşıyla sinemaya gittiğinde Milly’yi yatırdım ve üçüncü kata çıktım.

Luisa’nın odasının kapısı kapalıydı. Kapıyı açtım. Oda çok düzenliydi; hayret etmişim. Yatak yapılmıştı, üzerine yastıklar bile dizilmişti. Yerde, köşede duran gitarından ve notalardan başka hiçbir şey yoktu. Klasik balatların notaları vardı: Nanci Griffith, Joan Armatrading ve Don McLean.

Odada bakınmaya devam ettim, bir kulağım da kapıdaydı. Luisa birden gelebilirdi. Mavi kitap çantasını aradım ama göremedim. Oda o kadar topluydu ki ortalıkta hiçbir şey yoktu. Ailesinin Bogota’daki köy evlerinin önündeki fotoğrafı ve tarağından başka bir şey yoktu ortada. Dolabın tepesinde eve gelirken getirdiği çantası duruyordu. Ayakkabılarının arasında çantasını aradım ama gözüme çarpmadı. Sonra dolabına baktığımda yeni elbiseler almış olduğunu fark ettim. Son zamanlarda daha şık gözünmesinin nedeni açıklığa kavuşmuştu. Birkaç ipek gömlek, çeşitli ceket ve kabanlar -ki geldiğinde üzerinde olan kabandan çok daha güzellerdi. Kırmızı kadifeye baktım, markası Joseph’di.

“Bunu almaya nasıl parası yetiyor ki,” derken buldum kendimi.

Dolabın kapısını kapatıp aramaya devam ettim. Yatağın altına baktığımda sadece terliklerini gördüm. Çekmecelere bakmaya karar verdim. Şifonyerin üstünde küçük bir televizyon duruyordu. Üst çekmecedeki özenle katlanmış iç çamaşırları vardı; alt çekmecelerde tişört, pantolonları ve kazakları bulunuyordu. En alt çekmeceyi açtığımda mavi çantayı buldum. Bakmak için çıkarttığımda kalbim hızlandı. Büyük İngilizce çalışma kitabı açılmamıştı bile; tüm alıştırma bombos duruyordu. Sadece iki üç sayfa kelime alıştırması yapılmıştı.

“Hiçbir şey yapmamış.” Burnumdan soluyordum. Odasını karıştırdığımı anlamadan bu konuyla onu nasıl yüzleştirebileceğimi düşünürken çekmecenin arkasında teneke bir bisküvi kutusu gördüm. Özel hayatına müdahale ediyordum ama kapağı kaldırdım.

“Aman Tanrım...”

İçinde elliliklerin olduğu kalın bir deste vardı. Çabucak saydım; seksen tane kadardı, yani dört bin sterlin... Kapağı tekrar kapadım, başım dönüyordu. Yeni elbiselerinin ve Milly’ye aldığı hediyelerin nasıl alındığı ortaya çıkmıştı. Bu kadar parayı nereden bulmuştu?

Birden Milly’nin ağladığını duyup aşağıya indim. Kutunun kapağını kapatıp bulduğum yere koydum ve kapıyı kapatarak aşağıya indim.

“Sorun nedir, ne oldu?”

“Pu istiyorum,” diye mızızlandı Milly.

“Merak etme, tatlım,” diyerek onu kaldırmaya çalıştım.

“Hayır” diye itiraz etti. “Pu istiyorum.”

“Tatlım, seni anlamıyorum.”

“*Winnie el Pu!* Müzik istiyorum!” Milly karyolasının başını göstererek yepyeni *Winnie the Pooh* müzikli lambasını işaret ediyordu.

“Bunun sana Luisa mı aldı?”

“*Si, Anneciğim. Musica! Şimdi!*”

“Tamam tamam. Hadi bakalım.” Çalıştırdım ve müzik çalıp tavanda Tigger, Piglet ve Pooh’un gölgeleri tavanda dans etmeye başladı.

“İyi geceler, tatlım,” diye yumuşakça fısıldadım.

“*Buenas noches, Mamita!*” diye cevap verdi.

Yedi

Bir sonraki salı, Cassie'nin Chelsea'deki minik ve şık dairesinde oturup konuşurken, "Yarı zamanlı bir işi mi var acaba?" diye sordu. Bolton'stan geri dönerken fikrini sormak için ona uğramıştım. Karar verme mekanizması iyi olmasa da güncel işler piyasasını benden çok daha iyi bildiği için ondan fikir almak istemiştım. "Acaba bir barda falan mı çalışıyor?"

"Hayır."

"Çalışsa söyler miydi ki?"

"Gizlemek için ne gibi bir nedeni var ki?"

"Sana yardım etmek için çok yorgun olacağını düşünmeni istemeyebilir."

"Bana söylemese bile geç gelmesinden ve sigara kokmasından anlardım sanırım."

"Sabahları da okula gittiğine göre, muhakkak ekstra bir şey yapıyor olmalı."

"Evet, hafta içi her sabah gidiyor." Tüm okul parasını ödemiş olmamdan çok rahatsız olmuştım. Şu an Luisa'nın benden daha çok nakit parası vardı. Üstüne bir de havuz üyeliğini düşününce iyice delirdim.

Cassie kullandığı tek içki olan şampanya kadehini kaldırdı. “Saat kaç kadar Milly’ye bakıyor?”

“Beş buçuk.”

“Geriye sadece geceleri ve hafta sonları kalıyor.” Şampanyasından bir yudum daha alıp “Acaba erkeklerle mi oluyor,” diye sordu.

“Yok hayır, öyle biri değil.”

“Yani ben de öyle düşünürüm ama...” kaşlarını kaldırıp “belli olmaz,” dedi.

“Ama Luisa geceleri dışarıya çok çıkmıyor ki. Bazen bir arkadaşı ile buluşuyor. Diğer geceler ya televizyon seyrediyor ya da odasında gitar çalıyor. Geceleri dışarı çıkmaya parası yetmiyor zannediyordum.”

Cassie şeker pambesi renkteki örgüsünü eline alıp “Acaba banka soygunu mu?” diye sordu.

“Hiç zannetmiyorum. Yaşlı kadınlardan zorla para aldığını veya mağazalardan bir şeyler çaldığını zannetmiyorum. Ya da belki piyangodan para çıkmıştır. Öyle bir durumda ödemeyi nakit mi yapıyorlar?”

Cassie başını salladı ve örgüsünde yeni bir sıraya başlarken, “Hayır, çek olarak veriliyor. Bir keresinde beş yüz sterlin kazanmıştım,” dedi. “Belki de kumar oynuyordur. Krupiyerlik yaptığım dönemlerde, bir gecede üç el Blackjack’den sekiz bin sterlin kazanan yaşlı bir kadın tanımıştım.”

“Luisa’yı kumarhanede hayal edemiyorum. Ama elinde dört bin sterlini var,” diyerek devam ettim. “Bin sterlini de harcamış olmalı; yeni elbiseleri, cep telefonunu ve aldığı diğer şeyleri düşünürsek. Demek ki beş bin sterlini vardı. Yetmiş sterlinlik bir bakıcı haftalığıyla üç ayda bu parayı nasıl biriktirmiş olabilir ki?”

“İmkânsız,” dedi Cassie. “O zaman uyuşturucu olabilir. Kahretsin, bir ilmek atlardım. Sonuçta Kolombiyalı. Ailesi ne iş yapıyor?”

“Çiftçiler,” dedim. “Ah!”

“O zaman bu olmalı. Kokain satıyor olabilir; bunu niye düşünmedik bilmiyorum.”

“Çünkü öyle bir tipe benzemiyor.”

“Her zaman kafamızdaki tipler doğru olmayabilir. Bir de Marbellâ’da yaşamıştı, değil mi?”

“Evet, son çalıştığı aile oradaydı.”

“Orada çok oluyor.” Birden ailenin erkeğinin bana Luisa’nın daha iyi fırsatlar için Londra’ya gitmek istediğini söylediği aklıma geldi. Cassie örgüsüne bakıyordu. “Kahretsin, Yanlış yapmışım. Ben olsam bir kez daha odasını arardım.”

Geri döndüğümde Luisa’ya Milly’yi parka götürmesini söyledim. Yukarıya odasına, bu sefer içimde hiçbir suçluluk duygusu olmadan çıktım. Eğer Luisa uyuşturucu satıyorsa ve yakalanırsa gazetelere manşet olurdu. Bu da benim işimi mahvederdi. Manşetleri gözümün önüne getirebiliyordum: “BAHÇIVANIN EVİNDEN KOKAİN ZULASI ÇIKTI! Daha da felaketi, Milly’nin bulup yutması olurdu. Tüylerim diken diken olmuştu.

Luisa’nın çekmecelerine hızlıca tekrar bakmaya başladım. Teneke kutuyu açıp paraları saydığım da son üç günde 300 sterlin daha eklendiğini gördüm. Sonra kokain paketlerini aramaya giriştim. Elbise dolabını açıp ayakkabılarının içine ve elbiselerinin cebine bakmaya başladım. Gitar kılıfının, hatta gitarın içine, CD kaplarına kadar baktım. Çantasına, takı kutusuna, pencere pervazına kadar her yere baktım, biraz tozdan başka hiçbir şey yoktu.

Kuaförüm Head Girls'e giderken, *belki de masum bir açıklaması vardır*, diye düşünmeye zorladım kendimi. Burnum amonyak kokusundan kırılmıştı. Belki de Luisa'nın ailesi ona Avrupa'da kalacağı süre içinde güvence parası yolluyordu. Belki de son işinden biriktirdiği paraydı. O zaman niye bana İngilizce kursu için parası olmadığını söylemişti? Öyleyse bu para yakın zamanda gelmiş olmalıydı? Ama nasıl?

Ona doğrudan soramazdım. Birdenbire gitmesini istemiyordum, yardımsız kalırdım. Bütün işim gücüm birbirine girerdi. Kanıtım olmadan da onu suçlayamazdım; bu tavır beni Citronella'dan farklı kıl mazdı. Milly daha küçük olsaydı, onun odasına gidip bulduğunu söyleyebilirdim ama Milly üç yaşındayken bunu demek biraz zordu.

Bekleme salonunda otururken kulağımda fön sesleri ile elime *I Say* dergisini alıp karıştırmaya başladım. Gerçek hayattan itiraflar bölümünü okuyordum: *Torunum Sevgilimi Kandırdı, Kocam Beni Bir Porsche ile Takas Etti, Annemin Gizli Hayatı*. Kuaförlerde rastlanan hikâyelerden en komiği ise, *Sevgilimi Köpek Balığı Yedi*, şeklindeydi.

"Selam, Anna," dedi Sandra. "Seni uzun zamandır görmüyorum; başka bir kuaföre gidiyorsun zannetmiştim."

"Hayatta gitmem," derken dergiyi elimden bıraktım. "Sadece çok yoğunum."

"Sevindim." Saçlarımı incelemeye başladı. "İyi bir kesime ihtiyacın var," dedi.

"Biraz hareketli olsun istiyorum. Kat kat kesebilir misin?"

"Tabii," derken, elleriyle saçıma ne yapabileceğine bakıyordu. "Biraz daha hacim verebilirim."

"Evet, ihtiyacım olan hareket ve hacim."

“Tamamdır,” derken saçımı siyah bir tarakla taramaya başladı. “Nasılsın,” diye sorup beni yıkama bölümüne aldı.

“Fena değilim. Aslında iyiyim.”

“İşin iyi gidiyor mu?” diye sordu. Bu sıra başımı geri yaslatıp saçlarımı yıkamaya başladı. “GMTV’deki programın hari-kaydı. Artık sardunyalarımın nasıl çiçekleneceğini biliyorum. Tekrar çıkacak mısın?”

“Evet, hazıranda.” Saçıma gelen ılık su beni rahatlatmıştı. “Programı üç ayda bir yapmamı istediler.”

“Teklif nasıl geldi?”

“Programın yapımcısı hocamı aramış, o da beni tavsiye etmiş.”

Sandra başımı şampuanladıkça kafamdaki bütün stres güçlü parmaklarının hareketiyle akıp gidiyordu.

“Yoğun olmalısın o zaman.”

“Evet. Şu an Boltons’ta büyük bir proje yapıyorum.”

“Çok çıkmış.”

“Sonrasında da iki küçük projem var.”

“Son kez durulayacağım. Milly nasıl?” diye sordu. Aynaya doğru yürüdük.

“Gayet iyi.” Kulağımda kalan suyu çıkarmaya çalışıyordum. “Sweet Peas’e gidiyor.”

“Peki ya sen nasılsın? Yeni birileri var mı?” diye sordu.

Teredditle baktığımı görünce de, “Bebğim var ya da yok. Hayat devam ediyor,” diye sürdürdü konuşmasını. Sandra da benim gibi bekâr bir anneydi. Şu anda kızı on altı yaşındaydı ve benimle deneyimlerini hep paylaşırdı.

“Yani...” derken biraz tereddüt ettim. Sandra dedikoducu bir tipti. Bir yandan da saklayacak bir şeyim yoktu. *Neden Patrick’i anlatmamayım ki?* diye düşündüm. Kendimi sanki

itiraf eder gibi hissettim. “Biri ile tanıştım aslında.” Aynaya baktım. “Hatta bu akşam görüşeceğiz.”

Sandra gülümsedi. “Güzel.” Saçımın bir kısmını toplayıp tarak ile sıkıştırdı. “Anlat bakalım, nasıl biri?”

“Aslında...” Çıraklardan biri çayımı getirdi. “Nazik, yakışıklı, düzgün ve girişken.”

“Hoş biri desene?”

“Pek uzun zamandır tanımıyorum ama hoşlanıyorum,” dedim.

“Çok sevindim,” dedi ve kesime başladı. “Nasıl tanıştınız?” diye sorunca Milly’nin ayakkabısı ile ilgili hikâyeyi anlattım. “Çok romantikmiş.” Kilisedeki geceyi de anlattığımda, “Şimdi daha da romantik geldi,” dedi. “Kader bu.”

“Pek değil,” dedim gülerek. “Sonradan, kaderi kilise çekişiindeki neredeyse tüm biletleri alarak biraz da onun belirlemiş olduğunu öğrendim.”

“Ooo, gerçekten abayı yakmış. Hem de zengin biri sanırım. Ne iş yapıyor?”

“Şu anda pek bir şey yapmıyor. İnternet şirketini geçen sene satmış ve yeni bir projeye başlamak istiyor. Bu arada, bahçe ile ilgilenmeyi çok seviyor,” diye devam ettim. “Ortak noktamız bu, bir de bahçesindeki arılar.”

Sandra kesmeyi bırakıp bana baktı, “Arılar mı?” diye sordu şaşkınlıkla.

“Evet, bahçesinde kovanlar var.”

“Nerede yaşıyor ki?”

“St. Peter meydanında.”

“Daha önce Brook Green’de Caithness Caddesi’nde mi yaşıyordu?”

“Nereden biliyorsun?” Aynadan Sandra’ya bakıyordum.

“Patrick Gilchrist’tan bahsediyorsun.”

“Evet, nereden tanıyorsun?”

“Aslında eski karısını tanıyorum,” dedi.

“Dört sene boyunca Patrick’leyken benim müşterimdi. Ondan hâlâ e-posta alıyorum. İyi bir kadındır.”

“Gerçekten mi? Babası İngiltere’de yaşarken oğlunu Yeni Zellanda’ya götürmek pek de iyi bir hareket değil sanki?”

“Evet, pek de iyi görünmüyor,” dedi. “Ama bir de onun tarafını dinlemek lazım. Bilmiyorum. Beni pek ilgilendirmez aslında...”

“Her neyse,” diyerek lafı değiştirip gergin ortamdan kurtulmaya çalıştım. “Patrick’i uzun süredir tanımıyorum. Şu an tek bildiğim çekici biri olduğu.”

“Evet, gerçekten de öyle.”

“İyi de biri, içimde nedense onunla ilgili iyi bir his var.”

“Başını yukarı kaldırabilir misin lütfen, Anna?”

Patrick eve dönerken arayıp “Biraz daha erken gelebilir misin? Sana arıları göstermek istiyorum,” diye sordu. “Mesela beş buçuk gibi?”

“Olur gelirim.”

“Pantolon giymelisin, bahçe çizmelerini de getir, açık renkli uzun kollu bir şeyler iyi olur. Parfüm ve saç spreyi sıkma veya sarımsak yeme. Tamam mı?”

“Tamamdır,” dedim. Aklımda olan elbiseyi giyemeyeceğim için biraz moralim bozulmuştu. Saçımı da spreyden arındırmak için tekrar yıkamak zorunda kalacaktım.

Kapıyı açtığımda Luisa’nın şarkı söylediğini duydum.

“*Las ruedas del autobus giran i giran, giran i giran, giran i giran...*” Luisa ve Milly geldiğimi fark etmemişlerdi. “*Las*

*ruedas del autobus giran i giran, giran i giran, giran i giran...
TODO el DIA!! Los bebes del autobus...*

“LUISA!” diye bağırdım. Şarkıyı kestiler. Milly bana doğru koşup öptü.

“Merhaba, minik bebeğim! Beşte çıkacağım,” dedim. Bir yandan da ısıtıcıya su koydum. “On gibi gelirim.”

“Tamamdır.”

“Ne güzelsin,” diye ekledim. Somon rengi ipek gömleğine bakıyordum. “Yeni mi?”

Luisa kızarmıştı. “Evet.”

Sütü buzdolabından çıkardım. “Luisa sana Milly’ye bir daha hediye almamanı söylemiştim. Müzik kutusu çok güzel ama en az yirmi sterlin olmalı.”

“Ah ama Milly. Dükkânda görmek ve sevmek. Paskalya için.”

“Lütfen Milly’ye artık hediye alma. Yeteri kadar paran olduğunu da zannetmiyorum. Haftada yetmiş sterlin aldığı düşünürsek.”

Luisa tekrar kızardı. “Sorun yok... Anna.”

“Sana parasını vermek istiyorum,” dedim.

“Hayır, hayır,” diye ısrarla reddetti. “Milly’yi seviyorum ben.” Büyük kahverengi gözleri parlıyordu. “Milly mutlu, ben mutlu.”

“Peki,” diye iç çektim. “Çok nazıksın. Ama lütfen bir daha Milly’ye bir şey alma. Eğer parasız kalırsan da haberim olsun, sana yardımcı olmaya çalışırım.”

“Param var, sen nazıksın Anna,” diye ekledi. Suçlu hissettiği belliydi. Yukarıya duş almaya çıktım.

Partick’in evine varınca beni yanağımdan öptüğünde bile aramızda bir elektrik hissettim. En son Xan ile beraber ol-

muştum. Milly'ye bakmaktan, Xan'a üzmekten bir ilişkiye yer açmamıştım hiç. Ama şimdi, tıpkı Patrick'in arıları gibi, yeni bir döneme hazırdım.

Beni içeri geçirirken, "Öğleden sonramı arıları gözlemleyerek geçirdim," dedi. "Üçüncü kovana beraber bakarız diye açmadım, ilginç olabilir diye düşündüm."

"Beni sokmadıkları sürece, evet," dedim.

"Şimdiye kadar hiçbir misafirimi ya da komşumu sokmadılar, garanti verebilirim."

"Peki ya seni?" diye sorarken mutfığa girdik.

"Senede birkaç kez oluyor ama genelde benim dikkatsizliğimden. Şimdi giyinip kuşanalım," derken arka kapıyı açtı. "Tüm giysilerini birbirinin içine sokmalısın böylece içine giremezler." Kazağını pantolonumun içine, pantolonumu da çizmelerimin içine iyice soktum. "Sana bu koruyucuyu ayırdım, bunu giy lütfen," dedi. Ben de giyinip koruma şapkasını da taktım. "Şimdi tamamdır." Kendisi de giyinip aletlerini eline aldı. "Hadi gidelim. Eğer arı üstüne konarsa korkma, sadece inceliyordur."

Bahçede yürürken, "Kovanlarla tam olarak ne yapıyorsunuz?" diye sordum. *Magnolia Grandiflora* pembe çiçekler ile kaplanmıştı. *Kerria Japonica* ise şeftali rengi, elma ağacı ise krem rengi çiçeklenmişti.

"Bu mevsimde ilkbahar temizliği yapıyorum. Ölü arıları temizliyorum, toz böcekleri veya başka bir hastalık var mı diye kontrol ediyorum. Ayrıca kıştan sonra hareketlenmeleri için onlara azıcık şurup veriyorum, balları zaten bitmiş oluyor."

Elindeki pipoyu kâğıt ve çalı çırpı ile doldurup içine kibriti attı. Pipodan kokular yayılırken, "Şimdi," dedi, "ben kova-

nı açarken sen bankta oturursan daha iyi olur, görülecek bir şey olduğunda seni çağıracağım.”

Patrick pipoyu kovanın girişine üfledi. “Ne işe yarıyor?” diye sordum. “Bu, onları yatıştırıyor, bir yerde yangın olduğunu düşünüp kovayı terk etmek için enerji toplamaya yani bal yemeye hazırlanıyorlar.”

“Çok garip. Yangın olduğunu düşünsem oturup yemek yemem.”

“Arılar çok farklı yöntemlerle hareket ediyorlar.” Patrick kovanın kapağını kaldırdı; ağır görünüyordu kapak. İçindeki tahta bir plakayı çıkardı. “Bu plakaya üstlük denir,” dedi. “Bu üstlüklerde bir sürü bal çerçevesi olur.” Bir tanesini göstermek için çatırdatarak çıkarttı. “Bu bölüm balın yapıldığı bölmedir. Her şey yolunda, değil mi?”

“İyiyim,” dedim endişeyle. Havada arılar vızıldıyorlardı. “Kafanın üzeri arı dolu.” Siyah bir haleye benziyorlardı.

“Ah evet, onları rahatsız ettiğim için biraz kızgınlar. Bayanlar, kesin vızıldanmayı! Gelen sadece benim!”

“Hepsi dişi mi?”

“Evet. Erkek arılar kovanın sadece yüzde onunu oluşturuyor. Onların tek işi kraliçe arıya eşlik etmek. Hatta işleri bittiği zaman kanatları koparılarak kovandan atılıyorlar. Nasıl hissettiklerini anlayabiliyorum,” derken buruktu.

Birkaç arı kafamın üstünde dolaşmaya başlamıştı. “Ah,” diye haykırdım, tülüme doğru geliyorlardı. Giderek çoğalmaya başladılar, gürültüleri neredeyse kulaklarımın içindeydi. Kovalamaya çalıştım. Kalbim hızla atıyordu. Kafamı çevirip durdum ve en sonunda dayanamayıp yürümeye başladım.

“Yerinde DUR!” diye bağırdı Patrick. “ÖYLE kalkıp gide-mezsın. Özür dilerim,” diye ekledi. “Bağırmak... istememiş-

tim. Lütfen ani hareketler yapma, tülünden içeri girebilirler.” Arıcılığın bana göre olmadığı çok açıktı. “Sadece meraklandılar,” diye ekleyerek beni sakinleştirmeye çalıştı. Sakinleşmeye çalışıp tekrar oturdum. “Benim gibi onlar da senin hakkında her şeyi öğrenmeye çalışıyorlar.”

Sakinleşmeye başlamıştım. Arılar da sanki bunu hissetmiş gibi sakinleşmişlerdi.

Birkaç dakika sonra, “Komşuların hemen yan bahçede arı kovanları olmasına bir şey demiyorlar mı?” diye sordum.

“Şu ana kadar bir sorun olmadı,” dedi. “Önemli olan kovanları bir ağacın ya da çitin yanında tutmak, böylece direkt yukarı havalanıyorlar. Bir de su kaynağı önemli; su varsa diğer bahçelere su aramaya gitmiyorlar. Hafta sonları kovanları açmıyorum ve komşularıma bal dağıtmayı ihmal etmiyorum.”

“Bir şey itiraf edebilir miyim?

“Tabii ki. Başkası ile görüşüğünü söylemediğin sürece sorun yok.”

“Hayır,” derken gülümsedim. “Görüşmüyorum. Ama ben... bal... pek sevmem.”

Döndü ve bana baktı. “Neden? Bal tanrıların yiyeceğidir.”

“Çünkü sevmiyorum, üzgünüm. Hiçbir zaman sevmедim.”

“Belki benim balımı seversin eğer kendimi abartmıyorsam yani. Yazın balı süzmeme yardım etmeye gelirsın belki? Bu arada, şimdi gelip bakabilirsin.” Bir anda geri çekildim. “Gel hadi, sana zarar vermezler, merak etme.”

Kalkıp ileri, kovanın içine büyük bir heyecanla baktım. Birkaç yüz arı üst üste bir bal peteğinin üzerine üşüşmüşlerdi.

Patrick, “*Apis mellifera mellifera*,” dedi. “Evde, bunlar işçi arılardır,” diye açıkladı. “Üç hafta boyunca hiç durmadan çalışırlar.”

“Ne kadar uzağa gidiyorlar?”

“Sekiz kilometre kadar. Pipoyu benim için üfleyebilir misin? Günde altı yüz kadar çiçeğe gidiyorlar. Bir kavanoz balı yapmak için milyon tane çiçek gerek. Şu aşağıdakilere bak.”

Kovanın önünde ve girişinde üç dört arı durmuş kanatlarını çırpıp sanki nöbet tutuyorlardı.

“Ne yapıyorlar? Popolarını mı gösteriyorlar?”

“Havaya bir koku yaymaya çalışıyorlar. Diğer arıları kovanı korumak için yardıma çağırıyorlar.”

“Arılar dans etmez mi?”

“Evet ederler ve bu dansları aslında polenlerin nerelerde olduğunu göstermek içindir.”

“Ne harika.”

“Evet arılar harika ve çalışkanlardır. Hepimize örneklerdir.”

Patrick çerçeveyi şurupla kapladı ve yerine koyup bir sonrakini çıkardı. “Ah, işte kraliçe arı burada,” dedi mutlu bir şekilde. “Merak etme reverans yapmana gerek yok.” Arıya baktım, beş santimetre kadardı, yanında ona eşlik eden arılar vardı. “Güzel,” dedi Patrick. “Kışı atlatmış ve yumurtlamaya başlamış bile.” Çerçeveyi ışığa kaldırdı. “Yumurtaları görebiliyor musun? Günde iki yüz kadar bırakıyor. Temmuzda günde iki bin adete kadar çıkacak bu sayı.”

“O zaman kaç arı olacak?”

“On binden elli bine kadar, bal özünün miktarına göre değişir bu.”

“Kaç tane kraliçe arı var?”

“Her kovanda bir adet var. Buradaki Victoria Beckham, diğerleri ise Elizabeth...”

“Hurley mi?”

“Evet. Bir de Kleopatra.”

Yirmi dakika sonra eve geri girerken, “Arıcılığın çekiciliği nerede?” diye sordum. “Kendi balını üretmenin sevinci mi?”

“Hayır, bal senede bir kere çıkıyor. Doğayla çalışmanın güzelliği. Kontrol edemediğin bir şeyi kabulleniş de olabilir.”

“Kontrol etmek ister miydin ki?”

“Demek istediğim şu; kendini sadece doğaya verip ona ayak uydurman gerekiyor. Mesela yağmur yağdığı anda arıların hemen kovanlarına geri döneceğini, ıslak kalmayı hiç sevmediklerini bilmek. Fırtına olacağını, kanatlarını çırpıp arılardan anlamak gibi güzel detayları bilmek.”

“Peki, mutlu olduklarını nasıl anlıyorsun?”

“Güzel bir vızıldama duyuluyor. Arıların o memnuniyet dolu seslerine bayılıyorum,” derken bir yandan da üstündekileri çıkarıyordu. “Arıcılık terapiye gitmekten çok daha iyi, modern zamanların yeni yogası gibi. Onlarla geçirdiğim tüm zamanlarda stresim uçup gidiyor. Her şeyi onlara anlatıyorum.”

“Gerçekten mi?”

“Evet, mesela bugün senin geleceğini söyledim.”

“Nasıl bir tepki ile vızıldadılar?”

“Çok sevindiler, özellikle de bahçelerle ilgilendiğini söylediğimde. Bu kadar kovan gevezeliği yeter, üstündekini çıkaralım.” Koruyucu elbisemi ve şapkamı çıkarmama yardım etti, aramızdaki elektriği hissedebiliyordum. “Hadi, bir kadeh şampanya içelim...”

Patrick, bir saat sonra mum ışığında mutfak masasına oturduğumuzda, “Peki, bahçe tasarlamamanın cazibesi nedir?” diye sordu. “Bahçe tasarımcılığı artık seksi bir şey mi oldu? Yeni *rock’n roll* bu mu?”

“Hayır,” dedim. Çikolatalı tatlımdan son bir kaşık aldım. “Sanat, mimari, bahçecilik, renk, toprak ve ışık bilgisini bir-

leştirdiğinden olabilir. Ben iki günün aynı olmadığı, her zaman dışarıda olduğum ve yıllarca sürecektir ve keyif verecek bir şey tasarladığım için seviyorum.”

“Tatmin edici olmalı.”

“Evet, gerçekten öyle. Mesela en son Hampstead’de aldığım bir işte darmadağın bir arka bahçeyi İtalya’dan küçük bir parça hâline getireceğim. Bu harika bir duygu. Bahçe tasarımı en sevdiğim şey değişim. Ayrıca uzun sürecektir ve kalıcı bir şey yaratıyor olmayı da çok seviyorum.

“Bitkiler kalıcı olmayabiliyor,” derken su ısıtıcısı dolduruyordu.

“Doğru, onların hayatları süreli. Ama bahçenin iskeleti, biçimi, kenarları, patikaları yıllarca kalacaktır. Finans sektöründe çalışırken bu hisse hiç yaklaşmamıştım. Kalıcı bir şey yaratmanın hissi... Finans sektöründe ise rakamlarla yapılan işlemler yine rakamlar ile son buluyor; ortaya çıkan elle tutulacak ya da gözle görülecek bir şey değil. Bu yüzden de yapmaya değer bir iş yapmak için finans sektörünü bıraktım.”

“Şimdi buradasın ve gayet başarılısın.” Boltson’staki bahçenin güzel şekillendiğini düşündüm. “Nane çayı ister misin?”

Kafamı salladım, “Dönmem gerek,” dedim.

“Seni yakın zamanda yine görmek isterim,” derken palto mu giymeme yardım etti.

Çantamı aldım, “Ben de yakın zamanda görüşmeyi isterim,” dedim.

“Gerçekten mi?”

“Evet,” derken güldüm. “Gerçekten...”

Bana bakıyordu. “O hâlde seni öpebilir miyim?”

Kalbim yerinde çıkacaktı. “Hayır, yani, evet, yani... bilmem, ben...”

Patrick'in dudakları çoktan dudaklarımdaydı. Bana sarıldığındaki güçlü fiziğinin, zayıf vücuduma kavuşmasının seksi hissini sevmiştim.

Eve dönerken vücudum istekle doluydu ve Xan'ı düşünüyordum. Beni uzun zaman önce unutmuştu, artık benim de onu unutup hayatıma devam etme zamanım gelmişti. Sandra haklıydı; benim de yaşamaya ve aşkı bulmaya hakkım vardı. Milly'ye iyi baba örneği olabilecek bir eş olabilirdi. Son dört senedir Sinderella gibi sessizce karanlıkta duruyordum, belki de şimdi baloya gitme zamanı gelmişti.

sekiz

Üç hafta sonra Jamie ile Edward ailesinin bahçesinde, yağmurun altında dikiliyorduk. “Bu çok saçma; tam altı santimetre eksik var,” dedi Jamie.

“Hayır yok.” Yağmurun boynumdan içime girdiğini hissettim. “Doğru ölçtüğüme eminim.”

“Bence ölçemedin, tatlım.”

Ona planı tekrar gösterdim. “Jamie, niye hep aynı tartışmayı yaşadığımızı anlamıyorum.”

“Çünkü fikirlerimiz farklı olabiliyor,” dedi. Genelde iyi huylu olan Jamie, bugün solundan kalkmış gibiydi.

“Meselelerin üzerine tartıştığımız doğru ama beraber çalışmanın bir sonucu bu. Her seferinde sorunu konuşarak çözüyoruz. Bu kez de soruna tekrar bakarız.” Elime metreyi aldım. “Hadi, tekrar ölçelim. Metrenin diğer ucunu tutar mısın?”

“İşe yaramayacak,” diye ısrar etti Jamie. Çizimleri açıp “Taşın metrekaresi yüz yirmi sterlinken bu hatayı kaldıramayız.”

“Doğru.” Çalıştığımız sahaya baktım. İki aydır kazı yapıp yaklaşık dört ton toprak kaldırmıştık. Elektrikçi kabloları toprağa gömmüştü.

Jamie ölçümü tekrar yaptığında, “Şimdi de sekiz santimetre fark ölçüyorum,” diye ısrar etti. “Karolar arasındaki derzler çok geniş kalacak.”

“Olmayacak, merak etme.”

“Yama yapmak istemiyorum, insanların kötü bir usta olduğumu düşünmelerini istemiyorum.”

“Merak etme, Jamie,” derken saatime baktım. Edwards’lar birazdan evde olacaklardı. “Hâlâ bahçelerinde dolanıp durduğumuzu görmeseler iyi olur. Ben de Milly’ye yetişmeliyim. Hadi, bugünü bitirelim.”

“Tamam,” diyerek iç çekti. “Nasıl istersen.” Etrafı toplamaya başlamıştı. Aletleri, el arabalarını, elektrik kablolarını ve etraftaki diğer gereçleri derleyip toplamaya girişti.

Evin hizmetçisi bizi yolcularken Jamie’ye, “Beni eve bırakabilir misin acaba?” diye sordum. “Benim arabam serviste de.”

“Tabii ki bırakırım.”

Birkaç dakika sonra Jamie’nin eski kamyonetinin yolcu koltuğuna otururken, “Jamie, sen iyi misin?” diye sordum.

“İyiyim, daha iyi olmamıştım.” Kırmızı ışıktaki durduğumuzda elini ıslak saçlarına atıp “Harikayım, müthiş hissediyorum hatta,” dedi.

Ona bakıp “Bence değilsin.”

Kamyonette ilerlerken sileceklerin sesini dinledik. “Hayır,” diyerek iç çekti. “Haklısın, iyi değilim. Yemek yiyemiyorum. Düşünemiyorum, Kusura bakma, bugün biraz dağılmış durumdayım; dün gece hiç uyuyamadım.” Başını direksiyona koyup iki dakikalığına gözlerini kapadı.

“Ne oldu, Jamie?” Cevap vermedi. “Benimle konuşabilirsin,” dedim. “Biz sadece iş ortağı değiliz, aynı zamanda arkadaşız. Kendini kötü hissediyorsan yardım etmek isterim.”

Başını direksiyondan kaldırıp dışarı baktı.

“Evet, sorun nedir?” diye sordum.

Işık yeşile döndüğünde el frenini indirdi. “Sorunlarım var,” deyip ilerledi.

Bildiğim hâlde, “Ne tür bir sorun?” diye sordum.

“Thea ile alakalı,” dedi. Yüzü allak bulaktı.

“Problem onun çok fazla yurt dışında olması mı?” diye sordum. Suratını ekşiterek kafasını salladı.

Jamie’yi iki buçuk senedir tanımama rağmen Thea’yı sadece iki üç kez görmüştüm. Doğruyu söylemek gerekirse bu görüşmelerimizde bana oldukça sıcak gelmişti ama sonradan düşününce bu tavırlarının da işinin bir parçası olduğunu fark etmiştim.

“Londra’da kalmasını sağlayacak bir iş bulamaz mı acaba?”

Vitesi değiştirdi. “Ben de sürekli bunu söylüyorum ama istemiyor. Daha yirmi yedi yaşında ve çok hırslı; seyahat etmeyi de çok seviyor. İyi de para kazanıyor ama ilişkimiz hasar alıyor sürekli.” Bahçesinde çocuk parkı olarak ayırdığı bölüm aklıma geldi. “Ailem olsun istiyorum,” diyerek devam etti. “Dört senedir evliyiz ve artık...”

“Çocuk yapmak konusunda fikrini mi değiştirdi?”

Jamie, “Hayır, en azından değiştirdim demiyor,” derken Havelock caddesine doğru döndü. “Evlenmeden önce on sekiz ay içinde hamile kalmak istediğini söylüyordu. Sonra bu işe girdi ve her şey değişti. Her neyse... Şu an kafam çok karışık,” dediğinde evimin önüne gelmiştik.

“Gelip bir bira içmek ister misin?”

“Bilmem...”

“Hemen buraya park edebilirsin, hadi Jamie. Lütfen. Seni böyle bırakmak istemiyorum.”

“Tamam.” Arabayı durdurup iç çekti. “Evde zaten beni bekleyen biri yok. Ayrıca Milly’yi de haftalardır görmüyorum. İyi olur.”

Anahtarı deliğe sokar sokmaz Milly’nin merdivenlerden aşağıya koşturmasını duydum. “Anne!” Onu kollarıma alıp hemen öptüm. “Merhaba, miniğim! Teşekkürler Luisa,” diye ekledim. “Artık ben bakarım.”

“Ben yüzmek gidiyor, Anna.”

“Tamam, iyi eğlenceler.” *Gerçekten de yüzmeye mi gidiyor,* diye düşündüm. “Bak Milly, Jamie geldi.” Milly, Jamie’ye bakıp utangaç bir şekilde kafasını çevirdi. “İstersen sana bir hikâye okuyabilir.”

“Hadi prenses, bir hikâye okuyalım.” Çamurlu botlarını çıkardı. “Kitap kutusuna bakalım beraber, ne dersin?”

Milly’yi yere koyduğumda oturma odasında yukarı aşağı koşturmaya başladı. “Tıtyty! Jamie, hadi. Tıtyty istiyorum!”

Buzdolabını açtığımda Jamie’nin *Aç Tırtıl* kitabını okumaya başladığını duydum. Milly her zamanki gibi sayfaları hızlı hızlı çeviriyordu.

“*Cumartesi tırtıl bir parça kek yemis,*” diyordu Jamie.

“Biy tıyşu... biy salam... bir de lolipop,” diye Milly de ona eşlik ediyordu. “Aç ve güzel kelebek... BİTTİ!” diye zaferle bağırırdı.

“Hep böyle yapıyor,” dedi Jamie.

“Biliyorum,” diyerek iki şişe Stella açtım. “Kısaltılmış Shakespeare Kumapanyası’nı seyretmek gibi. Hikâyeyi son sürat bitiriyor.”

“Neden böyle yapıyor acaba?”

“Çünkü sonunda *BİTTİ* diye bağırmayı seviyor, değil mi ufaklık?”

“Hadi, başka bir kitap okuyalım,” dedi Jamie.

“*Grufano!*” diye bağırdı.

“*Grufalo* mu? Ah, evet burada. Hazır mısın, küçük hanım?”

“Ben hazır.”

“Evet. Bir fare varmış. Karanlık bir ormana dalmış... bir tilki,” diye başladı Jamie.

Milly, “Yey altı evi,” diye devam etti. “Baykuş bağır, tilki geldi, eve gitti... BİTTİ! Anne, bana DBD koy!”

“Milly’ye DVD koyabilir misin?” diye Jamie’ye sordum. “O kendi seçecektir.”

“Tavşan Peter,” dediğini duydum. “Tavşan Peter istiyorum!”

Elimde tepsi ile içeri girdiğimde Milly küçük sarı iskemlesine kurulmuştu bile. Arada ellerini çırpıyor, şaşkınlıktan gözlerini açıyor ve dönüp bize bakıyordu.

Jamie’ye birasını uzatırken, “Thea ile bazı seyahatlere beraber gidemiyor musunuz?” diye sordum.

Kafasını salladı. “İşim çok yoğun, ayrıca sanki ona güvenmiyormuşum gibi peşine takılmam saçma olmaz mı?”

“Güveniyorsun, değil mi?”

Biraz duraksadı. “Her zaman güvendim,” diye dikkatle cevap verdi. “Fakat şimdilerde o kadar emin değilim. “Birkaç gün evvel bir şey buldum. Aşırı tepki göstermemeye çalışıyorum ama...” diyerek iç çekti. “Pek de iç açıcı değil durum.”

“Anlatsana.”

“Yani...” diyerek yutkundu. “Son birkaç aydır Thea, Güney Afrika’ya üç kere gidip geldi, on gün içinde tekrar gidecek. Geçen gün çamaşır yıkamak için tüm kirli sepetini boşalttım ve dibinde Thea’nın elbisesi vardı. Tam çamaşır makinesine atacaktım ki ceplerinden birinde bir kart olduğunu fark ettim,” deyip bir süre durdu. “Percy du Plessis adında

bir adamın kartıydı. Bana ondan hiç bahsetmemişti. Kartta onun Güney Afrika Tenis Federasyonu Başkanı olduğu yazıyordu. Kartın arkasına Thea'yı görmek için sabırsızlandığını, bekleyemediğini ve ona çok güzel vakit geçirteceği gibi şeyler yazmıştı."

"Of, yani..."

"Beni teselli etmek için bir şey söylemene gerek yok," dedi. Birasından bir yudum aldı. "Ne olduğu ortada." Durum pek parlak değildi. "Tamam, bu seyahatler boyunca Thea'yı baştan çıkarabilecek bir sürü etmen var. Beş yıldızlı otellerde kalıyor, partilere katılıyor, güçlü adamlarla tanışıyor ve çok güzel bir kadın."

"Peki, evdeyken sana karşı davranışları nasıl?"

"Genellikle iyi," diye cevap verdi. "Beni gördüğü için mutlu oluyor genelde. Ama geçen ay davranışları biraz yapmacık gelmeye başladı; bende mi bir şeyler var diye düşünmüştüm. Meğer bulduğum bu kart her şeyi açıklıyormuş. Olan ortada." Başını ellerinin arasına aldı. Milly dönüp meraklı bir şekilde ona baktı ve sonra yanına gelip dizinin dibinde durdu.

"Sağol tatlım," diyerek başını okşadı Jamie.

"Peter denen bu tip ondan bayağı hoşlanıyor olmalı," derken Milly'yi kucağına aldım. "Thea'nın ona karşılık verdiği ile ilgili bir kanıtın yok ama, değil mi?"

"Hayır, yok." Milly'nin tahtasına bir kedi çizip ona verdi, Milly kediyi silip tahtayı tekrar Jamie'ye uzattı. "Biliyorsun insan bazı şeyleri hisseder," diye devam etti. "Benim son zamanlarda Thea ile ilgili hislerim, onun değiştiği yönünde ve sebebi de bu olabilir." Tahtaya büyük kıvrık harflerle Thea&Jamie yazıp sonra da yavaş yavaş sildi. "Beni aldattıysan bunu atlatabileceğimi hiç zannetmiyorum."

“Bence kafanda bir şeyler kurma,” diyerek ona tavsiyede bulundum. “Onunla konuşmalısın. Seyahatten dönmesini bekle ve sakince ona kartı gösterip bulduğunda nasıl hissettiğini anlat. Açıklamasına izin ver ki ilişkiniz şüpheli yüzünden mahvolmasın.”

“Haklısın, Anna. Teşekkürler.” Bir kez daha iç çekti. “Her neyse ben artık döneyim. Yapacak bir sürü işim var. İyi geceler, prenses.” Milly sarılmak için kollarını açtı. “Bu arada yakışıklı prens ile işler nasıl gidiyor?” diye sorarken, botlarını giyiyordu. Jamie’ye Patrick ile tekrar buluştuğumu anlattım.

“İyi gidiyor,” dedim. “Birbirimizi tanımaya çalışıyoruz. İşleri aceleyle getirmeyeceğim ama onu beğeniyorum.”

“O zaman iyi bir adam?”

“Öyle duruyor.”

“İyi bari, Milly ile tanıştılar mı?”

“Hayır, daha çok erken.”

Jamie’nin Thea ile ilişkisinde sorunları varken benim Patrick’le ne kadar mutlu olduğumdan bahsetmem biraz densizlik olmuştu. Patrick ile çıkmaya başlayalı üç hafta olmuştu daha. Xan’da yaptığım hatayı yapmayacak, hiçbir şey için acele etmeyecektim. Yemeğe ve operaya gitmiştik, ben birkaç tiyatro oyunu için bilet almıştım. Bir sonraki hafta sonu şehir dışına çıkacaktık. Babam, Milly’ye bakmak için bende kalacaktı; Milly’yi bakıcıyla gece tek başına bırakmamıştım hiç.

“Demek hafta sonu tatile gidiyorsun?” diye sordu babam.

“Sadece bir geceliğine, Cliveden’e.”

“Çok şıkmiş. Sakıncası yoksa kiminle gittiğini sorabilir miyim?” diye ekledi.

“Patrick’le. Yeni... Arkadaşımla.”

Kendimi on iki yaşındaymışım da babamdan ilk kez dis-koya gitmek için izin istiyormuşum gibi hissettim. “Yaşadığın o kadar şeyden sonra hayatında tabii ki tekrar eğlence ve romantizm olmalı. Neden yeni insanlarla tanışmayasın ki?” diye devam etti.

Garip bir sessizlik olmuştu. “Bu Milly’ye bakmaya geleceksin demek oluyor galiba?”

“Tabii ki. Bu arada Luisa hakkında ne yaptın? Başka bir şey buldun mu?” Para kutusuna tekrar baktığımı söyledim.

“Parayı ahlaksız bir şekilde kazanıp kazanmadığını ispat edemediğim için ne yapacağımı hâlâ bilmiyorum. Ama içimde bir his var; benden bir şey saklıyor gibi.”

“Evden hiçbir şey aldı mı?”

“Satabileceği bir şey gibi mi yani? Mücevher gibi? Hayır, evde kaybolan bir şey yok. Nedense bir yandan da dürüst olduğunu düşünüyorum.”

“Diğer bir taraftan da hiç güvenmiyorsun.”

“Evet, galiba güvenmiyorum.” Bu düşünce beni depresyona sokuyordu. “Bir gariplik olduğu kesin. Cassie durumun uyuşturucuyla alakalı olabileceğini söyledikten sonra her yeri aradım ama bir şey bulamadım. Bu aralar dışarıya çok çıkıyor; spor kulübüne gittiğini söylüyor ama yalan olabilir.”

“Takip etsen?”

“Benim de yapmak istediğim aslında o. Ama senin bu arada Milly’ye bakman gerekiyor. Bu pazartesi gelebilir misin mesela?”

“Pazartesi gelemem, Anna. Kusura bakma.”

“Ah, peki, salı günü nasıl?”

“Eee, olmaz, yapamam.” Babam genelde akşamları meşgul olmazdı. Ara sıra arkadaşları ile kulüpte yemek yerd. Diğer

geceler de ya kendi evinde ya da bende olurdu. “Cassie’ye soramaz mısın?” diye ekledi.

“Sordum bile ama şu an onun akşamları dolu. Peki, ya çarşamba? 17.30’dan 19.30’a kadar bakamaz mısın Milly’ye?”

Babam dudaklarını ısıırıyordu. “Önceden plan yapmıştım.”

“Nedir planın?” sormadan duramamıştım.

“Briç oynayacağız.”

“Harika, kiminle?”

“Travis’lerle. Aslında içki yerine yemek diyebilirim onlarla, hatta bu daha iyi olur. Tamam o zaman, çarşamba 17.30’da buradayım.”

Babam geldiğinde, “Berbere gitmişsin, çok yakışmış,” dedim.

“İhtiyacım vardı. Çok kısa olmamış, değil mi?”

“Hayır, gayet iyi,” derken buram buram tıraş kolonyası kokusu geliyordu.

“Emin misin?” diye sordu endişeyle. Bir yandan da merdivenin altındaki büyük aynaya bakıyordu.

“Eminim, genç göstermiş.”

“Gerçekten mi?” diye sordu. Bu cevabım onu çok mutlu etmişti; ellerini saçlarında gezdiriyordu. “Peki, kaç yaşında göstermiş beni?”

“Hımmm, elli iki.”

“Dalga geçiyorsun!”

“Hayır,” egosunu tatmin etmiş olmaktan mutluydum. “Üstündeki tişört yeni mi?”

“Evet, diğerleri çok eskimişti. Birden karar verip Selfidges’e gittim ve alışveriş yaptım. Beğendin mi?”

“Evet, mor ekose yakışmış,” derken yalan söylüyordum. “Dairen ne durumda?”

“Çok iyi. Yeni bitkilerimi unutmazsın, değil mi?”

“Aman Tanrım, kusura bakma, sürekli aklımdan çıkıyor. Yakında getireceğim, söz.”

Luisa’ya akşam ne yapacağını daha evvelden sormuştum, o da bana yüzmeye gideceğini söylemişti.

Altıya doğru Luisa evden çıkarken, “İyi geceler,” dedim.

“Hoşça kal, Anna.”

Bir yandan yemek masasında Teletabi yapbozunu yapmaya çalışan Milly, Luisa’ya dönüp “*Adios!*” diye bağırdı.

Oturma odasının penceresinden hangi yöne gittiğine baktım. Milly’yi öpüp çantamı aldım ve Luisa’nın arkasından sokağa çıktım. Ayak sesim duyulmasın diye spor ayakkabılarımı giymiştim. Jamie’nin eski evinin olduğu Blythe Caddesi’nden, Bentley Continental’a doğru dönüp Sweet Peas’ı geçti ve Brook Green’den Hammersmith Caddesi’ne dönüp W6 Spor Salonu’na girmişti.

Kartımı resepsiyoniste gösterip kafeye geçtim, böylelikle Luisa’ya üzerini değiştirmesi için süre tanımış oluyordum. Camın ardından Luisa’nın mavi mayosuyla bayanlara ait soyunma odasından çıkıp havuza doğru ilerlediğini gördüm. Jakuzinin yanında duş alıp havuza atladı ve yarım saat kadar yüzdü, sonra da çıkıp giyindi. Kafenin yanından beni fark etmeden geçti, ardından da aynen geldiği yoldan eve geri döndü.

Babam kapıyı açarken “Tehlike yok,” diye fısıldadı. “Odasına televizyon seyretmeye gitti.”

“Of, aynen dediği gibi yüzmeye gitti. Yarın tekrar deneyebilir miyiz?”

“Yani...”

“Lütfen baba, bu çok önemli.”

“Peki,” dedi. Bir sonraki gece de aynı şey oldu, hatta ondan sonraki gece de.

Patrick’in BMW’siyle Cliveden’a doğru giderken, “Luisa yapmaması gereken bir şey yapmıyor sanırım,” dedim. “Üç gecedir onu takip ediyorum ve tek yaptığı şey yüzmeye gitmek. Sonra da eve gelip televizyon seyrediyor. Masum bir hayat yaşıyor gibi.”

Patrick, Batı Londra’ya doğru sürerken, “O zaman şüphelerinden vazgeçmelisin,” dedi. “Parayı nereden bulduğunu soramazsın...”

“Hayır.”

“Yanlış bir şey yaptığı ile ilgili de bir kanıtın yok.”

“Yok, evet. Sadece bu garip his. Kutuda sakladığı parayı düşününce.”

“Acaba erkek arkadaşı için saklıyor olabilir mi?”

“Olabilir ama erkek arkadaşı yok sanırım.”

“Ama çok çalışıyor diyorsun.”

“Epey. Milly de onu çok seviyor.”

“O zaman bu olayın peşini bırakmalısın. İyi bakıcı bulmak çok zor.”

“Bu doğru,” derken camı açmak için düğmeye bastım.

“Lütfen yapma,” dedi ve camı tekrar kapadı.

Sesinin tonu beni germiştii. “Neden?” diye sordum. “Çok sıcak bir öğleden sonrasında, sıcak hava dalgasına maruz kalıyoruz.”

“Klima gayet iyi çalışıyor.”

“Biliyorum ama biraz hava almak istiyorum. Arabanın içinde kavanoza tıklılmış bir böcek gibi hissetmeyi sevmiyorum.”

“Şehirdeyken pencerelerin açık olmasından nefret ediyorum. Hava kirliliği beni hasta ediyor.”

“Ama şu an çok az trafik var.” Resmen tartışıyor gibiydik. Kendimi, ilişkinin hangi noktasında tartışmaya başlamanın normal olduğunu düşünürken buldum.

“Klimayı biraz daha açıyorum, daha iyi değil mi?”

“Evet,” diye yalan söyledim ve pencereden dışarıya bakmaya başladım. “Oraya varmamız ne kadar sürer?” diye sorup havayı yumuşatmaya çalıştım.

“Sadece bir saat. Bu yüzden romantik hafta sonları için çok uygun.”

M4’e dönerken “Çok hafta sonu geçirdin mi orada?” diye sorarken gülümsedim.

“Maalesef hayır,” diye cevapladı. “Sadece bir kere, Suzie sekiz aylık hamileyken gitmiştik. Tüm zamanımızı tartışarak geçirmiştik.”

“Sormamın sakıncası yoksa ne hakkında tartıştınız?”

“Evlilik hakkında; yaklaşık bir yıldır beraberdik ve ben beklemek isterken o, evlenmemiz gerektiğini söylüyordu.”

“Anladım.”

“Her neyse. Otel çok güzel ve Londra’ya bu kadar yakın olması inanılmaz. Milly yüzünden daha uzağa gidemeyeceğimizi düşündüm.”

“Doğru Patrick, gidemezdim. Bu tatili palnladığın için çok teşekkürler. Dört gözle bekliyordum.”

Taplow otoyolundan geçip orman yollarından uzunca bir süre devam ettik. Sağa döndüğümüzde karşımıza istiridye şeklinde beyaz bir süs havuzu olan büyük bir İtalyan köşkü çıktı.

“Harika!” derken manzaraya bakıyordum.

“Gerçekten de ilk görüşte harika, değil mi? Mimarı Westminster Sarayı’nı tasarlayan Charles Barry.”

“Cliveden hakkında tek bildiğim, altmışların başından Christine Keeler’ın John Profumo ile karşılaştığı yer olmasıdır.”

“O hikâyeyi birçok insan bilir fakat bu evin harika bir geçmişi var. Burası Astor’ların eviydi ve hâlâ aynı hâliyle korunmaya çalışılıyor.”

Girişe geldiğimizde bir görevli bize kapıyı açarken diğeri ise çantalarımızı aldı. Arabamız park edilirken oymalı merdivenlerden yukarıya doğru, birinci kattaki odamızı gösterdiler. Oda inanılmaz derecede büyüktü; her yerde süslü oymalar ve heykeller vardı. Banyo mermerden yapılmıştı ve çok büyüktü; yatağın da kocaman ve süslü bir başlığı vardı.

“Ne kadar gösterişli,” dedim.

“Evet ama otel gibi değil, klima veya mini bar yok. Sanki evin konukları gibiyiz. Bütün sanat eserleri ve antikalar Astor’lardan kalma. Hadi, gel etrafa bakalım.”

Merdivenlerden aşağıya inerken John Stringer’a ait iki koyu renkli yağlı boyaya bakmak için durduk. Biri, İkinci George ve Prenses Agusta’nın resmi, diğeri de Nancy Astor’un portresiydi. Daha sonra tüm manzaraya hâkim terasta çaylarımızı içtik.

“Burası muhteşem,” dedim. “Çok... büyük.”

Bahçedeki havuzda yüzdük ve güneş batıp da ilk yıldızlar ortaya çıkana dek jakuzide oturduk. Odaya gittiğimizde soyunduk ve ilk defa seviştik.

Patrick, “Seni ilk gördüğümünden beri bunu istiyordum,” derken yüzümü okşuyordu.

“Çok uzun zaman oldu,” diye söze başlamıştım ki beni öptü. “Milly doğduğundan beri hiç...”

Patrick beni tekrar öptü. “İyi,” dedi.

Duş aldım ve iyi geceler demek için Milly'yi aradım. Sonrasında da yemeğe indik.

"Bu çok güzel," derken şampanyalı kokteylimden bir yudum aldım. Tüm gerginliğim kaybolmuştu.

"Hak ediyorsun," diyerek elimi dudaklarına götürdü.

Yemek yerken bana ailem hakkında sorular sordu.

"Cassie elektrik yüklü bir tel gibi sanırım," dedi.

"Oldukça yumuşak bir tanım bu. Cassie yirmi dokuz yaşında ama hâlâ ergen gibi davranan bir kadın."

"Demek davranışlarını onaylamıyorsun?"

"Hayır," diyerek çatalımı masaya koydum. "Yaptığı bazı şeyleri onaylamadığım doğru. Zamanını harcadığını düşünüyorum. Kendisi için pek bir şey yapmak istemiyorum."

"Akıllı biri midir?"

"Evet. Aklı çok iyi çalışır. Pahalı bir eğitim aldı," dedim. O sırada garson boşalan tabaklarımızı almıştı. "Ben mahalledeki okula gittim, oysa ailem Cassie'yi Marlborough'daki özel okula yollamayı tercih etti."

"Buna takıldın mı?"

"Takmamaya çalıştım. Cassie benden altı yaş küçük. Annemlerin daha fazla paraları vardı o doğduğunda. Cassie'nin ele avuca sığmaz olduğunu ve normal okulda yanlış bir çevreye gireceğini söyleyerek kendilerince bu durumu bana açıklamaya çalıştılar. Benim hakkımda hiç böyle endişeleri olmamıştı."

"Çünkü çalışkan ve güvenilirdin."

"Bunun için cezalandırıldığımı düşündüm. Cassie ise ödüllendiriliyordu." Garson bardaklarımıza şarap doldururken devam ettim, "Bir çocuğum daha olursa onlara asla farklı davranmayacağım."

“Bir çocuk daha istiyor musun?”

Kendimi yeni bir bebekle düşünmeye çalıştım. “Bu konuyu düşünmek bile, Milly’ye sadakatsizlik yapıyormuşum hissi veriyor,” diye cevap verdim. “Teoride evet, ikinci bir çocuğumun olmasını isterim. Milly’nin de bir kardeşinin olması iyi olur.” Garson pudinglerimizi getirdi. “Koşulların doğru olması gerekiyor, tabii.”

“Adamın da doğru olması gerekiyor,” diye belirtti.

“Evet kesinlikle. Peki ya sen?”

“Ah, ben kesinlikle doğru adamım,” diyerek güldü.

Gülerek “Daha çocuğun olsun istiyor musun demek istemiştım,” dedim.

“Evet, istiyorum,” dedi. Şarabından bir yudum aldı. “Başka bir ailem olması bana yardımcı olacaktır. Unutmam mümkün değil ama kalbim belki daha az ağrıyacaktı.”

“Sadece üzüntünü azaltmak için yeni bir aile kurmamalısın.”

“Evet, haklısın. Bu adil olmaz. Yeni bir ailem olmalı çünkü çocukları seviyorum ve onlara sunabileceğim çok şeyim var.”

Bu iyi bir cevaptı. Patrick konuşmanın devamında, Sam ve doğal olarak Suzie hakkında konuşmaya devam etti.

“Şu anda onun hakkında ne hissediyorsun?” diye sordum.

Kaşığını masaya koydu. “Ondan nefret ediyorum,” diye net bir cevap verdi. “Biliyorum, bunu söylemek çok kötü ama hamileyken onunla beraberdim; ona baktım ve onun için en iyi imkânları sağladım. Karşılığında beni aldattı ve hayatımdaki en önemli şeyi elimden aldı.”

“Bari buralarda kalsaydı,” dedim.

“Kesinlikle. Böylece Sam ile olan ilişkim bozulmazdı. Bunun yerine, Yeni Zellanda’ya döneceğini bildiği bir adamla beraber olmayı tercih etti.”

“Neden bunu yapsın ki?”

“Çünkü onunla evlenmedim. Bu konuda bana kızgındı. Daha sonradan beni boşayabilmek için benimle evlenmek istediğini fark ettim. Ona kesinlikle güvenmiyorum.”

“Mahkemede yalan söyledi demiştin.”

“Evet söyledi; buna hiç şüphem yok.”

“Ama ne hakkında yalan söyledi ki?”

Patrick bir an için çekindi, çatalını bıraktı. “Bir şey oldu,” diyerek başladı. “Olanları sana anlatmak istiyorum çünkü Suzie’nin dedikodu yapmış olduğunu biliyorum. Kulağına yanlış şekilde gelmesini istemem.” Cümlesini bitirirken aklına Sandra geldi, belli ki Patrick hakkında negatif görüşleri vardı.

“Peki, ne oldu?” diye sordum.

Derin bir nefes aldı. “Sam ile Caitheness Caddesi’ndeki evimizin bahçesinde oyun oynuyorduk,” diye fısıldadı. “İki yaşına girmek üzereydi ve onu sallamamı çok seviyordu. Onu tekrar tekrar sallamam için yalvarıp duruyordu. Bir daha, bir daha dediğinde onu reddedemiyordum. İstedğini yapıp Sam’i havaya kaldırıp sallamaya başladım ama aptalca bir hata yaptım. Küçük çocukların koltuk altlarından tutulması gerektiğini bilmiyordum ve kolundan tuttum. İki kere çevirdikten sonra omuzu çıktı.”

“Ah...”

“Hemen acile götürdük ve omuzunu yerine taktılar. Takip eden günlerde zavallı çocuğun ağrıları oldu. Ne kadar kötü hissettiğimi tahmin bile edemezsin. Kasten yapmadım Anna, istemeden oldu ve tamamen bir kazaydı.” Gözleri dolmuştu. “Mahkemede Suzie bunu çarpıttı.” Yutkundu. “Bunu benim aleyhime kullandı.”

Elimi koluna koydum. “Sana bir şey anlatayım mı, Patrick?” Bana baktı. “Seneler önce benzer bir olay annemlerin başına geldi. Cornwall Sahili’nde Mark ile bir, iki, üç, hop yapıyorduk. Mark’ı çok yukarıya salladılar ve aynı şey oldu. Kendilerini berbat hissettiler ama küçük çocuklarla böyle şeyler olabiliyor.”

“Evet, böyle şeyler olabiliyor,” diye tekrar etti. “Suzie, Yeni Zellanda’ya taşınmayı düşündüğü için bunu kasten yaptığımı söyledi. Gitmemesi için canla başla gayret ediyordum, çıkış yolu olarak bunu buldu. Mahkeme, Sam’in benimle yaşamasını önerince olayı kendi yönünden anlatıp her şeyi değiştirdi.”

“Hâkim ne dedi, peki?”

“Hâkim böyle bir olayın babalığa uygunsuz olduğumu göstermediğini söyledi. Ama bana kalırsa bu olay hâkimin bana bakışını etkiledi. Suzie karakterimi kötülemek için her şeyi yapıyordu.”

Elini tuttum. “Bunu düşünmemek en iyisi. Ama bana anlattığına sevindim.”

“Sam’i tüm kalbimle seviyorum,” diyerek devam etti. “Kendi öfkemi kontrol etmeye çalışıyorum. Suzie, Sam’in hayatında hiçbir yerim ve önemim yokmuş gibi onu benden yirmi bin kilometre öteye götürdü.”

“Sam’i ne sıklıkla görebiliyorsun?”

“Ah... Onu hep görüyorum; salıncaklarda sallanan, koşan ya da parkta oynayan her çocukta Sam’i görüyorum aslında. Soruna gerçek bir cevap vermem gerekirse onu altı ayda bir görüyorum. Christchurch’e gidip on beş gün boyunca onun yakınlarında bir misafir evinde kalıyor, yapabildiğimce kendi oğluma babasını hatırlatmaya ve onu ne kadar sevdiğimi anlatmaya çalışıyorum.”

“Büyüdüğünde gelip seninle kalabilir.”

“Umuyorum,” diye cevap verdi Patrick. “Buna zaten daha çok var. Şu an tek düşündüğüm büyürken her anını kaçırıyor olmam.”

“Kendini kötü hissediyor olmalısın.”

“Evet öyle.”

Ertesi sabah erken kalkıp kırdaki yürüyüşe çıktık. Fotoğraf makinemi yanıma aldım; arşivlemek için bazı çiçeklerin ve etraftaki mimari özelliklerin fotoğraflarını çektim. Dolaşırken Patrick bana gördüğümüz çiçeklerin karakterlerini soruyordu.

“Peki, gelincikler hakkında ne diyeceksin?” diye sordu.

“Onların aniden davetsiz gelip doğayı şenlendirmelerini çok seviyorum.”

“Kral taçları nasıl?”

Etraftaki dev *Fritillaria*’lara baktım. “Onlar hep ilgi çekmeye çalışırlar. Bu çiçekleri görmezden gelmeye çalışmak imkânsızdır. Dışa dönüklerdir...”

“Fener çiçekleri gibi mi?”

“Kesinlikle. Ya da *Acanthus*, *Agapanthus* veya oradaki dev *Guenneras* gibi. Gösterişi çok severler.”

“Büyük *Raven*’lere benziyorlar yani?”

“Evet.” Yaprakları o kadar büyük olur ki on yaşındaki bir çocuk bile altına saklanabilir.

Kahvaltı için otele dönerken telefonuma yeni bir mesaj geldi. *Lütfen beni müsait olduğunda ara, J.* Acil bir durum olduğunu düşünmedim. Jamie ile gün içinde en az yirmi kez konuşup mesajlaştığımızdan eve dönene kadar bekleyebilir diye düşündüm. Beni büyük ihtimalle Hampstead’deki

İtalyan bahçesi ile ilgili arıyordu, oradaki yer döşemelerine bakacağını söylemişti.

Kahvaltıdan sonra kütüphaneye gidip gazete okumaya başladık. Patrick, *Sunday Times* okuyordu, ben de *Observer*'a göz gezdiriyordum; bahçecilik bölümlerindeki yazıları seviyordum. Sonra elime *Sunday Times*'ı aldım. Citronella'nın bu hafta neler saçmaladığını merak ettim. Bu hafta kardeş ilişkileri üzerine yazmıştı:

On iki yaşındaki kızım Sienna, küçük kardeşi Erasmus'a bayıldığı için çok şanslıyım. Bunun sebebi kocam ile benim başından beri onu doğru bir şekilde hazırlamamız oldu. Birçok anne baba çocuklarını kardeşlik durumuna erken vakitte alıştırmaya başlamayıp birden uyum sağlamalarını bekliyorlar. Sienna'yla bebeği öğrenir öğrenmez konuştuk. Bütün ultrasonlara bizimle geldi. Bebeğin on üç ve yirmi haftalık fotoğraflarını odasının duvarına astık. Onunla bebek hakkında konuşup ne kadar özel ve akıllı olacağını ve onun ne kadar şanslı olduğunu anlattık. Bebek hakkında güzel bir hikâye oluşturup her akşam ona okuduk. Odası için mobilyaları ve oyuncakları almaya gittiğimizde onu da götürdük. Erasmus'un doğum videosunu bile gösterdik...

"İyk!" diye bağırdım. "Ne iğrenç!"

Patrick bana bakıp "O ne?" diye sordu.

"*Sunday News*'ın yazarı Citronella Pratt."

"Brook Green'de oturuyor, değil mi?"

"Maalesef öyle. Oğlu, Milly ile aynı anaokulunda."

Patrick'e yazdıklarını özetledim. "Anlamadığım şey niye bu

köşede yazabiliyor? Tek yaptığı kendi hayatını detaylarıyla ve abartarak anlatmak.”

Patrick, “Erkek kardeşi Neil, *Sunday Times*’ın baş editörü de ondan,” diye cevap verdi. “Halka ilişkiler departmanım bir ara onunla görüşüyordu.”

“Anladım,” diyerek gazeteye kapattım. “Bu her şeyi açıklıyor işte.”

Toplanmadan evvel son bir kez havuza girdik. Patrick ben-den önce toplanıp aşağıya hesabı ödemeye giderken ben de son bir kez pencerenin kenarındaki koltuğa oturup manzara baktım. Aşağıya baktığımda gelip giden bir sürü insan gördüm. Lüks bir arabanın tepesinin uzaktan yavaşça güneşten parlayıp yaklaştığını gördüm, yaklaşıncaya siyah olduğu belirdi. Kapısı açıldı ve içinden ince, hoş, çekici bir kadın çıktı. Olduğum yerden sadece kafasını görebiliyordum. Yakınlaşıncaya gördüğüm beni şok etti ve birden ayağa kalktım.

Thea? Neden buraya gelmişti? Şoföre parasını öderken onu seyretmeye devam ettim. Belki bir müşterisinin toplantısı vardı ya da Jamie’yleydi. Otoparkta Jamie’nin kamyonetini görür müyüm diye bakındım. Tek gördüğüm Mercedes, Ferrari ve Rolls’lardı. Tam aşağı inip ona merhaba diyecektim ki kırklarında, şık, esmer bir adam ona doğru yaklaştı. Thea’nın yüzünü okşayıp onu dudaklarından öptü ve el ele içeri girdiler.

“İyi misin, Anna? Anna?” Arkamı döndüm. Patrick kapıda durmuş bana bakıyordu. “İyi misin? Yola çıkmamız gerekiyor, yoksa geç kalacağız. Baban ikide dönmemizi söylememiş miydi?”

“Ah evet, söylemişti.”

“Her şeyini topladın mı?”

“Evet, topladım.”

Patrick'ın arkasında dururken bilinmeyen adamın kolunu Thea'ya doladığını gördüm.

"Aynı odada mıyız?" diye sorduğunu duydum. Adamın kulağına bir şeyler söylediğini, onunda kıkırdadığını duydum.

Patrick tekrar, "İyi misin," diye sordu. "Bana boş boş bakıyorsun."

"Ah, affedersin, farkında değilim. Aklım başka yerdeydi, Gitmeye hazırım." Patrick odadaki çantaları aldı. Birden telefonum çaldı. Numarayı gördüğümde kalbim yerinden çıkacaktı. Jamie'nin bir pazar sabahı bana niye mesaj attığını şimdi anlamıştım. Tahmin ettiği doğru çıkmıştı ve felaket durumdaydı. Yeşile basıp kendimi konuşmaya zorladım.

"Aşağıda görüşürüz," diyerek Patrick indi. Ona el salladım.

"Anna?"

"Jamie!" diye bağırdım. "Nasılsın?"

"Çok iyiyim, Anna; daha iyi olmamıştım."

"Gerçekten mi?"

"Çok iyi hissediyorum."

Şaka yapmadığına emin olmam için bir iki saniye geçmişti. "Sana bir şey söylemek istiyorum, geçen gün bana çok iyi bir tavsiyede bulundun," dediğini duydum.

"Öyle mi?" dedim.

"Thea hakkında çok aptal hissediyorum şu an. Bulduğum kartı hatırlıyor musun?"

"Evet?"

"Hani beni endişelendiren?"

"Evet?"

"Adamın adı Percy du Plessis'di hani?"

"Evet?"

"Tamamen yanlış anlamışım."

“Hayır...”

“Evet. Çok yanlış anlamışım hem de. Sen iyi misin, Anna?”

“Ne? Pardon Jamie, biraz yorgunum da.”

“Her neyse, dediğini yaptım ve Thea ile konuştum, onu dün geceye kadar görememiştim. Bir ilişkisi olduğunu düşündüğümü söyledim...”

“Peki, ne dedi?”

“Hiçbir şey. Şaşırmış duruyordu. Ona kartı gösterdim, çok güldü.”

“Öyle mi?”

“Duramadı resmen. Sonra Percy’nin bir erkek olmadığını açıkladı.”

“Evet erkek,” diye araya girdim. “Yani...”

“Hayır, Persephone’nin kısaltılmışı ama Percy olarak biliniyormuş. Percy ile aralarında flört havasında şakalaşmalar; Thea’nın bir evde küçük bir yangın çıkarması ile ilgiliymiş.”

“Emin misin?”

Bir anlık sessizlik oldu. “Tabii ki eminim,” diye cevap verdi. “Thea bana yalan söylemez, Anna.”

“Elbette söylememeli. Bu harika, Jamie.”

“Sesin şaşırmış gibi geliyor.”

“Yani, şaşırmadım. Sadece... Sen çok emin konuşuyordun ve içindeki hisse güveniyor gibiydin. Neyse... Ama tüm hissettiklerinin doğru olmadığını bilmek muhteşem gerçekten.”

“İyi ki yanılmışım. Kusura bakma, sana da boş yere huy-suzluk yaptım. Olmayan bir şey için endişelendiğimi bilmek çok güzel, rahatladım. Thea da yaptığım hatayı düşünce oldukça sevindi.”

“Hımmm...” derken aklım hâlâ karmakarışıkta.

“Sürekli şehir dışına çıktığı için iyice paranoyak olmuş-
tum. Neyse, bugün tekrar Cape Town’a gitti. Onu havaalanı-
na bıraktım.”

“Havaalanına mı bıraktın?”

“Evet. Neden söylediğim her şeyi tekrar ediyorsun?”

“Hangisine?”

“Heathrow. Anna, çok gergin olduğunun farkında mısın?
Belki bir yerlere gidip bir iki gün dinlenmelisin.”

“Evet, belki de. Kusura bakma, Jamie; dediğim gibi biraz
yorgunum sadece.”

“Her neyse. Kriket oynamak için çıkıyorum. Tavsiye için
teşekkür etmek istemiştım.”

“Senin adına sevindim,” derken neredeyse bayılacaktım.

“İyi günler.”

Dağınık yatağa oturup odaya boş boş bakmaya başladım
ve resepsiyonu aradım. “Burada kalan bir arkadaşıma ulaşma-
ya çalışıyorum, oda numarasını alabilir miyim acaba?”

“Adı nedir, hanımefendi?”

“Percy du Plessis.”

“Kodlamanız mümkün mü acaba? Kusura bakmayın, ha-
nımefendi. Bu isimde bir misafirimiz yok. Başka bir konuda
yardımcı olabilir miyim?”

Dokuz

Bir sonraki cumartesi gecesi Jenny, “O olduğuna emin misin?” diye sordu. Kızı Grace ile birlikte çay içmeye gelmişlerdi. Grace oturma odasının diğer ucunda Milly ile oynuyordu. Bu konuyu biriyle paylaşmak istiyordum. Jenny, Jamie ile hiç tanışmamıştı ve sır saklayabilen biriydi. “Yanlış görmüş olamaz mısın?”

“Yüzünü gördüm, sesini duydum, Jenny.”

“Benim gibi ikizi yok, değil mi?”

“Hayır, yok. Kendimi çok kötü hissediyorum. Jamie, onu Heathrow’a bıraktığını söyledi.”

“Demek ki Jamie uzaklaşana kadar bekleyip taksiye binmiş ve sevgiliyle buluşmak için Cliveden’a gelmiş. Aman Tanrım...”

“Kim olduğunu merak ediyorum bu adamın,” dedim.

“Yakından görebildin mi?”

“Tekrar görsem tanıyabileceğimi zannetmiyorum. Büyük ihtimalle uçağının Londra’da aktarması vardı ve oradan da Cliveden’a geçtiler. Bu adamla çıktığı seyahatlerden birinde tanışmış olmalı. Ama *aynı odada mıyız*, diye sorduğunu duy-

dum. Bu da daha evvel orada kaldıklarını gösteriyor. Demek ki bu ilişki bir süredir devam ediyor.”

Kafamı eğip düşündüm. “Ne yapmalıyım?”

“Yani...” dedi. “Yapabileceğin bir şey olduğunu zannetmiyorum. Bu ilişki bitebilir ve Jamie ile hayatlarına mutlu bir şekilde devam edebilirler.”

“Adam her kimse Thea, ondan oldukça hoşlanıyor gibiydi.”

“Jamie’ye anlatmanın pek iyi bir yanı yok, Anna.”

“Evet, bence de. Anlatabileceğimi de zannetmiyorum. Jamie’nin üzüldüğünü görmek istemiyorum.”

“Onunla iyi anlaşıyorsunuz, değil mi?”

“Evet,” derken düşündüm. “Jamie sadece iş ortağım değil, aynı zamanda arkadaşım. Çok iyi, nazik, saygı duyduğum ve güvendiğim biri.”

“Bu değişebilir,” dedi Jenny. “Seni verdiğin kötü haberdan dolayı asla affetmeyecektir. Zaten kendisi bir şekilde bu durumu fark edecektir,” diyerek devam etti. “Karısı bir gün bir açık verecek ve o da meseleyi anlayacaktır. Aldatan kişiler, farkında olmadan yakalanmak isterler aslında; böylece suçlu hissetmekten kurtulacaklarını düşünürler. Ben olsam gördüklerimi şimdilik aklımın başka bir köşesine koyardım.”

İkilemimi biraz daha tartıştıktan sonra, odanın diğer ucunda oynayan kızların yanına gittik. Grace’e bakıp ne kadar güzel bir çocuk olduğunu düşündüm. Kıvrıkcık saçları, şeftali rengi teni ve büyük mavi gözleriyle Jenny’ye pek benzemiyordu artık. Soramadım ama belki de daha çok babasına benziyordu.

Sonra da dönüp Milly’ye baktım. O da bana hiç benzemiyordu. Xan’a ve anneme benziyordu; yanında olması gereken ama hayatında eksik olan iki insana...

Grace, Milly'nin oyuncak mutfağında bir şeyler pişiriyordu. Yemekleri fırına koyma sırası geldiğinde eline fırın eldivenini geçirdi.

"Önlük de takmak ister misin, Gracie?" diye sordum.

Kafasını sallayıp önlüğü bağlamam için yanıma geldi. "Çok güzel oldu, tatlım."

Milly ise oyun evi ile meşguldü. Elindeki pembe ceketli, mor pantolonlu tahta bebekleri oynatıyordu. Bunun geleceğini biliyordum. "Bu annem," dedi. Sonra eline mavi pantolonlu, sarı tişörtlü başka bir oyuncak daha alıp "Bu da babam," dedi. Onları yan yana yataklarında pembe çatılarının altında yatırdı. Burnuna dokunduğumda "Şiişt!" diye fısıldadı. "Annem ve babam uyuyor şimdi."

Grace, Milly'den gözünü ayırmadan, "Benim baba yok," dedi ve başını üzgün bir şekilde salladı.

"Ama Gracie çok şanslı çünkü hayatında bir sürü başka insan var, değil mi tatlım?" dedi Jenny, kızına dönerek. Grace başını salladı. "Annen var, Fransa'da Jackie teyzen ve Phillipe dayın ve iki kuzenin, Milly ve Anna ve de okuldaki tüm arkadaşların ve öğretmenlerin. Büyükanne ve büyükbaban da var."

"Annen baban geldiler demek?"

"Pek sayılmaz, çok kötü davranıyorlar ama ben yine de Grace'in onlarla iyi bir ilişkisi olsun istiyorum. Sonuçta onlar Gracie'nin tek büyük akrabaları."

"O konuda Milly'den daha iyi durumda," derken Grace bana plastik fasulye üstüne konulmuş bir dilim pasta ikram etti. "Hımmm, harika olmuş Gracie. Milly'nin sadece dedesi var."

"Ya Xan'ın anne babası?"

“Çok yaşlılar. İspanya’dalar ve seyahat edemiyorlar. Onlardan Milly ile ne zaman istersek ziyarete gelebileceğimizi söyleyen bir kart aldım. Xan ile birlikte olmadığımızdan bunu yapmak çok garip geliyor. Xan olmadan oraya gitmek beni daha çok üzecektir zaten.”

“Şimdi yeni bir sevgilin var,” dedi. Grace’in verdiği plastik kruvasanı ve fasulyeleri karıştıırıyordu. “Harika olmuş, Gracie.”

“Harika yemek anneye!”

“Evet, tatlım. Patrick’le nasıl gidiyor?”

“Yani gidiyor işte. Birbirimizden hoşlanıyoruz, çekici buluyoruz. Ortak noktalarımız var.”

“Başlangıç için iyi.”

“Dört yıldır yalnızım, Jenny. Bu süre sevilmemek ve istenmemek için çok uzun.”

“Evet, gerçekten uzun zaman,” diye onayladı. “Doğrusunu söylemek gerekirse ben Gracie’le kurduğumuz ilişkiyi epey tatmin edici buluyorum.”

“Yani, birini istemiyorsun bile?”

“Hayır, istemiyorum. İsteyene kadar da uzun süre geçeceğine eminim,” diyerek sessizce ekledi. Jenny’ye niye o kadar uzun süre geçmesi gerektiğini ve neden Gracie’nin babasını hiç görmediğini, o adamın bunu hak etmek için ne yaptığını sormak için ölüyordum. Ama Jenny her zaman yaptığı gibi çoktan konuyu değiştirmişti. “Patrick boşanmış mı?” diye sordu. Ona durumu anlattım. “Yeni Zellanda mı?” diye tekrar etti. “Zavallı adam.” Jenny’nin Patrick’e gösterdiği acıma duygusu bana garip gelmişti; sonuçta kendisi de Grace’in babasını hayatından tamamen çıkarmıştı. Ama garip bir şekilde çok etkilenmişti. “Çok kızgın olmalı,” dedi. Kafamı salladım. “Öfkesini gösteriyor mu?”

“Yani...” Patrick’in ani küçük parlamalarından pek bahsetmek istemedim. “Bazen çok gergin oluyor. Her şeyin daha çok üstüne geldiğini söylüyor; trafiğin veya telefonda beklemenin bile. Neden böyle olduğunu biliyorum. Anlayışlı olmam gerekir.”

“Gerekmez,” diye uyardı beni Jenny.

“Peki, gerekmez ama istiyorum. Çünkü ondan hoşlanıyorum. O da benden hoşlanıyor. Xan’ın beni reddedişinden sonra bir erkeğin benimle ilgileniyor olması gerçekten iyi bir his.”

“Milly ile tanıştı mı?”

“Bu konuda acele etmeyeceğim.”

İlkbaharın sonuna doğru gelirken orman gülleri ve açelyalar her yeri sarmıştı. Mor salkımlar evlerin duvarlarından taşıyordu. Milly ile bu çiçekleri, bebeklerinin düğünlerine konfeti olarak kullanıyorduk.

Patrick ile giderek daha çok zaman geçirmeye başlamıştık. Milly ile tanışma vakitlerinin geldiğini düşünmeye başlamıştım. Başlangıç olarak parkta bize tesadüfen rastlıyormuş ve Milly’yi sallamama yardım ediyormuş gibi bir senaryo hazırladık. Milly, Patrick’in ayakkabısını çalan kişi olduğunu düşünüyordu. Daha sonraları, pazar günleri öğlen yemeklerine gelmeye başladı. Gelirken bahçesinden bana kocaman çiçek demetleri, Milly’ye de çikolatalar getiriyordu. Son olarak Patrick’i Milly’nin doğum gününe çağırdım.

Milly, *Winnie the Pooh* kâğıt tabaklarını masaya koymamı istediğinde, “Babam geliyor mu?” diye sordu. Kalbim sıkışmıştı. Xan o kadar az ziyaret ediyordu ki geleceğine yüzde yüz emin olmadan Milly’ye söz vermek istemiyordum. Hayal

kırıklığına uğramamalıydı. Xan hakkında eskisi kadar konuşmamaya gayret ediyordum. Televizyonu da açmıyordum çünkü babasını gördüğünde ağlamaya başlıyordu.

Masaya “iyi ki doğdun” süsleri koydum. Milly de sabah ona verdiğim açık mavi peri kıyafetini giymişti. Sonra kanepeye çıkıp “Baba geliyor mu?” diye bağırmaya başladı. Pencereden onu görecekmış gibi bir o yana bir bu yana bakmaya başladı.

“Hayır, hayatım, gelmeyecek,” dedim.

“Gelecek,” diye ısrar ediyordu.

“Hayır, tatlım. Baban şu anda çok meşgul. Bu sabah sana yolladığı doğum günü kartını aldık, unuttun mu? Bana da sana bir hediye yolladığını söyleyen bir e-posta yazdı. Seni düşünüyor yani. Bir sürü başka kişi geliyor ama; büyükbaban, Jenny ve Grace, Luisa, Sweet Peas’den Carla ve Phoebe, Cassie ve Sue teyze. Ne güzel kalabalık olacağız ve çok güzel bir parti olacak. Jamie de uğrayacak.”

“Jamie?” Kutusundan koşup *Gruffalo*’yu ortaya çıkardı.

“Patrick de geliyor,” diye şüpheyle ekledim. “Olur mu?” Milly öylesine kafasını salladı. Bunun normal olduğunu düşündüm sonuçta Patrick hayatında yeni biriydi. Onunla rahat hissetmesi biraz zaman alacaktı.

Patrick, ailemle tanışacağı için biraz gergindi. Babamla aralarının iyi olduğunu gördüm, e-ticaret hakkında konuştuklarını duydum. Sue ve Jenny de ondan hoşlanmışlardı. Sadece Cassie, pek etkilenmiş benzemiyordu. O da çok şampanya içmişti. Herkes gittikten sonra, sadece babam, ben ve o kalınca, Patrick’in Milly’ye bisiklet almaması gerektiğini söyledi.

“Neden almasın?” diye sordum. İtiraf etmeliyim ki ben de pembe renkli Barbie bisikleti gördüğümde şaşırmıştım.

“Milly’yi o kadar uzun zamandır tanımıyor. Bu çok büyük bir hediye.” Milly, Jamie’nin aldığı bebeklerle oynarken Cassie konuşmaya devam etti. “Ona boya ya da yapboz gibi bir hediye almalıydı, değil mi baba?”

“Söylediğinde doğruluk payı var,” diye cevap verdi babam. “Ama belli ki durumu iyi ve Anna’yı önemsiyor. Bu yüzden Milly’ye özel bir şey almak istedi.”

“Kesinlikle öyle,” diyerek çay doldurdum. “Patrick çok cömert biri, eğer Milly’ye bisiklet almak istediye benim için sorun yok. Ayrıca ondan hoşlanıyorum. Lütfen Cassie, ona bu kadar yüklenme.”

“Ben böyle düşünüyorum,” dedi Cassie. Fotoğraf makinesini eline alıp daha evvel çektiği fotoğraflara bakmaya başladı. “Milly’nin bu fotoğrafı çok güzel.”

“Ver bakayım ben de,” diyerek yanına oturup beraber bakmaya başladık. “Evet, çok tatlı.”

“Mumları üflerken olan da çok güzel.”

Ekrana bakıp “Bana bunları gönderebilir misin? Xan’a gönderebilirim böylece.” Patrick’in içinde olmadığı fotoğrafları göndermek düşünceli bir davranış olurdu ama bir yandan da hayatıma devam ettiğimi görmesini istiyordum. “Luisa’nın bu fotoğrafı da çok güzel.”

“Kilo verdi,” dedi Cassie. “Daha şişmandı.”

“Evet gerçekten.” Ben fark etmemiştim. “Yüzmeye gittiğinden olmalı. Jenny’nin iyiliği.”

“Jenny çok cana yakın ve arkadaşça görünse de bence etrafında bir duvar var. Mutlu gibi görünüyor ama aslında acı içinde sanki.”

“Yani...” Jenny’yi kardeşimle konuşmaya hiç niyetim yoktu. “Bekâr bir anne olmak kolay değil.” Milly kanepeye çı-

kıp kollarını boynuma dolayıp sarıldı, ben de onu kucağıma oturttum.

“Grace’in babası yardımcı olmuyor mu?”

“Hımmm zannetmiyorum,” dedim. “Hayır, etmiyor.”

Milly kafasını sallayarak “Grace baba yok,” dedi.

“Neden yok?” Cassie karakteristik özelliğine uygun olarak aniden sormuştu,

“Gerçekten bilmiyorum.”

“Sana söylemedi, değil mi?”

“Hayır.”

“Günümüzde ve bu yaşta, bu konu hakkında gizli saklı olmak ne kadar saçma. Sen hiç merak etmiyor musun, Anna?”

“Bazı zamanlar,” derken, aslında meraktan çatladığımı çaktırmamaya çalıştım. “Ona öyle pat diye soramam.”

“Niye?”

“Çünkü eğer kendisi bu konuyu anlatmamayı seçtiyse ondan zorla bilgi almaya çalışmak onu kaybetmeme yol açabilir.”

“Ama belki de bu konuyu seninle konuşmak isteyebilir,” dedi ve şampanyasını yudumlamaya devam etti.

“Anlatmak için birçok fırsatı oldu aslında. Belli ki anlatmak istemiyor.”

Bu açıklama Cassie’yi tatmin etmiş benziyordu. Kameradan resimlere bakarken “Patrick yakışıklı,” dedi.

“Bence de,” dedim.

“Çok da güzel giyinmişti.” Gerçekten de öyleydi. “Ama kravatının bağı...”

“Ne olmuş?”

“Çok sıkıydı.”

Fotoğrafa tekrar baktım. “Fark etmedim. Eleştirel olmaya çalışıyorum, Cassie.”

“Eleştiri değil bu, sadece bir gözlem,” diyerek devam etti.
 “Baba, bu arada senin kravatın da çok çıkmış.”

“Ah, teşekkürler.”

“Pucci mi?”

“Bilmiyorum, ben sadece parlaklığını sevdim.” Saatine baktı. “Altı buçuk olmuş; gitsem iyi olur,” dedi.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Cassie.

Yüzü kızardı. “Yapacak işlerim var.”

“Ne gibi,” diye ısrar etti.

“Briç oynayacağım. Travis’ler ile. Anna çiçeklerimi unutmadın, değil mi?” Durup Milly’yi öptü. “Eski bitkileri attım, balkon şimdi çok boş gözüküyor.”

“Baba, çok özür dilerim. O kadar yoğunlumdum ki aklımdan çıkmış yine. Salı günü seradan bitkilerini alacağım, hafta sonuna doğru sana getirmiş olurum.”

“Teşekkürler tatlım, iyi akşamlar kızlar!” diyerek bize öpücük attı.

Cassie, “Ben biraz daha kalayım,” dedi ve şampanyasını yudumladı. “Sonra gitmem gerek, Zack ile buluşacağım.”

“Zack kim? Sean ile çıkıyordun hani?” diye sordum. Bir yandan da bir şeyler atıştırıyordum.

“Onu sepetledim.” Erkekler, Cassie’den hiç ayrılmazlardı, genelde tam tersi olurdu. Bu konuda kendiyile çok gurur duyuyordu. “Sean pısrığının tekiydi,” derken Luisa’nın yaptığı yumurtasız doğum günü pastasından bir dilim kesti. “Ona ayrılmak istediğimi söylediğimde resmen ağladı.”

“Zavallı adam.”

“Ben de aynen öyle dedim, *biraz erkek ol* dedim!”

“Onun için üzüldüm,” dedim sessizce. Annem duysa dehşete düşerdi. Cassie’ye elinden geldiğince bazı değerleri öğret-

meye çalışmıştı ama pek de başarılı olamamıştı. Cassie bildiğinden şaşmazdı.

“Biri gider öbürü gelir,” diyerek iç çekti. “Şimdi sıradaki Zack.”

Her zamanki gibi, “Peki, ne iş yapıyorsun?” diye sordum.

“Şu an pek bir hareket yok,” dedi. “Gece işime hâlâ devam ediyorum; gündüzlerim boş. Bu düzen şu an için hoşuma gidiyor.”

“Gece işi dediğin telefon işi mi?” diye sorarken masayı toplamaya başladım.

Cassie başını salladı. “Eski piyano öğretmenimle konuşmak zorunda kaldığım gün, o işi bıraktım.”

“Hayır! Bay Brown mı? Hani bize evde ders veriyordu?” diye bağırdım.

“Evet,” dedi. Suratını tiksinti ile buruşturmuştu. “Çok saçmaydı, telefonda sesini tanıdım. Beni işten soğuttu.”

“Bunu duyduğuma çok sevindim. Peki, şu anda ne yapıyorsun?”

“Decoy Ducks adlı bir şirket için çalışıyorum.”

“Ne yapıyor bu şirket?”

“Özel bir şey. Kocalarının sadakatlerinden emin olamayan kadınlar için çalışıyorum, yani...”

“Aman Tanrım! Yem oluyorsun yani! Bu tür saçma sapan işleri yapmak zorunda mısın?” dedim. Mutfağa doğru giderken hâlâ söyleniyordum. “Hayatın edepsiz tarafı hep ilgini çekiyor, değil mi?”

Elinde çay bardaklarını mutfağa taşıırken, “Pek de edepsiz diyemeyiz,” diye itiraz etti. “Ben onlarla sadece konuşuyorum, ilk adımı her zaman onların atması gerekiyor. Bence çok harika bir hizmet.” Bulaşık makinesinin kapağını açtı. “Dün

gece çok zengin bir kadının nişanlısını kontrol ettim. Kadın çok zengin ve evlenerek pahalı bir hata yapmak istemiyor. Adamın her gece gittiği bara gidip onunla konuşmaya başladım. Beş dakika sonra elini belime koymuştu, yirmi dakika sonra da otele gitmeyi teklif etti. İğrenç!” dedi.

Cassie’nin ahlak anlayışını gerçekten anlamıyordum. “Bence asıl iğrenç olan insanları tuzağa düşürmek.” Cassie şampanya bardaklarını yıkıyordu.

“Bu bir tuzak değil, adam ilgilenmezse hiçbir sorun yok ki.”

“Öyle değil bence,” dedim. “Kadınlar hazır yanına geldiklerinde, çoğu erkeğin hayır demesine neredeyse imkân yoktur. Bunu nasıl yapabildiğini anlayamıyorum,” diyerek devam ettim. “Ayrıca hayatını böyle saçma sapan işlerle mi geçireceksin?”

“Gecede üç yüz sterlin kazanıyorum ve insanlık adına iyi bir şey yaptığımı düşünüyorum. Hayatımı harcıyor olduğum konusuna gelince, ben hiçbir deneyimi değersiz bulmuyorum.”

“Bunlar sadece benim fikirlerim,” dedim.

Bu zaman zarfında, Jamie ile Hampstead’deki İtalyan bahçesini bitirdik. Müşterimiz Simonetta, kutlamak için bizi çağırdığında elimize bir şişe şarap alıp gittik.

Bahçenin önceki hâlinin fotoğraflarına bakarken aksanlı bir İngilizceyle, “Çıkardığınız işten çok memnunum,” dedi. “Kendimi evimde Calabria’daymış gibi hissediyorum.”

Simonette’nın bahçesi klasik Viktoryen tarzdaydı. Şimdi ise içinde çeşmeler, antika taş saksılar, aromatik bitkiler bulunan bir İtalyan bahçesine dönüşmüştü.

“Saksıların olması harika, istediğiniz gibi hareket ettirebilirsiniz,” dedim ve biberiye saksısını mutfığa doğru yaklaştı-

dım. “Sanki evdeki mobilyaların yerini değiştiriymişsunuz gibi.”

“Diş otuna bayılıyorum; mavi çiçekleri içimi açıyor,” dedi.

“Nazik bir çiçektir. Ama sizin bahçenizin konumu da iyi; gerçi yine de kışın üstünü örtmelisiniz.”

“Küçük zeytin ağaçlarını da çok seviyorum. Bezelye çiçeği de çok güzel, oysa ki onların her zaman çok İngiliz olduklarını düşünürdüm.”

“Güney İtalya’dan geliyorlar. On sekizinci yüzyılda İngiltere’ye geldiklerini öğrenmiştik.”

“Koyduğun çiriş otları için de teşekkür ederim; bana çocukluğumu hatırlatıyorlar.” Gözlerini güneş ışığıyla kamaşırken etrafa bakmaya devam etti. “Bir de adını unuttuğum ama çok şahane soluk pembe çiçekleri olan neydi?”

“Çanlar mı?”

“Yazları o kadar güzel kokarlardı ki... Kardeşim onlardan toplayıp kuruturdu.”

“Sicilya bal sarımsağından bahsediyor olmalısınız,” dedim. Birden aklıma annemin *Güney İtalya Bitkileri* kitabı geldi. “Araştırayım. Aynı soğanları bulursam bahardan önce dikerim. Bir hafta içinde size geri dönmezsem bana bu konuyu hatırlatan bir e-posta atar mısınız?”

Ben internet siteme koymak için birkaç fotoğraf çekerken “Tabii. Şu an başka ne tür bahçeler yapıyorsunuz?” diye sordu.

Jamie, “Boltons’ta çok büyük bir bahçe yapıyoruz,” diye cevap verdi. “İnşaat ve planlama süreçleri bitti; iş sadece bitkilere kaldı.”

“Bu da gelecek hafta cumartesi gününe bitmiş olacak. Müşterilerimiz o gün bir parti verecekler.”

Birkaç gün sonra Edwards'ların bahçesine bitkileri taşıırken, “Bizi davet etmeleri çok hoş, hiç beklemiyordum bunu. Gidecek misin?” diye sordum Jamie’ye.

“Belki,” dedi ve elindeki Clematis orientalis’i planlanan yere koydu.

“Bizim için iyi tanıtım olur,” dedim. “Sipariş bile alabiliriz hatta.”

“Gelirsem Thea’yı da getiririm,” dedi tekrar arabama doğru yürürken.

“Öyle mi?”

Jamie garip bir şekilde suratıma baktı. “Tabii ki getireceğim, Thea benim karım.”

“Biliyorum...” Birden gözüme Thea’nın sevgilisi ile görüntüsü geldi. Volvo arabamın arkasından, Jamie’ye Şili ateş çiçeğini uzattım. “Sadece yurt dışında olabileceğini düşündüm, o kadar.”

“Hayır, Londra’da olacak. Hatta bundan sonra daha çok şehirde kalacak.”

“Gerçekten mi?” dedim. Çiçeklere zarar vermemeye dikkat ederek yıldız yaseminini çıkardım.

“Evet,” dedi. “Niye bu kadar şaşırdın ki?”

“Çünkü şimdiye kadar hep yurt dışına gidiyordu. Ama bu gerçekten çok iyi haber.”

“Evet öyle. Böylece daha düzenli bir hayatımız olacak.”

Thea’nın evliliğini yürütmeye çalıştığını düşünmeye başlamıştım.

Jamie, “Peki ya sen? Patrick’i partiye getirecek misin,” diye sordu.

“Hayır. O akşam biraz iş odaklı çene çalmaya çalışacağım. Zaten onun da arıcılık üzerine bir konuşması var.”

Edwards'ların bahçesindeki bitki dikimi iki gün boyunca devam etti. İşin en zor kısmı limon ağaçlarını yeni yapılan yolun iki yanına düzgün bir şekilde dikebilmektir. Maalesef bıraktığımız çukurlar ağaçlara yetmeyince Jamie bir gün daha çalışıp taşları tekrar kesti. Yerdeki bütün bitkileri ektikten sonra büyük, granit saksılara Fransız lavantaları ekerek işi bitirdik.

“İşin en sevdiğim kısmı bu,” dedim. “Bitkileri ekmek.”

“Neden?” diye sordu Jamie. “Projenin bitiyor olduğunu gösterdiğinden mi?”

“Hayır. Bahçeleri tasarlamayı sevdiğim doğru ama aslında benim için en önemlisi, bitkilerin ekilip güzelleştiğini ve büyüdüğünü görmek.”

“Doğru aslında.”

“Kendi bahçem maalesef çok küçük.”

“Yerin olsaydı neler dikerdin?”

“Hemen hemen her şeyi,” dedim. Düşüncesi bile mutlu etmişti beni. “Yıldız çiçekleri, hazerenler, haseki küpesi, as-tilbeler, açelyalar, yüksük otu, dam koruğu ve unutmama beni çiçekleri ile dolu olurdu bahçem. Böylece bütün mevsimlerde çiçek olurdu. Fransız lavantasını da unutmamak gerek,” diye ekledim, bir yandan da lavantaların çiçekleri ile oynuyordum. “Onları çok seviyorum sanki komik şapkalarıyla Ascot’a gezmeye gidiyor gibiler.”

Jamie, “Ascot değil,” diyerek beni düzeltti. “Notting Hill Karnavalı.”

Güldüm. “Taşlar çok güzel görünüyor; sana sorun çıkmayacağını söylemişim,” diye kendimi tutamayarak ekledim.

“Evet...” Jamie gözlerini devirdi. “Sen haklıydın, ben yanlışmışım.”

“Önemli değil; genelde haklı olan sen olursun.”

“O gün moralim bozuktu, ondandır.”

Tamamladığımız bahçeye bakarken “Biliyorum. Ama şimdi her şey yolunda,” dedim.

Jamie’nin rahatlamış iç çekişini duydum. “Evet, her şey yolunda.”

Gece eve geri döndüğümde Xan ve Mark’tan Milly’nin doğum günü fotoğraflarını gönderdiğim için teşekkür cevapları gelmişti. *Milly’nin dayısının ve babasının birbirlerini tanımıyor olmaları ne kadar üzücü*, diye düşündüm. Milly’nin hayatındaki erkek sayısını düşününce Patrick ile beraber olduğuma sevindim. Milly’nin yılda iki kez değil, her gün baba figürü olabilecek birini görmesi gerekiyordu. Ayrıca Elaine’den Milly ve beni ziyaret edeceğine dair bir e-posta vardı. Sonuncu da Simonetta’dan gelmişti; bana bal sarımsağı bitkisini hatırlatıyordu.

Yukarı ofisime çıkıp kütüphaneme bakmaya başladım. Çoğu anneme ait, dört yüz kitabım vardı. Kitapları hâlâ bir düzene koymadığımdan, nerelerde olduklarını hatırlamaya çalışıyordum. Parmağımı üstlerinde gezdirip isimlerini okudum; *Gölgelik Mekân Bitkileri*, *Gertrude Jekyll’in Bahçeleri*, *Bitkiler Ansiklopedisi...* Altındaki rafa geçtim. Sue’nun bana hediye ettiği kitap; *Sarmaşıklar, Ağaçların Kısa Tarihi ve Güney İtalya Bitkileri*.

“Evet, işte burada,” deyip kitabı yerinden çektim.

Kitap çok eskiydi ve kokuyordu. Annemi kitabı incelerken hayal ettim bir süre. Sayfaları karıştırırken onun yazdığı bazı notları gördüm: *Güneye doğru ekilmeli, gölgede dayanıklı, pek kokmuyor*. El yazısının güzelliği içimdeki acıyı uyanırdı.

“Bal sarımsağı,” diye mırıldanıyordum. Kitabın indeksinde aramaya başladım. Bilinen ismi ile listelenmemiştii, Latince ismini bulmalıydım. Düşünüyordum ama aklıma gelmiyordu. Derslerde de ismi geçmişti. Sonra birden aklıma geldi. *Nectar... roscordum*. Böyle bir şeydi. *Nectaroscordum Siculum*, yani Sicilya’dan gelen demektii. İndeksde N harfini buldum. Kitabı tam geri koyuyorken içinden yere bir şey düştü. Bu, annemin el yazısı ile yazılmış bir mektup ve fotoğrafı.

Fotoğrafta annem sahilde, güneşli bir günde kilimin üzerinde oturuyordu; yirmi sekiz yaşında olmalıydı. Siyah beyaz bir elbise giyyordu ve çok mutlu görünüyordu. Yanında esmer, çok yakışıklı aynı yaşlarda bir adam oturuyordu. Adamın üstünde mavi açık yakalı bir gömlek ve koyu renkte bir şort vardı. Kilimin üzerinde bardaklar, tabaklar ve içinden şampanya şişesi görünen bir piknik sepeti vardı. Kafaları birbirlerine yaslamışlardı; gayet samimi gözüküyorlardı. Adamın kaslı kolu annemin belindeydi.

Fotoğrafa baktım; kulaklarımda kalbimin sesi duyuluyordu. Ters çevirdiğimde annemin el yazısını gördüm: *Chichester, 12 Haziran 1977*. Bu adam kimdi ve annemle ne yapıyordu? Bu fotoğrafı kim çekmişti? Babam mı? Adamın anneme sarılışına bakarsak bu oldukça uzak bir ihtimaldi. Daha sonra düşününce babamın o senenin çoğunu Brezilya’da geçirdiği aklıma geldi. Adama baktım dikkatle; sanki dünya ayaklarının altından kaymıştı.

Fotoğrafa tekrar tekrar bakıyordum. Soğuk terler dökmeye başlamıştım. Annemin bu adamla olan ilişkisine bakarken bir anda adamın koyu kahverengi gözlerinin, geniş alnının, saçlarının ve yağlı cildinin aynen Cassie’ninki gibi olduğunu fark ettim.

Kafamda bazı şeyleri düşünmeye başlayıp netleştirmeye çalışıyordum.

Ellerim titreyerek mektubu okumaya karar verdim. Mektup annemden babama yazılmıştı. Üstünde bir sürü değişiklik yapılmış, üstü çizilmişti; belli ki yazması zor bir mektuptu.

Sevgili Colin... Sana cömert ruhun için nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Bunu hak etmediğimin farkındayım... Kendimi suçluyorum... Çok utanıyorum... İşleri senin için kolaylaştırmak için elimden geleni yaparım... Kimsenin bilmemesi konusunda seninle hemfikirim.

Mektubun üzerinde herhangi bir tarih yoktu ama fotoğrafla beraber yazıldığı belliydi. Mektubu bir kez daha okuyup içinde başka bir şeyler olma ihtimaline karşı kitabı karıştırdım. Hiçbir şey bulamadım. Giriş sayfasında bir not vardı: *Mary'ye birçok güzel anıyla, amore a baci, Carlo, Haziran 1977.*

"Bірçok güzel anı mı?" diye fısıldadım. Birden babamla dört ay evvel yaptığımız konuşma aklıma geldi.

Orada sekiz ay kaldım.

Senin için zor olmuş olmalı.

Evet... Gerçekten öyleydi.

Bu, Cassie doğduğu zamanlardı, değil mi?

Evet, Cassie bir sonraki sene doğmuştu.

15 Mart'tı. Cіğerlerim havasız kalmış gibi hissediyordum.

Kitabı masama koyarken, *Keşke Simonetta bana bu bitkileri sormasaydı*, diye içimden geçirdim. Babamın kitabın içinde ne olduğuna dair bir fikri olmadığı kesindi. Yoksa bu mektubu orada bırakmazdı.

Aşağı indiğimde titriyordum, o sırada telefon çaldı. Arayan GMTV yapımcısıydı. Gelecek hafta onlar için yapacağım beş röportajı hatırlatıyordu. “İstedğiniz bütün bitkileri aldık,” dedi. “Pazartesi sabahı saat 6’da size araç gönderiyorum. Böylece istediğiniz gibi röportajlardan önce çiçekleri düzenlemek için vaktiniz olur. Tamam mı?”

“Tamam, olur,” diye cevapladım. Şu an buna nasıl odaklanabilirdim?

Canlı yayının verdiği adrenalin beni ayaklandırmıştı. Stüdyoya saat 6.30’da gelip biraz makyaj yaptırmıştım, ardından da yukarı, terasa çıkıp Penny Smith ile yazın ekilmesi gereken bitkiler hakkında konuştuk. Bir sonraki programda konteynırlarda bitki yetiştirmeyi konuşacaktık. Kapatırken bir sonraki konunun genç anneler hakkında olduğunu söylüyordu.

Eve dönünce Milly’yi anaokuluna götürdüm. Ardından babamı arayıp bitkilerini getireceğimi söyledim.

Yarım saat sonra arabamın bagajından saksıları çıkarırken, “Program gayet güzel geçti, internet siteni de ekranda gösterdiler,” dedi.

“Bu iyi oldu,” dedim. Bir *Pelargonium* saksısını indirdim. “Bunları çektim çünkü çiçeklerini uzun süre koruyorlar, ayrıca bunun yanına yakışacak *Bacopa* da var,” dedim.

“Güzel görünecek,” dedi. “Sen iyi misin?”

“Her şey yolunda. Sadece biraz yorgunum.” Getirdiklerimi asansöre koyup yukarı çıkardık. “Ama baba...”

“Efendim?”

“Sana sormam gereken bir şey var.”

“Kötü bir şey mi oldu?”

“Brezilya hakkında...”

“Brezilya mı?” diye sordu saksıları onuncu kattaki daire-sinde asansörden indirirken.

“Ben... tatil için oraya gitmeyi düşünüyorum. Patrick’le.”

“Gerçekten mi? Biraz uzak, değil mi?”

“Biliyorum ama... Sence ziyaret için en güzel zaman nedir?”

Babam omuz silkti. “Emin değilim...” Anahtarlarını çıkardı.

“Ama sen bir süre orada yaşadın, değil mi?”

“Evet.”

“Sekiz ay orada kaldım dediğini hatırlıyorum.”

“Doğru,” dedi kapıyı açmaya çalışırken.

“Hangi aylarda oradaydın?” Garip bir sessizlik oldu. “Hatırlayabiliyor musun?” diye sordum, cevabını beklerken kalbim yerinden çıkacaktı.

Kapıyı açıp “1977 yılında ocak ayından ağustosa kadar oradaydım.” Kalp atışlarım normale dönmek üzereyken söylediklerinin ne anlama geldiğini fark edince tekrar telaşlandı. Babamsa, “Ama çok büyük bir ülke... Hangi şehrine gideceğine göre değişir...”

“Haklısın. Biraz daha araştırma yapacağım. Ocaktan ağustosa kadar oradaydın yani?” diye sordum saksıları yerleştirirken. “Bu süre içinde eve döndün mü hiç?” Garip sessizlik geri dönmüştü. “Döndün mü, baba?”

“Gelecektim aslında. Ama oradayken rahatsızlandım ve uçak yolculuğunu kaldırabilecek durumda değildim. İyileşince de bütün işi bitirip eve temelli dönmenin daha iyi olacağını düşündüm. Artık kurtulmak istiyordum oradan. Hayatımın en kötü dönemi,” dedi. “O kadar uzun süre evden uzakta olmak çok kötüydü; hem böyle ayrılıklar evlilik için iyi değildir,” diye devam etti.

“Haklısın, elbette zordur. Peki, teşekkür ederim.”

“Yalnızca bunları mı bilmek istiyordun, Anna?” diye sordu babam.

“Evet, baba. Bu kadardı,” dedim.

Demek böyle, diye düşündüm eve dönerken. Annem Cassie’ye hamile kaldığında babam Brezilya’daydı. Eve varınca üst kata çıkıp fotoğrafa tekrar baktım, midem bulanıyordu. Masaya çöküp başım ellerimin arasında öylece oturdum.

Yani annemin evliliği sandığım kadar geleneksel ve sorsuz değildi. Evliyken biriyle ilişki yaşamıştı. Üzüntü ve hayal kırıklığı dalgası altında boğulmak üzereydim. Babam yurt dışındayken annem biriyle ilişki yaşamış, hamile kalmış ve mektuptan anlaşıldığı üzere bunu da babama söylemişti. Görünüşe bakılırsa babam da onu affetmişti ki evlilikleri devam etmişti.

Bir bebek gelirse onu kabullenmelisin...

İçimde babama karşı büyük bir sevgi yükseldi birden. Annemi gerçekten de çok sevmiş olmalıydı.

Ne olursa olsun, her zaman yanınızda olacak birine ihtiyacınız var. Ne olursa olsun...

Annem de her zaman “her ne olursa olsun” lafını kullanırdı. Şimdi ne demek olduğunu çok daha iyi anlıyorum.

Bulduğum şeyin şok etkisi giderek hafiflemişti. Sanki bunu her zaman biliyormuşum gibi hissettim. Kardeşlerde her zaman ortak noktalar tabii ki olur ama şu an Cassie’yi düşündüğümde bana tamamen yabancı geliyordu. Şimdi fiziksel ve psikolojik olarak neden bu kadar farklı olduğumuzu açıklayabiliyordum. Annemle babam, son çocuklarından altı sene sonra neden bir bebek daha yapmak istemişlerdi ki?

Aramızdaki yaş farkından bahsettiğim zaman, “Bir anda tekrar doğurgan olduk,” gibi bir şey söylemişlerdi. Annem, “Değil mi, sevgilim?” diye babama onaylatmak için döndüğünde, babamın nazikçe gülümsediğini hatırladım.

On

Takip eden günlerde kendimi çok bitkin hissettim; kollarımda kocaman ağırlıklar taşıyor gibiydim. Bize yabancılaşmış bir ağabeyim, evliliğinde problem yaşayan bir iş ortağım, çocuğunu senede iki defa gören eski sevgilim, uyuşturucu sattığından şüphelendiğim bir bakıcım vardı ve bunların üzerine bir de kardeşimin evlilik dışı bir ilişkiden olduğunu öğrenmiştim.

Kafamı dağıtmak için elbise dolabımı açıp Edwards'ların partisinde ne giyebilirim diye baktım. Ayakkabı denerken Cassie aradı. Konuşmanın başında bir yabancıyla konuşuyormuşum gibi hissettim; sonra tanıdık duygular hissetmeye başlayınca toparladım.

"Bil bakalım, ne oldu?" diye sordu.

"Bilmem," dedim, bir yandan da sevdiğim ayakkabılarımı bulmuştum. "Tahmin edebilecek gücüm yok, hadi söyle."

"Babam hakkında."

Bir anda doğruldum. "Bir şey mi oldu? İyi mi?"

"İyi. Sadece çok şaşırtıcı bir şey keşfettim," diye devam etti.

Benim keşfettiğim kadar şaşırtıcı olamaz, diye düşündüm.

“Ne olmuş ona?” diye sorarken yeşil kokteyl elbisemi elim aldım.

“Dün gece Harvey Nichols’un beşinci katındaki barda profesyonel sebeplerle oturuyordum.”

“Böyle mi tanımlıyorsun yaptığını?”

“Kontrol etmem için gönderildiğim adamla konuşuyordum sadece.”

“Flört etmek için,” diyerek düzelttim. “Bu arada umarım bu yaptığın güvenli bir iştir.”

“Evet, tamamen güvenli,” dedi. “Ken, yani patronum, gizli kamerasıyla hemen arkamda oturuyor. Her neyse, bir an barın diğer ucuna baktım ve kimi göreyim, babamı!”

Yatağa oturdum. “Babamı, Harver Nichols’un barında mı gördün?” Onun tarzı bir yer değildi. “O seni gördü mü peki?”

“Hayır. Çok kalabalıktı ve yanındaki kadınla konuşmaya dalmıştı.”

“Kadın mı?” diye tekrar ettim. Pencereden dışarı baktım, “Yani bir kadınla randevusu mu vardı?”

“Çok iğrenç olduğunu düşündüm,” diye ekledi.

“Niye ki?”

“Çünkü yanındaki kadın, babamdan en az otuz yaş küçüktü.”

“Çok korkunç; kadın için yani.”

“Oldukça. Kadın mutsuz görünüyordu. Babam ise gayet eğleniyordu. Bu arada Pucci kravatını takmıştı. Kadının tuvalete doğru gittiğini görünce ben de peşinden gittim. Onu tuvalette arkadaşı ile telefonda konuşurken duydum. Sıkıcı bir morukla hayatının en korkunç randevusunda olduğunu anlatıyordu.

“Aman Tanrım!”

“Yaşını yirmi yaş azaltmış biriyle diye devam etti kadın anlatmaya; babam elli iki olduğunu söylemiş herhâlde.”

“Elli iki mi? Biraz abartmış. Bu konuda nasıl yalan söylemiş ki?” diye sordum.

“Mesele de bu ya; konuşmanın gidişatından kadının *The Times*’ın kişisel bölümüne ilan verdiğini ve babamın da cevapladığını anladım. 45-50 yaşlarında, fit vücutlu, kariyer sahibi ve maço birini aradığına dair ilan vermiş.”

“Ama babam yaşına göre çok formdadır.”

“Sonra babam ona birçok ilana cevap verdiğini söylemiş; tam yirmi sekiz ilana cevap vermiş!”

“Ah.” Babamın sosyal hayatının neden birden patladığı da böylece ortaya çıkmış oldu.

“Şok olmadın mı?” dedi Cassie. “Babamın bu yaşta böyle şeyler yapması... Eylülde yetmiş yaşında olacak!”

Doğrusunu söylemek gerekirse bu aralar beni şaşırtmak o kadar kolay değildi. “Hayır, şaşırmadım,” dedim. “Biraz sürpriz oldu diyebilirim. Ne kadar acımasızsın, Cassie. Senin yaptığın şeyleri düşünürsen babama karşı bu kadar yargılayıcı olman çok garip. Annem öldüğünden beri çok yalnız. Ben ona sadece şans diliyorum.”

“Anna, sen iyi misin? Tavrın biraz garip geliyor.”

“Gayet iyiyim. Sadece yorgunum.”

“Sence babama bu konuyu açmalı mıyım?”

Elbise dolabının kapısını ayağımla ittim. “Kesinlikle hayır! Genç kadınlarla gezip kendini aptal durumuna düşürmek istiyorsa bu onun bileceği şey. Travis’lerle briç oynamaktan daha zevkli olduğuna eminim. Her neyse, Cassie, şimdi kapatmam gerekiyor,” dedim.

Ofisime çıkıp annemle sevgilisinin fotoğrafını tekrar inceledim. Bulduğumdan beri birçok kez aynı şeyi yapmıştım çünkü bana yardımcı olabilecek ipuçları arıyordum. Fotoğrafi görmek aklımı karıştırıyor, iç huzurumu bozuyordu. Kafamın içinde koca bir kaya var gibiydi. Bu konuyu biriyle konuşmak istiyordum. Ama kiminle konuşabilirdim? Babamla konuşamazdım çünkü ona kötü hatıralarını hatırlatmak istemiyordum. Cassie de olmazdı. Aileme ihanet ediyor gibi hissedeceğimden Patrick'le de konuşamazdım. Mark'ın bir şey bilip bilmediğini düşündüm. Mark'a bir şey bulduğumu, bu konuda üzgün olduğumu ve konuşmak istediğimi söyleyen bir e-posta attım. Yarım saat sonra 19 Temmuz'a kadar şehir dışında olacağına dair otomatik bir cevap geldi.

Annem hakkında keşfettiğim gerçeğin üstesinden gelmekte zorlanıyordum; onun böyle gizli kusurlarının olması beni rahatsız ediyordu. Bu konuyu hazmetmek için profesyonel yardım almaya karar verdim. Bir terapist bulmak için oyalanıp durdum. Sarı sayfalara bile baktım; tam Hampstead'de Dr. D. Buckhurst adında birini arayacakken aklıma Jenny geldi. Jenny, stres ve travma konularında danışmanlık veriyordu. İşinde oldukça iyiydi. En önemlisi tamamen güvenilir-di. Dudakları sadece kendisi için değil, herkes için kilitliydi. Arayıp telesekreterine randevu almak istediğim ile ilgili bir mesaj bıraktım.

İki gün sonra, elimde bir şişe şampanyayla evine girerken bana, "Bu ne için?" diye sordu.

"Ödeme yapmama izin vermezsen diye getirdim."

"Doğru, vermem." dedi. "Teşekkürler." Beni çalışma odasına aldı. "Evet," dedi nazikçe, bir yandan da kahverengi deri koltuklara oturduk. "Konuşmam gerek demişsin."

Sakinleşmeye çalışan bir ses tonuyla, “Evet,” derken gözlerim doldu. Jenny bana peçete uzattı. Kendimi toparlamaya çalışıp ne bulduğumu anlattım. Fotoğrafi yanımda getirmemişim; fazla özeldi, sadece tarif ettim.

Beni dinlerken arada notlar aldı ve suratında şaşkınlık veya başka bir duygunun belirtisi yoktu. Sadece oldukça ciddi ve ilgili bir ifadesi vardı.

“Baban, bahsettiğimiz bu sekiz ay boyunca sürekli Brezilya’da mıydı? Hiç ara vermedi, değil mi?”

“Evet, sürekli oradaydı.”

“Unutmuş olması mümkün değil mi? Sonuçta otuz sene önceydi.”

“*The Times*’ın bulmacasını her gün, yirmi dakikada çözebiliyor hâlâ. Hafızası gerçekten çok iyi. Ağustosun dokuzunda geldiğine emin olduğunu söyledi çünkü annesinin doğum günüydü.”

“Annenin Brezilya’ya gitmiş olma olasılığı var mı?”

“Bu çok iyi bir soru,” dedim. Ben de olaydan birkaç gün sonra babama bunu sordum çaktırmadan. Mark yedi yaşında ve ben de beş yaşında küçük çocuklar olduğumuzdan böyle bir durumun söz konusu bile olmadığını söyledi.”

“O zaman, baban Brezilya’dayken, annenin bir ilişki yaşadığını ve bu ilişki sonucunda kardeşin Cassie’nin doğduğunu söylüyorsun.”

“Evet, şu anda inandığım bu. Babam o dönemin evlilikleri için çok zor ve mutsuz zamanlar olduğunu söylemişti. Bu durum en azından Cassie’nin neden bu denli farklı olduğunu açıklıyor.”

“Bu kadar uzun süre saklamak için ne kadar büyük bir sır.” Sokaktan dondurmacı melankolik tınılı şarkısıyla geçip gitti.

“Bilmez miyim...” derken mendille gözlerimi siliyordum.

“Peki, şu anda Cassie hakkında nasıl hissediyorsun?”

Tavana baktım. “Durumu öğrendiğimde, ona karşı çok yabancı hissedeceğimi düşünmüştüm. Ama gerçeği söylemek gerekirse değişen bir şey yok. Cassie benim için eskiden nasılsa hâlâ öyle.”

Jenny kafasını salladı. “Sence annenle baban bu gerçeği, ona neden söylemediler?”

“Çünkü babam, annemi korumaya çalışıyordu. Bu yaptığından sonra bile, babam ona tapardı,” diye üzülenek ekledim. “Sanırım Mark ve benim gözümde annemin kötü duruma düşmesini de istemedi.”

“Demek ki hem anneni korumak, hem de aile birliğini devam ettirmek istiyordu.”

“Evet.”

“Şu anda seni bu duruma düşürmüş, kötü hissettirmiş olsa bile, bu yaptığı aslında çok anlaşılır. Peki, sence fotoğrafı kim çekti?”

“Hiçbir fikrim yok. Oradan geçen herhangi bir yabancı olabilir.”

“O sırada sen ve Mark neredeydiniz?”

“Babaannemde. Biz evine gidince çok mutlu olurdu. Yani annem, sevgilisi... Carlo ile buluşmaya giderken bizi babaanneme bırakmış olmalı.” Kafamı salladım. “Jenny, hâlâ inanmıyorum. Otuz beş yaşında olmama ve ideal kabul edilen şartlarda çocuk sahibi olmamış biri olmama rağmen inanmıyorum işte.”

“Bu konuda seni en çok şaşırtan nedir?” diye sordu. “Annenin bir ilişki yaşamış olması mı? Yoksa Cassie hakkındaki gerçeğin sana hiç söylenmemiş olması mı?”

“Her ikisi de,” dedim. “Öncelikle annemin bir... ilişkisi olması beni çok şaşırttı. Hâlâ söyleyemiyorum bile; bir türlü aklım almıyor bunu.”

“Neden?” diye sordu. “Birçok kadın evliliklerinde bocalar; bu hayatın gerçeğidir.”

“Biliyorum ama bu, hiç de onun yapabileceği bir şey değil. Annem çok... düzgündü,” diye itiraz ettim. “Bize her zaman iyi davranışlarda bulunmamızı tembih ederdi ama kendisi her zaman öyle yapmamış demek ki.”

“Onun hakkında şimdi nasıl hissediyorsun?”

“Ona biraz kızgınlım ve... hayal kırıklığına uğradım.”

“Çünkü her zaman onu ideal kadın olarak düşünmüştün, değil mi?”

“Bir noktaya kadar, evet. Annem evliliğinin her zaman mükemmel ve sağlam olduğu imajını yarattırdı, belli ki öyle değildi. Başka birinden bebeği olmuş.”

“O zamanlar genç ve güzel bir kadındı. İki küçük çocuğu vardı. Kocasını uzun bir süre için yurt dışına çıkmıştı. Belki de onun gidişini aileyi terk etmesi olarak algılamıştı. Ayrıca çok genç yaşta evlendiğini de söylemiştin.”

“Evet, yirmi yaşında. Yıldırım nikâhıyla evlenmişler.” Öyleyse iki kez beklenenin dışında hareket etmişti annem.

Jenny not alırken kaleminin çıkardığı sesi duyuyordum. “Baban, annenden kaç yaş büyüktü?”

“On iki yaş.”

“Büyük bir yaş farkı. Belki de baban Brezilya’ya gitmeden önce problemleri vardı. Sonra onu sekiz ay yalnız bıraktı ve annen yakışıklı, kendisiyle yaşıt bu adamla tanıştı. Kendini yalnız hissetmek yerine sevilmiş hissetti. Sonuçta annen de insan, Anna.”

“Biliyorum.” Bir yerden saatin sesi geliyordu.

“Sana o tavsiyeleri vermesinin sebebi ise aynı hataları senin yapmanı önlemek içindi.”

“Bu doğru.” Mark’ın hayatına da müdahale etmeye çalıştığını ve bunun doğurduğu yıkıcı sonuçları düşündüm. “Fakat anlayamadığım şu ki babam, Cassie’ye büyük bir hoşgörüyüyle yaklaşır her zaman, sanki en sevdiği evladymış gibi. Onu, hiçbirimizi şımartmadığı kadar şımartmıştır daima. Bu da bana hiç mantıklı gelmiyor.”

Bir sessizlik oldu. “Bence bir mantığı var,” dedi Jenny.

“Nasıl?”

“Ailesini bir arada tutabilmek için hissettiği ıstıraba rağmen yeni bebeği kendi çocuğuymuş gibi yetiştirmeye karar verdi. Belli ki annen de ailesinin dağılmasını istemiyordu. Böyle olunca da Cassie’nin, babanın öz çocuğu olduğu yalanını sürdürmeye gönüllü oldu. Cassie’yi bu nedenler şımartmış olabilir.”

“Bu ne demek oluyor?”

“Belki de onu sevemeyeceğinden o kadar korkuyordu ki Cassie ile güzel bir ilişkisi olsun, annenden güzel tepkiler alsın diye aşırıya kaçtı. Bu durum babanın kendisini daha çok Cassie’nin ebeveyni gibi hissetmesini sağlıyordu. Bu bir başa çıkma yöntemiydi belki de. Çünkü baban, Cassie’yi reddetseydi bütün aile birliği bozulacaktı ve her şey mahvolacaktı.”

Sanki Cassie ile ilgili bir şeyleri telafi etmek istiyor...

“Haklı olabilirsin,” dedim sessizce. Ayağa kalktım. “Jenny, seninle konuşmak iyi geldi. Çok teşekkür ederim.”

“Peki... şimdi ne yapacaksın?”

Derin bir iç çektim. “Bilmiyorum.”

“Bir seçeneğin hiçbir şey olmamış gibi devam edip olanları unutmaya çalışmak. Bunu yapmak istiyor musun?”

“Bu çok önemli bir durum. Cassie’ye gerçeği söylemek bana düşmez, değil mi?”

“Kime düşer?”

“Babama, tabii.”

Bir sonraki hafta cuma akşamı Edwards’ların partisine gitmek üzere hazırlanırken böyle bir konuyu babamla nasıl konuşacağımı düşünüyordum. *Konuşacağım zamanı çok dikkatli seçmem gerekiyor*, diye geçirdim içimden. Telefonda konuşmak belki daha kolay olabilirdi ya da ona bir mektup yazabilirdim. Belki de *Jerry Springer Show*’a çıkarım ve televizyonda, herkesin gözü önünde hallederiz bu meseleyi. Hatta programın yapımcıları, annemin sevgilisi Carlo’yu bulup getirirler ve babamla Carlo yumruk yumruğa bir kavgaya tutuşurlar. Ardından Cassie ortaya çıkar ve müthiş bir olgunluk göstererek meseleye son noktayı koyar. Stüdyodaki seyirciler de çılgılık çılgılığa alkışlarlar.

Hayalim, Lusia’nın Milly’ye söylediği şarkı ile son bulmuştu. “*Centella, centella, estrellita...*”

Artık çok fazla olmuştu. Aşağıya indim.

“*Me pregunto que eres tu...*”

“Luisa,” dedim sessizce. “Şarkının sözleri *Twinkle twinkle little star, how i wonder who you are*, olmalı. Lütfen artık Milly’ye İspanyolca şarkı söyleme. Sesin çok güzel olsa da ben rahatsız edici buluyorum. Ayrıca onunla İspanyolca konuşmanı da istemiyorum. Kafasını karıştırıyorsun.” Yuvadaki ısıрма olayı, Luisa’nın odasında bulduğum paralar aklıma geldi. En son aramamda beş yüz sterlin artmıştı bu para. “İngilizce

derslerini ödedim,” sesimi kontrol etmekte zorlanıyordum. “Ama gördüğüm kadarıyla hiç çalışmamışsın.”

Luisa kızardı. “Üzgün ben, Anna.”

“Üç kere mesaj bıraktığım kurs öğretmenin Bay Cox ile konuştuğumda da kursta ne yaptığını soracağım. Her sabah oraya gidip üç saat kaldığını biliyorum ama orada ne yaptığını anlayamıyorum.”

“Anlamak?” diyerek boş boş suratıma baktı.

“*Si*. Anlamak. Burada kimsenin beni pek anladığını zannetmiyorum!”

“*Mama, estas enfadada con Luisa?*” diye sordu Milly.

“Hayır Milly, kavgam etmiyorum,” dedim.

Milly, Luisa’ya döndü. “*La Momia is infeliz actualmente.*”

“Hayır, mutsuz değilim,” diye itiraz ettim. “Teşekkür ederim, iyiyim. Her neyse...” Derin bir nefes aldım. “Sonra görüşürüz, Milly.” Onu öptüm. “Uslu ol.”

“*Soy una chica buena!*” dedi.

“Biliyorum tatlım, sen hep uslu bir kızsın,” dedim.

Partide içebilmek için taksiyle gittim. Eve yaklaştığımda merdivenlerden itibaren konukları karşılayan garsonlar gördüm. Şampanyayı doldururken etiketine baktım, *Veuve Clicquot* idi. Edwards’lar belli ki ellerinden gelenin en iyisi yapmışlardı.

Etrafta dolanırken çok pahalı tablolar ve neredeyse telefon kulübesi büyüklüğünde çiçek aranjmanları gördüm. Zambakların kokusu, odayı dolduran pahalı parfüm kokularıyla karışmıştı.

“*Tekrar Sardinya’ya gideceğiz.*”

“*Monaco’da bir yerimiz var.*”

“*Bir Sisley’im vardı ama sattım.*”

“Doların durumu...”

“Bu sene tekrar Cartier’de olacak mısın?”

Balkon kapılarından dışarı çıktım ve bahçeye bakıp anın zevkini çıkarmaya çalıştım. Kendimle gurur duydum. Yerdeki taşlardan, çiçeklerin uyumuna ve dizilimine kadar her şey batan güneşin ışığında harika görünüyordu. Granit çeşme çok dikkat çekiciydi, ağaçlar ise sanki kol kola girmiş gibi duruyorlardı. Çimenlikte kimsenin durmadığını görmek içimi rahatlatmıştı çünkü yüksek topuklar yeni çimene zarar verebilirdi.

Partide yaklaşık yüz kişi vardı. Eski iş çevremden dolayı aşına olduğum politikacılar, iş adamları, yatırımcılar ve bir iki ünlü vardı. Birden çellist Julian Lloyd Webber’i gördüm, oyuncu Robert Powell ile sohbet ediyorlardı. Powell, granit saksılardan birine dayanmıştı.

Powell’i görmek aklıma Carol Growing’i getirdi. Carol, *Holby City*’nin bir bölümünde onunla beraber oynamıştı. Aradan dört sene geçtikten sonra, Mark’ın hâlâ onu düşünüp düşünmediğini ve kadının şu an kiminle beraber olduğu gibi konuları merak ettim.

“Anna!” Gill Edwards birden koluma girmişti, üzerinde somon rengi ipek bir elbise vardı. “Gelebilmene çok sevindim. O kadar...” derken eliyle bahçeyi gösterdi. “Sen ne düşünüyorsun, memnun musun?”

“Memnunum tabii, eğer siz de öyleyseniz.”

“Ben bayıldım,” diye cevap verdi. “İkimiz de bayıldık. Martin ortancalara bile laf etmiyor.” Gülümsedi. Ortancalar bildiğimiz büyük pembe çiçekli olanlarından değildi. *Hydrangea paniculata* adında beyaz çiçekli ve nazik bir türdeki ortancalardı. “Peki, burada kimleri tanıyorsun?”

“Sanıyorum sadece sizi ve Martin’i.”

Elimden tuttu. “Seni çok eski arkadaşlarımız Antonia ve Eduardo Morea ile tanıştırayım. Anna Temple ile tanışın,” dedi Gill. “Bu, bahçemizi yaratan yetenekli tasarımcı Anna,” dedi. O anda onu öpebildirdim.

Antonia, “Bahçe tasarımcısı mısınız?” diye sordu. Kadın, altmışlarında, soluk pembe ipek bir takım giymişti.

“Ever,” derken kadının parmağındaki, posta damgası büyüklüğünde elmasa bakmamaya çalıştım.

“Eduardo ile çok beğendik, harika olmuş. Ne kadar zamanda yaptınız acaba?” Anlattım. “Şu andan boş musunuz?”

Kalbim yerinden çıkacaktı. “Makul ölçüde yoğunum diyebilirim.”

“Biz Belsize Park’ta yaşıyoruz ve bahçemizin şöyle bir gözden geçirilmeye ihtiyacı var. Öyle değil mi, Eddie? Kendisi benim hakkımda da aynı şeyi söylüyor.”

Eduardo, “Lütfen tatlım, aptal olma,” diyerek itiraz etti. “Fakat bahçeye yeni bir tasarım yapabiliriz gerçekten de. Hatta lütfen yapalım,” dedi. O sırada garson şampanyalarını tazelemişti.

“Bir kartın var mı, Anna?” diye sordu.

Kart dağıtmanın hoş olmayacağını düşünüp yanıma almadı. “Yanımda yok ama Gill’e sorabilirsiniz ya da internet siteme bakabilirsiniz. Adım Anna Temple.”

Antonia çantasından küçük deri kaplı bir defter çıkararak altın kaplama bir kalemle ismimi not etti. “Anna Temple...” Bana bakarak gülümsedi. “Bakacağım ama şu an burada gördüklerim harika. Özellikle çeşme çok güzel görünüyor ve sesi de çok rahatlatıcı.”

“Teşekkürler.”

“Seni tutmayalım,” dedi Antonia. “Ama seni kesinlikle arayacağız.” Gülümsedim ve büyük ihtimalle aramayacağını düşündüm ama sohbetinden hoşlanmıştım.

Jamie hâlâ ortalıkta yoktu. Merdivenleri inerken en sonunda tanıdık bir yüz gördüm. “Miles!” diye seslendim. Benim eski patronumdu kendisi.

“Anna! Seni görmek ne güzel.” İki elimden tutup yanaklarımdan içtenlikle öptü. Hâlâ çok büyümüş bir çocuğa benziyordu; sarı bukleleri biraz beyazlaşmıştı yalnızca. “Gill ve Martin’i nereden tanıyorsun?” diye sordu.

“Müşterilerim.”

“Yani bu bahçeyi sen mi yaptın?”

“Jamie ile beraber. Ben tasarladım, o da inşa etti.”

“Fabia ile birlikte Hampshire’a taşındık ve çok büyük fakat harap hâlde bir bahçemiz var. Şimdi neler yapabildiğini görünce kesinlikle gelip bakmanı isterim.”

“Gelirim tabii,” dedim. “Çocuklar nasıl?” derken garsonlar bize havyarlı kanepi ikram ettiler.

“Çok iyiler. Büyüğü seneye okula başlayacak. Hâlâ inanimakta güçlük çekiyorum. Peki, ya senin küçük kızın nasıl?” diye sordu. “Sue bana bir fotoğrafını gösterdi, çok tatlı.”

“Teşekkürler.” Milly’nin Arden’den ayrıldığı son günde olması sanki kendime bir ayrılık hediyesi olmuştu.

Miles, “Senin de şu an bir aile hayatın var,” dedi.

“Evet. Pek geleneksel değil ama çok mutluyum,” dedim. Patrick’i düşündüm. “Arden’de de işler yolunda, değil mi? Ekonomi sayfasında iyi haberlerinizi okudum.”

“Harıl harıl çalışıyoruz. Gill’i de işten tanıyorum,” diye devam etti. “Bazı müşterilerinin yatırımlarını bizim aracılığımızla yapıyor. Çok akıllı bir kadın. Bu arada... Selam, nasılsınız?”

Kırklarında bir çift Miles'in yanında beliriverdi. Kadını yanağından öpüp bana döndü, "Anna, Jane ve Andrew Barraclough ile tanıştın mı?" dedi.

"Hayır," diyerek gülümsedim. Adamı sanki bir yerden tanıyordum ama çıkaramamıştım. Karısı şık ve pahalı kıyafetine rağmen oldukça çekici olan adamın yanında sönük kalmıştı. Fazlasıyla zayıf bir kadındı.

Miles, "Andrew ile çok eskiden beri tanışıyoruz," dedi. "İkimiz de seneler evvel Deutche Bank'da çalışırdık."

"Çok çok eskiden," derken gülümsedi Andrew.

"Peki, ya şimdi nerede çalışıyorsun?" diye sordum.

"Jane ve ben Goldman Sachs için çalışıyoruz. Martin'in iş arkadaşlarıyız."

Mark, "Jane sana göz kulak mı oluyor?" diye takıldı Andrew'a.

Jane'in irkildiğini gördüm. "Öyle değil tabii. Ben dördüncü kattayım, o ise otuz dokuzuncu katta."

Bu arada bu adamı nereden tanıdığımı düşünüyordum hâlâ. Belki de Square Mile'de çalışırken tanışmıştım onunla ya da televizyondaki bir programda görmüştüm. Birkaç dakika kadar daha sohbet ettikten sonra Jamie ve Thea'yı gördüm. El sallayınca yanıma geldiler. Thea açık mavi kokteyl elbisesi giymişti, saçını arkadan toplamıştı ve yanına da beyaz bir gardenya takmıştı. Kolları, seyahatlerinden olsa gerek, bronzlaşmıştı.

"Merhaba Jamie!" dedim. "Merhaba Thea," diye ekledim, şampanyanın verdiği etkiyle gülümsüyordum. "Sizi görmek ne kadar güzel," diye yalan söyledim. Thea sanki rahatsız olmuş gibi küçük bir gülümseme ile cevap vermişti. Sanki bildiğini biliyordu. Nasıl olabilirdi ki? "Bu benim

eski patronum Miles Latimer. Bunlar da Jamie ve Andrew Barraclough.”

Jamie, Andrew’un elini sıkarken yüzünde karışık bir ifade vardı. “Biz komşuyuz arkadaşım,” derken gülümsüyordu.

Andrew, “Öyle mi?” derken yüzüne garip ve şaşkın bir ifade yerleşmişti. Belki de Jamie’nin ona arkadaşım diye hitap etmesinden pek hoşlanmamıştı. Thea şampanyasını içip uzaklara bakıyordu; şimdiden sıkılmış gibiydi. Halkla ilişkiler departmanında çalışan birine göre ilginç bir soğukluktu bu. Kafamı çevirip tekrar Andrew’un tanıdık suratına baktım.

Jamie, “Blythe Caddesi’nde oturuyorsunuz,” dedi. *Demek ki adamın tanıdık gelmesinin sebebi buymuş*, diye düşündüm.

“Ah... Evet,” diyerek yavaşça kafasını salladı Andrew. “Elbette. Kusura bakmayın... İsminiz neydi?”

Jamie, “Jamie,” diye tekrarladı.

“Sizi şimdi tanıdım. İnsanları mekânları dışında tanımakta güçlük çekebiliyorum. 32 numaradasınız, değil mi?”

“Evet. Mavi kamyonetin gururlu sahibi benim. Sizin de bir Bentley arabanız var!”

Andrew, “Korkarım ki evet,” diye cevapladı. “Ne kadar da gösteriş budalasınız, değil mi tatlım?” deyip karısına döndü. “Ah,” dedi. Karısı gitmişti. *Tam da insanlarla tanışırken birden ortalıktan uzaklaşmak kaba bir davranış*, diye düşündüm. “Üzgünüm,” diye geveledi. “Bir şey çıkmış olmalı... Her neyse... Tanıştığımıza sevindim.” Özür diler bir tavırdaki gülümseyip yanımızdan ayrıldı.

Miles da uzaklaşırken Jamie bize dönüp “Çok garipti,” dedi. “Andrew’un beni tanıımıyormuş gibi davranması da çok tuhaftı. Sokakta sürekli karşılaşıyoruz, köşemizdeki evde oturuyorlar. Çok saçma, değil mi tatlım?” diye Thea’ya sordu.

Thea şampanyasından bir yudum alırken, “Evet, çok garip,” diye yanıtladı onu.

Bir sonraki gün oldukça kötü geçti. Bilgisayarım çökünce düzelmesi için teknik servis çağırdım; tam üç saat sürdü. Sonrasında da internet bağlantımda sorun yaşadım. Her şey düzeldiğinde son iki günün e-postaları yok olmuştu. Bir yandan da babama mevzuyu nasıl açacağımı düşünüp duruyordum. Kullanacağım cümleleri sürekli tekrar ediyordum ama her seferinde boğazıma takılıyorlardı.

Baba, sana sormam gereken bir konu var.

Biliyorum çok uzun zaman önceydi.

Annemin bir fotoğrafı var...

Seni üzmem istemedim.

Lütfen bana gerçekleri anlatabilir misin?

Aradan bu kadar zaman geçmişken söylemek istediklerimi söylemek öyle zor geliyordu ki... Belki de aile sırlarını derinlere gömmek çok daha iyi bir fikirdi. Böylece, hayata olduğu gibi devam edebilirdik.

Bu arada iki yeni sipariş aldım. Biri Camden’da bir avlu, diğeri de Maida Vale’de bir terastı. Patrick ile daha çok zaman geçirmeye başlamıştık. Milly hâlâ Patrick’e karşı çekingen davranıyordu; onun bizim hayatımızda ne gibi bir yeri olduğunu çözmeye çalışıyordu.

Milly’ye, “Patrick annenin bir arkadaşı,” diye açıklamıştım. Bir gün, “Yani senin de arkadaşın,” diye ekledim.

“Hayır. Milly’nin arkadaşları; Gracie, Phoebe ve Cerna ve Lilly...”

“Sadece çocuklar mı senin arkadaşın olabiliyor, bu yüzden mi?”

“... ve Luisa,” diye ekledi.

“Öyle mi?”

“Bir de Jamie,” dedi.

“Peki. Patrick de senin arkadaşın olmak istiyor. Bir gün yani. Onu daha iyi tanıdığın zaman.”

Partick’in şimdiye kadar Milly’ye karşı davranışları iyiydi. Onunla sohbet ediyor, kitap okuyor ve boyama yapıyordu. Onu salıncakta sallıyordu. Bizi Legoland’e ve Bilim Müzesi’ne götürmüştü. Bizim evde kaldığı zaman Milly uyumadan yukarı çıkmamaya dikkat ediyordu ve Milly uyanmadan gitmiş oluyordu. Edwards’ların partisinden birkaç gün sonra, “Milly sanki artık beni daha iyi tanıyor,” dedi. Bahçemde oturmuş, kahvaltı ediyorduk. Tost ekmeğinin üzerine kendi balından sürdü. “Umarım Milly zamanla benim de bu tablonun bir parçası olduğumu kabullenir,” diyerek devam etti. “Yazın sonunda belki hep beraber tatile gidebiliriz. Böylece her şekilde birlikte olduğumuzu anlamış olur.”

Bahsettiği “her şekilde birlikte olma” düşüncesi beni mutlu etmişti.

“Tatil mi?” diye tekrarlardım. Önümdeki postaya bakıyordum. Üç mektup, bir kart, bir de paket vardı. Paketin üstünde tropikal kuşların olduğu pullar vardı. Xan’ın, Milly’ye gönderdiği doğum günü hediyesi olmalıydı.

“Evet,” dedi Patrick. “Tatile gitmek ister misin?”

Kahvemden bir yudum aldım. “Çok isterim. Nereye gideriz?”

“Cornwall nasıl? ST Mawes yakınında bildiğim güzel bir otel var. Sahile sadece beş dakika uzaklıkta. Milly çok sever.”

Milly’yi bir anda deniz kenarından oynarken düşündüm.

“Harika olur, tarih olarak ne düşünüyorsun?”

“Ağustos sonu nasıl? Eylül başında tekrar Yeni Zellanda’ya gideceğim.”

“Ağustos sonu iyi olur.”

“Ben ısmarlıyorum.”

Elini tuttum. “Çok cömert bir erkeksin ama bunu duymamış olayım.”

Patrick gazeteye bakarken ben de ilk zarfı açtım. Stoke’daki Uluslararası Fuşya Fuarı’ndan geliyordu. Bir sonraki zarfta ise Ulusal Begonya Topluluğu’nun bir davetiyesi vardı. Son olarak Elaine’dan çok tatlı bir kart vardı. İskoçya’da bir bebeğe bakıyordu.

Son mektubu açarken, “Bu da nedir,” diyerek mırıldandım. Şehir içi posta pulu vardı. Okudum. “Milly’nin dönem sonu gösterisinin davetiyesi,” dedim.

Patrick, “Üç yaşındaki çocuklar sahneye mi çıkıyor?” diye sordu.

“Sadece anne ve babalar için birkaç şarkı söyleyecekler.”

“Ben de gelebilir miyim?” diye aniden sordu.

“Tabii ki,” dedim ama pek rahat hissetmiyordum. Hâlâ biraz erken olabilirdi. “Burada ebeveynlerin kostüm tasarlamaları yazıyor; hiç sevmem böyle işleri,” diye şikâyet ettim. “Çok da meşgulüm,” diyerek tekrar mektuba baktım. “Ne zaman? Temmuzun on ikisi, yani iki hafta sonra. Keşke daha evvel haber verselerdi,” diyerek söylendim.

“Milly’nin rolü ne?”

“Çiçek perisi, unutma beni çiçeği perisi. Oyunun ismi de Büyülü Bahçe.”

“Zaten ona aldığın peri kıyafeti var; onu biraz değiştirip uyarlayabilirsin.”

“Haklısın. Birkaç yeşil parça ile de yaprak yaparsam olur aslında. Cassie de mavi bir şapka diker belki. Elindeki yıldızı da çiçeğe çevirebilirim,” diye eğlenerek ekledim. “Belki mavi bale ayakkabıları da alırım ya da beyazları boyarım. Neyse çok bir şey değilmiş,” diyerek rahatlayıp bir nefes aldım.

Patrick, “Cornwall için tam olarak hangi tarihler uygun?” diye sordu.

Ajandama bakmak için çantamı aldım, “On sekizinden, yirmi beşine kadar olan süre olabilir; böylece tatil trafiğini de atlatmış oluruz.”

“On sekizinden, yirmi beşine benim için de iyi. Otelı arayıp aile suitlerinden birini ayırmalarını isteyeceğim.” Ayağa kalktı. “Gitsem iyi olur. Saat onda bir randevum var. Daha sonra seni ararım.” Eğilip beni öptü.

Kahvemi bitirirken önümüzdeki günleri planlamaya koyuldum. İki buçuk aylık bir zaman diliminde, Patrick’le ben artık bir çift olmuştuk. Haftamızı beraber planlıyorduk. İlişkimizdeki belirsizlikler tamamen ortadan kalkmıştı. Ona mesaj attığımda bana geri dönmeyecek endişesini taşııyordum. Öpüşürken dişlerimiz birbirine çarpmıyordu. Artık birbirimizi iyice tanıdığımızı hissediyorduk ve hayatlarımız giderek birbirine geçiyordu.

Patrick’in bana âşık olup peşimden gelmesi hâlâ çok hoşuma gidiyordu. Onunla olmaya devam edersem hayatımın güzelleşeceğini biliyordum. Beraber düzgün bir aile kurabilirdik. Milly’nin bir baba modeli ve belki de kardeşleri olurdu. Kendimi bir anda üç çocukla hayal ettim, matruşkalar gibi yan yana dizilmişlerdi.

Peki, nerede yaşardık? Patrick’in evinde sanırım çünkü orası oldukça büyüktü. Arıların da gitmesi gerekiyordu. Belki

de Brook Green'de daha büyük bir ev alırdık; böylece Patrick kötü anılarında uzaklaşırdı. Ladbroke Grove'da çok güzel evler vardı. Kendimi yeni bahçeye yeni çiçekler ekerken hayal ettim.

Kahvemi masaya koyup Endonezya'dan gelen paketi elime aldım. Posta paketini açıp Milly okuldan gelince güzel hediye paketini açabileceği hâle getirdim. Posta pullarını saklaması için keserken bir kart gördüm. Üzerinde siyah yeşil bir kelebek vardı, Milly bunu çok beğenecek diye düşünürken, benim için olduğunun farkına vardım.

Milly'nin hediyesi gecikti, özür dilerim. Xan'ın el yazısı her zamanki gibi kargacık burgacıktı. Son birkaç gündür Newsnight için Doğu Timor'dayım. Gelecek ay kesinlikle Londra'ya dönüyorum.

“Ne?” diyerek söylendim.

Sana e-postamda da söylediğim gibi buradaki görevim 5 Temmuz'da bitiyor ve eylülde bir sonraki görev yerim belirlenene kadar Londra'daki ofiste olacağım. 6 Temmuz'dan itibaren Stanley Meydanı'nda olacağım ve Milly ile daha fazla zaman geçirmeyi umut ediyorum. X.

On bir

Canım sıkılıyordu. Xan'ın geri gelip duygularımı tekrar altüst etmesini istemiyordum. Tam da kendimi tekrar mutlu hissetmeye başlamıştım. Bir de kız arkadaşı vardı şimdi ve ben o kadının çevremde olmasını hiç istemiyordum. Kapıyı açtığımda karşımda Xan'ı ve süper başarılı, güzel, çekici Amerikalı sevgilisini veya belki de şimdiye kadar nişanlısını gördüğümü hayal ettim. Benim yanımda da Patrick vardı aslında ve onu her şeyin dışında tutmak istememin haksızlık olduğunu da biliyordum. Ama eski sevgilimin sevgilisiyle birlikte, kızımla evcilik oynamalarına dayanamazdım.

İçimdeki dayanılmaz enerji ile şu ana kadar yapmamak için kendimi çok zor tuttuğum bir hareket yaptım. Bilgisayarımın başına gidip “CNN + Trisha Fox” yazarak Google'da arattım. Karşıma tropik bir yerlerde çekilmiş, güzel bir sarışın kadının fotoğrafı çıktı. Özgeçmişine bakıp Harvard'daki Uluslararası İlişkiler doktorasını, Beyaz Saray'daki stajını ve Emmy adaylığını görünce onunla kesinlikle tanışmak istemediğime karar verdim.

Xan'a hemen kısa bir cevap yazdım. *Londra'ya geleceğini söyleyen e-postan bana ulaşmadı; bir iki gündür bilgisayarım la sorun yaşıyordum. Tabii ki Milly'yi istediğin kadar görebilirsin. Ama kız arkadaşının... kıskançlık yaptığımı düşünmemesini sağlayarak bunu nasıl söyleyebilirdim ki? Milly'nin kafasının karışacağını düşünüyorum, şimdilik her şeyi onun için daha basit tutmak istiyorum. Umarım anlayışla karşılırsın.*

Okuyup yolladım.

Fullham'a doğru yeni bir bahçeye bakmaya giderken, "Xan bizi görmek istiyorsa tek başına gelmeli," diye söyleniyordum.

Bakmam istenen bahçe, Eden Lane'de North End Yolu'nda bir papazın eviydi. Kırmızı kiremitli evin kapısını çaldım. Çekici fakat yorgun, muhtemelen kırklarında bir kadın kapıyı açtı. Elinde altı aylık bir bebek vardı, bacaklarına ise koalalar gibi ikiz erkek çocukları sarılmıştı.

"Merhaba," dedi içtenlikle. "Ben Pippa. Bunlar da Kitty, Jack ve Alfred."

"Ne tatlı çocuklar!" Kitty'nin elini tutarken bir bebek sahibi daha olmanın ne kadar harika olacağını düşündüm. Sonra da annelerinin arkasına saklanan ikizlere baktım. "Merhaba," dedim. "Bahçenizi görmeye geldim. Bana gösterir misiniz?" El ele tutuşarak koridordan aşağıya yürümeye başladılar.

Eski tarz mutfaktan geçerken Pipa, "Kocam birazdan yanımızda olur," dedi. "Çiftler ile beraber konuşmak istediğini zi biliyorum."

"Evet çünkü neyin yapılacağına ve bütçenin ne kadar olacağına beraber karar vermek çok daha pratik ve mantıklı oluyor."

"Anlıyorum. Telefondaydı. Evden çalışıyor da. Her neyse..." Kapıyı açtı. "İşte burası."

İkizler bahçeye koşmuşlardı. Ben de incelemeye başladım. “Yani... Bahçenin baştan yapılması gerek.”

“Evet, aynı fikirdeyim,” dedi. “Şu an durumu pek de güzel değil.”

“Gerçekten de öyle.”

Bahçe gerçekten berbat durumdaydı; karanlık, soğuk ve depresif bir Viktoryen çalılıktı âdeta. Kare şeklinde bir çimenlik tasarlanmıştı ve etrafında küçük çirkin heykeller vardı. *Viburnum tinus* fazla büyümüşü, *Redorendon* ise kontrolden çıkmıştı. Bahçedeki büyük ağaçlar tüm ışığı yok ediyorlardı. Bahçenin etrafı yüksek, kırmızı kiremitlerle örülmüşü. Mevsime rağmen güller ve akasyalar renkli açmışlardı. Bu da bahçenin bir zamanlar sevildiğine ve iyi bakıldığına işaret etti.

Fotoğraf çekmeye başladım. “Bütün bahçenin ışığa ihtiyacı var,” dedim. Bu arada ikizler plastik yunusa tırmanıyorlardı. Birkaç fikrimi söylemeye başladım. “Çimenlik alanı olabildiğince büyük tutsak iyi olur; şeklini beyaz taşlarla belirginleştirdiğimizdeyse ışığın artacağını söyleyebilirim.”

“Bu arada güzel bir tırmanma duvarı istiyorum, şu an sürekli benim tepemdelersin,” dedi kadın.

Güldüm. “Çok güzel modelleri var. Bende bir katalog mevcut. İsterseniz köşeye kum havuzu da yapabiliriz. Bu çalılar ortadan kalktığı zaman, yeni bitkiler için bir sürü yer açılacak. Duvarları da maviye boyayıp üzerine beyaz çiçekli sarmaşıklar koyarak görüntüyü de yumuşatabiliriz.”

“Evin yakınında yemek yemek için bir veranda alanı da yapmak istiyorum.”

“Ayrıca burada bir oturma alanı oluşturabiliriz. Sandıklı oturma bankları sayesinde çocukların oyuncaklarını saklayacak yeriniz de olur. İçkiler veya mumlar için de raflar yapabi-

liriz. Burada elinde gazete ile oturabileceğiniz bir alan olması çok güzel olacaktır.”

“Eğer vaktim olursa!” diyerek güldü. Arkamızdan bir ayak sesi geldi. “İşte, Gerald.”

Dönüp baktım, kocası bize doğru geliyordu. Karısı Pippa’dan on beş yaş kadar büyüktü. Saçı, sakalı gür bir adamdı. Orduda görev yapmış gibi bir tipi vardı.

Gerald, “Tanıştığımıza sevindim,” dedi. Elimi sıktı ve bahçeye doğru dönüp “Ne düşünüyorsunuz?” diye sordu.

“Çok zor olacak diyorum ama zorlukları severim.”

“Cidden utanç verici; bu bahçe mükemmel bir tabloydu.”

“Gerçekten mi?”

Başını salladı. “Eski eşim bakardı.”

“Ah, anladım.”

“Çok iyi bir bahçivandı.”

“Hımmm.”

“Ama şimdi mahvolmuş durumda.”

Pippa sabırla gülümsüyordu. “Benim çiçeklerle pek aram yoktur maalesef.”

“Gerek de yok” dedim. “Eğer işi bana verirsiniz beraber bakıp çiçek seçebileceğimiz bir sürü kitabım var; isim isim bilmenize gerek yok.”

Gerald, “İlk eşim her şeyi yetiştirebiliyordu,” dedi. Yüzüme ateş basmıştı. “Her işi ona bırakmıştım çünkü çok iyiydi.”

“Ne kadar zamandır burada yaşıyorsunuz?” diye nazikçe sordum.

“Yirmi iki yıl.”

“Anlıyorum.” Zavallı Pippa, ondan önce çok uzun zamandır orada yaşayan birinden sonra bu eve gelmişti. Çok moral bozucu olmalıydı.

“Ginny beş sene evvel öldüğünde iki kızına buradan taşınmak isteyip istemedikleri sorduğumda kesinlikle bu evde kalmak istediler, biz de taşınmadık. Değil mi, Pips?”

Pippa, “Hımmm,” diyerek belli belirsiz bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“İlk eşim bahçecilik hakkında her şeyi gerçekten bilirdi. Bitkilerini çok severdi ama şimdi...” diye homurdandı yine Gerald.

“Benim tek yapabildiğim ise çimleri biçmek,” dedi Pippa.

“Üç küçük çocukla bunu bile yapabilmeniz mucize,” derken kocası Gerald’ın niye hiçbir şey yapmadığını ya da bir bahçıvan tutmadığını anlayabilmiş değildim. “Her neyse, şu an doğru olanı yapıyorsunuz ve profesyonel yardım alıyorsunuz.”

“Evet... Her şeyi yetiştirebiliyordu,” diye kendi kendine hâlâ söylenen Gerald’ı yok sayarak devam ettim.

“İşi bana verirsiniz bu bahçeyi tamamen değiştirebilirim. Bu hafta bazı çizimler yaparım. Bitkileri seçerken de az bakım isteyen çok senelik bitkiler seçeriz. Pippa, sen oldukça yoğunsun zaten, ne dersin?”

“Peki, ne kadar bir bütçe gerekiyor?” diye sordu kadın.

“Bütçe üzerine biraz çalışmam lazım. Ama görünüşe bakılırsa yirmi beş - otuz bin sterlin arası olacaktır.”

“Aman Tanrım!” diye bağırdı Gerald. “Bu bizim yeni bir mutfak için harcamayı düşündüğümüz para.”

“Yani...” dedim. “Bahçeniz de evinizdeki diğer bir oda sonuçta. Oldukça da önemli bir mekân ve tabii ki de aynı parayı harcamayı göze almalısınız. Otuz bin sterlinlik bir mutfağınız olacaksa neden beş bin sterlinlik bir bahçeniz olsun?”

“Mantığı anlayabiliyorum,” dedi Pippa. “Fikirleriniz ku-
lağa harika geliyor, çizimleri yapacak mısınız?”

Gerald, “Yavaşla Pips,” diye bağırdı. “Öncesinde biz ara-
mızda konuşsaydık?”

“Bunu yaptırmamız gerekiyor,” diye sakince cevap verdi.
“Yakınlarda park da yok, çocukların oynayabilecekleri hiç bir
yer yok. Paranın yarısını verebileceğimi sana söylemiştim.”

“Yani...” Para konusunun açılmış olması onu utandırmış-
tı. “Tasarımlar yaptıracağımızın garantisi olmayacaksa neden
olmasın, görelim.”

“Hayır, yaptırmaya mecbur değilsiniz,” diye garanti ver-
dim. “Çizimler için ayrı ödeme yapacaksınız, işi gerçekle-
ştirmek isterseniz de devamını ödersiniz.” Pippa’ya döndüm.
“Bir hafta içinde çizimler elinizde olur.”

Oradan ayrılırken, *bu işi yaparken insanların özel hayatları hakkında bir sürü şey öğreniyor insan*, diye düşündüm. North End Caddesi’nden geçip Milly’nin unutmama beni çiçeği kostü-
münün yaprakları için yeşil saten almaya gittim. Mesela yeni boşanmış ve daha küçük evlere taşınmak zorunda kalan kadın-
lar için bahçeler tasarladım. Bahçelerine aynen estetik ameliyat veya başka bir büyük değişimmiş gözüyle bakıyorlardı. Daha iyi hissetmek için bahçelerini yaptırıyorlardı. Bazı çift müşte-
rilerimin bahçe üzerindeki kavgaları evliliklerinin problemleri-
rini ortaya koyuyordu. Koyacağım çakıl taşından, ekeceğim çiçeklerin renklerine kadar her detay için sürekli kavga eden bir çiftin bahçesini, iş bittikten iki hafta sonra kontrol etmeye gittiğimde adamın evi terk ettiğini öğrenmiştim.

Pippa’nın hikâyesini tahmin edebiliyordum. Pippa kırkla-
rında bir kariyer kadınıydı, çok geç olmadan bir aile kurmak istiyordu. Bu arada yeni dul Gerald ile tanışmıştı ve Gerald’ın

daha fazla çocuk sahibi olmaya bir itirazı yoktu. Bebekleri evlenir evlenmez hemen yapmıştı ama şimdi patronculuk oynayan, eski karısından bahseden, satmış olmayı dilediği evde yaşayan Gerald ile olmak zorundaydı.

“MUZ! BİR STERLİN! AVAKADO! İKİ STERLİN!”

Pazarın içine doğru daldım. Rüzgâr kadınların eteklerini bacaklarına doluyordu. İnsanların ellerindeki naylon torbalar deniz anası gibi görünüyordlardı. Kumaş satan birkaç tezgâh buldum. Birinden yeşil satenin yerine kullanabileceğim bir kumaşı satın aldım. Sonra da tuhafiyeye gidip küçük mavi çiçekler ve mavi kurdele aldım.

Eve geldiğimde Xan’dan e-posta gelmişti. Cevabı gayet sadeydi. *Sorun değil. X.*

İçim rahatlamıştı.

Sonra da Mark’tan gelen mesaja baktım: *Sana hemen geri dönemediğim için üzgünüm. Palm Springs’de tatildegdim. Benimle konuşmak istediğin neydi? yazmıştı.*

Cevapladım:

Annem ve babamla ilgili...

Hassas bir konu. Annemle babamın evliliklerinin, bize gösterdiklerinden farklı olduğunu keşfettim. Seninle telefonda konuşabilirsek çok iyi olur; konu çok özel ve moral bozucu olduğundan buradan anlatmak istemiyorum. Sevgiler, Anna.

Birkaç saat sonra bir cevap geldi:

Sevgili Anna,

Bana anlatmak istediğin konudan haberdarım. Fakat korkarım ki bu konuyu aydınlatan anne ve babamız ol-

malıydı, ben değil. Önerim eğer kendisi de kabul ederse babamla konuşmandır. Yardımcı olamadığım ve destek veremediğim için üzgünüm ama senin de söylediğin gibi bu konu moral bozucu. Sana ve Milly'ye sevgiler. Mark.

Mark'tan gelen cevaba bakakalmıştım ki tam o sırada Patrick'den bir e-posta geldi. Patrick tatilimiz için kararlaştırdığımız tarihlerde otelde yer ayırttığını yazmıştı. Benim aklım hâlâ Mark'ın cevabındaydı. Acaba Mark ne kadar zamandır biliyordu ve neden bana söylememişti?

Patrick'e cevap yazdım. Xan'ın Londra'ya geleceğini ona söylememeye karar vermiştim. Herhangi bir terslik olmasına karşı, Milly'ye de bir şey dememişim. Hayal kırıklığına uğramasını istemiyordum. Ayrıca Patrick'in yanında ağzından kaçırabilirdi ve bu da tuhaf bir durum yaratırdı. Kendim söylesem çok daha iyi olurdu.

Bu arada hava giderek ısınmaya başlamıştı. Yirmili derecelerden otuzlara ve üstüne kadar çıkmıştı, sıcak hava dalgası gelmişti.

SICAK HAVA İNGİLTERE'DE! diyordu gazetelerin manşetleri. DAHA DA SICAK OLACAK!!

Her sabah bulutsuz, açık bir havaya uyanıyorduk fakat saat on gibi öyle sıcak oluyordu ki dışarı çıkılacak gibi değildi. Gazeteler ofislerde soyunan, ortalıklarda iç çamaşırlarıyla gezen insanların fotoğraflarıyla doluydu. Tren raylarının eriyip yamulduğu haberleri de oldukça yaygındı. Holland Park'ta patlayan bir su borusunun altında çılgınca eğlenen çocukların fotoğrafını görmekse harikaydı.

4 Temmuz'da Pippa ve Gerald'a bahçelerinin çizimlerini götürdüm. Çizimlerimi gösterirken ikizler de çocuk havuzun-

da mayoları ile eğleniyorlardı. Onlara baktıkça yanlarına girmek ve yaz boyunca orada kalmak istedim. Asıl rahatsız eden sıcaklık değil nemdi. Duş aldıktan iki dakika sonra zaten ter içinde kalıyordum.

Eden Lane'den ayrılırken Xan'ın birkaç saat içinde Londra'ya ineceğini düşündüm. Patrick'e hâlâ neden söyleyemediğimi ben de anlamıyordum. Bir sonraki gün balı süzmeye yardıma gittiğimde söylemeye karar verdim. Yardım etmeyi iki şartla kabul etmiştim. Kovanların yanına gitmeyecektim; mesele sadece arılar değildi, bu sıcakta koruyucu elbiseleri asla giyemezdim.

İçeri girerken, “Evet, işte bal hasadı günü geldi!” dedim.

Beni öptü. “Evet. Bu işlemi biraz erken yapıyorum çünkü hava sıcakken çıkarmak ve süzmek çok daha kolay.”

“Mahsul iyi mi bari?”

“Harika. Bu sabah ne kadar var diye bakmak için şöyle bir göz kararı tarttım. Otuz altı kilo kadar geliyor; geçen senenin iki katı yani.”

Mutfağa gittik. Patrick bütün ekipmanı ortaya çıkarmıştı. Petekleri çıkarmak için özel bir bıçak, elektrikli bir pervane, temiz kaplar, cam kavanozlar ve üzerinde Bee Good yazan etiketler. Peteklerin çerçeveleri masaya dizilmişti. Sıcaktan akıyorlardı, kokuları her yere yayılmıştı.

Ellerimi yıkarken, “Pencereleri kapatmışsın, açabilir miyiz?” diye sordum.

“Maalesef açamayız, arılar gelip onlardan aldığımız balın hesabını sormaya çalışırlar sonra.”

Düşündüm. “Çok haklılar,” dedim. “Peki, o zaman balı nasıl ayıracağız?”

“Pervane ile.” Bana beyaz bir önlük verip arkamda bağladı. Saçlarımı bir yana toplarken boynuma yumuşacık bir öpücük kondurdu. “Bal böylece kaplara akıyor ve biz de kavanozlara aktarıyoruz.”

Önlüğünü giyip eline büyük bir ayırma bıçağı aldı, sıcak suyun içine batırdı ve ilk çerçevenin dışındaki bal mumunu ayırmaya başladı. Bal, güneş ışığında altın gibi parlıyordu. Bir tarafını yaptıktan sonra diğer yüzünü çevirdi. Kestiği kenarları daha sonra ayıklamak üzere başka bir yere ayırdı. Ayıkladığı peteği pervaneye yerleştirdi.

“Bunu da sen yapmak ister misin?” diye sorarak bal çerçevesini uzattı.

“Tabii,” dedim ve bıçağı aldım.

“Bıçağı ilk önce sıcak suyu batır,” dedi. “Sonra yukarıya doğru ayırmaya başla, sanki ekmek kesiyormuşsun gibi boydan boya alacaksın. Çıkan mumu bu kaba at. Sonra çerçeveyi çevirip aynı işlemi arkasına yap. Evet, işte böyle...”

Sessizce çalışırken ter damlaları sırtımdan aşağıya doğru süzülüyordu.

“Patrick, sana söylemek istediğim bir şey var.”

“Nedir o?” diye sordu. Bir yandan da işini yapmaya devam ediyordu. “Bana tekrar bal sevmediğini söyleyeceksen buna gerek yok, anlaşıştık zaten.”

“Hayır, konu o değil. Xan, Londra’ya geliyor.”

Patrick bir süre cevap vermedi.

“Ne kadarlığına?” diye sordu bir süre sonra.

“İki ay.”

“İki ay mı?” diye tekrar etti ve çerçeveyi tersine çevirdi.

“Evet, Endonezya’daki görevi bitmiş.”

“Anladım...”

“Yeni görev yeri belli olana kadar burada çalışacak.”

“Yeni yeri neresi olacak?” derken eline başka bir çerçeve aldı.

“Şu anda bilmiyor. Konu şu ki Milly ile vakit geçirmek istiyor.”

Sessizlik oldu. “Tabii ki isteyecek,” dedi sakince. “Sonuçta babası.”

“Bu demektir ki Xan zaman zaman bize gelecek. Senin bu konudan o gelmeden önce haberdar olmanı istedim.”

“Söylediğin için teşekkürler.” Yeni çerçevenin kenarlarını kesmeye başlamıştı; oldukça odaklanmış gibi görünüyor, bana hiç bakmıyordu. “Ağustosta tatile gideceğimizi ona söylemen gerek.”

“Ah, evet.” Keşke Cornwall için söz vermeseydim. Milly babasıyla geçireceği bir haftadan yoksun kalacaktı. Pişman olmuştum.

“Ne zaman geliyor?” Patrick elindeki çerçevenin işini bitirmişti.

“Yarın.”

“Ah,” derken eline başka bir tane daha aldı. “O kadar yakın.” Küçük bir çatalla, ölmüş bir arıyı petekten çıkardı. “Bana söylemenin bu kadar uzun zaman almış olması çok garip.”

“Ben de birkaç gün önce öğrendim. Bu arada çok meşgulüm ancak şimdi fırsat bulabildim.”

“Nerede kalacak? Umarım sende değil?”

“Tabii ki hayır. Notting Hill’deki dairesinde.”

“Yani... Umarım sen...” Patrick’in sesi giderek azaldı. “Ne demek istediğimi anlıyorsun, Anna,” diyerek ekledi.

“Sorun değil, elbette yapmayacağım. Neden böyle bir şey isteyeceğimi düşündün onu anlamadım?”

“Çünkü ne zaman ondan bahsetsen onu bir zamanlar... sevmiş olduğunu anlayabiliyorum.” *Evet! Sevdim!* diye haykırmak istedim birden. Patrick, “Durum böyle olunca... Ben umuyorum ki...” diye devam etti.

“Bizim ilişkimiz çok uzun zaman önce sona erdi. Xan uzun zamandır bir kadınla beraber ve ben de seninle beraberim. Öyle değil mi, Patrick?”

Konuyu açtığımdan beri, Patrick ilk defa kafasını kaldırıp bana baktı. Bal rengi gözleri ışıkla parlıyordu sanki. “Evet,” dedi sakince. “Sen benimlesin.”

On iki

Xan iki gün sonra bana geldiğinde, “Ben de Jakarta’nın nemli olduğunu düşünüyordum,” dedi. Kirli sakallı nemli yüzüyle beni yanağımdan öptü. Tişörtünde mavi beyaz çizgiler vardı. “Londra böyle olmamalı.”

“Biliyorum,” dedim. O da beni koridorda takip ediyordu bu sırada. “Hepimiz hercai menekşeler gibi solduk.” Aniden Milly merdivenlerden aşağıya koşarak indi. Xan’ın geleceğini ona bir gün öncesinde söylemiştim.

“Babaaa! Babam benim!” diyerek bağırdı. Ellerimi yukarıya açarak sarılmak için hazırlanıyordu; doğum gününde Xan’ın geleceğini düşündüğü zamandaki gibiydi. *Acaba babasının geleceğini sezmiş miydi*, diye düşündüm.

Xan, “Benim küçük kızım,” diye nefes alarak kollarını açtı. Sonra onu havaya kaldırdı, burunlarını birbirlerine değdirip gülüyorlardı. Kendimi dışlanmış hissettim ama bir yandan da çok hoşuma gitmişti. Xan benimle yaşamayı seçmiş olsaydı ya da en azından yakınımızda bir yerlerde kalsaydı, Milly her gün babasına sarılabilirdi.

“Ne kadar büyümüşsün,” dedi Xan, Milly’ye sarılırken.

“Evet,” dedi Milly. “Büyüyorum.” Elleri ile de gösteriyordu. “Daha da büyük!” Ellerini Xan’ın yanaklarına koyup çevirmeye başladı.

Xan, “Babanın traş olmaya ihtiyacı var sanırım,” derken Milly’yi mutfağa taşıyordu. Ben, Xan’a, “Ne istersin?” diye sorduğumda o da Milly’yi yere koydu. “Su? Kola? PG Tips?” gülümseyerek ekledim. Milly’nin hatırı için arkadaşça davranmaya çalışıyordum.

“Kola, lütfen. Milly’nin elbisesi ne kadar güzel,” Milly’ye doğum günü için yolladığı batık elbiselerden birini giydirmiştim.

“Evet, çok güzel.” Buzdolabını açtım. Xan’a kolasını, Milly’ye de elma suyu çıkardım. “Ne kadar sık geleceksin?”

“Bu aslında sana bağlı,” diye cevap verdi. Bardağını ona uzattım. “En azından haftada iki kere görmek istiyorum. Pazartesi ve çarşambaları iş çıkışında olabilir. Gündüzleri çalışıyorum, altıdan sonra gelebilirim. Parka gidebiliriz beraber.”

“Parka şimdi gidebiliriz baba,” dedi Milly. Elinden tutup çekştirmeye başladı. “Gel, baba, geel!” diye ısrar ediyordu.

“Bırak baban bir şey içsin,” dedim ve kolasını verdim. “Bak, çok yorgun. Uçuş yüzünden sersemlemiş olmalısın,” diye ekledim.

“Bu kadar seyahat etmeme rağmen bir türlü alışamadım. Milly ile hafta sonları da zaman geçirmek istiyorum,” diye ekledi. “Belki onu yüzmeye götürebilirim.”

“Olur, belki.” Oturdum. “Kız arkadaşını getirmeme konusunda anlayışlı olduğun için teşekkür ederim. Ben sadece işleri...”

Xan, “Sorun değil,” diye araya girdi. “Açıklamana gerek yok. Trisha zaten Londra’da değil.” Kafama o kadar takılmıştı

ki kadının onunla beraber Londra'ya gelemeyeceğini düşünmemiştim bile. "Aslına bakarsan biz yollarımızı ayırdık."

"Aaa, üzüldüm," diye yalan söyledim. "Şimdiye kadar nişanlanmıştınızdır, diye düşünüyordum."

Kafasını salladı. "Trisha harika biri ama farklı yönlerine doğru geliyoruz. CNN Tokyo'nun şefi oldu ve ben de onun arkasından Japonya'ya gitmek istemedim."

"Neden istemedin?" diye sordum.

"BBC orada muhabir tutmuyor öncelikle. Japonya'da olmak haber dünyası için o kadar da prestijli bir şey değil."

"Peki, o zaman Trisha neden gitti?"

"Onun için, yani otuz yaşında çok iyi bir pozisyon. Ama ben kırk bir yaşındayım. Kariyerimle ilgili akıllıca hamleler yapmam lazım bundan sonra."

"Sen nereye gideceksin?"

Buzdolabını açtı. "Bilmiyorum. İsrail'e gitmek için talepte bulundum aslında," derken buz tepsisini yerinden çıkardı. "Washington..." Kolasına birkaç buz attı. "Önümüzdeki ay netlik kazanacak her şey." Bardağını kaldırdı. "Şeref, Anna. Seni tekrar görmek ne güzel." Gülümsedi. "Yani... iyi görünüyorsun."

"Teşekkürler," dedim. İyi kelimesi ile başlayan iltifatın ne anlama geldiğini çözmeye çalıştım. İyi demek güzel mi demekti yoksa yaşına göre fena görünmüyorsun demek mi istemişti? Ayrıca Patrick ile beraberken neden bunları düşünüyordum ki?

"Xan..." Ona Patrick'den bahsetmeliydim. "Xan..."

"Milly nerede?" diye aniden sordu.

"Yukarıya çıktığını duydum, çağırayım." Milly'nin aşağıya indiğini duydum ve koridordaki aynada kendine bakıyordu.

“Baba, bak!” derken mutfağa doğru koşarak girdi. Peri kostümünü gitmişti. Kostümün üstünde yeşil yapraklar ve mavi çiçekler vardı. “Tiyatrom için!”

“Ne tiyatrosu tatlım?”

“Benimki.”

“Ne kadar güzel. Ne zaman?” diye sordu.

“Gelecek perşembe, anaokulunda.”

“Gelmek isterim.”

“Ama...”

“Milly tiyatroya gelebilir miyim?” diye sordu.

“Evet, baba!” diye bağırdı Milly. Olduğu yerde gösteride yapacağı sihirli dansını göstermeye başladı. “Gel gel, lütfen!”

“Olur mu, Anna?” diye sordu.

Xan, Milly’nin babasıydı. Nasıl hayır diyebilirdim ki?

“Olur tabii...” diye cevap verdim.

Patrick’i bir sonraki akşam görmeye gittiğimde, “Üzgünüm,” dedim. “Ama Milly orada olmasını istiyor.”

“Tabii ki ister,” dedi. Yemeğe geçerken, “Onun babası Xan, bu çok anlaşılır bir durum.”

Patrick’in ne kadar anlayışlı olduğunu düşününce derin bir nefes alıp bir nebze olsun rahatladım. “Kendimi bu konuda gerçekten çok kötü hissediyorum,” dedim. “Ama Milly’nin isteklerini kendiminkilerin önüne koymam gerekiyordu.” Sıra sıra dizilmiş, güneşin altında parıltıyan, bal kavanozlarına baktım.

“Elbette öyle olmalı,” dedi Patrick.

“İkinizin de aynı anda orada olması garip olabilir.”

“Oldukça garip. Dedikodu olacaktır.”

“Her neyse, gerçekten üzgünüm,” diye tekrar ettim. “Seni bu durumda bırakmak istemezdim ama başka ne yapacağımı bilemedim.”

“Sorun değil, gerçekten.”

“Yani, gördüğün gibi...”

Lavaboya doğru dayandı. “Galiba, sadece kendimi garip hissettim...”

“Anlıyorum,” dedim. Xan’ın gelişi onu bir şekilde rahatsız etmiş ve yaralamıştı; kendini tehdit altında hissediyor olmalıydı. “Bir daha konuyu açmayacağım.”

Buzdolabından bir şişe şarap çıkardı. “Xan beni biliyor mu, Anna?”

“Aslında...”

Dehşet içinde bana baktı. “Daha söylemedin mi?”

“Hayır.”

“Neden? Üç gündür burada.”

“Her şey sırayla. Biraz garip bir durum.”

“Neden? Tek söylemen gereken: Şu anda bir erkek arkadaşım var, Xan ve ciddiyyiz.”

“Yarın söyleyeceğim.”

“Lütfen söyle,” derken bardağımı doldurdu. “Milly’yi görmeye ne zaman gelecek?”

“Pazartesi, çarşamba ve pazarları birkaç saatliğine gelecek. Sen ve ben programımızı ona göre yapabiliriz. Olur değil mi?” Hissettiğimden daha olumlu görünmeye çalışıyordum.

Patrick cevap vermedi.

Xan belirlediğimiz zamanlarda geliyordu. Luisa’nın me-saisi bittiği zaman da saat altıda gelip Milly ile evde oynuyorlardı. Parka gittiklerinde ise muhakkak benim de gelmemi

istiyordu. Bizi bir arada görmek Milly'yi mutlu ediyordu. Bu duyguyu hissetmek kalbimi parçalıyordu.

Aramızda yürürken bir ona bir de bana bakıp "Annem ve babam," diyor ve mutlulukla gülümsüyordu. İkimizin de elini sımsıkı kavıyordu.

Birkaç gün sonra Jenny telefonda, "Nasıl gidiyor," diye sordu.

"İyi... yani... aslında pek de iyi değil, Jen. Bu durum çok garip."

"Şimdiden mi? Sorun ne?"

"Sorun şu... Xan Londra'dayken canım hiç Patrick'i çağırmak istemiyor. Bunu ona söylemedim ama Milly'nin kafasının karışacağını düşünüyorum."

"Doğru düşünüyorsun," diye onayladı. "Evinde bir gün Xan, ertesi gün de Patrick olsun istemiyorsun."

Sandalyeye gömülmüştüm. "Sadece kendimi garip hissediyorum; sanki iki adamı aynı anda idare ediyormuşum gibi." Bir bakıma öyle yapıyordum.

"Xan'ın Milly'yi kendi evine götürmesi hakkında ne düşünüyorsun?"

"İstemiyorum açıkçası. Zaten buraya gelip onunla oynaması çok daha kolay. Bütün oyuncakları ve kitapları evde. Ne olup bitiyor görmek de istiyorum. Evinde çocuğa uygun olmayan bir ortam olabilir, ona yiyecek yanlış bir şey verebilir, sonuçta yumurta alerjisi var."

"O zaman aynen bu düzende devam et. Patrick de seni seviyorsa anlayacaktır. Bu durum onun için bir tür test olaktır."

"Zor bir test," diye belirttim.

"O kadar da uzun bir süre değil."

“Evet, değil.” Pişmanlık hissediyordum. “Haklısın,” dedim.

“Xan gittiğinde, Milly ile Patrick’i yavaş yavaş tekrar kaynaştırmaya çalışırsın,” dedi Jenny. “İlişkinizi yürütmek istiyorsan bu arada Patrick ile görüşmeye devam etmelisin bir şekilde. Onun da kendini güvende hissetmeye ihtiyacı var.”

“Evet, doğru söylüyorsun.”

Perşembe sabahı Milly’nin oyununa gitmek üzere hazırlanırken bu işi elime yüzüme bulaştırdım, diye düşündüm. Xan’a hâlâ Patrick’ten bahsetmemiştim. Nedenini bilmiyordum; fırsatım olmamıştı belki de. Telefonumu çıkarıp Xan’ı aradım.

Xan, “Merhaba, Anna,” dedi. “Aradığına sevindim. Tam yola çıkıyordum. Milly’nin okulu tam olarak neredeydi?”

“Brook Green’de, Çin kilisesinin hemen yanında. Ama Xan...”

“Bilete mi ihtyacın var?”

“Hayır. Benimle olduğunu söylemen yeterli.”

“Öyle mi?”

Kalbim flört eden ses tonundan hopladı. “Şanslısın,” dedim. “Bu arada benim bir sevgilim var, bunu sana söylesem iyi olur. Milly’ye karşı çok iyi davranıyor; çalışkan ve düzgün bir insan. Çocukları çok seviyor ve o da beni aradı...”

Xan, “Biliyorum, Jamie,” diye araya girdi.

“Jamie mi?” diyerek tekrarladım. “Hayır Jamie değil. Nereden çıkardın ki?”

“Çünkü Milly öyle dedi.”

“Ne?”

“Ona annenin özel bir arkadaşı var mı diye sordum, o da Jamie dedi.”

“Ona niye böyle sorular sorduğunu bilmiyorum ama kafası karışmış olmalı. Jamie benim iş ortağım; tabii onunla çok

vakit geçiriyoruz ve Milly ile arası çok iyi ama benim erkek arkadaşımın ismi Patrick.”

“Aaa..”

“Haftaya Patrick, ben ve Milly’nin Cornwall’a tatile gideceğimizi de söyleyeyim. Ayın on sekizinden, yirmi beşine kadar burada olmayacağız.”

“Ah,” dedi Xan. Garip bir sessizlik olmuştu. “O zaman ben de geleyim.”

“Ne? Saçmalama!”

“Milly ile bir haftayı bile kaçırmak istemiyorum ama.”

“Xan, sen Milly ile üç seneyi kaçırmış durumdasın.”

“Ama şimdi kaçırdığım zamanları telafi etmek için fırsatım var, TAKSİ! Başka bir adamın kızımı tatile götürmesi konusunda nasıl hissedeceğimi bilmiyorum.”

“Beni dinle Xan, pek başka şansım yoktu. Hatırlarsan beni hamileyken terk etmiştin? Milly ile vakit geçiriyor olmana çok seviniyorum ama bu kadar sahiplenici olamazsın.”

“Neyse, şimdi tartışmayalım. Yirmi dakika içinde okulda görüşürüz.”

Okula yetişip kapıda babamla buluştum. Bayan Avis kapıda ebeveynleri karşılıyordu. Salonun ortalarına doğru oturduk. Herkes elindeki programları yelpaze hâline getirmişti.

Bir anda içeri Citronella girdi ve en ön sıraya oturdu. Diğer anne babalar nezaketen en önü boş bırakmışlardı. Yanında somurtkan, sarı saçlı bir ergen vardı; bu da muhteşem kızı Sienna olmalıydı. Sienna sanki orada olmak istemiyor gibi görünüyordu. Oyunun başlamasını beklerken yerinde oturup müzik dinliyor, mesajlaşıyor ve sıkıldığını belli eden sesler çıkarıyordu.

Xan'ı kapıda görünce el salladım. Citronella'nın arkasını dönüp ikimizi bir arada görmesini umuyordum.

Xan yanıma otururken, "Yanındaki koltuğu tut," diye fıslıdım ona. "Luisa geç kalacak. Bu arada baba, bu Xan. Xan, bu da babam Colin. İki adam birbirine gülümseyip el sıkıştılar.

"Tanıştığımıza sevindim," dedi babam. Babama, geçmişte onunla ilgili ne düşünürse düşünsün, Xan'a kötü davranmayacağıyla ilgili güvenilebilirdim.

"Ben de çok sevindim," dedi Xan. "Daha önce tanışamadığımız için üzgünüm." Milly'nin hayatına gecikmeli dâhil olmasının özüydü bu sanırım.

Babam sahneyi gösterdi. "Sahne ne güzel olmuş." Karton ve krapon kâğıtlarından ağaçlar ve çiçekler yapılmıştı.

Bayan Avis sahneye çıktı. "Sweet Peas'e hoş geldiniz," dedi. "*Büyülü Bahçe* adlı gösterimize hoş geldiniz. Gösterimiz yarım saat sürecektir, daha sonra da dışarıda çay ikramımız olacaktır." Konuşmasının ardından piyanoda Mendelssohn'un *İlkbahar Şarkısı*'nı çalmaya başladı. Bu arada Sienna'nın ipodundan bir vızıltı geliyordu. Citronella çantasından kocaman bir kamera çıkarıp çekmeye başladı.

Bütün çocuklar sahneye çıkıp yarım bir yuvarlak hâlinde oturarak şarkı söylemek için sıralarını beklemeye başladılar. Bazıları nergis, bazıları lale, bazıları ise kuş şeklinde giyinmişlerdi. Üç bulut, üç kelebek, üç bal arısı, mantarlar ve zararsız gözüken bir cadı da sahnede idi. Bazı kostümler o kadar iyiydi ki profesyonel kostüm mağazalarından alınmış gibilerdi. Erasmus, arı olmuştu. Siyah sarı çizgili bir tişört ve tayt giymişti. Turuncu ayakkabıları ve siyah kanatları vardı. Milly unutma beni çiçeği kostümünün içinde çok tatlıydı.

Cassie'nin onun için yaptığı şapka Ben ve Jerry'den bir top yaban mersini dondurmasına benziyordu.

Bayan Avis piyanodan kalkarken Luisa geldi ve Xan'ın yanındaki boş yere otururken ikimize de el salladı.

Bütün çocuklar ayağa kalkıp şarkı söylemeye başladılar:

Güneşin şapkası var

Var var var!

Güneşin şapkası var ve bizimle oyun oynamaya geliyor!

Nergisler ve laleler bir adım öne çıkıp yere yattılar, kıvrılıp uyku pozisyonunu aldılar.

Sonra sarılar içindeki dört yaşlarında bir kız, büyük güneş şeklinde bir şapkayla yüzü de sarı boyanmış bir şekilde sahneye çıktı. "Ben Güneş'im," dedi. "Tüm çiçeklerin uyanması ve ışıklarımın faydalanmalarının zamanı geldi." Kollarını açıp dönerek "Uyanın çiçekler!" diye bağırdı. "Kış sona erdi!" Çiçekler gözleri kapalı bir şekilde yatmaya devam ediyorlardı. Öğretmen yeni bir şarkının girişini çalmaya başlayınca hepsi birden ayağa kalktı.

Bahar geldi.

Güneş parladı.

Uyanma vakti geldi.

Ama uyuyan çiçeklerin bazıları pek hareket etmediler, sadece hıçkırığı tutan bir lale sallanıyordu.

Güneş bir adım öne çıktı. "Aman Tanrım," dedi izleyiciye bakarak. "İlkbahar çiçekleri uyanmadılar bir türlü. Cadı onlara büyü yapmış olmalı."

Cadı öne atılıp şarkısını söylemeye başladı.

İlkbaharı sevmiyorum.

Çiçekleri sevmiyorum.

Onların büyümesini, sihirli güçlerimle engelledim.

“Bulutlar lütfen bana yardım edin!” diye bağırdı Güneş. “Lütfen biraz yağmurla çiçekleri uyandırmama yardım edin!”

İki küçük bulut gelip çiçeklere parlak yağmur taneleri attılar fakat çiçekler hâlâ hareketsizlerdi. Kuşlar gelip zıplamaya başladı ama bu da fayda etmemiştir. Ağaçlar öne çıkıp köklerini kuvvetlice yere vurarak davul sesi gibi gürültü yaptılar ama yine işe yaramadı. Arılar ve kelebekler sahnede ağlamaya başladılar.

“Bütün arılar ve kelebekler çok üzgünler,” dedi Güneş. “Çünkü bahçede çiçekler yok. Çiçek perilerinden yardım isteyeceğim.”

Milly ve iki peri daha el ele tutuşup sahnenin önüne geldiler.

Turuncu renkli olan, “Ben çuha çiçeği perisiyim,” dedi.

Pembe olan, “Ben gül perisiyim,” dedi.

Milly utanarak ve kafasını bir ona yana bir bu yana sallayarak “Ben unutma beni çiçeği perisiyim,” dedi. Xan’a baktım. Neşe içinde Milly’ye bakıp cep telefonu ile fotoğraf çekiyordu.

Öğretmen eğlenceli bir müzik çalarken periler, nergis ve lalelerin etrafında dolanıp değneklerini üzerlerinde dolandırmaya başladılar. Müzik yükseldikçe çiçekler hareketlenmeye, ayaklanmaya, kollarını sallamaya, dönmeye ve “Güneş!” diye bağırıp gözlerini ovuşturmaya başladılar.

“*Oley!*” diye bağırarak şarkı söylemeye başladı tüm çocuklar. “*Çiçekler en sonunda uyandılar! Teşekkürler çiçek perileri, çok hızlısınız!*”

Bayan Avis *Tüm Güzellikler Işıkla Parlıyor*, şarkısını söylerken çocuklar da ona eşlik ediyor; çiçeklerin etrafında arılar ve kelebekler uçuşuyordu. Küçük sahnede çocuklar yer için mücadeleye girmişlerdi. Birden Erasmus’un Milly’nin yanında durduğunu ve onu ittiğini gördüm. Milly şikâyetçi gözükse de ayaklarını yere sıkıca basmış yerinde durmaya çalışıyordu. Erasmus onu tekrar itince, Milly de onu itti. Bu noktada Erasmus, Milly’nin şapkasını alıp yere attı. Milly o anda Erasmus’un kolunu tutmuş, mısır koçanını tutuyormuş gibi ısırma-ya hazır bekliyordu.

“Hayır, Milly,” diye bağırdım.

Citronella ayağa kalktı. “Sakın ama!”

Öğretmen, “Bayan Baker-Jones!” diye bağırdı. “Lütfen sa-kince oturun, bu meseleyi ben halledeceğim!”

Citronella ayağa kalkmış parmağını Milly’ye doğru uzatmıştı. “Sakın onu bir daha ısırma-ya kalkışma, küçük kötü kız!” Milly’nin suratı kıpkırmızı kesilmişti.

Xan, “Kızım-ıla bu şekilde konuşamazsın!” diyerek ayağa fırladı.

Citronella dönüp ona tanıyormuş gibi baktı. “Oğlumu ısıracaktı. Kanıtım var,” derken kamerayı gösterdi. “Onu daha evvel de ısırma-ya çalışmıştı, değil mi tatlım?”

Erasmus kafasını salladı ve Milly’yi gösterdi. “Beni ısırma-ya çalıştı,” dedi.

“*Pero el me empujo!*” diye bağırdı Milly. Sahnenin kenarından şapkasını aldı.

Öğretmen, “Oturun, Bayan Baker-Jones,” dedi. Sesi sanki bir köpeğe eğitim veriyormuş gibiydi.

“Oğlumu ısırmaya çalıştı!” Citronella yerine dönerken hâlâ bağıırıyordu. Sienna kıs kıs gülüyordu.

Milly ayaklarını vurarak “*Pero el me empujo!*” diye tekrar ediyordu.

“Ne?” dedi Citronella.

Luisa ayağa kalktı. “Milly diyor: O beni itti.”

Milly, “*Y el a menudo me muerde,*” diyerek devam etti.

“O beni çok ısıırıyor,” diye Luisa tercüme etti.

“*El muerde a los otros ninos, tambien!*”

“Bütün çocukları ısıırıyor!” dedi Luisa dehşetle.

“Bu doğru!” diye birisi arkadan bağırdı. “Lucy’yi de ısırdı. Bana söyledi.”

“Milo’yu da!” diye bir diğeri bağırdı bu kez.

“Alfie’yi de ısırdı!” dedi bir diğeri çocuk. “Diş izleri bile kaldı.”

“Rosie’yi de,” dedi Annabel Goodchild.

Citronella bize döndü, suratında nefret dolu bakışlarla çantasını omuzuna asıp Erasmus’un elinden tutarak yanında kıkırdayan Sienna’yla birlikte hışımla salondan çıktı.

“Baylar ve bayanlar, *Büyülü Bahçe* performansımızın sonuna gelmiş olduk böylece. Geldiğiniz için teşekkürler. Buyurun, dışarıda çay içebilirsiniz.”

Citronella üç gün sonra köşesinde bu konuyu yazmasaydı, aslında zamanla unutulabilirdi.

Tony Blair yeni jenerasyonu tanımlarken “ana rahminden antisosyal” deyince ona çok kızılmıştı zamanında, diye

yazmıştı. *Ben köşemde bu fikre zamanında tamamen karşı çıksam da şu aralar doğru olabileceğini düşünüyorum. Kendi oğlum anaokulunda arkadaşları tarafından suçlanmıştı. Milly isimli bu çocuk -ki kendisi anlaşılabilirliği üzere bekâr bir annenin kızı- anaokulunun dönem sonu oyununda, birçok insanın önünde Erasmus'u ısırmaya çalıştı. Benim yaşadığım dehşeti düşünün...*

Öğleden sonra Milly ile oynamaya gelen Xan'a, "Dava edemeyeceğimize emin misin?" diye sordum.

Yazıya tekrar baktı. "Sorun şu ki Milly onu ısırmaya çalıştı gerçekten de. Elbette ki kıskırtılmıştı çocuk ama bunun bizi haklı çıkaracağından emin değilim. Milly'nin adını gazeteye koyması ne kadar zavallı bir davranış," dedi.

"Çok mutsuz olmalı," dedim. Yazıyı buruşturup çöpe attım. "Milly bu yüzden ısırmaya başlamış olmalı, Erasmus'tan görmüş demek. Bu çocuk neden ısıırıyor acaba? Bir nedeni olmalı." Saatiye baktım. "Her neyse, saat sekize on var. Yatma vakti geldi, Milly. Babana iyi geceler de. Yarın onu yine göreceksin."

"Onu ben yatırırım," dedi Xan.

Milly de mutlulukla, "Evet baba, beni yatağa sen götür," dedi.

"Tamam olur," dedim.

"Bana kitap oku baba. *Kırmızı Balık, Gülümseyen Köpek Balığı ve Tavşan Peter!*"

"Peki, Bayan Şeker," derken Milly'nin arkasından yukarı çıkıyordu. "Önce hangisini okumamı istersin?"

Xan'ın Milly'yi yatağa yatırıp kitap okuması bana garip gelmişti. Sanki bizimle yaşıyordu. Milly'nin kitap ve oyun-

caklarını halının üstünden toplamaya başladım. Her şeyi topladığım anda kapı çaldı. Kapıdaki camlardan bakarken Patrick'in silüetini gördüm. "Patrick!" Telaşa kapılmıştım bir anda. Kapıyı açtım. "Seni görmek ne güzel," derken yalan söylüyordum. "Keşke önceden telefon etseydin."

"Spontane bir ziyaret yapayım istedim," diye cevap verdi. Elinde kiralanmış bir DVD vardı. "Film getirdim." Beni öptü. "Seni görmek çok güzel, tatlım." Xan o anda aşağıya indi.

"Xan, bu Patrick Gilchrist. Patrick, bu Xan Marshall, Milly'nin babası."

Xan, "Memnun oldum," dedi. Pek hoşlarına gitmese de el sıkıştılar. Xan bana dönüp "Milly uyudu," dedi.

"Şimdiden mi?" Şaşırmıştım. "Çok yorgun olmalı," dedim.

Xan, "Yani, tüm öğleden sonrayı bizimle geçirdi," derken nispet yapıyordu sanki. Ortam öyle buz kesmişti ki kendi nefesimi görebiliyordum havada. Xan, "Her neyse," dedi. "Babalık görevlerim şimdilik bu kadar."

Patrick memnuniyetle, "O zaman seni tutmayalım," dedi. İçim kasılmıştı. "*Maltese Falcon*'u getirdim. Birlikte izleriz. Sana akşam yemeği de yaparım."

"Biz yedik bile," dedi Xan, bir yandan da çantasını alıyordu. "Filmi seyredebiliriz ama," dedim hemen. "Bu iyi olur, evet Xan..." derken gülümsedim. "Geldiğin için teşekkürler."

"Teşekkür etmene gerek yok," deyip beni yanağımdan öptü, elini omzuma koymuştu. "Yarın görüşürüz o zaman. Aynı saatte."

Ön kapıyı kapatırken Patrick, "Neden hâlâ burada?" diye sordu. "Pazar öğleden sonra sadece birkaç saatliğine geldiğini söylemiştin. Saat sekiz buçuk şu an."

İç çektim. “Sonuçta bu bir kural değil. Biraz daha kaldı ve muhabbet ettik. Sonra da Milly’nin yatma zamanı geldi ve Xan da ona kitap okumak istedi.”

“Onun yukarı çıkmasından hoşlanmıyorum. Burası onun evi değil.”

“Hayır değil,” dedim sakince. “Benim evim. O da Milly’nin babası. Milly, babasından onu uyutmasını istedi ve benim de hiç itirazım olmadı.”

“Ama Anna, sen benimlesin.”

“Evet ama geleceğini bilmiyordum.”

Patrick bana baktı. Burnundaki yara izi beyazlaşmıştı. “Peki, ya ben gelmeseydim? Xan’ın başka ne gibi ayrıcalıkları olacaktı?”

“Hiç,” diye cevap verdim. Mutfığa giderken, “Sadece Milly ile daha çok zaman geçirmek istiyor,” dedim.

“*Babalık göreviymiş; önce sahiplenmek istemediği sonra da ihmal ettiği kızına karşı mı? Saçmalamasın!*” dedi Patrick.

“Kızmış olmana üzüldüm,” dedim. “Milly için Xan’ı sık görmek çok önemli. Senin bunu herkesten daha iyi anlıyor olman gerekir.”

“Peki ya bu ne?” Xan’ın buzdolabındaki oldukça büyük fotoğrafını gösteriyordu.

“Milly için koymuş olmalı. Ben fark etmedim.”

“Keşke öylece yok olsa.”

“Hayır!”

“Neden olmasın?”

“Neden olmasın mı?” diye tekrar ettim. Neden olmasın?
“Milly için tabii ki.”

“Senin için olmasın, Anna. Gayet rahat görünüyordun.”

“Paranoya yapıyorsun şu an,” diye iç çektim. “Xan’a arkadaşça davranmalıyım çünkü biz Milly’nin anne ve babasıyız.”

Patrick mutfak tezgâhına dayandı. “Adam sadece on gündür burada ama ilişkimizi mahvetmeye başladı bile.”

“Bence yok öyle bir şey,” diyerek itiraz ettim. “Birbirimizi hâlâ görebiliyoruz. Sana gelmiyor muyum?”

“Evet ama benim buraya gelmemem gerektiği hissini veriyorsun.”

“Evet, karışık bir durum. Milly’nin kafasını karıştırmak istemiyorum. Xan ile yakınlaşmalarını istiyorum.”

“Ama beni de tanınması gerek.”

“Elbette. Gösterdiğin ilgi ve sabır için teşekkürler fakat ani ziyaretler pek iyi bir fikir değil.”

Odadan dışarı çıkmak için yürümeye başladım, Patrick kolumdan tutup beni çekti. “Sen benim sevgilimsin, Anna,” dedi. Gözlerinde birçok duygu vardı. “Kendi sevgilimi, kendi evinde, eski sevgilisi sanki kendi evindeymiş gibi rahat ediyor mu diye merak etmeden ziyaret edemeyecek miyim?”

“Lütfen Patrick, bırak gideyim,” dedim sessizce.

Koluma baktı, birden kendine gelerek bıraktı. “Özür dilerim,” dedi. “Moralim bozuk. Ortalıkta olması sinirimi bozuyor. Hangi erkek buna bozulmazdı ki?” Kalbim Patrick’in bu sözlerinden sonra yumuşamıştı. “Peki, ya onun sevgilisi bu konuda ne düşünüyor? Eminim onun da hoşuna gitmiyordur.”

Patrick’e baktım, “Aslında konu şu ki...”

“Babaaa,” diye yukarıdan Milly’nin sesi geldi.

“Kahretsin,” dedim. “Onu uyandırdık.”

On üç

Sonraki hafta Xan bahsi yükseltti; artık iki günde bir değil, her gün geliyor ve akşam geç saatlere kadar kalıyordu. Bu benim için hayatı daha da zorlaştırmıştı ama Milly ile birlikte zaman geçirmesine sınırlama getiremezdim.

“Babasına tapıyor,” dedim Jenny’ye. Hammersmith Grove’da Chez Christophe’ta öğle yemeği için buluşmuştuk. “O da Milly için deli oluyor. Onunla zaman geçirmeyi bu kadar sevmesine şaşırdım.”

Jenny bir peksimeti yarısından kırdı. “Galiba senin yanında olmayı da seviyor, Anna.”

“Hep beraber olmamız hoşuna gidiyor; ailece.” İçimden kendime sordum, *acaba Jenny, Grace’in babası ile “ailece” bir araya gelmediğine pişman olmuş muydu hiç?* “Patrick ile kıyasıya bir rekabet içinde olmasının da etkisi var tabii,” diye ekledim.

“Elbette ki var,” dedi Jenny. “Senin demene göre Xan, hakkı olmasa bile, alanını savunan klasik erkekler gibi davranıyor.” İkimizin bardağına da biraz soda doldurdu. “Aslında, onun sicilini düşününce çok çirkin bir davranış.”

“Öyle sanırım. Gelişi ortalığı çok karıştırdı,” diye sefilce ekledim.

“Biraz acımasızca konuşabilir miyim, Anna?” diye sordu Jenny. “Ortalığın karışmasına mani olmak senin elinde, Xan’a adil davranabilir ama aynı zamanda Patrick’in duygularına karşı da koruyucu olabilirsin.”

Zeytinyağına bir parça ekmek batırdım. “Söylemesi kolay.”

“Ama bana Xan’ın Milly ile haddinden fazla zaman geçirmesine izin veriyorsun gibi geliyor.”

Bir anda irkildim. “Bir baba nasıl olur da kendi çocuğuyla haddinden fazla zaman geçirir? Çocuklar babalarını görebilmeli.” Jenny gözlerini dikmiş, bana bakıyordu. “Özür dilerim,” dedim

“Seni eleştirmek için söylememiştim” diye ekledim.

“Öyle algılamadım,” diye sakince yanıtladı. “Tabii ki çocuklar babalarına ihtiyaç duyarlar, çoğu durumda. Ama eğer Patrick ile ilişkine değer veriyorsan sizinle ne kadar zaman harcadığı konusunda Xan’a karşı daha katı olmalısın.”

Koltuğumun üzerinde kaydım. “Biliyorum. Artık ne zaman Patrick ile görüşsek Xan hakkında tartışıyoruz; hayatımı karartıyor.”

Jenny omuz silkti. “Ne bekliyordun? Adam tam seninle ilişkisine başladığında Xan geri dönüp sanki böyle bir hakkı varmış gibi Milly ve senin üzerinde hâkimiyet kuruyor. Bu Patrick için zor tabii. Özellikle geçmişini düşününce.”

Menüyü aldım. “Biliyorum... Bu konuda düşünüyorum.”

“Dikkatli ol, Anna,” diye uyardı Jenny. “Patrick’i kaybetmek istemiyorsun, değil mi?”

“Hayır,” diye sessizce kabul ettim. “İstemiyorum.”

“Zaten Xan dönmeden önce onunla mutlu değil miydin?”

“Galiba mutluydum. Ama şimdi bilmiyorum... kafam çok karışık.”

“Tekrar Xan’la birlikte olduğun için mi? Sebebi bu mu?”

“Şey... Evet. Galiba öyle.”

Doğruydu. Xan ile birlikte olmak hoşuma gidiyordu. O ve Milly ile birlikte dışarı çıkmak, sağlık kulübünde yüzmek, parkta oynamak, Doğa Tarihi Müzesi ya da hayvanat bahçesine gitmek hoşuma gitmişti. Çocuğumun babasıyla bunları yapmak son derece doğru geliyordu ama öte yandan kendimi çok hain gibi hissediyordum. Sonraki pazar gecesi Milly’ye tavuk pişiriyor ve bu keşmekeş hakkında düşünüyorken telefon çaldı. Arayan Edwards’ların yeni ev partisinde tanıştığım Bayan Moera’ydı; bahçesine bakıp bakamayacağımı sordu.

“Elbette, zevkle,” dedim ajandama uzanırken. “Belsize Park’ta oturuyordunuz, değil mi?” Oturma odasından Xan ile Milly’nin gülüşmeleri geliyordu. Milly babasına canavar taklidi yapıyordu.

“Hırrr!” diye bağırdı Milly.

Xan cevaben kükredi “Hırrrrrrrrr!”

“Evet, Belsize Park,” diye yanıtladı Bayan Morea. “Eton Caddesi’ndeyiz.” Adresi deftere karaladım. “Salı sabah dokuzda gelebilir misiniz, saat onda saçımı yaptırmam gerekiyor da?”

Aramasına o kadar sevinmişim ki saat dokuz çok erken olmasına rağmen kabul ettim. Babamdan Milly’yi Hammersmith’daki yeni açılan oyun bahçesine götürmesini isteyecektim. Telefon tekrar çaldığında tavuk dilimlerini una buluyordum, ben ellerimi yıkamadan Xan açtı telefonu.

“Alo,” dediğini duydum. “Evet. Evde... Kim arıyor diye-yim?.. Ah. Bekleyin lütfen, müsait olup olmadığına bakayım. Paddy arıyor,” dedi ve sırtarak ahizeyi bana uzattı.

“Galiba biraz kızgın,” diye yapmacık bir fısıltıyla ekledi.

“Patrick,” dedim, Xan’a kaşlarımı çatarak. “Alo!”

“Telefonlara neden o bakıyor?”

“Şey, benim ellerim unluydu...”

“Seni aradığımda telefona eski sevgilinin çıkmasını beklemiyorum.”

“Yardımcı olmaya çalışıyordu.” İçimi çektim.

“Yaaa, tabii!”

Xan küçük bir zafer kazanmış edasıyla bana sırtıttıyordu. “Yemek daha hazır olmadı mı, sevgilim?” diye bağırdı.

“Bu da neydi?” diye sordu Patrick.

“Xan, Milly’nin akşam yemeğinin hazır olup olmadığını sordu. Bak, şu an biraz uygunsuz bir zaman,” diye ekledim. “Seni sonra arayayım ve yarın görüşelim, olur mu?” Telefonu kapattım ve Xan’a döndüm. Jenny haklıydı. Terbiyesizce davranıyordu. “Bir daha bunu yapma lütfen. Gelmene sevindim ama kabalık etmemelisin.”

Xan omuzlarını silktili. “Ona takılmayı seviyorum sadece. Adam o kadar gergin ve katı ki matkap yerine kullanabilirsin.”

“Onu geren sensin, bir daha benim telefonlarıma cevap verme!”

Xan ellerini havaya kaldırarak teslim olduğunu gösterdi. “Tamam. Sinirlenmeye gerek yok.” Buzdolabını açtı ve bir bira çıkardı. “Tatiliniz çok eğlenceli geçecek,” diye alaycı bir şekilde ekledi. “Anna biliyorsun...” Kapağı çevirerek açtı.

“Ne?”

“Şey... Muhteşem Cornwall tatilini iptal edip İspanya’ya gelebilirsin.”

Ona bakarak “İspanya mı?” diye sordum.

“Evet.” Xan elimi tutuyordu. “Milly nihayet ailemle tanışmış olur. Sonra birlikte Sevilla’ya gider ve sahilde zaman geçiririz.” Parmaklarımı okşuyordu. “Ne dersin?”

Bu davet için içimi çektiğim onca zamanı düşündüm.

Xan elimi dudaklarına götürdü. “Benimle gel,” diye fısıldadı. Cevap vermedim. “Lütfen. Milly’yle beraber İspanya’ya gelmeni istiyorum.”

Gözlerimi kırıştırdım, sanki güzel ama rahatsız edici bir rüyadan uyanıyor gibiydim.

“Üzgünüm, Xan ama söz konusu bile olamaz. Patrick’le birlikte olduğum gerçeğini göz ardı ediyorsun ama olmasaydım bile beş hafta sonra tekrar ülkeyi terk edeceksin, neden seninle geleyim?”

“Doğru,” dedi. “Ama bu sefer sen ve Milly de gelirsiniz diye düşünüyordum.”

Salı sabahı, Luisa her zamanki gibi dil okuluna gitmek için evden erken çıkmıştı, altı aylık kurs sona ermek üzereydi. Başarı durumunun beni hayal kırıklığına uğrattığını söylemek bile yetersiz kalırdı.

Kahvaltımı aceleyle yaptım, sonra Milly’yi oyun bahçesine götürmek için babam geldi.

“Baba!” Kapıyı açtığımda nefesim kesildi. “Ne oldu?”

Sol gözü mosmordu ve göz kapağı fena şişmişti. Mavi göz bebeğini zorlukla görebiliyordum. “Ne oldu?” diye tekrarladım.

Başını iki yana sallayarak içeri girdi. “Ben... kaza yaptım. Dün gece.”

“Hayır, kaza filan değil bu,” dedim. “Biri sana vurmuş.”

“Şey... evet,” diye isteksizce kabul etti. “Aslında aptallık bendeydi.” İçini çekti, gözüme bir an için daha önce hiç ol-

madiğı kadar savunmasız ve yaşlı göründü. “Aslında, Anna, aptalca davrandım...”

“Nasıl? Ne oldu ki?”

“Sonra anlatırım, çıkmazsan gecikeceksin. Milly’ye düş-tüm derim. O nerede?”

“*Andy Pandý*’yi izliyor. Milly! Büyükbaban geldi!” Arabaya atlarken babama kimin, niçin vurmuş olabileceğini düşünüyordum; belki de yaşı hakkında yalan söylemesine si-nirlenen kadınlardan biriydi. Eğer öyleyse haksız bir cezaydı, bir kadına göre de oldukça ağır bir eli olmalıydı.

Kemerimi bağladım ve kontak anahtarını çevirdim. Arabadan cılız bir ses çıktı.

“Yine mi!” diye söylendim. Bir kez daha denedim, yine çalışmadı, sadece bir tıkırtı sesi çıktı motordan. “Kahretsin, tamir ettiler sözde!”

Saate baktım. 8.15’ti. Bayan Morea’yı arayıp yirmi dakika gecikeceğimi haber verdim ve Shephard’s Bush istasyonuna koştum.

Vagon tıklım tıklımdı, eskiden şehirde çalışırken yaptığım gibi, her gün binmediğime şükrettim. Özellikle sıcak havalarda ne kadar pis koktuğunu unutmuştum. Tottenham Court Road durağında trenden indiğimde keten gömleğim su gibi olmuş, yeni yıkadığım saçlarım başıma yapışmıştı. Northern Line üst geçidine doğru merdivenlerin kısa basamaklarını pa-nik ve telaşla tırmandım. 9.45’ten önce Eton Caddesi’ne hayatta varamazdım ve Bayan Morea saat onda çıkacaktı.

“Merdivenleri boşaltın!” diye bağırdı görevli. Sanki bir hayvan sürüsüydük. “Platformu boşaltın!”

Başım ağrıyordu, babama canım sıkılmıştı ve Xan konusunda kafam karman çormandı, gece gözüme uyku girme-

mişti. Bir yol ayrımındaydım, önümdeki yol cezbedici ama aynı zamanda dehşet vericiydi. Ne olurdu Xan'la gitsek? Aniden önümdeki kadın, çantasını omzuna atarken suratıma vurdu, özür dilemek şöyle dursun, ne yaptığının farkında bile değildi. Gözlerim acıdan ve hayal kırıklığından yaşarmış, körlemesine yürüyordum; bir tek binlerce ayağın keskin, kararlı adımları görünüyordu.

Sonra birinin gitar çalıp şarkı söylediğini duydum: *Uzaktan bakınca dünya mavi ve yeşil - ve karla kaplı bembeyaz dağlar.* Bana doğru sürüklenirken, sakinleştim ve nabzım yavaşladı. *Uzaktan bakınca nehirle buluştu okyanus ve bir kartal uçup gitti.*

Kalabalık tünel boyunca zor bela yürürken bir an durdum ve gözlerimi kırptıştırıp rahat bir nefes aldım. Çantama sım-sıkı sarılmıştım.

Uzaktan bakınca uyum var. Ve dört bir yanda yankısı... Kadının sesinde Nanci Griffith'in şarkı sözlerine tam uyan bir saflık vardı. Luisa'nın sesi gibi üzerimde sakinleştirici bir etki bırakmıştı; bunu şimdi fark etmiştim.

Bu umudun sesi, huzurun sesi... Yatıştırıcı etkisine o kadar minnettardım ki çantamı açıp cüzdanımı çıkardım. *Herkesin sesi bu...*

Yürürken elimdeki bozukluklara baktım. Ne kadar versem? Bir sterlin... Hayır - en az iki sterlin olsun. Yetenekliydi kız.

Uzaklarda her şeyimiz var... Üç sterlin çıkardım... *Kimse muhtaç değil.*

Kalabalığın içinde sokak çalgıcısını göremiyordum ama şimdi aynı hizaya gelmişim, aşağı bakınca bozuklukların parladığı gitar kutusunu görüverdim.

Silah yok, bomba yok, hastalık yok... Üç sterlini kutuya attım ve yüzüne baktım. Doyurulacak aç yok... Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Uzaktan bakınca hepimiz... Luisa'ydı şarkı söyleyen... Tek sıra yürüyen...

Kızaran yüzünü öbür tarafa çevirdi.

Umut şarkıları, barış şarkıları çalıyorlar, herkesin şarkılarını. Tanrı bizi izliyor... Şarkısına devam etti, bense yanı başında bekliyordum. Tanrı bizi izliyor...

Gitar kutusuna bir daha bakarken Luisa'nın parasının nereden geldiğini, İngilizceyi niçin bu kadar az öğrendiğini anladım.

Tanrı bizi izliyor... Arkamı döndüm ve oradan uzaklaştım. Uzaktan.

Eve saat 11.30'da döndüm ve Moreas'ların bahçesinde çektiğim fotoğrafları tarayıp bilgisayara aktardıktan sonra ön tasarım üzerinde çalışmaya başladım. Saat biri on geçe ön kapıdan anahtar sesi geldi; Luisa, Milly'yi oyun grubundan alıp dönmüştü.

"Anne! Ben geldim!" diye bağırdı Milly.

"Merhaba, tatlım," dedim merdivenlerden iner inmez. "Güzel zaman geçirdin mi?" Evet anlamında başını salladı. "Öğle yemeği hazır." Mutfak çekmecesine koştu ve önlüğünü çıkardı. Onu masaya oturttum.

Gitarıyla beraber üst kata yukarı çıkan Luisa tekrar aşağı inmiş, mutfak kapısında duruyordu. "Anna," diye girdi sakince. "Çok üzgün ben."

"Oturma odasına gelir misin, Luisa?" Onaylarcasına başını salladı. "Dinlemenin istediğim bir şey var." Telesekreterin düğmesine bastım. "Bu sabah ben dışarıdayken bir adam aramış."

"Alo... Anna Temple için bir mesajım vardı. Ben Bayswater İngilizce Okulu'ndan John Cox. Size daha önce dönmediğim için özür dilerim, Luisa Vanegas adındaki öğrencimizin durumu hakkında bilgi istediğinizi sanıyorum. Şubat ayında derslerimin birkaçına katıldım. Ancak birkaç hafta sonra derslere gelmeyi bıraktı, derslere gelip giden çok sayıda öğrenci olduğundan kursu bıraktığını sandım. Korkarım hakkında bildiklerim sadece bunlar, umarım yardımcı olabilmişimdir. Hoşça kalın."

Makine iki kez bipledi, daha sonra durdurma butonuna bastım.

"İngilizcenin çok iyi olmadığını biliyorum ama bu kadarını anladın mı?" diye sordum.

"Evet," diye sessizce cevap verdi.

"Her sabah sokakta gitar mı çalıyordun?" Başını eğdi. "Saat kaçta başlıyorsun?"

"7.30'dan 11.30'a kadar."

"Anlıyorum. Hep Tottenham Court Caddesi'nde mi?"

"Bazen de Oxford Circus veya Bond Caddesi'nde. Kalabalık istasyonlarda."

"O zaman çok para kazanmış olmalısın?"

Tereddütle, "Evet" dedi.

"İngilizce kursuna gitmen için bir sürü para ödedim," dedim. "Sense her sabah gidiyormuş gibi yapıp gitmedin. Hem benim paramı hem de kendi zamanını çarçur ettin."

Yine kıpkırmızı kesildi, sonra elliliklerden desteyi uzattı. "Burada beş yüz sterlin var, Anna. Hep giderken sana geri vermek istemiştım. Çok üzgünüm," dedi ve paraları masaya

bıraktı. “Kendimi çok kötü hissediyorum.” Koca kahverengi gözleri aniden yaşlarla doldu. “Bende hep çok iyiydin, Anna.”

“Hayır, *bende değil, bana karşı çok iyiydin,*” diye düzelttim onu. Milly odaya gelmiş, aramızda ciddi bir konuşmanın geçtiğinin farkına varmış ve bir ona bir bana bakıyordu. Devam ettim, “Paraya ihtiyacın varsa benden istemeliydin. Akşamları veya hafta sonları sana iyi bir iş bulabilirdim, böylece İngilizce derslerine de devam edebilirdin.”

“Ama ben bunu para için yapmıyor,” dedi gözlerini silerek. “Sahiden mi?”

“O kadar çok para kazandığıma ben de şaşırdım... Ama tek istediğim şeydi... bulunmak.”

“Keşfedilmek?” diye düzelttim. “Keşfedilmek mi istedin?”

Burnunu çekerek başını salladı. “Marbella’dan bir arkadaşım, üst geçitte keman çalıyordu, bir yaylı grubunda iş buldu. O Festibal Hall’de çalışıyor şimdi.”

“Öyle mi?” Demek Luisa’nın Londra’da aradığı fırsatlar bunlardı.

“Öğrenirsen benimle küseceğinden korkuyordum.”

“Hayır, Luisa. Seninle değil, sana küserdim.”

“Çok kötü hissediyorum,” diye tekrarladı gözyaşları içinde.

Demek bu yüzden Luisa, Milly’yi hediyelere boğuyordu. Nihayet anlıyordum; suçluluk duygusundandı. Parasını boşuna harcamamasını söylediğimde utanmasının sebebi de buydu ve seçmelere katılırim umuduyla zayıflamaya çalışıyor, yeni kıyafetler alıyordu...

“Ne yaptığımı fark edersen beni kovalamandan korktum.”

“Kovalamak değil Luisa, kovmak. Seni kovacağımdan korkuyordun.”

“Yani?..” Kaygıyla bana baktı.

“Korkarım kovmak zorundayım.”

“Kovmam lazımdı,” dedim Jamie’ye ertesi gün, onun mavi kamyonetiyle Pippa ve Gerald’ın evine giderken. “Altı ay boyunca beni kandırmış. Bu çok sahtekârca bir şey.”

“Doğru...” dedi Hammersmith Road’dan geçerken. “Ama yazık oldu, onu seviyordun. Hem kurs parasını da geri öde-miş. Ne zaman gidiyor?”

“Ona kalacak başka bir yer bulması için dört hafta süre verdim.”

Sola sinyal verip yavaşladı, “Milly üzülecek,” dedi.

Pişmanlıktan içim acıdı. “Biliyorum,” dedim. Xan ve Patrick arasındaki şu karmaşada çocuk bakıcısı değiştirmek için hiç de doğru bir zaman değildi. “Ama çok kızdım Luisa’ya. Hâlâ da geçmedi.”

“Peki, evden gitarla çıkarken hiç görmemiş miydin?”

“Hayır, işe gidiş saatlerindeki trenleri yakalamak için hep erken çıkıyordu, dinleyenler arasında müzik sektöründen birilerinin olabileceğini umuyormuş.”

“Hafta sonları çalmıyor muymuş?”

“Hayır, hafta sonları sadece alışverişe çıkanlarla ve turistler oluyormuş, para için yapmıyormuş.”

“O kadar para kaldırdığına göre epey iyi olmalı.”

Eden Lane’e saparken, “Öyle olmalı,” dedim. “Ortalama bir günde seksen sterlin kazandığını söyledi bana, bakıcılıktan kazandığını da eklersen haftada neredeyse beş yüz sterlin yapar. Kazandığını bankaya götürüp bozuk paraları bütünlüyormuş.”

“Neden bankaya yatırmamış?”

“Çünkü bankada hesabı yok. İngilizcesi form dolduramayacak kadar kötü, üstelik vergi ödemek zorunda kalırım diye düşünmüş. Bir hesap açmasına yardım edeceğim. Paranın yarısını zor durumdaki ailesine göndermek istiyormuş,” dedim içim acıyarak. Pippa’nın evimin önünde durduğumuzda, “Her neyse, seninkiler ne zaman geliyor?” diye sordum.

“Yarım saat içinde burada buluşuruz demiştik. Ama önce gidip ortalığı bir temizlemek istiyorum. Güzel, çöp tenekesi de burada. Tamam... atla bakalım.”

O, arabayı park ederken ben de Jamie’nin kamyonetin arkasına koyduğu rotovator ve elektrikli testerelere baktım; artık temizliğe hazırдық. Zili çaldım, kapıyı açan Gerald oldu.

“Günaydın,” dedi, ikimizin elini de sertçe sıkarak.

“Bu, Jamie Clark,” dedim. “O ve ekibi bu sabah çalışmaya başlayacak, ben sadece onlara neyin sökülüp neyin kesileceğini göstereceğim, saat üç gibi geri dönerim.”

Pippa’nın çocuklara kahvaltı verdiği mutfığa girdik. Haşlanmış yumurta, kızarmış ekmek ve Rice Krispies kırıntılılarıyla kaplı masa rezalet durumdaydı.

“Merhaba!” dedi gözlerinin içi gülerek “Kargaşa için kusura bakmayın.”

“Tatlı bir kargaşa,” dedi Jamie.. “Ne tatlı şeyler bunlar.”

“Teşekkür ederim.” Gülümsedi. “İşe başladığınızda onları dışarı çıkarırım.”

“İyi fikir,” dedi Jamie. “Gürültülü olduğu kadar tehlikeli de olacak, çöp konteynırına ıvır zıvır götürmek için evin içine girip çıkacağız. Yani ufaklıkların ayak altında olmaması lazım.”

Gerald arka kapıyı açtı.

Jamie çıkarken “Ah,” diye mırıldandı. “Ne demek istediğini şimdi anladım, Anna. Bu iş iki gün sürer,” diye ekledi ben ona sökülüp kesilecek ağaç ve çalıları gösterirken.

“Bu hâle gelmesi üzücü,” dedi Gerald, Pippa ve çocuklar arkamızdan dışarı çıkarken. “Eskiden çok güzel görünürdü.”

“Sahi mi?” dedi Jamie. Mavi bir futbol topunu ikizlerden birine attı.

“Evet, rahmetli karım harika bir bahçıvandı.” Ben çaktırmadan gözlerimi devirdim.

Jamie başını salladı. “Anlıyorum.”

“Ah, gerçekten. Bu hâle gelmesine asla izin vermezdi o.”

“Doğru,” dedi Jamie.

“Hiç ihmal etmezdi.”

“Harika,” diye cevapladı Jamie sıkılmış bir ses tonuyla. “Ama o zamanlar bakacak üç tane çocuğu yoktu sanırım. Bahçe bakımı çok zaman alır.”

“Doğru ama her şeyi yetiştirebilirdi. Biliyorsun, 1986’da Chelsea’de bronz madalya kazandı.”

“Müthiş. Şu üç şakayık ağacına ne diyorsun, Anna? Keserse yazık olacak.”

“Kesmeyelim. Şu köşeye taşıyalım onları.” Ona tekrar planları gösterdim.

“Doğru,” diyerek başını salladı Jamie. “Bu iyi olur.” O sırada cep telefonu çaldı. “Alo, Harry! Stefan’la ikiniz beş dakika mesafede misiniz? Çok iyi, dostum. Kulaklığın var mı?” Gerald’a bir bakış attı. “Onlara ihtiyacım olacak çünkü.”

“Mobilyaların üstüne örtü sereceğiz,” diye açıkladım Pippa’ya. “Ama masayı salondan çıkarıp tabloları indirmeliyiz. Jamie’ye koyacak müsait bir yer gösterirseniz, o ve çocuklar yaparlar.”

Harry ve Stefan geldiğinde oradan çıktım ve bir taksiye bindim. Yolda durumunu sormak için babamı aradım. Telefonunu açmadı, ben de cep telefonunu aradım.

“Charing Cross Hastanesi’nde yim, şimdi çıkıyorum” dedi. “Doktorum elmacık kemiğimin kırılıp kırılmadığına bakmak için röntgen çekirtmeye yolladı.”

“Eee?”

“Neyse ki iyi görünüyor. Hemşire ağrı kesici verdi ve dinlenmemi söyledi.”

“Bana uğrasana, kahvaltı yapalım,” dedim. “Böylece bana olup biteni anlatırsın... Tabii istersen...”

“İyileşmesi bir ay kadar sürecekti,” dedi yarım saat sonra mutfakta karşımda otururken. Arka kapı açıktı, gün ışığı zemine vuruyordu.

“Çok kötü görünüyor.”

“Korkunç görünüyor,” diye onayladı babam. “Üstelik utanç verici. İnsanlar kavga ettiğimi düşünecek.”

“Etmedin, değil mi?”

“Tam olarak değil,” dedi canı sıkılarak. “Ama çok...” İçini çekti. “Çok aptalca şeyler yaptım.”

“Nasıl?” diye sordum bilmeme rağmen.

Kahvesini yudumladı. “Şey, son iki aydır birkaç... kadınla buluşmuştum. Sakıncası yoksa, nasıl tanıştığımızı söylemeyeyim.”

“Tamam.” Ona bir Danimarka pastası uzattım. “Nasıl kadınlardı?”

“Bazıları çok çekiciydi, hiçbirisi benimle ilgilenmedi,” diye ekledi çabucak, “Galiba birileriyle çıkmak için biraz yaşlıyım.”

“Ben öyle düşünmüyorum, sadece doğru yaşta birini bulman gerek.”

“Belki de haklısın. Bu kadınların çoğu benden çok gençti. Kendimi kandırıyordum,” diye hüzünle ekledi. “Yemeği hep ben ısmarladım ve eve kadar taksiyle bıraktım.”

Bir kâğıt peçete uzattım. “Sana yakışan da buydu,” dedim. *Bir servet harcamış olmalı,* diye düşündüm.

“Hiç olmazsa bunu yapabilirim diye düşünmüştüm. Akşamı benimle geçiriyorlardı; herhâlde can sıkıntısından ölmüşlerdir,” diye acıklı bir sesle devam etti. “Benim gibi yaşlı, antika bir adamlar.”

“Böyle söyleme, baba. Sen iyi birisin, hâlâ da çok yakışıklı-sın; gözlerin morarsa da morarmasa da gerçek bu.”

Gülümsedi. “Her neyse, iki gece önce bu kadınlardan biriyle buluştuk; Berkeley Meydanı’ndaki Morton’s barında. Adı Tatiana’ydı.”

“Rus muydu?”

Başını salladı. “Çok çekiciydi, kırklı yaşların ortalarında... Ama gerçeği söylemek gerekirse hiç de iyi bir kadın değildi. Bütün gece ona bir daire ve bir Porsche alacak bir adam bulmak istediğini anlatıp durdu. Tek ilgilediği buydu.”

“Anlıyorum.”

“Acıktığını söyleyince sipariş verdik; çıkarken benden taksi çağırmamı istedi. Bardan çıktığımızda telefonda kısa bir görüşme yaptı. Rusça bir şeyler söyleyip kapattı. Yan yana yürürken taksi ücretinin yirmi sterlin tutacağını, Streatham’da oturuyor, parayı ona önceden vermemi söyledi. Biraz şaşır-dım ama yine de cüzdanımı çıkarmışım ki o anda neler olduğunu anladım. Birden ortaya deri ceketli bir adam çıktı ve cüzdanımı istedi. Ben de hayatta vermeyeceğimi söyledim. İtişip kakışmaya başladık, sonradan hatırladım ki Tatiana yar-dım filan çağırmadı. Duvara yaslanıp kollarını kavuşturarak

kavgayı izledi. Sonra bir yumruk yediğimi ve cüzdanın elimden alındığını hatırlıyorum. Ben yerde yatarken Tatiana ve saldırgan hızla yürüyüp gözden kayboldular.”

Ona biraz daha kahve doldurdum. “Zavallı babacığım,” dedim. “Muhtemelen her gece yapıyorlardır bunu.”

“Hiç şaşırmam. Dayak yediğime ya da cüzdanımın gitmesine üzülmüyorum,” dedi. “İçinde sadece yüz sterlin vardı ve kartlar da kolayca iptal edilir. Beni asıl üzen, bütün akşamı bu kadınla şarap içip yemek yiyerek geçirdim; çekici görünmeye çalışıyordum. O ise sadece beni soymayı planlıyormuş. Moralmi bozan bu işte,” diye üzgün bir sesle tamamladı.

“Polise şikâyet ettin mi?”

Hayır anlamında, başını salladı. “Biliyorum, öyle yapmalıydım ama kendimi aptal yerine konmuş hissediyorum. Tek istediğim olayı unutmak.” Ben şaşkın bir hâlde ona bakarken bir anda gözleri aniden dolmuştu.

“Baba,” diye mırıldandım.

“Özür dilerim,” diye yutkundu boğuk bir sesle. “Ama hayatım çok iyi gitmiyor. Aslında, dürüst olmak gerekirse, Anna... bok gibi bir hayatım var!” Bir kâğıt mendil uzattım. “Metin olmaya çalışıyorum ama dün geceki olay beni gerçekten sarstı. Öncesinde içimde biraz iyimserlik varsa bile o da tamamıyla gitti.”

“Ama en azından ciddi yaralanmadın, böyle düşün.”

“Ve aptalca davranışlarımla annenin hatırasına ihanet etmiş gibi hissediyorum.”

“Bence anlayış gösterirdi,” dedim. “Yalnız kalmanı istemezdi, baba.”

Bahçeye bakıyordu, sonra gözlerinde koyu bir üzüntü ile bana döndü. “Sorun da bu,” diye boğuk bir sesle patladı.

“Çok yalnızım. Dört yıl oldu biliyorum ama anneni hâlâ çok özleyorum.”

“Biliyorum.” Elimi, onunkinin üzerine koydum.

“Hepimiz onu özleyorz. Ama sen ve Cassie gençsiniz, işiniz gücünüz var. Gençlik ve meşguliyet üzüntüyü hafifletiyor. Mark zaten uzakta; her baktığı yerde annenin bir hatırası karşısına çıkmıyor, onun için kolay. Fakat yaşlılıkta sevdiğini kaybetmek zor,” diye kırıgın bir sesle ekledi. “Hüzünlenmek için daha çok zamanın oluyor.”

Başımı salladım. “Ama belki de başka biriyle tanışsın.”

“Hiç sanmıyorum. Ama böyle bir şey olursa bir itirazın olur mu?”

“Eh, önceleri kabullenmesi biraz zor olurdu ama nasıl karşı çıkabilirim ki? Hepimiz hayatta mutlu olma şansına sınırsız tutunmalıyız, baba. Ve tek başına olman hoşuma gitmiyor.”

“Sorun şu ki annenin yerini kimse dolduramaz.” İçini çekti.

“Başkasını onun yerine koyamazsın zaten. Şimdiki hayatını paylaşacağın birini bulabilirsin.”

“Evet,” diyerek başını salladı. “Belki de... İyi günlerimiz gibi kötü günlerimiz oldu,” dedi birden.

“Kötü günler mi?” diye sordum. Babamdan anneme dair tek bir yergi bile duymamıştım, bunu vefasızlık sayardı ama bu konuda konuşmak istiyordu sanki. “Eh, her karı kocanın sıkıntılı zamanları olur,” diye ekledim, “Ne kadar mutlu olurlarsa olsunlar.”

Kahvesinden bir yudum aldı. “Hayatımız boyunca bizi sıyanan şeyler oldu tabii. Ama ne olursa olsun, evlendiğimiz için bir an bile pişman olmadık.”

“Annem sana tapardı. Senden her ihtiyaç duyduğunda yanında olan uzun ömürlü ağacı olarak bahsederdi. Kendini o

kadar şanslı sayardı ki,” dedim. Portakal suyumu yudumlar-ken aklımdan binbir türlü şey geçirdim.

“Öyle ama yine de zorluk çekmedik değil,” dedi babam.

Kalbim küt küt vurmaya başladı, beklediğim fırsat nihayet karşıma çıkmıştı. “Sen Brezilya’dayken çok zor olmalı.”

Başını sallayarak pencereden dışarı baktı. “Cehennem gibiydi. Ayrı geçirdiğimiz o sekiz ay az daha annen ve beni ayırıyordu.”

“Biliyorum,” dedim sessizce.

Bakışlarını dikti. “Bilmiyorsun, Anna. Çünkü bunu sana hiç anlatmadım ve annenin anlattığından da şüpheliyim.”

“Yok, anlatmadı. Ama yine de biliyorum,” diye direttim, ona bir çörek uzatırken. “Aslında, yeri gelmişken sana sormak istediğim bir şey vardı, baba. Çok önemli. Seni daha da üz-
mek istemem ama haftalardır aklımda.”

Bıçağını tabağa bıraktı. “Nedir?”

“Yakın zamanda, canımı sıkan bir şey öğrendim.” Tuhaf tuhaf bana baktı. “Annemin eski bir fotoğrafı,” diye devam ettim. “Tamamen tesadüfen buldum; onun bana verdiği eski bahçecilik kitaplarından birinin arasından düştü. 1977’de, sen Brezilya’dayken çekilmiş.” Babamın irkildiği gözümünden kaçmadı. “Fotoğrafta, annem Chichester’da bir plajda oturuyor, yanında... şey, bir adamla...” Yüzüm utançtan alev alevdi. “Kim olduğunu bilmiyordum. Fotoğrafın yanında bir de mektup vardı. Sana yazdığı bir mektup. Ve... anladığım kadarıyla...” Ağzım kupkuru kesilmişti. Devam edemedim.

“Bana gösterebilir misin?” dedi babam sessizce.

Başını salladım, rahatlamıştım. Üst kata, çalışma odasına koşup kitabı buldum ve dizlerim titreyerek tekrar aşağı indim. Kitabı açtım ve önce fotoğrafı verdim.

Üst cebinden okuma gözlüğünü çıkardı. “Ah,” dedi. Fotoğrafı çevirdi ve arkasına baktı. “Ah,” diye hafifçe kaşlarını çatarak tekrarladı. “Chichester. Evet... Haziran, 1977...”

“Adı Carlo, değil mi?” dedim sessizce.

“Evet,” diye onayladı babam içini çekerek. “Carlo bu.”

“Ve anneme bu kitabı o verdi.” Babam, *Güney İtalya Çiçekleri*’ni açtı ve ilk sayfadaki el yazısını okudu. “Ölümsüz anlar için,” dedi. Bakışlarımı diktim, daha fazlasını söylemesini istiyordum. “Doğru...” Kitabı kapattı ve gözlüklerini çıkardı. “Ölümsüz bir sürü anlar yaşadılar.”

Kendime daha fazla hâkim olamadım, “Nasıl? Ama o tıpkı Cassie’ye benziyor! Daha doğrusu, Cassie tıpkı ona benziyor.”

“Evet” dedi babam tekrar bakarak. “Kesinlikle bir benzerlik var.” Bunu bir sessizlik takip etti, öyle ki uzaktaki bir helikopterin sesini duyabiliyordum.

“Cassie’nin babası o olabilir,” dedim her şeyi göze alıp.

Babam hâlâ fotoğrafa bakıyordu. “Annen çok güzeldi,” diye mırıldandı.

“Gerçekten babası o olabilir.” Babam cevap vermedi. Derin bir nefes aldım. “Babası o mu?” dedim sonunda.

Babam bana baktı. “Kimin babası?”

“Özür dilerim, baba ama Cassie’nin babası Carlo mu?”

Babam bana baktı. “Cassie’nin babası Carlo mu?” diye tekrar etti. Boynu kırmızı kesilmişti. “Bu ne acayip bir soru, Anna, neden sordun ki böyle bir şeyi?”

“Şey... benzerlik yüzünden,” diye kekeledim. “O kadar benziyorlar ki.”

“Ama Anna,” dedi babam, fotoğrafı masaya koyarak “Hepimiz akraba olmadığımız birilerine benzeriz. Sen de biraz Gwyneth Paltrow’a benziyorsun ama onunla bir yakınlı-

ğın yok.” Yine fotoğrafa baktı. “Ama Cassie’nin tipi Carlo’yu andırıyor biraz, bunu kabul ediyorum.”

Babam basbayağı gerçeği inkâr ediyordu. Ama gerçeği bilmesi gerekiyordu. “Ama sadece Cassie’nin Carlo’ya benzemesinden bahsetmiyorum,” diye bastırdım. “Ne sana ne bana ne de Mark’a benzemiyor.”

“Doğru. Ama Cassie anneme çekmiş, Anna. Hiç bunu düşündün mü?” Başımı iki yana salladım. “Daha çok büyükannesine çekmiş, tıpkı onun gençliği. Onun teni daha da koyuydu, Cassie’nin yapısı da ona benziyor.”

“Ah,” dedim hafifçe. “Büyükannemin gençlik fotoğraflarından birini görmeyeli epey oldu.”

“Bir ara birkaçını gösteririm, kendi gözünle göürsün. Tıpkı o.” Babam şaşkınlık içinde başını salladı, sonra fotoğrafı indirdi. “Nereden aklına geldi bu fikir?”

“Şey, asıl mesele,” kendimle mücadele ediyordum. “Sadece fotoğraf değil. Düşündüm de Cassie doğmadan dokuz ay öncesinde sen Brezilya’daymışsın,” diye bitirdim lafımı. “1977’de ocaktan ağustos’a kadar, geçenlerde kendin söylemiştin.”

“Doğru,” dedi babam. “Ben,” dedi. Birden gerçeği anlamış olmanın şaşkın ifadesi yüzünü kapladı. “Orada ne kadar süreyle kaldığımı bu yüzden soruyordun demek?”

“Evet. Çünkü eğer Cassie 15 Mart 1978’de doğduysa ve sen 9 Ağustos 1977’ye kadar Brezilya’dan dönmemişsen o zaman nasıl olur da...” Utançtan yüzüme iğneler batıyordu.

“Nasıl olur da benim çocuğum olabilir? Bunu mu söylemek istiyorsun?”

“Evet. Hiç aklıma yatmıyor.”

“Anna,” dedi babam sabırla. “Sebebi çok basit.”

“Nasıl?”

“Cassie prematüre doğdu çünkü.” Şaşkınlıkla ona baktım. “Dokuz hafta erken doğdu. Haberin yok muydu?”

“Hayır. Bilmiyordum. Ne sen söyledin ne de annem.”

“Eh, sanırım bu konuyu hiç konuşmadık çünkü Cassie az daha ölüyordu. Annen üzücü, sıkıntılı şeyleri sona erdikten sonra asla konuşmazdı. Hep böyle yapardı.”

“Dokuz hafta mı?” Başımı salladım. “Bu çok...”

“O minicikti, Anna.” Avucunu açtı ve gösterdi, bir an Cassie’nin avucunda uzandığını hayal ettim. “Bir buçuk kilo geliyordu. Bir kuvözde her tarafına hortumlar, serumlar takılıydı; minik göğüs kafesi zorlukla inip kalkıyordu. Doktor bizi hazır olmamız için uyardı, o günlerde erken doğum bebekler çok yaşamazdı. Bu yüzden doğduktan bir gün sonra, hastanede vaftiz ettirdik onu. Elimizde tutamıyorduk, bu yüzden okşadık ve onu sevdiğimizi söyledik...” Babam yüzünü çevirdi.

“Özür dilerim, baba,” diye fısıldadım. “Seni üzmemek istemedim. Ama bilmiyordum. Annemin tek söylediği, hepimizin biraz erken dünyaya geldiği idi.”

Babam yutkundu. “Annenin gebeliği yüzünden. Mark iki hafta erken doğdu. Onu bir süre oksijen çadırında tuttuk. Sonra sen doğdun, üç hafta erken. O şubat kar çok şiddetliydi, seni kendim doğurttum. Ama en tehlikelisi Cassie’ninkiydi. Mayıs sonlarında doğmuş olması gerekirdi ama mart ortasında doğdu.”

“Anlıyorum,” diye fısıldadım. Hâlâ yaşam mücadelesi veren minik bedenini hayalimde canlandırıyordum.

“Galiba bu yüzden çok şımarttım onu,” diye mırıldandı. “Belki onun için kötü oldu ama onun canıyla boğuştuğu haftaları hiçbir zaman unutamadığımdan kendime mani olama-

dım. Annen sana ve Mark'a bakmak zorunda olduğu için her gün hastaneye giderdim. Bakım ünitesinin dışında oturur, camdan ona bakar, soluk alıp vermesini izlerdim. Mucize eseri hayatta kaldı. Yani korkarım doğumu hakkındaki hesapların doğru değil."

Direttim, "Ama... tek bu değildi. Brezilya'dayken hayatının cehennem gibi olduğunu söylemiştin bir de."

İçini çekti. "Öyleydi. Ayrılık annen için de benim için de çok zordu. Kendini terk edilmiş hissediyordu, bana kızgındı. Ağustos ayında geri gelince, ailemize kurulmuş gözüyle bak-sak bile hemen hamile kaldı. Sanırım bir bebek daha doğu-rursa ondan ayrılmamın zorlaşacağını düşündü."

"Ah."

Hayretle bana bakıyordu. "Yani sen... Cassie'nin babası olmadığımı mı sandın, Anna?"

"Öyle," diye sessizce yanıtladım. "Sandım ki..."

"Her bebeğin kırk haftada doğmayabileceğini unutmuş-sun. Üstelik kendin de yaşadın bunu, Anna, çok şaşırdım doğrusu."

"Ben bunu hiç düşünmemiştim." Jenny ile bu konuda yaptığımız uzun konuşmayı hatırladım, utancımдан yerine dibine girdim. Ama Carlo'nun Cassie'nin babası olmadığı gerçeği, annemin onunla bir ilişkisi olmadığı anlamına gel-miyordu. Fotoğrafa göre vardı.

"Annen asla ihanet etmezdi," dedi babam sanki düşüncele-rimi okumuş gibi. "Kendimden bile çok güveniyordum ona. Carlo sadece iyi bir arkadaşı."

"Nereden tanıyordu onu?"

"Annen okulu bıraktıktan sonra İtalyanca öğrenmek için Napoli'de kaldı. Bunu biliyor muydun?"

“Evet, belli belirsiz.”

“Rossis adında bir ailenin kiracısıydı. Aynı yaşta, Maria adında bir kızları vardı.”

“Hatırlıyorum, annem zaman zaman ondan söz ederdi.”

“Maria ve annenin araları çok iyiydi, üç ay onlarla kaldı annen.”

“Bu Güney İtalya’ya olan ilgisini açıklıyor.”

“Evet. Carlo, Maria’nın bir arkadaşıydı; annen döndükten sonra da görüşmeyi sürdürdüler. Ben Brezilya’dayken annen bir mektupta Carlo’nun Chichester’da bir oyunu izlemeye İngiltere’ye geleceğinden bahsetti; o zamanlar Carlo başarılı bir tiyatro tasarımcısıydı. Bir gün buluşmuşlar, annen onu tekrar gördüğüne çok sevinmiş. Sanırım Carlo ona genç ve gamsız günlerini hatırlatıyordu.”

Tekrar fotoğrafa baktım. “Ama ona nasıl sarıldığına bak-sana...”

“Eh...” diye omuz silkti babam. “Carlo ona çok düşküncü ama sevgili değillerdi.” Bundan nasıl bu kadar emin olabildiğini merak ettim. “Annen, ilk tanıştıklarında ona âşık olduğunu söyledi. Ama Maria ona kibarca Carlo’nun kızlara hiç ilgi duymadığını, bu yüzden aşkının karşılıksız kalacağını söylemiş.”

“Ah. Anladım...”

“Ama uzun yıllar arkadaş kaldılar. O iyi bir adamdı,” diye ekledi babam. “Çok coşkulu, yaratıcı, sıcakkanlı ve duyarlı biriydi, hep güler yüzlüydü. Onunla iki kez karşılaştım ve çok sevdim.”

“Neden *iyi bir adamdı* dedin?”

“Öldü de ondan. Seksenlerin ortalarında.”

“Çok üzücü.”

“Öyle. Daha kırk üç yaşındaydı. Ailesi kanser olduğunu söyledi.”

“Ah... Ama annem ondan hiç bahsetmedi,” dedim. “Mariâdan söz edişini hatırlıyorum ama Carlo’dan asla.”

“Dediğim gibi, o üzücü şeyler hakkında konuşmazdı hiç.”

Pencereden dışarı baktım. “Ama ya bu mektup,” dedim. “Kafamı çok karıştırdı.” Babam elini uzattı, mektubu ona verdim. Gözlüklerini tekrar takıp okumaya başladığında, surat ifadesinin donduğunu gördüm.

Gözlüğünü çıkardı ve gözlerini kapadı. “Bundan haberim olsaydı, annenin öteki kâğıtlarıyla beraber yakardım.”

“Carlo hakkında mı?”

Başını salladı. “Hayır, onunla ilgisi yok. Ama her nedense annen fotoğrafla aynı yerde saklamış; tarihsiz bir müsvedde olduğundan senin yanlış sonuçlar çıkarmana neden olmuş.”

“Ama ne hakkında?” Kağıdı elinden aldım ve tekrar okudum: *Kendimi suçluyorum... Çok utanıyorum... Kimse bilmemeli... Neden utanıyordu, baba. Kimsenin bilmemesi gereken neydi?*

Babam cevap vermedi. Sonra burnunu kırıstırarak içini çekti. “Anna, çok uzun bir süredir söylemek istediğim bir şey var. Muhtemelen duyunca çok kızacaksın, şimdiden özür dilerim.” Cevap vermedim. “Annen ve ben doğru olanı yaptığımızı sanıyorduk,” diye devam etti “Ama belli ki başa çıkmadık, bundan dolayı üzgünüm.” Yine kahvesini yudumladı, üzüntüsü yüzünden okunuyordu.

“Neyle başa çıkamadınız?” Cevap vermedi. “Baba, bu mektup ne hakkında? Söyler misin lütfen.”

Fincanı itti. “Anlatacağım. Hiç kolay olmayacak, bana biraz sabırlı olman gerekecek.” Arkasına yaslandı, gözleri uzak-

lara dalmıştı, ellerini göğsüne kavuşturdu. “Annenin Mark’la girdiği o korkunç münakaşayı hatırlıyor musun?”

“Tabii ki hatırlıyorum.”

Bana baktı. “Peki, ne oldu biliyor musun?”

“Evet.” Babam neden bunları sorup duruyordu?

“O zaman, söyle.”

“Şey, sen ve annem Glyndebourne’de Mark ve yeni sevgili-si Carol Gowing ile karşılaşmıştınız. İkiniz de daha ilk bakışta ondan hoşlanmamışsınız. Annem ertesi gün Mark’a o kızıdan uzak durmasını söylemiş; o ve Carol ayrılmışlar. Bundan sonra Mark annemin karışmasına o kadar kızmış ki Amerika’ya taşınmış, o günden beri de nadiren konuşmuş.”

Babam yavaşça başını salladı. “Doğru. Ama Mark neden Carol’la görüşmeye devam edip annene karışmamasını söylemedi dersin?”

“Bilmiyorum” diye cevap verdim. “Dürüst olmak gerekirse öyle yapmadığına şaşırdım. Otuz üç yaşındaydı, kimle isterse çıkabilirdi.”

“Doğru ama annenin Carol’a itiraz etmek için çok iyi bir gerekçesi vardı.”

“Nasıl bir gerekçe?”

Babam ellerini önünde kavuşturdu. “Bu annenin geçmişiyle alakalı.”

“Annemin öyle aman aman bir geçmişi olduğunu bilmiyordum, evlendiğiniz sırada yirmi yaşında olduğunu düşünürsen.”

Babam cevap vermedi. “İtalya’dan döndüğü zaman o iş aramaya başlamış. South Kensington’da başka bir kızla bir daire kiralamış ve geçici bir iş aramaya başlamış. Granada TV’deki sekreterlik işine öyle girmiş.”

“Orada çalıştığını bilmiyordum, hiç bahsetmedi bundan.”

“O zamanlar sadece yirmi yaşındaydı ve saftı. Orada ondan on yaş büyük bir yapımcı varmış. Oldukça çekici, hırslı, evli ve iki çocuk babası.”

“Eee?” diye sabırsızlıkla sordum.

“Annenle çok ilgilenmiş ve ilişkileri başlamış. İlk gerçek ilişkisi onunlaymış.”

“Yazık, evli biriyleymiş.”

“Evet ama kendi demesine göre çok safmış. Bu adamın kendisini sevdiğine ve adamın söylemesinden de günün birinde boşanacağına inanmış.”

“Ah. Tabii boşanma falan yok ortada, değil mi?”

“Hayır, yok. İki ay kadar görüşmüşler, annen birbirlerine âşık olduklarını sanmış. Sonra karısı durumu öğrenmiş ve kıyamet kopmuş. Bu yüzden adam bir günde annenle ilişkisine son vermiş. Ayrıca işinden kovulmasını da sağlamış.”

“Zavallı annem,” dedim. “Ne boktan bir adam.”

“Korkarım bu sıfat ona cuk oturuyor.” Babam duraksadı. “Adı John Gowing.”

“Ah,” diye mırıldandım. “Anlıyorum...”

“Bundan kısa bir süre sonra annenle tanıştık, The Strand'deki Lyons Corner House'da. Yağmurlu bir cumartesi günüydü, köşede oturuyordu. Kafe kalabalık olduğu için ona masasına oturup oturamayacağımı sordum. Sıkıntılı hâli yüzünden belliydi. Ona nasıl olduğunu ve bir ihtiyacı var mı diye sordum.”

“Şanslı kadınmış annem. Prensi onu kurtarmaya gelmiş.”

Babam gülümsedi. “Böylelikle konuşmaya başladık...”

“Ve birbirinize âşık oldunuz,” diye sözünü tamamladım, “Evlendiniz ve üç çocuğunuz oldu. Yıllar sonra korkulan başa

geldi; Mark, John Gowing'ın kızıyla karşılaştı ve ona âşık oldu...”

“Evet. Korkulan başa geldi,” diyerek babam sessizce sözlerimi tekrarladı.

“Zavallı annem,” diyerek içimi çektim. “Ne şok, onca kadın içinde Mark bula bula kimi buldu. Gowing’i görmek zorunda olması bir kenara, tekrar kötü anılarıyla yüzleşmek istemedi sanırım.”

“Annene alçakça davranmıştı,” diye tasdik etti babam. “Kalbi kırılmıştı. Mark o gece Glyndebourne de Carol’ı bize tanıştırdınca annen hemen bağlantıyı fark etti. Sadece adından da değil, Carol’ın babasıyla benzerliğini görebiliyordu çünkü. Nasıl sarsıldığını anlatamam. Ertesi gün şehre gitti ve Mark’a gerçeği açıkladı, yüz yüze...”

“Şimdi anlıyorum,” diye araya girdim. “Bir adam seni incitmişse eğer en son isteyeceğin şey yıllar sonra onunla bir alakan olmasıdır, hele bir de aile bağıysa... Berbat bir şey olurdu bu.”

“Evet, Anna ama...”

“Meğer neler gelmiş annemin başına. Ben zannediyordum ki Carol, Mark’tan yaşlı olduğu ve daha fazla çocuk istemediği için annem ondan hoşlanmıyor.”

Babam başını salladı. “Mesele bu değildi. Annen, bütün anneler gibi, çocuklarının onları mutlu edecek birileriyle olmasını istiyordu. Ama...”

Elimle göğsümü çırpıtm. “İyi ki bana söyledin,” dedim. “Onca zaman annemin karışmasının hata olduğunu düşünmüştüm, neden yaptığını ancak şimdi anlayabiliyorum. Keşke daha önce anlatsaydın, hatta neden anlatmadığını bir türlü anlayamıyorum.”

“Anna, sanmıştım ki...”

Aniden cep telefonum çaldı. “Affedersin, baba.” Çantamı karıştırıp telefonu çıkardım. “Alo?”

Bir kadın sesi “Siz Milly’nin annesi misiniz?” dedi.

“Evet, benim.” Kalbim yine küt küt atmaya başladı.

“Ben oyun grubundan Lorraine. Rahatsız ettiğim için özür dilerim...”

“Önemli değil,” dedim endişeyle.

“Milly rahatsızlandı.”

Donakaldım, kalbim göğüs kafesimi dövüyordu. “Nesi var?”

“Yüzünde bir döküntü var; ateşi çıktı ve huzursuzlanmaya başladı.”

Çantamı elime alırken sordum, “Yemekte yumurta yedi mi? Sizle görüştüğümüzde de söylemiştim, kesinlikle yumurtaya dokunmamalı.”

“Sanmıyorum,” dedi Lorraine sakince. “Her ihtimale karşı çocukların ailelerine beslenme kutularına yumurta ve fındık koymamalarını söylüyoruz.”

“Öyle ama bazı ekmeklerin üzerine yumurta sürüyorlar ya da öteki çocuklardan biri kahvaltıda yumurtaya dokunmuş olabilir. Çok küçük miktarda bile olsa hastalanması için yeterli.” Kusmak üzereydim.

“Oyuna başlamadan önce ellerini yıkıyoruz.”

Anahtarlarımı aldım. “Hemen geliyorum ama solunum güçlüğü çekerse adrenalın vermeniz gerekebilir. Size verdiğim çantadaki Epipen isimli ilaç.”

“Alerjik reaksiyonlara karşı ilk yardım eğitimi aldım,” dedi sakince Lorraine. “Alerji olduğunu sanmıyorum. Galiba suçiçeği geçiriyor.”

Haklı çıkmasını umuyordum. “Yola çıktım, birazdan orada olurum.” Telefonu kapadım. “Kusura bakma, baba. Acil işim çıktı. Ama geç de olsa her şeyi anlattığın için teşekkürler.”

“Anna, sorun ne...” diye sordu endişeyle.

“Gitmeliyim. Seni sonra ararım.” Shepherds Bush Road’daki taksi durağına koşturdum, on dakikada kilisedeydim. Milly’yi kollarıma aldım ve kucağıma oturttum.

“Anneciğim...” Milly hâlsiz görünüyordu, suratı kızarmıştı. Ama dudaklarında şişme yoktu ve gözleri kapanmamıştı, yüzünde yumrulardan eser yoktu ve nefes alıp veriş hızlanmamıştı. Fakat göğsüne ve yüzüne kırmızı kabarcıklar yayılmıştı.

“Kesin suçüçeğı,” dedi Lorraine.

“Öbür çocuklardan birinden mi bulaştı?” diye sordum telaşım yatışınca.

“Geçen hafta çocuklardan tekinde vardı, annesi bulaşıcı aşamasının bittiğini söylemişti ama yine de ondan bulaşmış olabilir.” Öteki çocuklara baktı. “Yakında öğreniriz...”

Doktorum, Milly’nin cildini büyüteçli bir lambada inceledikten sonra, “Suçüçeğı bu,” dedi. “Bu yaşta yakalanması iyi, daha hafif atlatacak. Yapacak fazla bir şey yok, Calpol yazıyorum, kaşınmayı önlemek için kremi sürün, rahatsızlanırsa ılık suyla yıkayın. Portakal, cips gibi asitli ya da tuzlu şeyler yemeyecek. Aspirin vermeyin.”

“Hiç vermiyorum.”

“Tabii, bir de en az on gün için tek başına kalması gerek. Ateşini düzenli ölçün.”

“Tamam. Teşekkür ederim.” Milly’yi aldım, cep telefonum yine çaldı. Arayan Jamie’ydi. “Nasıl gidiyor?” diye sordum.

“İyi,” diye cevap verdi. “Beni deli eden malum kişi dışında her şey yolunda.”

“Biliyorum, dayanılır gibi değil. Görmezden gel, boş ver.”

“İmkânı yok. Adam tam baş belası. Neyse, ne zaman geliyorusun?”

“Bugün gelemem, Jamie, Milly suçîçeğı geçiriyor. Yarın saat 9’da uğrarım.”

On Dört

Milly'nin durumu o kadar da kötü değildi. Ateşi vardı ve arada sırada yüzünü kaşıyordu fakat bunun dışında rahatı yerindeydi. Babam işe gidebilmem için sabahları ona bakmayı teklif etti.

Geldiğinde, "Sakıncası olmadığından eminsin, değil mi?" diye sordum.

"Aksine mutlu olurum. Hem insanların suratımın hâlini görmesini de istemiyorum; evde kalmam benim için de iyi olacak." Milly ona doğru koşmaya başladığında, "Merhaba, Milly, "dedi. "Ne dersin, bu sabah alfabeye başlayalım mı? Biraz Alfabe çalışalım mı?"

"Eveeet," dedi kızım mutlulukla. "Alfabe yapalım..."

"Aferin," dedi babam, ben anahtarlarımı ararken. "A ile bir kelime söyle bakalım, Milly?"

"*Agua!*"

Gözlerimi devirdim. "Luisa saat on ikide gelecek. Bu sabah başka bir aileye gidecekmiş."

"Tamam," dedi babam üzüntülü bir ifadeyle. "Yazık oldu."

"Öyle ama kendi istedi böyle olmasını."

“Doğru.”

“Akşam da Xan gelecek.”

“Ama konuşmamız lazım, Anna.”

“Tabii, baba. Sonra devam ederiz, olur mu? Şimdi çıkmayım.” Milly’yi öptüm ve çantamı aldım.

Ravenscourt Park’taki garaja, arabamı almaya gittim. Yüzümü ekşiterek yeni alternatör için çek yazdım ve Eden Lane’e gittim. Arabamı park ederken Jamie’ye rastladım, bahçeden çıkan çöpleri konteynıra boşaltıyordu. “Merhaba, Jamie!” Zoraki gülümsedi. “İyi misin?”

“Şöyle böyle,” diye cevap verdi. “Aslında... neyse. Milly nasıl oldu?”

“İyi gibi, çocukken suççeği geçirmesi iyi. Daha hafif atlatıyor.”

“Bunu bir ara bana hatırlat, ben de deneyeyim,” dedi acı acı. Kırılğan ruh hâinden kurtulmasını ummuştum.

Eve doğru yürüdüm ve zili çaldım, sonra bahçeden geçip Stefan ve Harry’ye el salladım. “Şimdi bir şeye benzemeye başlamış,” dedim.

Çiçek tarhları neredeyse tamamen temizlenmişti, her köşeye ışık dolmuştu âdeta; sanki birileri gelip bahçenin üstündeki bir örtüyü kaldırmış gibiydi. “Tutacağımız bitkiler nerede?”

“Şurada,” dedi Jamie. “Köşede. Hepsini işaretledik.”

Pippa, çocuklarla beraber mutfak kapısında göründü. “Muhteşem” dedi, Kitty’yi yukarı aşağı sallayarak. “Bahçe eskisinden iki kat büyük görünüyor.”

Aniden Gerald yanında bitiverdi. Merdivenlerden aşağı inerken “Tamamen değişti,” dedi. Ellerini ceplerinde soktu. “Bahçe artık görünüyor. Ama rahmetli eşim sağken bir tab-

loya benziyordu. Evet, Ginny işini iyi biliyordu. Olağanüstü bir bahçıvandı.”

“Gerald,” dedi Jamie sessizce. Elindeki küreğe yaslandı ve alnını elinin tersi ile sildi. “Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Evet,” dedi Gerald, şaşırmış gibiydi.

“Biraz özel bir soru olacak.”

Gerald kuşkuyla ona baktı. “Nedir?”

“Nezaketini ameliyatla mı aldıldın?”

“Ne ameliyatı?” Gerald tekrarladi. “Anlamadım? Ameliyat mı? Hiç ameliyat olmadım ben.”

“Madem öyle eski karın hakkında konuşmayı keser misin?”

“Yok artık,” dedi Gerald.

“Bir buçuk gündür bu bahçedeyim,” diye devam etti Jamie, “Eski eşinin, bahçedeki ustalığından en az yirmi defa bahsetmişsindir, Pippa’nın önünde bile on defadan az değildir.”

“Evet ama ...” Pippa’ya baktı. Yüzü kıpkırmızıydı.

“Centilmen birine yakışan bir davranış değil, Gerald,” diye sakince sözünü sürdürdü Jamie “Düpedüz kabalık.”

“Jamie” dedim. “Bu kadarı yeter.”

“Aslında,” diye beni duymazdan gelip devam etti, “Hazır ağzımı açmışken söyleyeyim de içimde kalmasın; eğer şu muhteşem güzellikteki karının ve senin için doğurduğu şu sevimli çocukların önünde eski karından bahsetmeye devam edersen işi bırakıp gideceğim. Çünkü artık dayanamıyorum. Anladın mı?”

Jamie küreğini kaldırdı ve sakın bir şekilde uzaklaştı.

“Bu...” diye sitem etti Gerald. “Ne terbiyesizlik!”

Bir anlık bir sessizlik oldu. “Evet,” dedi Pippa sessizce. “Üzgünüm, Gerald ama Jamie son derece haklı.”

Gerald kapıyı arkasından çarparak eve girdi. “Hadi, Stefan, işe koyulun,” dedim neşeyle. “Ben akşam dönerim.”

Arabanın kapısını açarken ellerim titriyordu. Bir açıdan memnundum, öyle ki Jamie’ye sarılıp bu cesur davranışından dolayı onu öpebilirdim. Ama profesyonel açıdan dehşete düşmüştüm. Koltuğa oturur oturmaz Jamie’nin cep telefonunu aradım. “Bir daha sakın böyle bir şey yapayım deme lütfen. Söylediklerine kızmadım, aslına bakarsan hoşuma gitti ama müşteri çirkeflik ediyorsa en iyisi görmezden gelmek.”

“Elimde değil,” diye sessizce yanıtladı Jamie. “O kadar kafamı bozdu ki söylemesem çatlardım.”

“Bu kadar ciddiye alma.”

“Eh, denedim,” diye neşesiz kahkaha patlattı.

“Sen iyi misin, Jamie?”

“İyiyim. Hiç bu kadar iyi olmamıştım.”

“Tamam. Neyse, sonra görüşürüz.”

Telefonu bir kenara attım, Maida Vale ile randevumun saatini kontrol etmek için ajandamı karıştırıyordum ki ansızın saçlarımı kestirmek için saat on birdeki randevumu gördüm. Dikiz aynasından kendime şöyle bir bakınca acaba iptal ettirsem mi diye düşündüm. Fakat saçlarım ince ve bakımsız görünüyordu, bu yüzden on bire beş kala Head Girls’ün ka-pısında-ydım.

“Sandra tatilde,” dedi resepsiyonist, “Bu yüzden yeni stilistimiz Kelly’ye gönderiyorum seni. Birkaç dakika içinde gelir.”

“Güzel.”

Bekleme salonundaki sehpanın üzerinde her zamanki gibi beş para etmez kadın dergileri yığılıydı, başlıkları tiksini-meyle karışık bir merakla gözden geçirdim. “Kocamın cinsiyet de-ğiştirme ameliyatını kendim yaptırdım!”, “Oğlumu polisle-

re ihbar ettim!” Yüce Tanrım... “Kızımın atıyla seviştim...” *I Say* dergisini aldım. “Erkek kardeşime âşık oldum!” İğrenç. Haberin sayfasını buldum, alt başlığı okurken midem bulanmaya başladı.

Erkek kardeşinizi çekici bulabilir misiniz? Hatta ona âşık olabilir misiniz? Bu haftaki ünlümüzün başına gelen tam da bu. Asıl şoku okumaya devam edince hissettim. Kasımda Channel 5’te yayına girecek The Midwinter Massacres’in yıldız oyuncusu Carol Gowing, erkek kardeşiyle yaşadığı yasak ilişkiyi sadece I Say’e anlattı. Bazı isimler değiştirilmiş olup...

Carol’ın fotğrafına baktım, ağlamaklı bir yüzle mutfakta poz vermişti. Ne kadar ucuz, teşhirci bir kadındı. Oynadığı rezil dizinin reklamı için böyle aşağılık bir hikâye anlatmak akıl alır gibi değildi. Mark ile aralarında bir şey olmadığı için şükrettim.

Beş yıl önce boşanmıştım, iki çocuğumu seversem de yalnız bir anne olmak hiç hoş değildi. Ama 2003 yazında talihim açıldı. Bir partide, “Luke” adında harika bir adamla tanıştım. Uzun boylu, sarışın, insanın ruhuna işleyen buz mavisi gözler. Kibar, düşünceli bir adamdı. Her gün arıyordu, sonraki ay sıkça görüşsek de sevgili olmadık. Sağlam bir ilişkinin aceleye gelmeyeceğini biliyorduk.

“Saçmalık,” diye mırıldandım, bütün bu anlattıklarının Carol’ın kardeşi ile ne alakası olduğunu anlamamıştım, hatırladığım kadarıyla adı Peter’dı.

Ben Luke'tan sekiz yaş büyüktüm. Görünüşe göre kendinden genç erkeklerle çıkmayı alışkanlık hâline getirmişti.

Yaş farkı ikimiz için de önemli değildi ama ona artık çocuk istemediğini söylemek zorunda kaldım. Luke çocuk sahibi olmayı umursamadığını, sadece benimle olmak istediğini söyledi.

“Hazırsanız, gelmek ister misiniz?” dedi bir ses.

“Ne?” diye mırıldandım.

“Eğer hazırsanız, gelmek ister misiniz? Kelly’nin işi bitti.”

Resepsiyonist üstüme siyah bir örtü bağladığında ve Kelly’nin beni beklediği lavaboya götürdüğünde dergiyi elimden bırakmadım.

“Başınızı geriye yaslayın, lütfen,” dedi. Dediğini yaptım ama makaleyi okumaya devam ettim. Boynum ve kollarım ağrıyordu ama umurumda değildi.

Luke’la harika bir ilişkimiz vardı. O bir doktordu, bir göz cerrahı. İrkilip doğrudum.

“Anna, lütfen arkana yaslan!”

Sight-Savers derneği için katarakt ameliyatları yapmak üzere Batı Afrika’da altı ay geçirmişti. Bu onu daha da çekici kılıyordu. Tanıştıktan bir ay sonra, doğum günümde bir sürpriz planlamıştı. Sürprizini sorsam da sadece şık giyinmemi söyledi. Beni almaya geldiğinde, siyah bir kravat takmıştı ve arabanın bagajında bir piknik sepeti vardı. La Bohème’i izlemek için Glyndebourne’e gidiyorduk. Tıpkı rüya gibiydi, çok mutluydum. Her şeyin sona ermek üzere olduğundan haberim bile yoktu.

“Suyun sıcaklığı iyi mi?” dedi Kelly.

“Evet. Evet, iyi,” diye mırıldandım, su çok sıcak olmasına rağmen. Tekrar dergiye gömüldüm.

Ara verilince dışarı çıktık, Luke aniden bahçenin diğer tarafındaki ailesini gördü. Bunun üzerine tanıştırmak için beni yanlarına götürdü. Bütün yüzler gülüyordu, ta ki beni ailesine tanıtıncaya dek. Atmosfer birden değişti. Annesi âdeta düşman gibi bakıyordu, hâlbuki daha evvel hiç karşılaşmamıştık. Babası da gergindi ama en azından sohbet etmeye çalışıyordu.

“Saç bakım kremi sürmeye ne dersin?”

“Ne? Eee... hayır... teşekkürler.”

Ailesinin bana karşı takındığı tavırdan Luke’un nasıl incindiğini görebiliyordum. Tekrar içeri girdiğimizde, kulağıma annesinin çocuk istemediğim için düş kırıklığına uğramış olabileceğini söyledi. Ama sonradan öğrendiğime göre garip davranışlarının sebebi bu değildi.

Bir havlu ile saçlarımı kuruluyordu.

“Aynaya bak, lütfen,” dedi Kelly. Şaşkınlık içinde onun dediklerini yapıyordum. “Sadece kesilecek, değil mi?”

“Efendim?” Gözlerimi hâlâ dergiden alamıyordum.

Aynadaki yansıma baktı. “Bugünlük sadece keselim mi?”

“Evet. Bir iki santim. Üstler kalsın, lütfen.” Islak saçlarımı taramaya koyulduğunda ben de okumaya geri döndüm.

Ertesi akşam Luke dairesine gelmemi istedi. Korkunç görünüyordu, normalde yaptığı gibi öpmeye bile yeltenmedi. Annesi birkaç saat önce onu görmeye gelmiş ve benimle beraber olmaması gerektiğini söylemişti. Annesinin bunu yapmaya hakkı olmadığını söyledim. O zaman annesinin, benim de bilmem gereken bir gerçeği anlattığını söyledi. Annesi babamı tanıyormuş. Bu beni hiç şaşırtmadı, babam kırk beş yıldır televizyon sektöründe çalıştığından çok insan tanırđı.

“Başını eğme lütfen, Anna!” dedi Kelly.

Luke, annesinin yirmi yaşındayken babamla bir ilişkisinin olduğunu söyledi. Neden benden hoşlanmadığını anlamıştım sonunda. İlişkilerinden kalan mutsuz anıları vardı ve otuz yıl sonra babamla yollarının kesişmesini istemiyordu. Benden hoşlanmaması için mantıklı bir sebep olması içimi rahatlatmıştı. Luke’a aradan uzun zaman geçtiğini, annesinin kendi iyiliğı için bu sorunun üstesinden gelmesi gerektiğini söyledim. Ayrıca beraber olmamıza engel olamayacağını da ekledim. Ama Luke mani olabileceğini kesin bir dille söyledi. Şaşkınlıkla, nedenini sordum...

“Anna, dik dur!” diye tekrarladı Kelly.

Sorun babamla ilişkilerinin olması değildi, ilişkilerinin sonucunda Luke’un doğmasıydı mesele...

Başımdan aşağı kaynar sular döküldü sanki.

Hayretle yüzüne bakakaldım. Babamın benden ve kardeşim Peter'dan başka çocuğu olduğundan haberim yoktu. Hemen babamı aradım, biraz sıkıştırdınca o da doğru olduğunu söyledi. Duyduğum korkunun yerini rahatlama duygusu aldı. Luke ile ilişkimiz henüz fiziksel bir boyuta gelmemişti. Yine de şoka uğramıştım, üzüntüden kahroluyordum. Luke ise yıkılmıştı. Sanki hayatının üzerine koca bir meteor düştüğünü söyledi.

Kelly saçımı kurutmaya başladığında, kendimi alev almış gibi hissettim.

Ertesi gün babamla konuşunca, Luke'un annesiyle olan ilişkisinden gurur duymadığını itiraf etti. Tek mesele evli olması da değildi. Luke'un annesinin ona mektup yazıp hamile olduğunu haber verdiğini ama inanmadığı için cevap vermediğini söyledi.

“Aşâğılık piç!” diyerek tısladım âdetâ. “İnanmamışmış.”
“Efendim?” dedi Kelly.

Babam kadının kısa süre sonra başkasıyla nişanlandığını duyunca, ondan uzak durmanın daha iyi olacağını düşündüğünü söyledi bana. Ama bazı zamanlar başka bir çocuğu olup olmadığını da merak ediyormuş. Bu yüzden Luke'tan bahsettiğimde onun için de tam bir şok oldu.

Ayağa kalktım. “Benim gitmem gerek.”

Örtüyü üstümden çıkarırken Kelly itiraz etti, “Ama daha bitirmedim ki.”

“Olsun, yetişmem gereken bir randevum var. Özür dile-
rim.” Çantamı açtım ona kırk sterlin verdim. “Bu yeterli mi?”

“Bu çok fazla. Üstünü getireyim.”

“Hayır, üstü kalsın.”

“Hiç olmazsa saçlarını biraz kurutsaydım. Bu şekilde çık-
man doğru değil.”

Ama çoktan kapıya giden yolu yarılamıştım bile.

Eve geldiğimde “Merhaba,” dedim babama. Elinde bir oyun
hamuru vardı. “Milly uyuyakaldı. Yorgun görünüyordu,”
dedi. Sağlam gözüyle bana baktı. “Yüzmeden mi geliyorsun?”

“Hayır, kuafördeydim.”

“Neden kurutturmadın saçlarını?”

“Zamanım yoktu, acele çıkmak zorunda kaldım.” Dergiyi
ona uzattım. “Bunu okuyabilir misin?”

“*I Say* dergisi? Pek benim tarzım değil, Anna.”

“Farkındayım. İçindeki yazılardan birini okumanı istiy-
rum.” Parmağımla gösterdim, “İşte bu. Hakikaten çok şaşırtıcı.”

Babam şaşkın şaşkın bakakaldı. “Tamam.” Gözlüğünü ta-
kıp okumaya başladı. Yazıyı okurken, yüzünün acıdan şekil-
den şekile girişini görebiliyordum. Sonra dergiyi bıraktı.

“Bu doğru mu?” diye sordum.

“Evet,” dedi duraksayarak. “Doğru.”

“Peki... haber verdiğin için teşekkürler!”

Babam gözlerini yumdu. “Dün anlatacaktım. Ama
Milly’nin hastalığı çıktı, sözümü bitiremedim. Bu sabah an-
latmaya çalıştım ama acelen vardı. Sana her şeyi anlatmak
üzereydim, Anna.”

“Üstünden otuz yıl geçtikten sonra!” Dik dik baktım. “Annem ve sen nasıl olur da bize söylemezsiniz?” Babam cevap vermedi. “Asıl önemlisi Mark’a niçin söylemediniz?”

“Söylemeliydik,” dedi içini çekerek. “Büyük bir hata yaptık.”

Kendimi bir koltuğa attım. “Öyleyse... annemle tanıştığında o zaten hamileydi, değil mi?”

Babam başını salladı. “O gün Lyons Corner House’da karşılaştık, sohbet ettik, sonra onu bir daha görüp göremeyeceğimi sordum. Ondan çok hoşlanmıştım ama üzüntüsünün nedenini de merak ediyordum. İkinci buluşmamızda üzüntüsünün sebebini anlattı, başından kötü bir ilişki geçmişti ve sekiz haftalık hamileydi.”

“Zavallı anneciğim.”

“Canı çok sıkındı. En büyük korkusu annesinin durumu anlamasıydı çünkü annesi kesinlikle bebeği evlatlık verdirirdi. Onu bu hâliyle kabul etmeyeceğimi sanıyordu, oysa ben çoktan ona âşık olmuştum. Böylece biraz daha konuştuk, sonra derin bir nefes aldım ve çözüm olarak benimle evlenebileceğini söyledim.”

“Şok olmuştur sanırım.”

“Öyle. Benim zır deli olduğumu sandı. Onu tanımıyor-dum bile. Ona bunun doğru olduğunu ama otuz iki yaşına geldiğimi, artık kendimi yeterince tanıdığımı, onu kendime çok yakın hissettiğimi söyledim. Evlenirsek bebeği kendi çocuğum gibi seveceğimi söyledim. Bir şart vardı; kimseye anlatmayacaktık. Ailemizdeki istikrarı bu şekilde sağlayabilirdik, hem böylece anneni de dedikodulardan korumuş olacaktık. Üç hafta sonra, Chelsea Town Hall’da evlendik. Tüm davetliler, bunun gebelikten kaynaklanan zorunlu bir evlilik

olduğunu biliyordu. Bebeğin benden olduğunu sandıkları sürece ikimizin de umurunda değildi. Kimse şüphelenmesin diye asıl tanışmamızdan altı hafta önce tanışmışız gibi yaptık.”

Şimdi anlıyordum, annemin neden düğün fotoğrafında iki aydan daha fazla hamile görüldüğünü. O sırada üç aydan daha uzun süredir gebe olmalıydı.

“Birbirinizi tanımadan evlenmeniz çok tuhaf.”

“Tanı mıyorduk,” dedi kabullenmiş bir sesle. “Ama dediğim gibi, evliliğimiz yürümese bile en azından boşanmış bir anne olurdu, çocuğunun bir *babası* olacaktı.”

“Ama yürüdü.”

“Mucizevi bir şekilde hem de. Dedğim gibi, iyi günlerimiz kadar kötü günlerimiz de oldu.”

“Koşulları düşünürsen hiç şaşırtıcı değil. Ama neden Mark’a söylemediniz?”

Babam omuz silkti. “Üzerine çok düşünmedik. Sekiz yaşına gelince anlatacaktık ama o zaman ailedeki birliği bozmaya cesaret edemedik. Özellikle de Cassie’nin ilgimize ihtiyaç duyduğu bir sırada gözüme imkânsız göründü bunu yapmak; bu yüzden saklamayı uygun bulduk.”

“Onca zaman?”

“Yılların ne çabuk geçtiğini bilsen şaşardın, zaman geçtikçe söylemesi de zorlaştı. Ayrıca Mark zor bir dönemecten geçerken huzurunu bozmak istemedik; lise sınavları, üniversiteye hazırlık derken bir de baktık tıp fakültesinde. O bu kadar sıkı çalışıp sınavdan sınava girerken biz de onu üzmeyi göze alamadık. Sonra Afrika’ya gitti, döndükten kısa süre sonra da Carol Gowing’le tanıştılar. Gerisini biliyorsun.”

Yerime oturdum. “Demek Mark bu yüzden çekip gitti.”

“Evet.” Babam başını ellerinin arasına aldı. “Dayanamadı. Sadece gerçeği öğrendiği için değil, öğrenme şekli de kötüydü. Carol ile tanışınca öğrenmesi çok dokundu. O kadar kızgındı ki kendinden, bizden kuşkuya düştüğünü söyledi. Odasındaki bütün eşyaları toplayıp götürdü, sanki orada hiç yaşamamış gibi.”

“Sonra San Francisco’ya gitti.”

“Evet. Bizden uzak kalmaya ihtiyacı olduğunu söyledi. Sanırım kendini tanımaya başlamıştır.”

“Ama mademki Mark gerçekleri öğrendi, Cassie ve bana neden söylemediniz?”

“Söyleyecektik,” dedi babam. “Ama annen ansızın vefat edince uğraşacak türlü şey çıktı. Ben de konuyu rafa kaldırdım. Nihayet kendin öğrendin, hep bundan çekiniyordum,” diye sessizce ekledi.

Pencereden dışarı baktım. “Ne garip,” diye mırıldandım. “Ben kendimi Cassie’nin öz kardeşim olmadığına inandırılmışım, benden o kadar farklı ki... Ama asıl Mark...”

“Hem de sana o kadar benzerken...”

“Evet.” Babama baktım. “Bu garip, değil mi?”

“Belki de Cassie’nin kardeşin olmamasını istiyordun.”

“Neden ki?”

“Çünkü her zaman başına bela oldu o. Bu yüzden benzerlikler yerine farklılıklarınıza odaklandın hep.”

Kendimden utanmışım. “Galiba haklısın.”

Şifonyere gidip fotoğrafı aldım. Şimdi Cassie ile Carlo arasındaki benzerlik daha silik göründü, ön yargım yüzünden abartmışım. Mark’ın e-postalarında terslenmesi, nikâh günü hamile kaldığını söylediğimde annemin aksi cevabı, şimdi her şeyi daha iyi anlıyordum. Nazlandığı için değil, onca zaman

çocuklarından sakladığı sırrın yüklediği suçluluk duygusundan çekiniyordu.

Sonra o masalsı görünümlü adam yanıma geldi ve masama oturup oturamayacağını sordu, işte her şey bir anda olup bitti!

Hayır, bir anda olup biten bir şey değildi. Alakasız bile yoktu.

“Ne dalavere ama,” diye mırıldandım.

“Evet.”

“Yani bu mektup annemin evlenmeden önce sana yazdığı bir müsvedde, doğru mu?” Babam başını salladı. “Ama sana rastladığı için çok şanslı bir kadınmış. Senin yaptığını hangi erkek yapabilirdi? Seni çok sevmesine şaşmamalı.”

“Sanırım beni sevdi,” diye yanıtladı babam. “Biraz benim yüzümden ama bebeği doğurabileceği için mutluydu en çok. Ama sonra, ironik bir şekilde, kendi hatamız yüzünden Mark’ı yitirdik. Ama umuyorum ki bir gün geri gelecek, Anna.” Babam pencereden dışarı, uzaklara bakıyordu. “Oğlumu özledim.”

“Sanırım bir gün geri döner,” dedim. “Bir gün.”

Öğleden sonra Eden Lane’e dönmedim, babamın anlattıklarından dolayı o kadar şaşkındım ki oraya kadar araba sürebileceğimi sanmıyordum. Bunun yerine, eve kapanıp eski fotoğraf albümlerime baktım. Mark’ın bebeklik, çocukluk ve gençlik fotoğraflarını karşılaştırdım. Bu fotoğraflara bakan hiçkimse onun, babamın kanından gelmediğini söyleyemezdi.

Saat altıda Xan, Milly’yi görmeye geldi. İçeri girdiği gibi suratıma bakakaldı. “Her şey yolunda mı, Anna? Dalgın gibisin.”

“Ben iyiyim,” diye yalan söyledim. “Biraz yorgunum sadece.” Xan büyük ve acemice sarılmış bir paket tutuyordu. Milly ona hoş geldin demek için merdivenden aşağı koştururken, “İçinde ne var?” diye sordum.

“Milly’nin neşesini yerine getirecek bir şey.”

Milly çizgili pembe kağıdı yırttı. “Bir scooter!” Gözleri kocaman açılmıştı. “Bana scooter almış, anne!”

Xan açıkladı “Geçmiş olsun hediyesi.”

“Peki, çok nazıksın, babaya teşekkür et, tatlım.”

“Teşekkürler, baba!”

Xan’ın neden bu hediye aldığını biliyordum: Patrick, Milly’ye bisiklet hediye etmişti.

“Bahçede oynamalıyız, Milly,” diye açıkladım. “Suçiçeğin geçene kadar.”

“İyi olduğundan emin misin, Anna?” diyerek devam etti Xan. “Hâlsiz görünüyorsun.”

“Biraz” dedim. “Sıcaktan olmalı.”

“Ama hava serinledi. Sen de suçiçeği kapmadın umarım.”

“Yok, ben yıllar önce geçirdim zaten. Senin iş durumu ne oldu? Hiç haber yok mu?” Başını salladı. “Gelecek hafta belli olacak. Seni ve Milly’yi götürmekten bahsederken ciddiydim.”

“Biliyorum,” diye cevap verdim.

“Yani... Düşündün mü, peki? Gideceğim yere göre tabii, en azından bir ihtimal?”

“Evet, düşündüm.”

“Ve?” diye endişeyle sordu.

“Bu delilik olurdu.”

“Ailece bir arada olmamızın nesi delilik?” diye karşı çıktı Xan. “Küçük ailemle yaşamak istiyorum. Artık bundan eminim.”

“Bu kararı üç yıl önce vermemen çok yazık.”

“Keşke,” diye cevap verdi. “En azından bir düşünür müsün, lütfen?”

“Ama zaten çokça düşündüm. İşim, özel hayatım, her şeyim burada, Xan. Ailem, arkadaşlarım...” Ansızın Jamie aklına geldi. “Milly buraya alışkın, arkadaşları hep burada. Bu teklifi yapmakta çok geç kaldın.”

Milly’nin sihirli kalemlerinden birini aldım ve yazı tahtasına *Hiçbir yer* yazdım, altına da *Artık Burası*. Xan ile aramızdaki şeyin gideceği yer orasıydı. *Hiçbir yer...*

“Tekrar konuşuruz,” dedi ben silgiyi elime aldığım da. “Peki, Milly ile bu akşam ne yapalım? Karantinada olduğu için parka gidemeyiz.”

“Onunla oyun oynarsın, sonra yıkar ve yatağına götürürsün. Akşamın kalan kısmında Luisa ilgilenir onunla.”

“Niye çocuk bakıcısı çağırdın?”

“Çünkü ben dışarı çıkacağım.”

“Ah.” Xan gözlerini devirdi. “Paddy ile herhâlde.”

“Patrick ile,” diye düzelttim. “Evet. Dürüst, kahrımı çeken erkek arkadaşım Patrick’le. Sinemaya gideceğiz.”

“Aman ne romantik,” dedi Xan acı acı.

“Ama daha önce yapmam gereken bazı işler var. Milly, babacığınla uslu uslu oynayın, tamam mı?”

“Tamam!” Scooter’ını bahçeye itiyordu. “Hadi, baba!”

Çalışma odama gittim, çizim masama oturup Morea’ların bahçesinin taslakları üzerinde çalışmaya başladım. Milly’nin kahkahaları odama kadar geliyordu. Çizim işi o kadar dikkat istiyordu ki Mark hakkında öğrendiklerim, babama kızgınlığım, geleceğe ilişkin endişelerim, Luisa’nın beni aldatmış olması, yerine kimi bulabileceğim soruları uçup gitti.

Planları çizdikçe tüm dertlerimin silinip yok olduğunu hissediyordum.

Kapı zili çaldığında tamamen işime dalmış hâlde, bir saat-tir oturuyordum. Aşağı koştum ama Xan çoktan kapıdaydı.

İçim ezildi. En alt basamağa oturdum, “Patrick, sen misin?” diye seslendim. “Sinemada buluşacağımızı sanıyordum.”

“Öyleydi. Ama Xan ile bir iki kelime konuşmam lazım.”

“Xan’la?” diye şaşkınlıkla tekrarladım. “Hangi konuda?” O ve Patrick eşikte birbirlerini süzüyorlardı. “Xan, izin verirmisin, Patrick içeri girsin!”

Xan kenara çekildi ve tembelce oturma odasının kapısına yaslandı.

“Patrick, Xan’la neden konuşmak istiyorsun?” diye ihtiyatla sordum.

“Aslında istemiyorum ama galiba konuşmamız lazım çünkü...” cebinden bir mektup çıkardı. “Bugün ondan bir mektup aldım.”

Başımı Xan’a çevirdim. “Patrick’e mektup mu yazdın?” diye mırıldandım. “İyi de niçin?”

“Çünkü öyle gerekiyordu.”

“Şuna bir bakabilir miyim?” Patrick mektubu uzattı, hızla göz gezdirdim: *Ailemden uzak dur... Sana güvenmiyorum... Anna ile ilişkiniz bence uygunsuz... Buna bir kenarda durup izlemeyeceğimi...*

Xan’ın yüzüne baktım. “Bu ne cüret? Böyle çirkin bir şeyi nasıl yaparsın!” Milly aniden ortaya çıktığı için sesimi alçalttım. “Hem Patrick’in nerede oturduğunu nasıl öğrendin?”

Xan omuz silkti. “Adres defterini yemek masasında unutmuştun.”

“Adres defterimi mi karıştırdın? Buna hakkın yok!”

“Üç tane de mesaj attı,” dedi Patrick, “Hakaret etti üstelik” dedi.

“Şaka yapıyorsun,” dedim nefes nefese. “Ne yazdı? Milly, tatlım, bir dakika dışarı çıkar mısın, hemen geliyorum yanına.” Milly yerinden kıpırdamadı.

“Hep aynı şeyler,” diye yanıtladı Patrick. “Senden uzak durmamı yazmış, bir de bana *sırnaşık piç* ve *sürüngen* demiş. Böyle şeyler.”

“Sürüngen,” diye tekrar etti Milly. Patrick gerilmişti.

“Bahçeye git, lütfen,” diye Milly’ye yalvardım. Xan’a dönerek “Bu yaptığına inanamıyorum. Seni kültürlü, zeki biri sanıyordum, kıskanç bir manyak değil!”

Xan cevap vermedi.

Asıl şaşırtıcı olan Patrick’in hiç de kızgın görünmemesiydi. Soğuk ama kendine hâkim bir sesle, “Xan Marshall, bir daha senden mektup alırsam avukatımı üstüne salarım, bilmiş ol,” dedi sessizce.

“Sen de benim avukatımla tanışırsın,” diye karşılık verdi, Xan. “Seni uzak tutmak için ne gerekiyorsa yaparım.”

“Xan, bu yaptığın delilik,” dedim. “Aklını kaçırmışsın sen!”

“Hayır, delirmediğim,” diye itiraz etti. “Aksine, aklım başıma yeni geldi, Anna. Ailemi buldum, tekrar kavuştuk ya da daha doğrusu kavuşacağız, tabii Bay Patrick basıp giderse. Bu yüzden tekrar uzak durmasını rica ediyorum. Bir şey daha, Milly’yi tatile götüreceği lafını duymak istemiyorum. O benim çocuğum, izin vermiyorum!”

Ağzım hayretten açık kalmıştı. “Böyle bir şey istemeye hakkın yok! Tatlım, lütfen, bahçeye çık,” diye tekrarladım. Milly sonunda suratında şaşkın bir bakışla koridordan çekilir-

ken, “Patrick haklıymış!” diye tısladım. “Ben hamileydim ve sen beni o hâlde terk ettin, Xan, üç yıl boyunca Milly’yi bir kez bile görmedin ama aileni sevdiğini fark ettin ve çıldırmış bir aslan gibi davranabileceğini mi sanıyorsun!”

“Galiba aynen öyle hissediyorum,” diye mırıldandı Xan.

“Xan, birden ortaya çıkıp sadık aile babasını oynayamazsın. Beraber olsak bile, biz bir aile değiliz!”

“Neden olmayalım?” diye mırıldandı. “Eminim bu şeyle çıkıyor olmasaydın, her şeye yeniden başlayabilirdik,” dedi başparmağı ile Patrick’i göstererek.

“Patrick sana hiçbir şey yapmadı, Xan.” Nefes nefes kalmıştım. “Senin aksine, o her zaman nazık davrandı. Sen ne yaparsan yap, kendine hâkim oldu. Bir daha onu rahatsız edersen Milly’yle geçirdiğin süre konusunu bir daha düşüneneceğim.” Çantamı aldım. “Şimdi Patrick ve ben çıkıyoruz. Luisa saat sekizde gelene dek sorumlu sensin. Milly’ye dişlerini fırçalatmayı unutma.” Bahçeye gittim ve Milly’yi öptüm.

O gece gözüme uyku girmedi, sabaha karşı biraz uyukladım o kadar. Rüyamda Xan ve Patrick, ben ve Milly’yle halat yarışı oynuyorlardı. Sonra telefonun sesi bilinçaltıma ulaştı. Telefona uzanırken, onlardan birisi olmaması için dua ettim.

“Anna?” Arayan Jamie’ydi. “Uyanık mısınız?”

“Evet,” diye boğuk bir sesle cevap verdim. “Hayır...” Saate baktım. 7.45’ti. Milly karyolasında oyuncak ayısıyla gevezelik ediyordu. “Uyuyakalmışım,” diye inledim. “Ne oldu?”

“Kamyonetim yağ sızdırıyor. Kendim gelemeyeceğim.”

“Ah.” Yataktan ayaklarımı sallandırdım. “Ama zaten çok eskiydi, değil mi?” Sabahlığıma uzandım. “Yeni bir araba almanın zamanı geldi.”

“Evet, belki de. Bir Bentley Continental alayım. Başka bir rotovatore ihtiyacım var, beni araç kiraladığım yere götürebilir misin? Saat dokuzda açılıyor, sonra da Eden Lane’e bırakırsın”

“Tabii. Babam Milly’ye bakmaya 8.00’de gelecek, seni 8.15’te alırım.” Telefonu yerine koyarken, Thea’nın neden Jamie’yi araba kiralamaya götürmediğini merak ettim.

Saat dokuza çeyrek kala zili çaldım. “Üzgünüm, geciktim,” dedim. “Kötü bir gece geçirdim.”

“Ben de,” diye sessizce cevap verdi. Gözlerinin altı morarmış, cildi kül rengini almıştı. “Biraz içeri gel, daha hazırlanmadım.”

İçeri girdiğimde, Thea’yı görmeyi veya dairede ayak seslerini duymayı bekliyordum ama dairede çıt çıkmıyordu.

Jamie’nin ardı sıra mutfığa yürürken sordum. “Thea işe mi gitti?”

“Evet,” diye cevap verdi. “Thea gitti.” Arka kapıyı kilitledi. “Ama işe değil. Tamamen gitti.”

“Efendim?”

Jamie kendini koltuğa bıraktı, stres ve yorgunluktan yüzündeki kan çekilmişti. “Gitti,” diye fısıldadı. “Ve ben kendimi...”

“Jamie,” diye mırıldandım.

Sol eliyle gözlerini kapattı. “Kendimi enayi yerine konmuş hissediyorum.” Onunla masaya oturdum. “Bir şeyler çevirdiğini biliyordum, Percy denen adam hakkında bana söz verdikten sonra bile içgüdülerim bir sorun olduğunu söylüyordu ama inanmak istemedim işte.”

“Bir şey mi öğrendin?” Başını salladı. “Ne zaman?”

“Önceki gün.”

“Ne oldu?”

Jamie derin bir iç çekti. “Thea’ya bir paket geldi. Şu fiyakalı otelden, neydi adı, Cliveden. Duymuş muydun hiç?”

“Kulağıma geldi.”

“Paketin bir tarafı açılınca içinden bir şey sarktı. Ben de çıkarıp baktım. İnce, ipek bir sabahlıktı. Önce Thea’nın posta ile sipariş ettiği bir şey sandım. Ama sonra açınca içinden otelden yollanmış bir not çıktı. Thea’ya kaybolan eşyasını geç bulduklarını, bunun için özür diledikleri yazıyordu. 13 Mayıs tarihinde otelde kaldığı geceden memnun kaldığını umuyor, yakın zamanda yeniden misafir etmeyi diliyorlarmış.”

“Ah.”

“O akşam Thea döndüğünde hiç Cliveden’de kalıp kalmadığını sordum. *Hayır*, dedi. Ben de sabahlığını ve ilişti-dikleri notu verdim, yüzü bir anda kızardı ama tek kelime etmedi.”

“Nasıl olur?”

“Konuşmaya çalıştım ama reddetti. İkimiz de o gün Cape Town’a gittiğini sanıyorduk.”

“Onu havaalanına bıraktım, demiştin.”

“Bıraktım. Hatta o istememişti, beni rahatsız etmek istemediğini, taksiyle gideceğini söylemişti. Ama ben ısrar etmiş-tim. Şimdi neden istemediğini anlıyorum. Neyse, sabahlık konusunda biraz zorladım, feci kavga ettik. Sonra bir çantaya birkaç eşyasını doldurdu ve gitti.”

“İki gece önce mi oldu?”

“Evet. Sonra dün gece, saat 8.30 gibi, biri kapıyı yumrukladı. Açtım, Andrew Barraclough’un karısı öylece dikiliyordu. Sonra deli gibi bağırarak ve karıma sahip çıkmamı söyleyerek içeri girdi.”

“Andrew Barracloough?”

“Yol üstünde oturan adam. Edwards’ların partisindeki şu tuhaf herif. Hani şu Bentley Continental’i olan.”

Jamie’ye baktım. “Thea’nın onunla ilişkisi mi varmış?”

Jamie başını yine ellerinin arasına aldı. “Onca zaman Thea’nın yurt dışında tanıştığı birine kapılmasından korktum. Aynı sokakta, elli metre uzakta oturan biriyle aldattı beni.” Başını kaldırdı “Ummadığım bir kroşe yedim.”

Bu lafı Cassie’den de duymuştum. Tek bildiğim bir boks terimi olmasıydı. “Kroşe nedir?”

“Boksta yandan gelen yumruk.”

“Anladım.”

Barracloough demek bu yüzden tanıdık gelmişti. Cliveden’de Thea ile görür gibi olduğum adam oydu. Edwards’ların partisinde neden gergin görüldüğü anlaşıyordu, benim yüzümden değil, O’nun yüzünden.

“Ne kadardır devam ediyormuş ilişkileri?” diye sordum.

“Beş aydır. Şubatı başlamış. Butcher’s denilen yerde sohbet etmişler.” Gözlerini devirdi. “Bedava tavuk göğsü ile başlamış olmalı. Jane Barracloough sakinleşince öğreneli bir hafta olduğunu söyledi, kendiliğinden sonlanmasını umuyormuş.”

“Edwards’ların taşınma partisinde senle Thea’yı tanıştırtınca bu yüzden gitti yani.”

“Evet.” Jamie gözlerini kıstı. “Şimdi taşlar yerine oturuyor. Thea ile havadan sudan şeyler konuşmayacaktı.”

“Andrew o yüzden seni tanımıyor gibi yapmış olmalı.”

“Evet. Tabii ki tanıyacak. Karımı beceriyordu! Her neyse,” diye derin bir nefes aldı. “Thea sonunda dün gece geri geldi ve üzgün olduğunu söyledi. Ama o ve Barracloough birbirleri-

ne âşıkmişler, beraber yaşayacaklarmış. Biraz eşyasını bavula koydu ve adamla buluşmak için çıktı.”

“Ama anlamıyorum,” dedim. “Seninle daha çok vakit geçirmek için seyahatlerini azaltmayı kabul etmişti.”

“Hayır,” diye bir acı biraz güldü. “Onunla daha çok vakit geçirmek içinmiş.”

“Şey... Üzgünüm,” dedim cılız bir sesle.

Jamie bana baktı. “Ama hiç de şaşırılmış görünmüyorsun.”

“Eh... hayır. Şaşırdım diyemem. Thea’nın bir ilişkisi olduğunu tahmin ediyordum ama,” Cliveden’de gördüklerimi ona anlatamazdım, “Söylemek istemedim.”

Jamie başını salladı. “Öyle olur hep.”

“Son birkaç gün cehennem gibi geçmiş olmalı.”

“Hemen hemen. Gerald’a patlamamın sebebi de az çok buydu.” Dalgın dalgın pencereden dışarı baktı.

“Peki, şimdi ne yapacaksın?”

“Boşanma dilekçesini vereceğim.”

“Ya sonra?”

“Bilmiyorum. Ama Oz’a geri dönerim sanırım.”

On Beş

Xan, “New York’a atandım,” dedi ertesi akşam. Milly Erkenden uyumaya gidince benimle konuşmak istediğini söylemişti.

Mutfağa geçince sordum. “Mutlu musun?”

“Öyle sayılır. Aslında Washington’da bir görev istiyordum, New York da güzel bir yer.”

Bulaşık makinesini boşaltmaya başladım. “Peki, ne zaman gidiyorsun?”

“Üç hafta içinde.”

“Zavallı Milly,” dedim sessizce.

“Öyleyse benimle gel, Anna. Lütfen. Hiç ilgini çekmiyor mu?”

Çatal sepetini kaldırdım. “Her şeyim burada, Xan; işim, dostlarım... Söyledim sana.”

“New York’ta harika bir kariyer yapabilirsin.”

“Tabii. Pencere önlerine saksı yapar, dururum. Aman ne heyecanlı.”

“Ve teraslara, bazıları gerçekten çok büyük ve üstelik otellerin bahçeleri de var. Bir sürü iş bulabilirsin, Anna. Ben de

bağlantılarımla ve medyada haber yaparak yardım ederim. Şehrin şirin bir semtinde otururuz. Yazları Hamptons'a gidebiliriz, hiç gitmiş miydin?"

Bıçakları çekmeceye fırlattım. "Hayır."

"Hamptons eğlencelidir." Elim tuttu. "Benimle gel, Anna. Lütfen."

"Ben..."

"Lütfen," diye tekrarladı.

"Gelemem."

"Gelmeyeceğim, demek istiyorsun sanırım."

"Evet. Gelmeyeceğim." Tabakları çıkartmaya başladım. "Özür dilerim."

Bakışları sitem doluydu. "Paddy'ye söylediklerim yüzünden mi?"

"Açıkkçası deli gibi davranmana rağmen hayır, onunla ilgisi yok."

Xan teslim olmuş gibi iki elini de kaldırdı. "Tamam, ona yazmamam gerekirdi, kabul ama aile işlerimize karışmasına dayanamadım."

"Hiçbir şeye karışmıyordu. Benimle düzgün bir ilişki kurmaya çalışıyordu. Bekâr olduğuma göre, uygun bir şekilde kızımı tanımaya hakkı vardı; senin beklenmedik dönüşünden önce yani."

Xan gözlerini devirdi. "Ondan hoşlanmıyorum. Ne bileyim, adamda beni rahatsız eden bir şey var."

"Bu tamamen ön yargı. Onu gördüğün ilk andan beri kırmızı görmüş boğa gibi boynuz geçirmek için uğraşıyorsun. Milly konusunda sahiplenici olmanı anlayabiliyorum fakat mademki bizimle yaşamamayı seçen sensin, ilkel dürtülerini frenlemek zorundasın."

“Anladım. Şimdi de bunun için beni cezalandırıyorsun.”

“Hayır. Ben sadece Milly’yi ve kendimi korumaya çalışıyorum.”

“Ama denemekten ne çıkar ki? Paddy ile ayrılırsın. Görüldüğü kadarıyla ona âşık falan değilsin.”

“Onun adı Patrick. Ve onunla ilişkimi bitirmek istemiyorum, Xan. Ayrılısam bile seninle Amerika’ya veya başka bir yere gelmezdim. Neden biliyor musun?”

“Hayır, bilmiyorum,” diye mırıldandı.

Dolabın kapağını kapattım. “O zaman söyleyeyim de öğren. Çünkü daima işine öncelik verdin. Endonezya’daki iş yüzünden beni terk ettin, sonra da Trisha’yı terk ettin çünkü Japonya’ya gidecekti ve bu senin kariyerin için iyi olmazdı. Onun için çok üzülmüştüm.”

Xan omuz silkti. “O güçlüdür. Daha genç. Atladır.”

“Şimdi de babalık hislerin kabardı, yine benimle olmak istediğini söylüyorsun.”

“Evet, istiyorum.”

“Ama tabii ben de New York’a taşınırsam. Yani yine söz konusu olan sensin, senin hayatın, senin kariyerin, senin geleceğin... Milly ve bana ne olacağı önemli değil.”

“Ama bir arada olmak hepimiz için en iyisi olurdu.”

Ona bakakaldım. “Peşinden dünyayı dolaşacaksak en iyisi olmaz. Benim hayatımdaki en önemli şey Milly ve ben ülkeden ülkeye taşınıp durmamızın onun yararına olduğunu sanmıyorum...”

“Tamam o zaman,” diye sözümü kesti. “Gitmiyorum.”

Donakaldım. “Ne?”

“New York’a gitmeyeceğim.”

“Şaka yapıyorsun.”

“Teklifi geri çevireceğim ve burada kalacağım. Haber odasında bir iş bulurum.”

“Böyle bir şeyi dünyada yapmazsın, değil mi?”

“Evet, yaparım. Eğer ailece birlikte yaşayacaksak.”

Kendimi yine bir yol ayrımında, hangi yola sapacağıma karar veremez hâlde bulmuştum. “Ama bunu neden yapasın ki, Xan?”

“Neden?”

“Evet. Neden kariyerini mahvedesin? İşini seviyorsun.”

“Ama Milly’yi daha çok seviyorum. Ona öyle bağlandım ki hayal bile edemezdim...”

“Teşekkür ederim,” diye sözünü kestim.

“Ne demek istiyorsun?”

“Tam olarak bunu. Dürüstçe, sadece Milly’yi sevdiğini söylediğin için teşekkür ederim.”

“Tabii ki onu seviyorum.”

“Bu çok iyi ama bu konuşmada beni ne kadar sevdiğini de söylemen gerekmez miydi?”

“Evet... Tabii ki seviyorum.”

Başını salladım. “Bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Öyle olsaydı işleri yoluna koymaya çabalardın. Endonezya’ya gelmemi isterdin ya da Londra’da kalırdın veya orada daha kısa süre kalırdın. Oysa sen ne yaptın? Fazladan iki yıl orada kaldın. Bize geri dönmek için hiç de acele etmedin, öyle değil mi?”

“Peki, o zamanlar başka biriydim. Milly’ye ne kadar bağlanacağım hakkında hiç fikrim yoktu...”

“Ama demek istediğim de tam olarak bu işte. Sen kızını seviyorsun, beni değil! Ve ben, beni seven bir adamla yaşamak istiyorum, Xan, sadece çocuğumu değil. Patrick, Milly’ye bayılıyor ama asıl ilgi duyduğu benim, üstelik onu çekici de bu-

luyorum.” Xan cevap vermedi. “New York’a gitmelisin,” dedim. “Sık sık ziyarete gelirsin, bazen de biz sana geliriz. Ama Londra’da kalacağın sürede artık iki günde bir gelmeni ve saat sekizde gitmeni istiyorum; böylelikle ben de Patrick’le hayatıma geri dönebilirim. İkimiz gelecek cuma günü Cornwall’a gidiyoruz, bu yüzden Milly’yi biraz görmek istiyor. Üzgünüm Xan, ben elimden geldiği kadar anlayışlı davrandım ama artık geri adım atma zamanın geldi.”

Xan’ın gözleri dolmuştu. “İnanılmaz derecede katı davranıyorsun, Anna.”

“Hayır, katı davranmıyorum. Seni üzmemek istemezdim ama son üç yılda kaç defa ağladığımı bilemezsin; özellikle de Milly doğduğunda. Düşünebiliyor musun? Milly’yi doğduktan bir gün sonra onu gururla kucağında tutan ya da vaftiz edildiğinde onu ellerine almış babasıyla veya beraber süslediğiniz ilk Noel ağacının yanında fotoğrafı olmayacak. Dokuz aylık olana kadar onu görmedin bile.

“Ama sebebini açıkladım ya. Kafam allak bullaktı.”

“Otuz yedi yaşında mı? Daha bir ay öncesine kadar, üç sende sadece altı kez gördün Milly’yi. Ömrü boyunca onunla on sekiz saatten fazla vakit geçirmemiştin. Seni televizyonda bile daha uzun süre görmüştür!” Bulaşık makinesinin kapağını sertçe kapattım. “Kendini affettirmeye çabaladığını biliyorum, Xan ama sakın bana katı yürekli deme.”

Xan cevap vermedi. Onca yıldır istediğim şeyi elde etmiştim; Xan hayatıma yeniden girmişti ve artık onu istemediğimin apaçık farkına varmıştım.

“Ben istikrar istiyorum, Xan,” dedim sessizce. “Karmaşa değil. Ben göçebe gibi yaşayamam. Neydi o, hep bavulunu toplayıp açan birisi olmak istemiyorum. Çocuğum için kök

salmak, bir yere yerleşmek istiyorum. Daima arkadaşın olarak kalacağım,” dedim. “Ölene dek de kızımızın anne ve babası olacağız. Fakat geçmişi istemiyorum. Artık bir geleceğim var, hayatlarımız birbirine bağlı değil artık.”

“Bu durum beni deli ediyordu,” dedim ertesi gün öğleden sonra Jenny’ye. Önceki gün doğum günüydü, bahçesine dikmesi için bir *Pyracantha* almıştım. “Xan’ın baskısına dayanamıyorum, Patrick yüzünden suçluluk hissetmekten de bıktım.”

Balkon kapısını iterek “Her şey şimdi daha net” dedi. “Bence doğru olanı yaptın.”

“Umarım... Birden hayata devam etmeyi ne kadar istediğimin farkına vardım.”

“Belki de Xan’la birlikteliğinizin sadece hayali güzeldi.”

“Belki.” Dışarı çıktık. “Hâlâ kendini acındırmaya çalışıyor. Bu sabah telefon etti, Cornwall’a gidişimiz konusunda hâlâ çok mutsuzmuş. Hem Patrick’in arabayı güvenli şekilde kullandığını nereden bilecekmiş? Böyle sorunlarla boğuşmadığın için şanslısın.”

“Ben kendimi hiç de şanslı hissetmiyorum,” dedi Jenny sessizce.

“Bence şanslısın. Senle ilk tanıştığımızda neden yalnız olmayı tercih ettiğini anlamamıştım. Ama Xan ve Patrick yüzünden yaşadığım tüm o stresten sonra basit, özgür bir hayat istiyorum. Seni kısıkanıyorum,” dedim.

“Gıpta edilecek bir şeyim olduğunu sanmıyorum,” dedi Jenny kesin bir dille. Karamsar, aksi hâline bürünmüştü.

“Evet, şanslısın” diye karşı çıktım, bitkiyi yere koyarken. “Güzelsin, özgürsün ve başarılısın. Harika bir kızın var. Bu arada, Grace nerede?”

“Bu ögle ailemde kalıyor. Çok bağlandılar ona,” diye ekşi bir suratla ekledi. “Neyse, Pyracantha için teşekkür ederim. Sevdim. Ama nereye koymalı bilmem ki?”

“Çarkıfeleğin yanı nasıl?” dedim. “Bitişik büyüeler de bir şey olmaz; aslında gök mavisi çiçekler, kırmızı meyvelerin yanında çok güzel duracak. Dikiyorum.”

“Dikmene gerek yok.”

“Tabii ki var, küreğimi getirmiştim. Her neyse, bitki dikmeyi seviyorum.”

Jenny’nin gözlerinin içi güldü. “Anna, sen çok iyi bir dostsun, biliyor musun?”

“Eh, sen de öylesin. Bana çok yardımın dokundu, Jen.” Bahçıvan kovanını aldım ve dikmeden önce toprağı yumuşattım. Toprak sıcaktan taş gibi katılaşmıştı.

“Keşke kendime de yardım edebilsem,” diye mırıldandı.

“Jenny, ne oldu? Bugün keyifsizsin.”

“Biraz canım sıkkın,” diye fısıldadı.

“Benim yapabileceğim bir şey var mı?”

Ben diz çöküp toprağı karıştırırken cevap verdi, “Sanmıyorum. Şu aralar bir şeylerle boğuşuyorum.” Bitkiyi kutusundan ters çevirip çıkardım ve köklerini düzelttim. “Anlatmak ister misin?” diye sordum. Jenny cevap vermedi. Bitkiyi toprağı dikkatle yerleştirdim ve üstüne toprak attım. Sorun her neyse bana anlatmayacaktı, mesele etmedim. O çok ketum biriydi.

“Grace hakkında,” diye söze başladı. Olasılıkları kafamda sıraladım; Grace sinir krizleri geçiriyor olabilirdi veya yatağı saatinde gitmiyordu ya da oyuncaklarını sağa sola atıyordu belki de. Ama bunları çabucak eleyiverdim, Grace sevimli olduğu kadar uslu bir kızdı. “Babasını sorup duruyor.”

Jenny'nin eski sevgilisinin sözü bile tüylerimi diken diken etmişti. "Onun için zor olmalı," dedim. Toprağı parmakları-mın ucuyla sıkıştırdım.

"Hem de çok zor," diye onayladı içeri dönerken. Bir hav-lu uzattı. "Şimdiye kadar babasının burada olmadığını, bu yüzden onu göremeyeceğini söylemiştim, o da bunu kabul etmişti. Ama artık arkadaşlarının parkta babalarıyla oynadı-ğını gördüğünde, tıpkı Milly ve Xan'ı görünce olduğu gibi, neden babasını göremediğini, nerede olduğunu sormaya baş-ladı." Jenny'nin gözlerine yaşlar dolmaya başlamıştı. "Ne di-yeceğimi bilmiyorum. Dört yıldır bu anı beklemiş olsam bile elimden bir şey gelmiyor."

"Onunla görüşmeme kararını değiştiremez misin?"

"Hayır," diye sessizce cevap verdi. Kanepeye çöktü, ben de yemek masasından bir sandalye çektim. "Hayatımızda yok o, Anna ve asla olmayacak."

"Ölmedi değil mi, Jenny?"

Başını iki yana salladı. "Öyle olsaydı söylerdim zaten."

"Yurt dışında mı yaşıyor?"

"Keşke. Londra'da oturuyor. Duyduğum kadarıyla en son buradaydı yani."

"O zaman niçin görüşmeyesin? Hoşuna gitmese de zaman zaman bir araya gelseniz daha iyi olmaz mıydı?"

"Hiç sanmıyorum. Söz konusu bile olamaz."

"Affedersin, Jenny ama neden olmasın? Yoksa evli mi?"

"Hayır, değil." Derin bir nefes aldı, sonra ellerini dua ede-cekmiş gibi birleştirdi. "Hapiste."

"Hapiste mi?" Hangi suçtan içeri girdiğini merak ediyor-dum. Dolandırıcılık belki ya da zimmet ya da buna benzer bazı beyaz yakalı suçlarından biri. "Ağır bir suç mu işledi?"

“Evet,” dedi ifadesiz gözlerle. “Ağır cezadan yatıyor.” Sessizlik odayı kaplamıştı, pencereden dışarı baktı. “Saldırıdan.”

Bu sözcüğü kafamın içinde evirip çevirdim, muhtemel senaryoları canlandırıyordum. Belki de bir barda kavgaya karışmıştı ya da bir gösteride işler karışınca birini dövmüştü. “Kime saldırmış?” diye mırıldandım.

“Bir kadına,” diye yanıtladı Jenny. Sanki bir rüyadaymış gibi dalgın bakıyordu. “Bir kadına saldırdı.”

“Aman Tanrım. Ama neden?”

“Cinsel bir saldırıydı,” diye cevap verdi. “Aslında, tecavüz.”

Hayretle ona bakıyordum. Jenny’nin eski sevgilisinin birine tecavüz ettiği düşüncesi dayanılır gibi değildi. Adamı hayatında istememesine şaşırmadı. Çok utanıyor olmalıydı.

“Kadını tanıyor muydu?”

Jenny hâlâ pencereden dışarıyı seyrediyordu. “Hayır,” diye kesin bir dille söyledi. “Hiç tanışmamışlardı. Tamamen yabancıları.”

“Aman Tanrım... Böyle bir şey yapabileceği senin aklına gelir miydi?”

“Hayır.” Omuzlarını silktiler. “Aniden oldu.”

“Peki, nasıl yakalandı?”

“DNA testinden ve sunduğum delillerden.”

“Aleyhine ifade mi verdin?”

“Evet.” Durakladı. “Mecburdum.” Gözleri dolmuştu.

Bir mendil uzattım. “Ya o zavallı kadın, kurbanı, tanıdığın biri miydi?”

“Evet,” dedi acı bir sesle. “Tanıyordum.” Gözlerinden bir damla yaş yanağına düştü. “İyi tanıyorum onu.” Hıçkırıkları yürek sökücüydü. “O kadın bendim.”

Kalbim durdu âdeta. Sonra tekrar atmaya başladı. Jenny mendili gözlerine bastırdı.

“Her zaman çok dikkat ederdim,” dedi ağlayarak. “Geceleri asla tek başıma bir yere gitmezdim, tanımadığım adamlarla konuşmaz ya da beraber içki içmezdim. Tehlikeli mahallelerden ya da ıssız alt geçitlerden geçmezdim. Hava karardıktan sonra yolu bilmiyorsam hep taksiye binerdim.” Yutkundü.

“Ne zaman oldu?” diye sordum kısık sesle.

“2003 yılında. Bir partiye gitmiştim.” Jenny arkasına yaslandı ve dosdoğru bahçeye baktı, ellerini kucağında bitiştiirmişti. “Willesden’deydim, partinin sahibi çalıştığım okuldaki arkadaşlardan biriydi. Çok güzel bir akşamdı. Eve dönmek için her zamanki duraktan bir taksi çağırdım. Saat 23.30’da telefonda arayıp aracın geldiğini haber verdiler; siyah bir BMW idi. Partidekilerle vedalaşıp çıktım. Evin merdivenlerinden indim, biraz sarhoştum, çok değil, üç kadeh, kendimi rahat hissedecek kadar içmiştim. Ve siyah BMW’yi gördüm, sinyal lambalarını yakmış, evin yanındaki içki dükkânının önünde bekliyordu. Yanma gidip içine, şoföre baktım. Bir sigaranın jelatinini çıkarıyordu, camı açtı. Ona, “Beni eve götürür müsünüz?” dedim.

“Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz yanlış bir ifade kullandığının farkına vardım ve derhâl tekrar sordum, *Çağırdığınız taksi siz misiniz? Reid? HesKeth Gardens?* Adam başıyla onaylayıp *Hesketh Gardens*, diye tekrarladı. Arabaya bindim, hareket ettik. İlk izlenime göre güzel bir arabaydı, deri koltuklar, lüks aksesuarlar... Şoför de kibar, samimi görünüyordu. Sigara içmemesini rica ettim, sigarayı attı. Yorgunluktan ölüyordum, gözlerimi yumdum.”

Tıpkı o an olduğu gibi, yine gözlerini kapatıp başını arkaya yasladı ve içini çekti. “Bir dakika kadar sızmış olmalıyım, gözlerimi açtığımda güneye, Shepherd’s Bush’a değil, kuzeydoğuya Hampstead Heath’e doğru gittiğimizi fark ettim.”

Ellerini sımsıkı kenetlemiş, oturduğu yerde dimdik kesilmişti. “Şoföre yanlış yöne gittiğini söyledim ama o ağzını bile açmadı.”

“Korkunç bir şey bu.”

Yavaş ve derin bir nefes aldı. “Önceleri korkmadım, sadece sinirlenmişim, Shepherd’s Bush’a nasıl gidildiğini bilmediğimi sandım. Arabayı döndürmesini söyledim. Ama dediğimi yapmadı. O zaman, *Yanlış yöne gidiyoruz. Yolu şaşırdın*, diye bağırdım. Dikiz aynasından baktı ve sakın bir sesle, *Sakin olun hanımefendi*, dedi. İşte o zaman başıma gelecekleri anladım.”

“Aman Tanrım...”

“Telefonumu çıkardım ve polisi aradım ama birden dönüp telefonu elimden kaptı. Kapının koluna asıldım ama kapı da pencereler de kilitliydi. Paniklemeye başlamıştım. Bu yüzden cama vurarak ve bağırarak öteki araçların dikkatini çekmeye çalıştım ama kimse fark etmedi. Bunun üzerine ayakkabımı çıkardım ve başına vurmaya başladım, ansızın ana caddeden, yan sokağa, oradan da bir kanalın yakınlarındaki küçük bir sapağa döndü. Sanayi mahallesindeydik. Issız ve zifiri karanlıktı...” Jenny şimdi dimdik oturuyordu, ellerini o kadar sıkı-mıştı ki eklemleri bembeyazdı. “Sonra arabayı park edip dışarı çıktı. Benim tarafıma geldi ve kapıyı açtı. Koşup kaçmayı, bunu yapamazsam hayalarını tekmeleyip kalemimi suratına saplamayı planlıyordum. Ama buna fırsat vermeden, elini ceketinin cebine soktu ve bir şey çıkardı. Karanlıkta parlıyordu.”

Gözleri tekrar doldu. “Sonra boğazıma dayadı...” Stresten çenesi büzülmüştü. “Canımı yakmaması için yalvardım.”

“Ah, Jenny...”

Ağzından zorlukla bir hıçkırık çıktı. “Oysa nasıl yakışıklı olduğunu düşünmüştüm. Ne kadar tatlı. Hatta neredeyse melek gibi... Sonra her şey olup bitti, beni arabadan dışarı sürükledi, titriyor, ağlıyordum. Sonra...” Ağlamaktan kıpkırmızı gözleriyle bana baktı “Bana sarıldı. O kadar tuhaftı ki,” diye ekledi. “Onca vahşetten sonra, bir an şefkat gösterdi. Sonra arabayı çalıştırdı ve uzaklaştı. Ama plakasını gördüm. Plaka numarasını hiç durmadan tekrarlardım. Dört yıl geçmesine rağmen hâlâ hatırlıyorum.” Gözlerini sildi. “Hayatımın sonuna kadar da unutmayacağım.”

“Kimseye rastladın mı?” diye fısıldadım. “Yardım eden birisi olmadı mı?”

“Etrafta hiçkimse yoktu. Cep telefonumu almıştı, düşe kalka bir telefon kulübesi buldum ve polisi aradım. Daha sonra karakolda ifade verdim, adli tıbbı gittim, hastanede testler yaptırdım... Neyse ki hepsi negatif çıktı, sonuçları beklerken aklımı kaçıracaktım, özellikle de üç ayda çıkan HIV testinin sonucunu. O kadar berbat hâldeydim ki evden doğru dürüst dışarı adım atmıyordum. İşe ara verdim, okul psikolojisini kaldıramazdım; özellikle bazı öğrencilerin sinir bozucu davranışlarına hiç tahammül edemezdim. Çıldırırdım herhâlde.”

“Polisin onu tutuklaması ne kadar sürdü?”

“Üç gün.”

“Taksi şirketi bulmalarına yardımcı olmuştur herhâlde.”

“Hayır, olamadılar” diye yanıtladı. “Adamı tanımıyorlardı.”

Şaşkınlıktan kalakaldım. “Ben onu taksi şoförü sanmıştım.”

Başını iki yana salladı. “Ben korkunç bir hata yaptım. Evin dışında park etmiş iki tane siyah BMW vardı, biri taksi, öteki... İçki dükkânından sigara almak için durmuş... Sonra ben arabasına geldim. Benim aptallığımı görünce, fırsat bu fırsat demiş...”

“Canavar,” diye mırıldandım.

Jenny gözleri ateş saçarak bana baktı. “Evet. Duruşma beş ay sonraydı, Harrow Crown Mahkemesi’nde.”

“Beş ay, oldukça hızlı çalışmışlar.”

“Hızlandırdılar.”

“Neden?”

“Çünkü...” çenesi yine titredi. “Hamile olduğum için.”

Melek gibi bir yüzü vardı. Midem bulanmaya başlamıştı.

“Grace’in babası o mu?” diye fısıldadım.

Jenny başıyla onayladı. Sonra başı göğsüne düştü.

“Yüce Tanrım.” Aradaki ilişkiyi kuramayacak kadar hayretle dinlemiştim. Gözlerim doluyordu.

Jenny içini çekti ve başını kaldırdı. “Önce stresten âdetin kesildiğini sandım. Ama ikinci aydan sonra kendimi hasta hissetmeye başladım. Test yaptım, sonuç pozitif. Korkunç bir ikilemle karşı karşıyaydım. Kafamda ihtimaller, seçenekler dönüp duruyordu. Kürtaj olsam? Evlatlık versem? Bebeği doğursam? Hepsi de olanaksız görünüyordu.”

“Doğurmaya nasıl karar verdin?”

“Tepeden tırnağa nefret dolu olduğum gerçeği. Ondan tiksiniyordum. Bedenime de ruhuma da tecavüz etmişti. Düşündüm ki bebeği doğurursam ve seversem bu nefretin hayatımın kalanını zindana çevirmesine engel olabilirim.”

Jenny’nin, kızı doğduğunda söylediği bazı şeyleri hatırladım.

*En büyük korkum bebeği sevmemek, sevmem gerek.
Onu her gün daha çok seviyorum.
Hiç pişmanlık duyduğun oldu mu?
Bağlanmama yardımcı olur sandım...
Hayatına hayal bile edemeyeceğin kadar çok sevgi dolmak üzere.*

“Bu bir mucize,” dedi Jenny. “Grace’e baktığımda, sevgiden başka bir şey hissetmiyorum. Ancak bu sevgi, acımasız ve çirkin bir şeyden doğdu.”

Şimdi anlıyordum Jenny’nin Grace’in babasını neden hayatına sokmak istemediğini, ketum oluşunu, dairesindeki abartılı güvenliği. Neden inatla yalnız yaşadığını ve karamsar ruh hâlini anlayabiliyordum. Çocuğuna niçin “Grace” adını koyduğunu anlamıştım.

“Muhteşem Grace,” diye mırıldandım.

“Sanırım öyle,” Jenny dedi. Gözlerini kaldırıp Grace’in şöminenin üzerindeki fotoğrafına baktı. “O benim umut ışığım.”

“Sen inanılmaz birisin, Jenny. Çok cesursun.”

“Kendimi kurtarmak için tek çarem buydu.”

“Peki, arkadaşların hiç destek olmadı mı?”

Bana baktı. “Onlara söylemedim. Çok utanıyordum...”

“Ama sen yanlış bir şey yapmadın ki.”

“Kurban olarak görülmek istemedim. İnsanların kısa süreli bir ilişki yaşadığını, işlerin yürümediğini düşünmesi işime geldi.”

“Bunu konuşabileceğin iyi arkadaşın yok muydu?”

“Hayır, en yakın arkadaşım bir yıl önce Aberdeen’e taşınmıştı. Tabii, ablam Jackie’ye anlattım ama o sıralar kocasıyla

Fransa'da yaşıyordum. Psikolojik yardımla ayakta durdum, o kadar çok terapi gördüm ki psikolojik danışmanlık eğitimi almaya karar verdim.”

“Ailenin de destek olmadığını söylemiştin.”

“Destek?” Jenny acı bir kahkaha attı. “Ne yapacağımı öğrendiklerinde tepkilerini görmeliydin.”

“Ama neden? Senin bir suçun yoktu, bebek de tamamen masumdu.”

“Eh, pek de açık fikirli oldukları söylenemez. Bebeğin nasıl dünyaya geldiğine dair dedikodu çıkmasından, lekelenmemden korkuyorlardı, hatta o günlerde benden çok kendileri için endişelendiklerini sanıyordum. Üstesinden gelemezlerdi sanırım. Olayın fiziki bir izinin kalmasını istemediler. Dindar olmalarına rağmen kürtaj yaptırmam için baskı yaptılar. Annem, bebeği doğurursam olayı asla unutamayacağımı söylemişti. Ama ben üstesinden gelmemin tek yolunun bu olduğuna inanıyordum. İki yaşına kadar Grace'i görmediler. Sonrasında da sadece ablamın baskısıyla görmeyi kabul ettiler. Bunun için onları asla bağışlamayacağım. Tıpkı tecavüz eden adamı bağışlamayacağım gibi.”

“Kaç yıl ceza aldı?”

“Sekiz yıl. Uzun süreli ceza aldı çünkü beni hem kaçırdı hem de şiddet uygulamakla tehdit etti. Polis bıçağı asla bulamadı. Bu yüzden de mahkemede onun sözüne karşı benim sözüm gibi bir durum oldu ve öyle stresliydi ki...”

“Suçunu itiraf etti mi?”

Jenny soğuk soğuk güldü. “Hayır, benim de rızam olduğunu söyledi. Arabasına gelip beni eve götürmesini söylemişim, o da bunu öyle yorumlamış. Ama jüri bunu yutmadı; hükmü oy birliğiyle verdiler.”

“Daha önce böyle bir şey yapmış mı peki?”

“Hayır. Raporlara göre içeride yaptığına pişman olmuş. Wormwood Scrubs’da yatıyor. Üç milden daha yakın,” dedi ürpererek.

“Ne zaman çıkacak?”

“Gelecek yıl şartlı tahliye süresi dolacak, bir yıl sonra da otomatik serbest kalacak, altı yılını doldurduğunda.”

“Hamile olduğunu biliyor muydu?”

“Bilmiyor. Görmemesi için tanık sandalyesinin önünü kapatmalarını istedim. Ama jüridekiler gördü. İşte böyle,” dedi sessizce. “Artık öğrendin.”

“Keşke daha önce söyleseydin.”

“Anlatmak istedim bazen... Ama bu konuda konuşmazsam daha kolay atlatırım diye düşündüm sanırım. Sana anlatıyorum çünkü Grace’e ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Ben bir psikologum, Anna ama hayatımın en önemli meselesinde kendime yardım edemiyorum. Ona anlatmayı düşündüğümde adı herif gözümün önüne geliyor. Öyle öfkeleniyorum ki doğru kelimeleri seçebilmek şöyle dursun, doğru dürüst düşünemiyorum bile.” Bana baktı ve “Ne söylemeliyim?” diye sordu.

Başımı salladım. “Bilmiyorum. Bir çocuğun böyle bir şey sonucu dünyaya gelmesi...”

“Böyle bir şiddetin sonucunda mı?” dedi Jenny fısıltıyla.

Başımla onayladım. “Hiçbir şey söylememek veya bir hikâye uydurmak istemeni anlayabiliyorum.”

“Ah, evet,” diye içini çekti Jenny. “Gerçeği saklamak için her şeyi yapardım.”

“Peki... Ne diyebilirim ki? Grace’e babasının sana iyi davranmadığını, ona kızgın olduğunu ve şu anda onu görmeyi istemediğini söyleyebilirsin.”

“Onu asla görmek istemiyorum.”

Yüzüne baktım, “Haklısın, elbette istemezsin.”

Biraz daha Jenny’yle beraber oturduk, bana anlattıklarını sindirmeye çalıştım. Yıllarca bu sırrı saklamak zorunda kalışına üzülüyordum. Onu içini rahatlatacak birkaç tavsiyede bulunmak istedim ama onun durumunda kolay çözümler veya doğru cevaplar yoktu. Hayatının kalanını bunun üstesinden gelmekle geçirecekti.

Jenny’nin yaşadıkları sonraki birkaç gün boyunca erkeklerin nasıl baba olduklarını düşündürdü bana. Uzun süreli evlilikten kısa süreli ilişkilere, tek gecelik ilişkilerden Jenny’nin durumundaki gibi nefret dolu saldırılara, sperm bağışından tüp bebek gibi klinik işlemlere kadar... Hatta evlat edinme, partnerince kandırılma veya başka bir adamın çocuğunu kabullenerek de baba olmak mümkündü. Tıpkı babamın Mark için yaptığı gibi. Tabii, üvey baba da olabiliyorlardı, belki Patrick de Milly’nin üvey babası olurdu. St. Mawes’e gitmek için eşyalarımızı toparlarken bunları düşündüm.

“Ben bavulu toplarken DVD izlemek ister misin, tatlım?” diye sordum Milly’ye. “Patrick senin için bir film açar.”

“Tabii ki yaparım,” dedi Patrick.

“Canavar!” diye Milly. “Canavar izlemek istiyorum, anne.”

“Güzel ve Çirkin’i açayım olsun o zaman.” Ben üst kata çıkıp götüreceklerimizi hazırlarken Patrick DVD çalara diski koydu. Ertesi gün kahvaltıdan sonra yola çıkacaktık.

Patrick büyük deri valizini ve Milly için Maisie Mouse bavulunu getirmişti. Her zamanki gibi düşünceli hareket etmişti. Milly şimdiden bavulu oyuncaklar, boya kalemleri ve kitaplarla doldurmuştu.

Elbiselerimi gardıroptan çıkartırken Patrick gibi düşünce-
li, cömert birini bulduğum için ne kadar şanslı olduğumu
düşündüm. Xan konusunda çok hoşgörülü davranmış, ken-
dini kontrol etmişti. Patrick'in duygularını koruyamadığım
için mahcubiyet duyuyordum ama o çoktan beni bağışlamıştı
bile.

Milly, Cornwall'a gitmek için sabırsızlanıyordu ama ne-
den Xan'la değil de Patrick'le gittiğimize anlam veremiyordu.

Önceki gün, "Patrick'le gidiyoruz," diye açıkladım,
"Çünkü deniz kenarına gitmenin senin için eğlenceli olaca-
ğını düşündü, hem aynı zamanda annemin özel arkadaşı o,
anladın mı tatlım?"

"Hayır, özel arkadaş Jamie," diye düzeltti, gözünü boyama
kitabından ayırmadan.

"Tabii, Jamie de annenin özel arkadaşı ama başka anlamda
çünkü o anne ile beraber çalışıyor, değil mi? Biz bahçe..."

"Bahçe yapıyorsunuz," diye mutlu bir sesle araya girdi.

"Evet. Birlikte bahçe yapıyoruz." *Artık değil ama,* diye
üzüntüyle içimden geçirdim. Jamie elimizdeki projeler bi-
ter bitmez Avustralya'ya geri dönmeye karar vermişti. "Ama
Patrick benim özel arkadaşım," diye tekrar denedim.

"Hayır." Milly ısrarla itiraz ediyordu. "Jamie özel arkadaş."

"Senin dediğin olsun," dedim ve içimi çektim.

Yazlık kıyafetleri, hırkaları ve kot pantolonları dolaptan
çıkartırken merdivenlerde Patrick'in ayak seslerini duydum.
"Orada her şey yolunda mı?" diye sordum. "Milly'nin eşyala-
rını hazırlamam gerek, sonra da yemek pişiririm."

"Her şey yolunda," diyerek beni öpmek için eğildi. "Kedi
gibi uslu." Yatağın köşesine oturup elbiseleri katlayışımı izle-
meye koyuldu. "En son ne zaman tatil yaptın?"

Doğruludum. “Çok oluyor. Milly on sekiz aylıkken bir haf-talığına Brittany’e gitmiştim, hepsi bu. Bu konuda onu biraz ihmal ettim.”

“Onu harika tatillere çıkaracağız,” dedi Patrick ve yine beni öptü. O aşağı inerken ortak bir gelecek umudunun sı-caklığını hissettim.

Milly’nin dolabından tişörtlerini, şort ve çoraplarını, yaz-lıklarını, uğur böceği desenli yağmurluğunu, kırmızı mayo-sunu çıkardım; deniz soğuk olsa bile otelde ısıtmalı bir havuz vardı.

Derken telefon çaldı. Arayan Cassie’ydi, eylülün dokuzun-daki babamın yetmişinci doğum günü hakkında konuştuk. “Sürpriz bir parti düzenlemeliyiz,” dedi.

“Hayır,” dedim. “Keyfi yerinde değil. Gösteriştten uzak, hoş bir restoranda bir şeyler yapalım.”

“Öğle yemeği yiyelim o zaman, böylece Milly’yi de geti-rebiliriz.”

“Evet.”

“Kaç kişi çağıralım?”

“On kişi yeter? Babama davet etmek istediği biri olup ol-madığını sorarız.”

“Ya masraflar,” dedi Cassie. “Yarı yarıya mı öderiz?”

“Tabii. Aslında, şu ara sıkışkırsan ben biraz daha fazlasını karşılayabilirim.”

“Ah, durumum iyi,” diye yanıtladı Cassie. “Hayatımda ilk defa zenginim. Şansım dönmek üzere.”

“Gerçekten mi?” dedim. “Neden?”

“Söyleyemem,” dedi esrarengiz bir tonla. “Tek söyleyebi-leceğim, özel bir proje üzerinde çalışıyorum ve emeklerimin karşılığını almak üzereyim.” Cassie’nin “projelerini” bildiğim

için canım sıkıldı. Ama daha fazlasını sormadan, babamın partisi için mekân sormaya başladı. “Belvedere’ye ne dersin?”

“Olabilir. Ya da Julie’s. Üst katta pencere kenarındaki büyük masalardan birini ayırtabiliriz. Şimdiden karar versek iyi olur,” diye ekledim. “Sadece üç hafta kaldı.”

Sonra Xan aradı, Milly’nin araba koltuğu için endişelenmişti. Patrick’in arabasına doğru monte edilmiş miydi? Ona koltuğu sağlamca taktığımızı ve Patrick’in dikkatli bir sürücü olduğunu söyledim. Sonra Milly’ye iyi geceler demek isteyince telefonu aşağı götürdüm. Kısa bir konuşma olmasına rağmen Milly üzülmüş görünüyordu. “Baba,” diye ağlayıverdi telefonu kapatınca.

“Çok yakında onu göreceksin” dedim. “Gelecek hafta.” *Sonra da hemen New York’a gidecek*, diye karamsarlıkla içimden geçirdim.

“Babayı istiyorum!”

“Cornwall’da harika zaman geçireceksin, bebeğim. Sana küçük bir balık ağı alacağım. Bunu istersin, değil mi? Pembe mi olsun?”

“Evet. Pembe ağı istiyorum, anne. Ve pembe kova. Ve pembe kürek.”

“Küçük, pembe balıklar yakalayacağız,” dedi Patrick. “Ve pembe yengeçler.” Milly gülümsedi. “Ve eminim birkaç tane de pembe deniz kabuğu. Ne dersin, güzel olmaz mı?”

Evet anlamında başını salladı. “Babamı istiyorum.”

Ona biraz süt ısıttım, *Güzel ve Çirkin*’i izlemesi için Patrick’in yanına oturttum ve eşyalarını hazırlamak için yurkayı çıktım. Tam son parçaları da yerleştirmiştim ki ciyaklamaya başladı.

“Yapma lütfen, Milly,” Patrick nazikçe onu paylıyordu.

“Hayır!” diye bağırdı Milly. “Git!”

“Uslu bir kız ol, Milly.” Milly belli ki yaramazlık yapıyordu ama Patrick başa çıkıyor gibiydi.

“Aşağı in,” dediğini duydum, sesini yükseltmişti.

Masaya çıkmış olmalıydı. “Milly, lütfen in oradan.”

“Git!” diye bağırdı. “Ben seni sevmiyorum.”

“Böyle demek istemedin, değil mi? Şimdi in aşağı, hadi Milly...” Sorunu çözmesi için Patrick’e bırakmaya karar verdim. Her şeyden önce o da bir babaydı, üstelik telaşlı ya da kuşkucu görünmek istemiyordum. Ayrıca Milly’nin onu olumlu bir otorite olarak görmeye başlamasının zamanı gelmişti.

“Git, git!” diye bağıırıyordu hâlâ.

“Tamam,” diye iç çektim. Müdahale zamanı gelmişti. Bavulu yataktan kaldırdım ve merdivenlere kadar sürükledim.

“Milly, lütfen oradan iner misin?” dedi Patrick, ben merdivenlerden inerken. “Şimdi!” diye emretti.

“Giiit!”

“Milly, hadi ama. Düşüp yaralanmanı istemiyorum, tatlım.”

“GİİİTTTT!”

“Sana söyleneni yapmalısın, Milly. Bir daha söylemeyeceğim. Üçe kadar sayıyorum. Bir...”

Merdivenleri yaralamıştım, inerken basamakların altındaki yuvarlak aynaya baktım. Hafif eğik asılmıştı, böylece mutfığın içi olduğu gibi görünüyordu. Milly mikrodalga fırının üstüne çıkmıştı, bir sandalyeye tırmanmış olmalıydı.

“İki...”

Patrick onu ikna etmeye çalışıyordu ama Milly laf dinlemiyor, hoplayıp zıplıyordu.

“Üç.”

Tatlı sözle indirmeyi başaramamıştı, onu almak için uzandı. Tam göğsünden tutup kaldırıyordu ki Milly ansızın başını çevirdi ve elini kuvvetlice ısırdı. Patrick acıdan bağırdı. Yaptığı şey karşısında dehşete düşmüştüm ama son zamanlarda geçirdiği değişimin, suççeğinin yorgunluğunun farkındaydım. Xan'ın birden ortaya çıkması, onunla Patrick arasındaki rekabet, Luisa'nın gideceğini öğrenmesi... Geçtiğimiz birkaç hafta onun için kolay değildi. Yine de Patrick'i ısırması kabul edilir şey değildi...

Patrick onu yere indirdiği sırada içeri girmek üzereydim. Milly'nin kolundan kavradı ve çıplak bacağına sert bir tokat attı.

Ses bir an için yankılandı âdeta. Sonra Milly başını geri attı ve gözleri acıdan kızarak çığlık çığlığa ağlamaya başladı.

“Ona vurdun!” diye bağırdım. Öfkeden titriyordum. “Nasıl vurursun? Sakın çocuğuma vurayım deme!” Milly’yi kollarımın arasına aldım. “Sakın! Anladın mı? Sakın ona elini süreyim deme! Asla!” Ağlamaklı sesimi kendim bile tanıyamadım.

“Beni ısırdı,” diye itiraz etti. Anlayış beklercesine elindeki kırmızı izi göstermek için elini uzattı.

“Ne yaptığı umurumda değil! Daha üç yaşında o. Ufacık bir çocuk. Ve küçük çocuklara el kaldıramazsın, Patrick, özellikle de başkalarının çocuklarına!”

Milly’yi oturma odasına götürdüm ve kucağıma oturttum. Ben onu sallarken hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. Can acısından çok, geçirdiği şok yüzünden. Gözlerimi yumdum ve ağır çekimde Patrick’in kolunu kaldırışını, ne yaptığını bilen bir biçimde bacağına tokadı vuruşunu bir daha gözümde canlandırdım. Daha önce de yapmıştı, emindim bundan.

“Bir şey yok, tatlım. Her şey yolunda.”

“Kolum,” diye hıçkırdı Milly, kolunu tutarak. “Acıyor.”

Kolunu öptüm, Patrick’in yanımda durduğunun farkındaydım. Yüzüne bile bakmıyordum.

“Şok yüzünden oldu,” dedi Patrick. Milly hâlâ kucağımdaydı, başını göğsüme yaslamış, ağlamaklı içini çekiyordu. “Düşmesini istemiyordum. Kendimi kaybetmek istemedim,” diye cılız bir sesle ekledi.

“Kaybettin ama, değil mi?” Bu sefer ondan yana dönmüştüm.

“Çocuklar disiplinli olmalılar,” diye pısırkça mırıldandı. “Ve ısırmak yok.”

“Haklısın ama sert davranamazsın.”

Gözümün önünde bir kare canlandı; bir başka yerde, başka bir çocukla...

“Üzgünüm,” dedi Patrick. “Bir daha asla yapmayacağım.”

“Evet,” dedim sessizce. “Asla yapmayacaksın.”

Yarım saat içinde Patrick gitmişti. Durmadan olay hakkında konuşmak istediğini söylüyordu ama söyleyecek bir şey yoktu. Otel iptal ücretinin yarısını ödemek istedim ama reddetti.

Milly’nin bebek koltuğunu arabadan geri getirirken, “Bence aşırı tepki veriyorsun,” dedi.

“Hayır,” dedim soğuk bir sesle. “Hiç de aşırı değil.” O gittikten sonra mutfak dolabına gittim, Bee Good bal kavanozunu çıkarıp çöpe attım.

Milly beni izliyordu. “Anneciğim, ne yapıyorsun?”

“Bal şişesini atıyorum. Çünkü bal sevmem, hiç sevmedim.”

Sonra *Güzel ve Çirkin*’i kapattım. Milly benimle beraber yukarı geldi, ona deniz kenarına gitmeyeceğimizi açıkladım.

“Patrick bana tokat yaptığı için mi?”

“Evet,” dedim. “Bu yüzden. Kolun hâlâ acıyor mu?”
Kolunu ovuşturdu, sonra başını salladı. “Ama başka zaman seni denize götüreceğim, olur mu?”

“Bana pembe ağ alacak mısın?”

“Evet.”

“Peki, pembe kova?”

“Evet. Ve bir de pembe kürek, her şeyi pembe alacağım.”

Milly’nin yüzü parladı. Yatağıma uzandık. Ona *The Gruffalo*’yu okudum. Kitap bana Jamie’yi hatırlatıyordu. O Milly’yi asla incitmezdi. Milly yumuşak bedenini benimkine yasladı ve sayfaları heyecanla karıştırmaya başladı, bir yandan da hikâyeyi okuyordu: “Ağaç ev...baykuş, dondurma... Gruffalo!... Korkunç dişler... siyah dil. SON. SON, anne,” diye bağırdı.

Patrick’i düşünüyordum. “Evet Milly,” dedim. “Son.”

On Altı

Jenny ertesi akşam telefonda, “Cornwall nasıl, tadını çıkarıyor musun?” diye sordu Jenny.

“Hayır. Cornwall iptal oldu.” Kısaca sebebini açıkladım.

“Nasıl? Aşağılık herif,” diye mırıldandı. “Sanırım ayrıldın.”

“Evet. Birçok sebepten üzülsem de bitti.”

“Ona asla güvenemezdin.”

“Hayır, güvenemezdin.” Olayı aklımda başa sarıp düşün-
düğümde midem bulanıyordu.

“Ona zarar vermedi, değil mi?”

“Hayır ama kolu biraz ağrıdı.”

“Sence daha önce de yapmış mıdır?”

Kasıtlı yapmadım. Bir kazaydı. Kaza...

“Gerçekten bilmiyorum...”

“Çok üzgünüm,” dedi Jenny. “İyi birine benziyordu, içinde öfke biriktirdiğini söylemişin.”

“Doğru.”

Arıcılık bütün terapilerden daha iyidir.

Kıpırdama!

Gelmeyeceğim dedim!

Bırak beni, Patrick...

“Ama bu kadar öfkeli olduğunu fark etmemiştim.”

“Xan’a söyleyecek misin?”

“Söylemeyeceğim. Milly’ye de tembih ettim. Bir anlamı yok, duyarsa deliye döner. Ona tatil planımı son anda değiştirdiğimi söyledim.”

“Hoşuna gitmiş olmalı.”

“Doğru.” Xan’ın Patrick’e hiç güvenmediğini hatırladım. Ben kıskançlık sanmıştım ama galiba benim göremediğim bir şeyler görmüştü.

Aniden TV sesi yükseldi. “Milly!” diye seslendim. “Kusura bakma, Jen, Milly televizyonu açtı, uzaktan kumandayı kurcalayıp duruyor.”

“Grace de öyle.”

“Tatlım, kapat onu.” Oturma odasına baktım. *X-Factor* programı vardı. Ekranda kırmızı şapkalı bir çocuk endişeyle kurulun kararını bekliyordu. “Andy,” dedi Simon Cowell. “Hayatımda duyduğum en garip seslerinden birisi seninki. İnanılmaz derecede korkunç. Bir sonraki turda bizimle değilsin...”

Jenny ile konuşmama devam etmeden önce, “Milly, lütfen kapat onu,” dedim tekrar. “Kırmızı düğmeye bas.”

“Tom.” Simon Cowell şimdi de bir sonraki yarışmacıyla konuşuyordu. “Şişmansın. Çirkinsin. Dağınıksın. Ama sesin güzel, yani *Evet* diyorum.”

“Milly televizyonu kapat veya sesini kıs, tatlım.”

“Sabırsızlıkla *Evet* denmesini bekleyen bir başka yarışmacı da...” dedi sunucu.

“*Mira!*” diye bağırdı Milly.

“Kolombiya’dan Luisa Vanegas.”

“Luisa televizyona çıktı, anne!”

“Jenny, biraz bekle.” Telefon kulağında oturma odasına girdim ve ekrana baktım.

“Yirmi üç yaşındaki Luisa bir çocuk bakıcısı ama şöhret olmayı hayal ediyor,” diye devam ediyordu sunucu. Luisa diğer yüzlerce adayla beraber hangar büyüklüğündeki bekleme odasında oturuyordu.

“Luisa, *X-Factor*’e çıkmış,” dedim soluk soluğa.

“Televizyonu açayım,” dedi Jenny. “Aman Tanrım. Sahiden de o. Sana söylemedi mi?”

“Hayır,” diye cevap verdim. “Son zamanlarda çok görüşmedik.”

Kırmızı, kadife elbisesi içinde, çayını yudumlarken kamera ona odaklandı. Saçının uzunluğundan, haziran ayında, Luisa’yı sokakta şarkı söylerken bulmamdan birkaç hafta önce çekildiğini tahmin ediyordum.

“Epey iyi görünüyor, değil mi?” diye sordu Jenny.

“Bugün kaçtan beri bekliyorsun, Luisa?” diye bir soru yöneltti sunucu.

“Çok uzun zamandan beri buradayım... Beş saat.”

“Güzel, sıra sende Luisa, bol şanslar.”

Luisa ayağa fırladı ve kameraya endişeyle gülümsedi. Sonra seçme odasına yürüdüğünü ve üç kişilik jürinin önünde durduğunu gördüm.

“Hangi şarkıyı söyleyeceksin, Luisa?” diye sordu Dannii Minogue.

“Joan Armatrading’den, *All the Way from America*.”

Sharon Osbourne başıyla selamladı. “O zaman başlayalım.”

Luisa kendine çeki düzen verdi ve şarkıya başladı: *Amerika’nın her yerinden aradın ve aşka tutun dedin. Ama*

haftalar, aylar, gözyaşları geçti, gözlerim artık hüzne dayanamıyor...

"Müthiş söylüyor" dedi Jenny. *Vaat ettiğin aşkıandan, Amerika'nın her yerinden...*

"Tamam, bu kadarı yeter" diye aniden bağırdı Simon.

"Kahretsin! Ondan hoşlanmadı," dedim. Luisa yıkılmış görünüyordu.

"Duymamız gerekeni duyduk," diye kabul etti Dannii Minogue.

Sunucu, "Şimdi de Simon'un kararını dinliyoruz," dedi.

"Luisa," diye söze başladı Simon. Bu daha çok *All the Way from Latin America*'ydi. Telaffuzun berbat. İngilizcen üzerinde çalışman gerek ama çok güçlü bir sesin var. Kendine inancın da var. Güzel görünüyorsun... Seni seve seve geçireceğim."

Luisa'nın yüzüne sevinç dolu bir gülümseme yayılınca, "Ah, Tanrım," diye derin bir nefes aldım.

"Kesinlikle özelsin, Luisa," diye söz aldı sözü Dannii. "Simon'a hiçbir zaman katılmasam da benden de *evet* aldın." Luisa ellerini dua edermişçesine bitıştirdi.

Sunucu, "Ama bakalım Sharon onlarla hemfikir mi?" dedi.

"Luisa," diye söze başladı Sharon. "İnanılmaz bir sesin var. En az Joan Armatrading kadar iyi söyledin, aslında şarkıyı o kadar iyi söyledin ki sütyenine kasetçalar sakladığını sandım, ayrıca sesin çok güçlü. Geçtin."

"Bu harika!" diye bağırdı Jenny. Milly'nin yüzünde güller açmıştı.

Luisa jüridekilere öpücük attı ve sevinç içinde odadan fırladı.

Sunucu, "Evet, Luisa neler hissediyorsun?" diye sordu dışarıda.

Luisa başını geri attı ve güldü. “Kendimi... *maravilloso* hissediyorum!”

“Hazır yayındayken selam göndermek istediğin kimse var mı?”

“Evet,” diye yanıtladı Luisa. “Eğer izliyorlarsa harika İngiliz aileme, Anna ve Milly’ye *hola* demek istiyorum.”

“Çocuklarına baktığın aile mi?”

“*Si*. Anna harika bir insan ve Milly’ye *es una niña fantástica. Adoro a Milly!*” dedi ve kameraya öpücük gönderdi.

“*Y yo adoro a Luisa,*” diye cevap verdi Milly de.

Ertesi sabah erken uyandım ve kahve içmek için aşağı indim. Su ısıtıcısı fokurdarken kapıdan gazeteyi aldım, *Observer* yerine yan komşumun *Sunday News*’ini bırakmıştı gazeteci çocuk. Saat değiştirmek için daha erkendi, mutfığa oturdum ve okumaya koyuldum. Alışılmış haberler vardı; göçmenler, vergi artışı, hız tespit kameraları, ünlülerin selülitleri, Center Parcs için özel kampanyalar...

Üst katta, Luisa’nın kapısı açıldı. Bugün evden taşınacağı gündü. O kadar meşguldüm ki bu konuyu hiç düşünmemiştim. Üzüntü dalgası içimi sarıverdi.

İSTİHDAMI KARŞILAMAK İÇİN MİLYONLARCA VERGİ ÖDÜYORSUNUZU diyordu 2. sayfadaki bir haber. OBEZİTE HAFIZA KAYBINA YOL AÇIYOR, yazıyordu altındaki başlıkta. GAZETECİ YANGINDA EVİNİ KAYBETTİ.

Yerimde doğruldum.

Sunday News köşe yazarı Citronella Pratt ve ailesi, East Sussex’deki yazlıklarında çıkan yangında yaralanmaktan

son anda kurtuldu. Hastings yakınlarındaki Aldingly'de bulunan Old Rectory, cuma günü yerle bir oldu.

Güllerle kaplı zarif bir Georgian stili evin, önceki ve sonraki fotoğraflarına baktım, geriye sadece büyük bir kül yığını kalmıştı.

Bayan Pratt, ikinci kocası ve üç yaşındaki oğulları Erasmus, öğleden sonra dışarı çıktıklarında evde Bayan Pratt'in ilk evliliğinden doğan, on üç yaşındaki Sienna kalmıştı. Yangının çocuğun yatak odasında, oyuncak ayısının ateş alması sonucu çıktığı sanılıyor...

Citronella'nın 18. sayfadaki köşesini açtım.

Cuma günü East Sussex'deki sayfiye evimiz yandı. Ama üzölmek yerine, ne kadar talihli olduğumun farkına vardım. Öncelikle, ailemden kimse yaralanmadı, manevi değeri olan hiçbir şey yitirmedik. Yangını başlatan oyuncak ayı Erasmus'un en sevdiği ikinci oyuncaktı; favori oyuncacı sevgili Steiff neyse ki Londra'daydı. Ayrıca, eylölde okula başlayacak Sienna'nın, gençlere zorluklar karşısında ayakta durmayı öğreten kusursuz bir eğitim kurumu olan okuluna uzak olduğundan, zaten taşradan taşınacaktık. Yani sayfiye yaşamından vazgeçmemiz hiçbir şekilde fedakârlık sayılmaz. Böylece kızımızı okula vaktinde yetiştirebileceğiz.

Yani Citronella'nın Sienna ile ciddi sorunları vardı. Belki de onu içten içe yiyip bitiren şey buydu. Ama Citronella'yı ve ce-

saretini kışkandım. Üstüne nükleer bir füze bile atılsa bir şekilde kendisini “talihli” sayabilmenin bir yolunu bulabilirdi. *Neyse ki anında buharlaştım... Ve böylece Axminster’da nahoş bir leke bırakmadım arkamda...*

Üst kattan sesler geliyordu, Milly uyanmıştı. Ama aşağı inmek yerine en üst kata çıkıp Luisa’nın şarkısını dinlemek için yanına koşturdu.

“Peki, şimdi ne olacak? Başka bir salonda başka bir bavul. Peki şimdi ne olacak? Başka bir duvarın daha resmini çek.”

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Milly ben merdivenleri tırmanırken.

“Toplanıyor ben,” diye yanıtladı Luisa. “Bugün gidiyorum.”

“Gitmeni istemiyorum,” dedi Milly. *“Quiero que usted permanezca.”*

“Ben gitmek zorunda,” diye yanıtladı Luisa. “Ama seni görmeye geleceğim, *mi caramelo*.” Milly’nin yanaklarına konduğu öpücüklerin sesini duydum.

Luisa’nın kapısını çalıp araladım. Yeni aldığı kırmızı bavul yerdeydi. Milly içine oturmuştu.

“Luisa, keşke bana *X-Factor*’e katılacağını söyleseydin.”

“Ben için de sürpriz oldu. Göstereceklerini bilmiyordum.”

“Milly ve benim hakkımda söylediklerin için teşekkür ederim.”

“Samimiydim, Anna.” Dolaptan iki gömlek çıkardı.

“Son zamanlarda hiç konuşmadık, üzgünüm.”

“Sen çok meşguldün, Anna.”

“Evet... Aklımda binbir şey var. Peki, başka bakıcılık işi buldun mu Luisa?”

“Hayır,” diye cevap verdi. “Ben sevdiğim gibi bir aile bulmadı. Yani yine Shepherd Bush’daki arkadaşımla kalıyor.”

Milly, Luisa'nın bavulundaki eşyaları alıp dolaba geri tıktırıyor. Milly'nin Luisa'yı ve Xan'ı ne kadar çok sevdiğini düşündüm. Xan bir gün sonra gidecekti. Bir de tabii Jamie vardı; o da yakında Avustralya'ya dönüyordu. Bu kadar değişiklik fazlaydı.

"Peki, Luisa, yeni bir bakıcı tutmadım, aslına bakarsan aramadım bile. Sanırım..." yatağa oturdum. "Luisa, lütfen gitme," diye fısıldadım. "Seni seviyoruz, yaptığımdan dolayı üzgünüm..."

"Ben seni suçlamıyor, Anna," dedi Luisa. "Ben de aynını yapardım."

"İstedğin kadar burada kalabilirsin. Olayların seyrine göre bakarız."

Luisa anlamamış gözlerle bana baktı. "Seyir?"

"*Podríamos improvisar,*" diye yardım etti Milly.

"Yani gitmemi istemiyorsun?" Hayır, der gibi başımı salladım.

Milly ansızın Luisa'nın dizlerine sarıldı. "Benimle kal."

Luisa onu kucağına aldı ve öptü. "Sı."

Hayatımız yine rutin hâline döndü. Luisa, Notting Hill'deki New Horizons dil kursuna başladı ve İngilizcesini epey ilerletti. Milly, Sweet Peas'e geri döndü ve Jamie'yle ben de papaz lojmanının bahçesini bitirdik.

"Şimdiden sevdim," dedi Pippa, Jamie ve ben son gün ortalığı temizlerken. "Eskiden çok hüznü görünüyor, şimdiyse neşe dolu."

Bahçe aydınlık ve ferahtı, çiçek tarhları beyaz ve pembe güllerle, Fransız lavantası ve neredeyse taşra havası katan soluk mavi sardunyalarla doluydu. Tezgâhlı bir çardak, etrafı

dört gümüş rengi zeytin ağacı ile çevrili bir yemek alanının yanı sıra yeni çimenliğin ortasında salıncak ve kaydıraklı bir oyun alanı yapmıştık.

“Kocanız ne diyor?” diye sordu Jamie, Jack’i salıncağa oturturken.

“O da sevdi,” diye yanıtladı Pippa. “Aslında,” diye gülümseyerek ekledi, “Eski hâlimden daha güzel olduğunu söyledi.”

Louis’i salıncakta iterken, “Eh, bu da bir iltifattır tabii,” dedi Jamie. “Geçen gün sinirlenip kendimi kaybettim, özür dilerim,” diye ekledi. “Kötü bir gün geçirmiştım.”

Pippa gülümsedi ama cevap vermedi. “Şimdi ne yapacaksınız?” diye sordu. “Sanırım çok meşgulsünüzdür.”

“Maida Vale’de küçük bir bahçeyi bitiriyoruz,” diye cevap verdim. “Sonra Hampshire’da büyük bir yazlığın bahçesi üzerinde çalışmaya başlayacağım, eski patronumun. Ne yazık ki Jamie yanımda olmayacak,” diye ekledim.

“Ah,” dedi Pippa. “Neden?”

“Avustralya’ya gidiyorum,” diye açıkladı.

“Ne kadar süreyle?”

“Birkaç ay. Belki daha da uzun. Bilmiyorum.”

“Yani geri dönmeyecek misin?”

Omuzlarını silkti. “Gerçekten bilmiyorum.”

“Yazık,” dedi Pippa. “İyi bir ekiptiniz.”

“Öyleyiz,” dedi Jamie. “Ama biraz zamana ihtiyacım var. Hayatımda bir yol ayrımına geldim.” Jack’i salıncaktan indirdi.

“Ben de Stefan’la çalışacağım,” dedim yapmacık bir neşeyle.

“Stefan iyidir,” dedi Jamie. “Çok usta bir işçi.”

“Mükemmel,” diye onayladım. Ama Jamie olmayacak...

8 Eylül'de Xan, New York'a gitti. Onunla eskisi kadar sık görüşmeyeceği fikrine alışması için bir gece öncesinden Milly'yle konuştuk. Oldum olası havaalanında ayrılmaktan nefret etmişimdir; bu yüzden Xan, Heathrow'a giderken eve uğradı. Milly'ye, "Seni görmeye geleceğim," dedi. "Belki annenle beraber gelip beni ziyaret edersiniz."

"Uçakla babayı görmeye gideceğiz," dedim. "Bunu ister miydin, Milly?"

Evet anlamında başını salladı.

Xan ona kucaklamak için eğildi. "Yakında görüşürüz, bir tanem," dedi. Gözleri dolmuştu. "Yakında görüşürüz."

Milly, kollarını babasının boynuna dolayıp "Yakında, babacığım," dedi. *O kadar da yakın değil*, diye geçirdim içimden üzüntüyle. Pencereye çıkıp taksi gözden kaybolana dek el salladık.

Ertesi gün babamın doğum günüydü. Dairesine yakın olduğundan Belvedere'de rezervasyon yapmıştık. Tek yapması gereken Holland Park'ın etrafından dolanmaktı. Cassie sabahleyin geldi ve kısaca konuştuk.

Saat 11.30'da kapı zili çaldı. Kimseyi beklemiyordum.

"Elaine!" diye bağırdım. Kollarımı hep yaptığım gibi boynuna doladım. İlk bebek bakıcım oydu, bu yüzden ona karşı her zaman biraz duygusal davranıyordum.

İçeri girerken, "Birkaç defa telefon ettim ama dışarıdaydın. Ben de Jamie'deydim, seni ve Milly'yi göresim geldi."

"Jamie nasıl?" diye sordum. "O iyi mi?"

"İyi. Ama ayrılırken insanlar nasıl görünür bilirsin, kötü bir zamanda mı geldim?"

"Kesinlikle hayır," diye yalan söylemiştim. "Ama birazdan çıkmalıyız, bugün babamın yaş günü ve yemeğe çıkıyoruz."

Biraz oturabiliriz, seni görmek gerçekten güzel. Cassie ile tanışmış mıydın?”

“Sanırım, hayır,” dedi Elaine gülümseyerek. “Ama fotoğraflardan tanıyorum, ayrıca hakkında da çok şey duydum.” Ben kahve yaparken Elaine ve Cassie sohbet ettiler. Elaine saatine baktı. “Saat on ikiye on var,” dedi. Ayağa kalktı, Milly’nin başını okşadı. “Zamanın olduğu bir gün yine uğrarım, Anna. Kahve için çok teşekkürler. Tanıştığımıza sevindim, Cassie.”

“Öğle yemeğine sen de gelmez misin?” dedi Cassie aniden.

Elaine şaşırarak görünüyordu, bense hayretler içinde kalmıştım. “Ben gelemem,” diye itiraz etti.

“Neden olmasın?” diye sordu Cassie.

Elaine kekeleydi. “Rahatsız etmeyeyim, hem üzerimde doğru dürüst bir şey yok.”

“Abartma. Çok güzel görünüyorsun,” diye ekledi Cassie. Sıcakkanlılığından etkilenmişim.

“Ama aile arasında kutlama yapıyorsunuz,” dedi Elaine. “Hem babanla tanışmıyoruz bile.”

“Ah, endişelenme, çok medeni biridir,” dedi Cassie. “Her neyse, sade bir yemek olacak, babamın arkadaşlarından biri bu sabah iptal etti, boş yerimiz var.”

“Evet ama...”

Elaine daha fazla itiraz edemeden, “Öyleyse oldu bu iş, geliyorsun,” diye sonuca bağladı Cassie. Israrını anlamamıştım, Elaine’i tanımıyordu ama afallayan Elaine’in daha fazla karşı çıkmasına izin vermedi. Böylelikle çiçeklerimizi ve hediyelerimizi ısıtan eylül güneşi altında hep beraber Holland Park’tan geçerek yola koyulduk. Arada sırada durarak Milly’ye sincap ve tavşanları gösteriyorduk.

Masamız üst katta, terasa açılan Fransız pencerelerinin yanındaydı. Travis'ler, babamın eski iş arkadaşı Bill French ve karısı Jane, babamın kız kardeşi Kay ve onun kocası Ted çoktan gelmişlerdi. Cassie ve ben, babamın ne kadar harika bir baba ve büyükbaba olduğunu anlatırken babam oldukça duygulanmıştı.

Cassie duygulu bir sesle ekledi, "Annem burada olsaydı eminim o da ne kadar mükemmel bir eş olduğunu söylerdi." Mark'ın hikâyesini artık Cassie de biliyordu.

Şarap su gibi akmaya başladı. Son haftalarda biriken stres yüzünden, normalden çok içiyordum.

Birden Elaine, Jamie hakkında konuşmaya başladı. Avusturalya'ya gitmesine yalnızca bir hafta kalmıştı. "Onu özleyeceksin, Anna," dedi.

"Özlemek?" derken bardağımı masaya koydum. "Onsuz ne yapacağımı bilmiyorum."

"Jamie, annemin özel arkadaşı," diye açıkladı Milly. Pembe boya kalemini su bardağıma batırmış, boyama yapıyordu.

"Haklısın, Milly," dedim. "O çok özel. Jamie tanıdığım en nazik, en onurlu, çalışkan, yetenekli ve güvenilir adam..."

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağını söylediğimi hatırlıyorum," dedi Elaine.

"Haklı da çıktın. Şimdiye dek bir kez bile düş kırıklığına uğramadım. Keşke gitmese," diye hüznü ekledim. "Onunla çalışıp günde yirmi defa sohbet etmeyi, tartışmayı, beraber bir şeyler dikmeyi, araba sürmeyi, o hurda yığını kamyonetini özleyeceğim." İçimden sessizce Thea'ya küfrettim.

"Jamie'nin bir süre kendi başına kalması gerek," dedi Elaine. "Zor bir dönemden geçiyor. Üstelik ailesini görmeyeli beş yıldan fazla oldu."

“Sence geri gelir mi?” diye sordu Cassie.

“Bilmiyorum.” Elaine konuyu değiştirmek için Cassie’ye işini sordu.

“Ah, ne iş olursa yapıyorum,” diye yanıtladı Cassie. “Korkarım, Anna çoğunu onaylamıyor.”

“Sadece bazılarını,” diye düzelttim. “Ama hakkını vereyim Cassie, girişimciliğini takdir ediyorum.” Kadehimi kaldırarak kardeşçe selamladım onu.

“Son zamanlarda oldukça girişimciydim,” dedi. “Aslında...” Çantasını açtı ve *Bookseller*’ın bir nüshasını çıkarıp bana uzattı. “Bunu neden aldın?” diye sordum. “Yayıncılık mı yapacaksın? Bu iyi olur, Cassie. Arkandayım. Saygın bir iş.”

“Sayfa 8’i aç,” dedi.

Başlıkta, RANDOM HOUSE YENİ YETENEKLE ANLAŞMA YAPTI yazıyordu.

Random House, yeni yazarlardan Cassie Temple ile iki kitap için 200,000 sterline anlaştı. Eski krupiyenin, gelecek yıl mayıs ayında yayınlanacak ilk romanı, Killing Time, eski krupiye, iç çamaşırı modeli ve özel dedektif Delilah Swift’in maceralarını anlatan bir komedi-gerilim romanı. Londra’daki Portobello Road’daki üç antika saat satıcısının şüpheli ölümlerini araştıran kahramanımız...

“Bravo, Cassie!” dedi Elaine. “Bu müthiş!”

“Gerçekten de öyle,” dedim. “Yazdığını bilmiyordum. Ne zaman yaptın?”

“Son üç ay içinde,” diye cevap verdi. “Akşamları çalışıyordum, bildiğin gibi, günün büyük kısmı boştaydım. Günün birinde Delilah Swift karakteri aniden aklıma geliverdi.

Yazmaya başladım. Birkaç bölüm bitirince, örgü grubundan tanıdığım, kitap ajansında çalışan bir kıza gösterdim, beğendiler! Ben de yazar oldum.”

“Beni şaşırtmaktan hiç vazgeçmeyeceksin,” dedim.

Babam yanıma oturup Cassie’nin kitabını anlatışını dinledi. Ben de dönüp Travis’lere havadan sudan sohbet etmeye koyuldum. Milly masanın altında *Fifi Forget Me Not* bebeğiyle oynuyordu; Cassie şimdi de David amcam ve Glenda teyzeme anlatmaya başlamıştı, Elaine ise babamla laflıyordu. Konuşmalarına kulak misafiri oldum, daha önce nasıl olup da karşılaşmadıklarını tartışıyorlardı. Babam eskiden sadece pazarları gelirdi, ki Elaine de pazar günleri izin yapardı. Sonra bakımevlerinde hemşirelikten, küçük bebeklere sevgisinden, uykusunun hafifliğinden, bir yıl önceki boşanmasından ve hayatın karşımıza çıkardığı fırsatlardan bahsetti. Milly kucağında uyuyakaldığında parti dağılmaya başlamıştı. Cassie ve ben, misafirlere geldikleri için teşekkür ediyorduk. Babama baktım, sanki yıllardan beri birbirlerini tanıyor gibi Elaine ile sohbe dalmıştı. Aralarındaki samimiyet, başlarını hafifçe birbirlerine doğru yakınlaştırmaları... Cassie’nin de benim gibi düşünüp düşünmediğimi merak ediyordum. Tabii ki aynı şeyleri düşünüyordu, Elaine’i boşuna davet etmemişti. Saat dört olmuştu; restoranda sabırlı garsonumuz, babam ve Elaine dışında kimseler kalmamıştı. Biz çıkarken büyülenmiş gibi hâlâ birbirlerine bakıyorlardı.

Son Söz

Babam ve Elaine beş ay sonra, Belvedere’de aynı katta, aynı yerde ve hatta aynı masada oturuyorlardı. Başları yine birbirlerine doğru eğilmişti, yine gülümsüyor, sohbet ediyorlardı ama bugün farklı kıyafetler giymişlerdi. Babam gri takım elbisesi ve soluk mavi kravatıyla çok yakışıklı görünüyordu. Elaine ise soluk mavi renkte ipek bir kıyafet giymiş, kül sarısı saçlarına Fransız topuzu yaptırıp beyaz bir kamelya takmıştı. Bütün gelinler gibi göz kamaştırıcı görünüyordu. Fotoğrafları çekilirken ikisi de içtenlikle gülümsüyordu. Milly, uçuk-mavi ipek elbisesi içinde o kadar heyecanlanmıştı ki bütün gün hiçbir şey yememişti. Bu ilk nedimeliği idi. Mark ise nişanlısı Marilyn’e bakınca, *umarım Milly kısa süre içinde tekrar nedime olur*, diye düşündüm mutlulukla.

Mark, yine bizim Mark’ımız olmuştu. San Francisco’daki hayatını ve müstakbel karısını seviyordu. “Ama sizi de seviyorum,” dedi. Babamın nikâhı uzun zamandır yapmayı istediği şeyi yapmak, yani eve dönmek için harika bir fırsat sunmuştu ona.

“Nasıl yapacağımı bilmiyordum,” dedi gizlice, ben yanında otururken. “Sonra babamın düğün davetiyesi geldi. Marilyn de dönüp ailemle zaman geçirinem gerektiğini söyledi. Sonra...” Omuz silkti.

“Seni çok özledim” dedim. “Artık seni daha iyi anlıyorum.”

Mark elimi sıktı. “Ben de seni özledim. Uzun zaman kızgınlığım geçmedi. Ama artık her şeye daha farklı bakıyorum.” Babama döndü. “Ve beni büyütüp yetiştiren bu adamın benim gerçek babam olduğunu biliyorum.”

Pasta geldiğinde babam, Elaine’in elinden tuttu ve alkışlarla pastayı birlikte kestiler. Sonra kısa bir konuşma yaptı. Bu yılki Sevgililer Günü’nün ne kadar özel geçtiğini, Elaine’in eşsiz bir kadın olduğunu, onu bebek bakıcım olarak işe aldığımda ona büyük bir iyilik yaptığımdan haberi olmadığını anlattı. Cassie bağırarak bunun onun fikri olduğunu söyledi. “Teşekkür ederim,” dedi babam ve gülerek ona bir öpücük attı.

Garsonlar kadehlerimizi doldururken bebeğimin bakıcısının üvey annem ve Milly’nin üvey büyükannesi olması fikrini aklımda tartıyordum. Kendimi mutlu hissettim.

“Demek artık akraba olduk,” dedi Jamie gülümseyerek. “Umarım, bu babana *Colin Amca* demek zorunda olduğum anlamına gelmiyordur.”

Jamie siyah bir takım giymiş, yakalarından birine beyaz bir çiçek, ötekine de Milly’nin *Little Mermaid* çıkartmasını takmıştı. Milly, Jamie’nin yanına oturmuş, çizdiği resme yardım etmesini istiyordu. Ona boya kalemlerini uzatırken babasından ve yakında onu görmeye geleceğinden bahsediyordu. Xan onu öyle özlemişti ki New York’taki işini bırakıp Brüksel’e geçmişti. Her hafta Milly’yi görmeye geliyordu. Artık yalnız

kalsam da Xan'a duyduğum acı yüklü özlem duygusu sönmüştü. Sadece arkadaş ve anne babaydık.

Konuşma faslı bitince hepimiz kadehlerimizi, babam ve Elaine'in şerefine kaldırdık. Düğün pastası ve kahve ikramı boyunca sohbet giderek daha genel konulara yayıldı. Herkes Cassie'nin çıkacak kitabını merak ediyordu.

Killing Time'ı ilk okuduğumda tuhaf ama eğlenceli hikâye beni hemen içine çekmişti. Aşk tuzakları, kumarhaneler, telefon seks hatlarını anlattığı kitapta, bir zamanlar Cassie'nin söylediği bir gerçeği gördüm: *Hiçbir şey boşuna yaşanmaz, ne olursa olsun.* Özellikle insanın yazgısında yazar olmak varsa... El yazmasının son sayfasını bitirdiğimde onu ne kadar haksızca yargıladığımı fark ettim. Cassie sadece kendi hayatını yaşıyordu; bütün o garip, birbiriyle alakasız tecrübelerinden çok zekice ve eğlenceli bir kitap çıkartmıştı.

"Evet, çok şanslıydım," dedi Luisa, Ted amcama. "*X-Factor*'ün standartları o kadar yüksekti ki finalist olacağıma hiç ihtimal vermiyordum. Canlı yayındaki elemelere seçildiğimi öğrendiğimde şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım. Gelecek ay televizyonda gösterilecek. Son üç yarışmacı arasına kalınca heyecandan ecel terleri dökmeye başladım. Hayır, henüz plak sözleşmesi imzalamadım. Ama bazı deneme kayıtları yapılacak. Özür dilerim, sanırım beni çağırıyorlar."

Masalar, hazırlanan eğlence için geri itildi, Luisa öne çıktı ve şarkı için kendine çeki düzen verdi. *Starry Starry Night*'ı söylüyordu. Bu hâlini görünce evimize ilk geldiği zamanı hatırladım. Sonra *Another Suitcase in Another Hall*'ü söyledi, ardından *From A Distance*'e geçti. Kapanışı *Do you Know Where You Are Going* ile yaptı. Nereye gittiğini biliyor musun diye soruyordu şarkıda. O an içimden, *bilmemek o kadar da kötü*

değil aslında, dedim. Cassie nereye gideceğini, ne yapacağını bilmiyordu ama işte eninde sonunda istediği yere ulaşmıştı. Olayları akışına bırakmaya karar verdim o gün.

Daha sonra dans başladı. Jamie, Milly ile dans ediyor, onu döndürüyordu. Ben babamla dans ederken Mark da Elaine'e eşlik ediyordu.

Sonra babam Mark'ın omuzunu dürttü, birbirlerine bakıp kahkahalara boğuldular.

Masaya dönünce, "Mark'ın gelmesi iyi oldu," dedim Jamie'ye.

"Bu benim için de geçerli mi?" diye sordu Jamie.

"Elbette," dedim. "Geri döneceğinden şüpheliydim."

"Eh, Londra'yı ve seni özledim."

"O mesaj ve e-postaları bu yüzden mi gönderdin?"

Başını salladı. "Senden uzak kalmak hoşuma gitmedi. Çok alışmışım. Bağlantıyı koparmak istemedim. Hem Elaine'in düğünü için gelmem lazımdı, değil mi?"

"Yani kalacak mısın?" Kalp atışlarımın hızlandığını hissediyordum.

"Evet," dedi Jamie. "Kalacağım. Bana tekrar yanında iş verir misin acaba?"

"Veririm sanırım," diye cevapladım.

"Yarın doğum günün," dedi beklenmedik bir şekilde.

"Evet, otuz yedi yaşına giriyorum," dedim yüzümü buruşturarak.

"Yaşlı kadın seni! Senin için küçük bir hediyem var."

"Sahiden mi?" derken elimi uzattım.

"Yarın vereceğim. Kahvaltıya gelirim, anlaştık mı?"

"Anlaştık."

Ertesi sabah uyandığımda biraz akşamdan kalmaydım ama kendimi mutlu hissediyordum. Saat onda kapı çaldı. Milly âdeta bir şimşek gibi hızlıca merdivenlerden aşağı koşmaya başladı.

Renkli camdan dışarı bakıp “Jamie!” diye bağırdı. Kitap kutusuna koşup *Külkedisi*, *Salyangoz ve Balina*, *Monkey Puzzle* kitaplarıyla beraber geri geldi.

“Mutlu yıllar, Anna,” dedi Jamie. Yüzünde o tanıdık, kısık gözlü tebessümüyle.

Luisa hâlâ yataktaydı ama yemek masasına çiçek bırakmıştı. Kahvenin yanında, onun pişirdiği yumurtasız keklerden yedik.

“Hadi bakalım,” dedim. “Artık sabırsızlanıyorum. Ne al-dın bana?”

“Gözlerini kapat,” dedi Jamie. “Ve ellerini uzat.”

Dediğini yapıp elimi uzattığımda avucuma hafif bir şey bıraktı. Gözlerimi açtım. Bir paket çiçek tohumuydu bu. Üzerinde mor bir çiçek resmi vardı.

“*Aquilegia* mı?” diye mırıldandım. “Ne hoş.” Jamie hemen ardından, üstünde beyaz tüylü bir bitkinin fotoğrafı olan başka bir paket uzattı.

“*Astilbes?*” diye sordum. “Bayılıyorum onlara.”

“Biliyorum.” Sonra gök mavisi bir *Delphinium*, uçuk pembe renkli yüksük otu, limon rengi acıbakla, kırmızı dam koruğu, acı portakal *Euphorbia* paketlerini tek tek uzattı. Sevdiğim ne varsa getirmişti. Dikkatimi çeken asıl şeyse hepsini uzun ömürlü bitkilerden seçmiş olmasıydı.

“Bu sonuncusu,” dedi ve avucuma domates tohumu bıraktı. “Kusura bakma,” diye sırtı geri alarak “Benimkilerle karıştı.” Menekşe rengine unutma beni çiçeği tohumlarını çıkardı.

“Mine çiçeğini çok seviyorum,” dedim. “Annemin en sevdiği çiçekler onlardı. Ama Jamie...” Gülmeye başladım. “Sorun şu ki bahçem bunları dikemeyecek kadar küçük”

“Merak etme. Bunu da düşündüm,” dedi ve elime bir paket tutuşturdu. İçinde Batı Londra Bahçe ve Parseller Derneği’nden bir belge çıktı. Duke Meadows, Chiswick, 27 numaralı parselin kira sözleşmesiydi. Üstünde benim adım yazıyordu.

“Bana bahçe mi veriyorsun?”

Başını salladı. “Hemen yol üstünde.” Ayağa kalktı. “Hadi gidelim.”

“Ne? Şimdi mi?”

“Evet. Şimdi,” dedi. “Neden olmasın?”

Paltolarımızı giydik. Ayağıma Arden’den ayrılırken hediye ettikleri yeşil çizmeleri geçirdim. Jamie, Milly’ye uğur böceği çizmelerini giydirdi. Arabasına binip Chiswick’e doğru yola koyulduk.

Arabayı park ederken, “Ne zaman aldın?” diye sordum. Hava soğuktu ve soluk verirken buharlar çıkıyordu.

Milly’yi koltuğundan kaldırırken, “Geçen haziran, adına kayıt yaptırmıştım,” dedi.

Yüzüne baktım. “Geçen haziran mı?” Çakıl döşeli bir patikada yürüyorduk.

“Edwards’ların bahçesindeki çiçeklikleri doldururken. Keşke içini doldurabileceğim kocaman bir bahçem olsaydı, demiştin. Öyle içten söylüyordun ki almam gerektiğini düşündüm. Ah, 27 numara, geldik.”

Bahçe kocamandı, üç dönüm kadardı ve toprağın üzerine ıslak otlardan bir öbek yığılmıştı. Köşede küçük, terk edilmiş görünümlü bir kulübe vardı.

“Bunu geçen haziran mı aldın?” Boğazıma bir yumru oturmuştu, annemin Jamie’yi ne kadar çok seveceğini düşünüyordum.

“Beni bekleme listesine almışlardı,” diye açıkladı. “Geçen hafta Avustralya’dan döndüğümde sertifika hazırdı.”

“Harika bir hediye,” diye mırıldandım. “Bana bahçe hediye ettin.”

“Yapmak istediğim tam olarak buydu. Sana, kalbindekileri ekip büyütebileceğin bir bahçe vermek.”

Bahçenin rengârenk açan çiçeklerle dolup taşıtığını gözümde canlandırabiliyordum. Cebimdeki tohumları evirip çeviriyordum. “Güzel,” dedim. “Ekim yapmak için en uygun zaman şimdi...”

“Haklısın. Bezelye de ekebilirsin,” dedi Jamie, alaylı alaylı “Ve tabii sebze de. Fasulye, pırasa ve pazı ekersin. Hasat Festivali bile yapabilirsin.”

Gülümsedim ama aynı zamanda korkuya kapılmıştım. “Muhteşem bir şey bu, Jamie,” dedim. “İyi fikir. Ama çok zaman alacak.”

“Evet,” dedi sakın bir sesle. “Hem de çok uzun zaman.” Kalbim, üzüntüden ezilmeye başlamıştı. “Ama tek başına yapman gerekmiyor.” Elimi tuttu. “Ben yardım ederim.” Coşkuyla karışık bir rahatlama dalgası içimi doldurdu. “Beraber yaparız diye düşünmüştüm. Bitirince de yaz akşamları iki şezlong getirir, şarap içeriz. Milly’ye de bir şeyler dikmesi için küçük bir yer ayırırız. Ne dersin Milly, ister miydin? Ayçiçeği diker misin?”

Milly bir taşı kaldırmış, altına bakıyordu, cevap vermedi. “Sanırım hep beraber bir şeyler ekip büyütebiliriz,” dedi Jamie.

“Birlikte büyütürüz,” diye tekrarladı Milly onun sözlerini.

“Evet,” dedim Jamie’ye gülümseyerek, “Sanırım büyütebiliriz.”

TEŞEKKÜR

Kitabın yazım aşamasındaki planlama ve araştırma sürecinde yardımını esirgemeyenlere minnettarım. Özellikle bahçe tasarımcısı Charlotte Rowe'a benimle zamanını ve bilgisini paylaştığı için çok teşekkür ederim. Ayrıca her türlü sorumu sabırla cevaplayan bahçe tasarımcıları Clare Mee, Helen Billetope ve Duncan Heather'a da teşekkürlerimi sunarım. Arıcılık konusunda beni aydınlatan Hammersmith ve Chiswick Peyzaj'dan Sam Diment'a, Bee Plus şirketinden Mike Gill'e teşekkür ediyorum. Aile hukuku konusunda yardımlarını esirgemediği için Sarah Anticoni'ye, ceza hukukundaki bilgilendirmesinden dolayı MCC Kütüphanesi'nden Neil Robinson'a minnettarım. Ayrıca teşekkürler Kate Williams, Louise Clairmont ve Holly Pope.

Harika menajerim Clare Conville'e ve Conville and Walsh ekibine çok teşekkür ederim. HarperCollins'teki editörüm Maxine Hitchcock'a muhteşem çabası, yüreklendirici sözleri ve sabrı için çok teşekkür ederim. Kitaba katkılarını sunan Rachel Hore ve Lynne Drew'a da minnettarım.

HaperCollins'ten Amanda Ridout, Katie Fulford, Leisa Nugent, Cassie Browne ve Bartley Shaw'a teþekkürler. Son olarak, sonsuz sevgisi ve desteği için Greg'e minnettarım.

izínler

Yayıncı ve yazar kitabın içinde geçen tüm şarkı sözlerinin sahiplerine ulaşmak için tüm çabayı göstermişlerdir. Bu baskının yayımlanmasından sonra ulaşılamayan telif sahipleri olduğu takdirde, yayıncı ve yazar durumu düzeltmek için ellerinden geleni yapacaklardır.

“From a Distance” Söz ve Müzik: Julie Gold, © Telif Hakkı 1986, Cherry River Müzik Şirketi/ Irving Müzik Anonim Şirketi / Wing&Wheel Müzik/ Julie Gold Müzik, ABD. Rondor Müzik (Londra) Kısıtlı (%50). Music Sales Limited izniyle kullanılmıştır. Tüm hakları saklıdır. Uluslararası telif hakları güvenceye alınmıştır.

“From a Distance” Söz ve Müzik: Julie Gold, © Telif Hakkı 1986, 1987 Julie Gold Müzik (BMI) ve Wing&Wheel Müzik (BMI) Julie Gold Müzik, Cherry River Müzik Co, tarafından Uluslararası olarak yönetilmektedir. Wing & Whell Müzik, Irving Müzik, tarafın-

dan uluslararası olarak yönetilmektedir ve uluslararası olarak telif hakkı korunmaktadır. Tüm hakları saklıdır.

“Another Suitcase in Another Hall” Müzik: Andrew Lloyd-Weber. Söz: Tim Rice © Telif Hakkı 1976 &1977 Evita Müzik Limited. Music Sales Limited izniyle kullanılmıştır. Tüm hakları saklıdır. Uluslararası telif hakları korunmaktadır.

“Vincent” Söz ve Müzik: Don McLean © Telif Hakkı 1971 Mayday Müzik, ABD. Universal/MCA Müzik Limited. Sales Limited izni ile kullanılmaktadır. Uluslararası telif hakları korunmaktadır.

“All the Way From America” Söz ve Müzik: Joan Armatrading. Yayıncı Onward Müzik Ltd.

Bİbliyografya

Aşağıda listelediğim kitaplar, araştırmalarım sırasından kullandığım, bana yardımcı olan kaynaklardır.

Plant Personalities, Carol Klein, Casse Illustrated
Superhints for Gardeners, Leydi Wardington, Michael Joseph
Gardener's Latin, Bill Neal, Robert Hale
Beekeeping for Dummies, Howland Blackiston, Wiley Publishing Inc.
The City Gardener, Matt James, HarperCollins